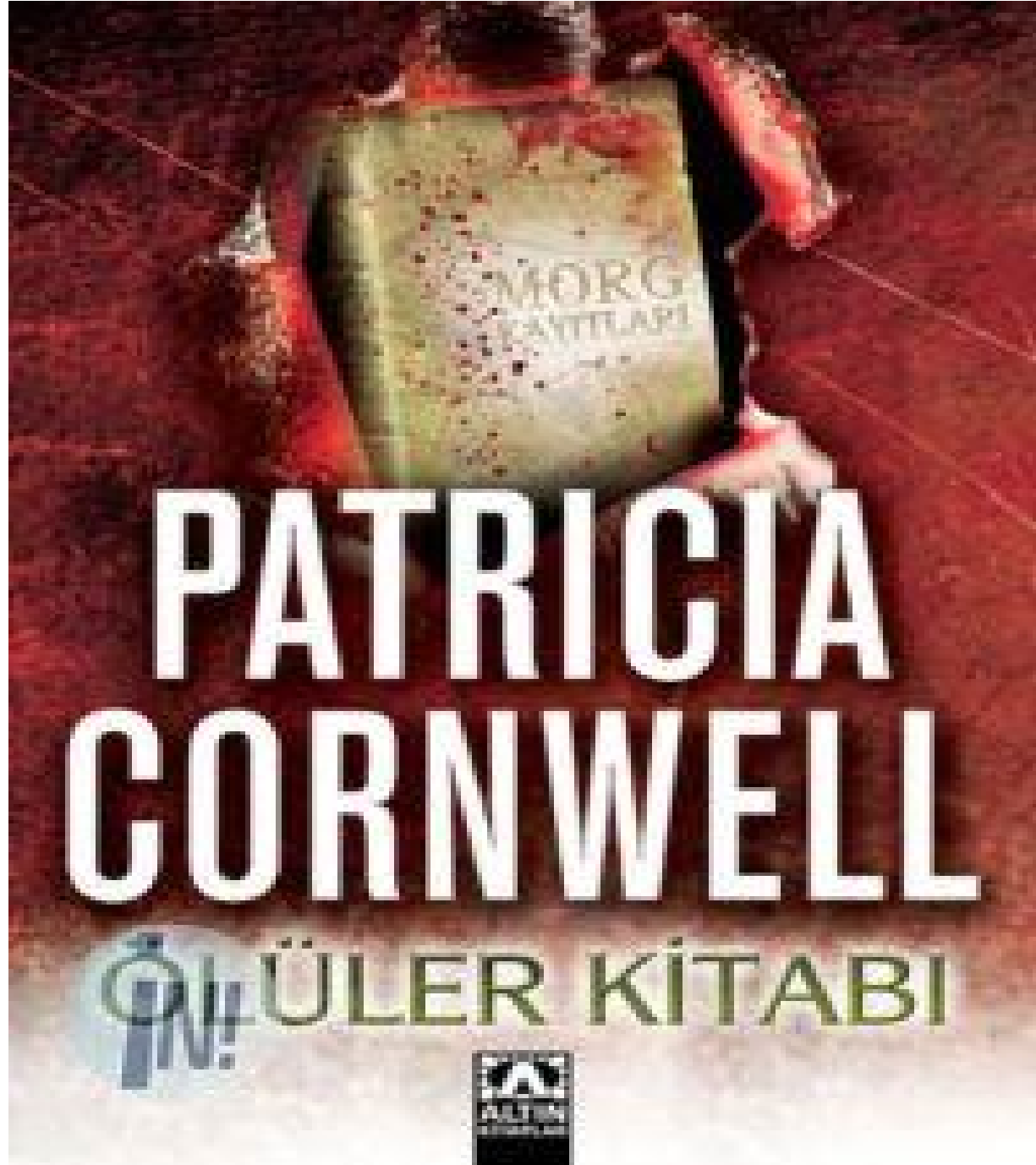

PATRICIA
CORNWELL

ÖLÜMLER KİTABI

Patricia Cornwell
Ölümler Kitabı

Yayıncım Ivan Held'e...

1.

Roma

Toprak zemine gömülü gri seramik küvete su damlıyor.

Su, eski piring musluktan yavaşça akarken pencereden içeri gecenin karanlığı süzülüyor. Eski, dalgalı camın diğer tarafında meydan ve fıskiye görülüyor.

Kız suda sessizce oturuyor, içindeki buz parçaları yüzünden su çok soğuk. Kızın gözlerinde hiçbir anlam yok artık. Başta gözleri, ona doğru uzanan, kendisini kurtarması için yalvaran eller gibi. Ama artık gözlerinin maviliği alacakaranlık mora dönüşmüş. O gözlerde geriye ne kaldıysa, tamamen tükenmiş. Yakında uykuya dalacak.

"Al," diyor adam, Murano'dan gelen içi votka dolu el yapımı kadehi kıza uzatarak.

Kızın hiç güneş görmemiş yerleri onu büyülüyor. Soluk kireçtaşı gibi. Musluğu tamamen kapatıyor. Su musluktan artık damlamıyor. Bir taraftan kızın hızlı soluk alışlanm dinlerken diğer taraftan dişlerinin takırdaması seyrediyor. Kar beyazı göğüsleri suyun altında narin beyaz çiçekler gibi yüzüyor. Soğuktan sertleşmiş meme uçları pembe tomurcuklar gibi. Sonra

8

kalemleri düşünüyor. Okuldayken kalemlerin arkasındaki pembe silgileri ısırışını ve babasına, bazen de annesine silgiye ihtiyacı olmadığını, çünkü hiç yanlış yapmadığını söyleyişi geliyor aklına. Aslında silgileri çiğnemeyi seviyordu. Elinde değildi.

"Adımı unutmayacaksın," diyor kıza.

Kız dişleri takırdarken, "Unutabilirim," diyor.

Adam, kızın neden böyle söylediğini biliyor: Eğer adını unutursa kaderinin kötü bir savaş planı gibi yeniden çizileceğini düşünüyor.

"Adım ne?" diye soruyor. "Adımı söyle."

"Hatırlamıyorum." Kız ağlıyor, titriyor.

"Söyle," diyor, bronz tenine, diken diken olmuş san tüylerine, diri göğüslerine ve suyun altında kalan bacaklarının arasındaki karanlığa bakarak.

"Will."

"Ya gerisi?"

"Rambo."

"Ve sen de bunun eğlenceli olduğunu düşünüyorsun," diyor, cırlıçıplak klozetin üstünde otururken.

Kız şiddetle başını iki yana sallıyor.

Yalan söylüyor. Adını söylediğinde onunla alay etmişti. Gülüp Rambo uydurma bir Hollywood ismi demişti. Adam adının İsveççe olduğunu söylemişti. Kızsa onun İsveç olmadığını. Adam adının İsveççe olduğunu tekrar etmişti. Adının nereden geldiğini sanıyordu ki? Bu gerçek bir addi. "Doğru," demişti kız. "Rocky gibi internetten bak," demişti kıza. "Bu gerçek bir ad." Adını açıklamak zorunda kalmak hoşuna gitmemişti. Bu olay iki gün önce olmuştu ve bunu kıza karşı kullanmıyordu, ama yine de farkındaydı. Kızı başışlamıştı, çünkü dünya ne derse desin kız dayanılmaz şekilde acı çekiyordu.

9

"Adımı bilmek yankı gibi olacak," diyor. "Fark etmez, hem de hiç. Aslında adım yalnızca daha önce söylenmiş bir ses o kadar."

"Hiç söylemeyeceğim." Kız paniğe kapılıyor.

Dudakları ve tırnakları morarmış bir halde kontrolsüzce titriyor. Ona biraz daha içmesini söylüyor ve kız, onu reddetmeye cesaret edemiyor. En ufak bir itaatsizlik hareketiyle ve küçük bir çığlıkla başına neler geleceğini biliyor. Adam klozetin üstünde sakince oturuyor. Bacakları açık olduğu için kız, onun heyecanını görebiliyor ve korkuyor. Artık ona yalvarmıyor ya da eğer burada tutulmasının nedeni buysa kendisine istediğini yapabileceğini söylemiyor. Bunu artık söylemiyor, çünkü ona hakaret ettiğinde ve kendisine istediğini yapabileceğini söylediğinde

olacakları biliyor. Çünkü o zaman kızın gönül rızası ile onun isteklerine yanıt vermediği anlamına geliyor.

"Sana kibarca sorduğumu biliyorsun," diyor.

"Bilmiyorum." Dişleri takırdıyor.

"Biliyorsun. Bana teşekkür etmeni söyledim. Hepsi bu ve sana karşı hep nazik oldum. Sana kibarca sordum ve sen bunu yaptın," diyor. "Beni, bunu yapmak zorunda bıraktın. Görüyorsun..." Ayağa kalkıp pürüzsüz mermer lavabonun üstündeki aynada çıplak vücudunu seyrediyor. "Senin acı çekmen bunu yapmama neden oluyor. Ve ben bunu yapmak istemiyorum. Bu yüzden beni incittin. Beni buna zorlayarak gerçekten incittiğini biliyor musun?" diyor aynadaki çıplaklığa.

Kız anladığını söylüyor. Adam alet kutusunu açarken kızın gözleri kırılan cam parçaları gibi sağa sola kaçışıyor. Ardından gözleri bıçaklar, keskiler ve ince dişli testerelerin bulunduğu kutuya kilitleniyor. Adam küçük bir kum torbasını lavabonun kenarına koyuyor. Lavanta yapıştırıcısı ampullerini çıkarıp onları da diğerlerinin yanına yerleştiriyor.

"İstediğin her şeyi yaparım. İstediğin her şeyi veririm." Bunu tekrar tekrar söylüyor.

10

Adam, ondan bunu bir daha söylememesini istemişti. Ama kız yine söylüyordu.

Elleri suyun içine dalıyor. Suyun soğukluğu tenine işlerken kızın ayak bileklerini kavrayıp havaya kaldırıyor. Soğuk, bronz renkli bacakları suda yükselirken kızın paniğe kapılan kaslarındaki dehşeti hissedebiliyor. Bacaklarını son seferden biraz daha fazla havada tutuyor. Kız deli gibi çırpınıp debelenirken su gürültülü bir şekilde her yere sıçırıyor. Kız yutkunup öksürüyor, boğulurcasına ses çıkıyor. Kız şikâyet etmemeyi öğreniyor... bu biraz zaman almıştı, ama öğrenmişti. Bütün bunların kendi iyiliği için olduğunu öğreniyor ve adamın yaptığı bu fedakârlık için kız müteşekkir. Hayatı iyi değildi. Hiç iyi olamazdı. Bu hediyesi için kız, ona minnettar olmalıydı.

Bardaki buzluktan buzla doldurduğu çöp torbasını alıp kalan son buzları da küvete döküyor, kız yanaklarından süzülen yaşlarla ona bakıyor. Keder. Kederin karanlık izleri yüzünden belli oluyor.

"Eskiden şu tavana asardık onları," diyor. "Dizlerinin yan tarafını tekrar tekrar tekmelerdik. Şurada. Hepimiz küçük odaya gelip dizlerinin yan tarafını tekmelerdik. Bu son derece acı verir ve insanı sakat bırakır, hatta bazıları bu yüzden öldü. Ama bütün bunlar orada gördüklerimle kıyaslanamaz bile. Ben hapishanede çalışmadım. Ama buna gerek yoktu, çünkü etrafta böyle davranan çok kişi vardı. İnsanların anlamadığı şey bunları filme almanın, fotoğrafını çekmenin aptallık olmadığı. Bu kaçınılmazdı. Bunu yapmak zorundasın. Eğer yapmazsan hiç yapmamış gibi olursun. Bu yüzden insanlar fotoğraf çeker. Başkalarına gösterirler. Yalnızca bir kişi yeterli. Bir kişi görürse bütün dünya görmüş olur."

Kız duvara dayalı mermer masanın üstündeki fotoğraf makinesine bakıyor.

"Hem zaten bunu hak ettiler, öyle değil mi?" diyor. "Bizi olmadığımız bir şey olmaya zorladılar, o zaman bu kimin hatası oluyor? Bizim değil."

11 Kaz başını sallıyor. Titriyor ve dişleri takırdıyor.

"Onlara her zaman katılmıyordum. İzliyordum. Başta zordu, hatta belki travmatik. Bunlara karşıydım, ama bize yaptıkları o şeyler. Ve yaptıkları o şeyler yüzünden biz bunları tekrar yapmak zorunda kaldık. Bu yüzden bizi zorlamaları onların suçu ve senin de bunu anladığını biliyorum."

Kız başını sallayıp sarsılarak ağlıyor.

"Yol kenarına düşen bombalar... Adam kaçırmalar... Duyduktanndan çok daha fazlası var," diyor. "Hepsine alışıyorsun. Soğuk suya alıştığın gibi, değil mi?"

Kız buna alışmıyordu. Yalnızca hissizleşmişti ve hipotermiye0 girmek üzereydi. Baş zonklayor, kalbi padayacakmış gibi çarpıyor. Adam votkayı uzatıyor, kız içiyor. "Pencereyi açacağım," diyor. "Böylece Bernini'nin fıskiyesini duyabilirsin. Ben hayatımın büyük bir bölümünde dinledim onu. Gece harika. Yıldızları görebilirsin." Pencereyi açıp geceye, yıldızlara, dört nehrin kaynağına ve meydana bakıyor. Bu saatte boş. "Çıglık atmayacaksın," diyor. Kız başını sallarken göğsü inip kalkıyor, kontrolsüzce titriyor. "Arkadaşlarını düşünüyorsun. Biliyorum. Onlar da seni düşünüyorlardır. Bu çok kötü. Ve onlar burada

değiller. Hiçbir yerde değiller." Boş meydana bakıp omuz silkiyor. "Neden burada olsunlar ki? Gittiler. Hem de uzun zaman önce."

Kızın burnu akıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor ve titriyor. Gözlerindeki enerji onunla tanıştığı zamanki gibi değil. Ona dair hayalini mahvettiği için kıza çok kızgın. Daha önce, çok daha önce onunla italyanca konuşmuştu, çünkü böylece olmak istediği yabancıya dönüşüyordu. Şimdi ingilizce konuşuyor, çünkü artık fark etmiyor. Kız, onun heyeca-(*) Vücut ısısının normalin altına düşerek vücudun belli bir bölgesinde hücrelerin donması.

12

nına bakıyor. Heyecanına bakışı lambaya çarpan bir güve gibi geri sekiyor. Adam, kızı orada hissediyor. Kız orada olandan korkuyor. Ama başka her şeyden korktuğu kadar değil... su, aletler, kum, yapıştırıcı. Eski seramik döşemedeki kalın siyah kemeri ve en çok ondan korkması gerektiğini anlayamıyor.

Adam kemeri alıyor ve ona kendilerini savunamayan insanları dövmenin ilkel bir istek olduğunu söylüyor. Neden? Kız cevap vermiyor. Neden? Kız dehşet içinde ona bakıyor, gözlerindeki ışık donuk, ama deli gibi, adamın önünde parçalanmış bir ayna gibi. Ayağa kalkmasını söylüyor ve kız titreyerek ayağa kalkıyor, dizleri neredeyse bükülüyor. Donmuş suda ayakta dururken adam musluğu kapatıyor. Kızın vücudu gerilmiş bir yayı hatırlatıyor, çünkü esnek ve güçlü. Karşısında ayakta dikilirken sular vücudundan süzülüyor.

"Arkanı dön," diyor adam. "Merak etme. Seni kemerle dövmeyeceğim. Bunu yapmam."

Kız arkasını eski, sıvaları çatlamış duvara ve kapalı kepenklere dönerken vücudundaki sular sessizce küvete damlıyor.

"Şimdi suyun içine çömelmen gerekiyor," diyor. "Ve duvara dön. Bana bakma."

Kız duvara bakarak çömeliyor, adam kemeri alıyor ve ucunu tokasından geçiriyor.

13

Birinci Bölüm

On gün sonra. 27 Nisan 2007. Cuma öğleden sonra.

Adli Patolog Kay Scarpetta'nın adlarını genellikle doğru hatırlamadığı italya'nın en güçlü kanun adamları ve politikacıları sanal gerçeklik salonunda toplanmışlardı. İdlerinde bir tek, (Adli Bilimler Enstitüsü Avrupa Ağı) ENFSI'nin* özel bir dalı olan (Uluslararası Soruşturma Hareketi) IRR** danışmanları, kendisi ve Benton Wesley italyan değildi, italyan hükümeti çok hassas günler geçiriyordu.

Dokuz gün önce, Amerikalı tenis yıldızı Drew Martin tatildeyken öldürülmüştü. Parçalanmış çıplak cesedi, İtalya'nın tarihi bölgelerinden biri olan Piazza Novana yakınlarında bulunmuştu. Olay uluslararası bir krize yol açmıştı. On altı yaşındaki kurbanın hayatı ve ölümü televizyonlarda aralıksız olarak veriliyor, ekranın altına -muhabirlerin ve uzmanların yorumlarının tekrarı ağır ağır geçiyordu.

"Peki, Dr. Scarpetta, şunu açığa kavuşturalım, çünkü kafalarımız biraz karıştı. Size göre kurban o gün öğleden sonra iki ya da üçten önce

(*) European Network of Forensic Science Institutes. (**) International Investigative Response.

14

öldürülmüş," dedi, soruşturmayı yürüten Arma dei Carabinieri'nin" adli tabibi Yüzbaşı Ottorino Poma.

"Bu bana göre değil," dedi Scarpetta sabrının taşıdığını hissederek. "Size göre öyle."

Adam loş ışıktaki kaşlarını çattı. "Yalnızca birkaç dakika önce midesin-dekilerden ve alkol seviyesinden söz edenin siz olduğunuzu sanıyordum. Bir de arkadaşlarından ayrıldıktan birkaç saat sonra öldürüldüğünü söylüyordunuz."

"İki ya da üçten önce öldürülmüş olduğunu ben söylemedim. Bu konuda ısrar edenin siz olduğunuzu düşünüyorum Yüzbaşı Poma."

Adamın genç yaşına rağmen büyük bir şöhreti vardı ve bu pek de iyi bir şöhret değildi. Scarpetta, onunla iki yıl önce Hague'de ENFSI'nin yıllık toplantısında tanıştığında adama alaycı bir şekilde Takınma Doktor isminin takıldığını, son derece kibirli ve tartışmacı olduğunu

duymuştı. Yakışıklıydı -hatta muhteşemdi- güzel kızlardan anlıyordu ve giysileri göz alıcıydı. Bugün geniş brmızı şeritleri, parlak gümüş rengi süslemeleri olan gece mavisi bir üniforma ve siyah deri bot giymişti. Sabah salona girdiğinde başında kırmızı çizgili bir kep vardı.

Scarpetta'nın tam karşısında, ön sıranın ortasında oturuyor ve gözlerini Scarpetta'dan ayırmıyordu. Sağında oturan Benton Wesley oldukça sessizdi. Herkesin yüzü Olay Yeri Analiz Sistemiyle senkronize olan üç boyutlu gözlüklerle maskelenmişti. Bu sistem, italyan polisinin herkesi kışkındıracak dâhice bir keşfiydi.

"Sanırım durumu iyice anlamanız için şu konunun üstünden bir kere daha geçmemiz gerekiyor," dedi Scarpetta, Yüzbaşı Poma'ya. Adam sanki şarap kadehinin üstünden samimi bir sohbet havasmdaymış gibi elini çenesine dayamıştı. "O gün öğleden sonra iki ya da üçte öldürülmüş olsaydı, cesedi ertesi sabah sekiz buçukta bulunduğunda, en az on yedi (*) İtalyan jandarması.

saat önce ölmüş olması gerekirdi. Oysa livor mortis, rigor mortis ve algor mortis bu durumla çelişiyor."

Dikkati, duvarı kaplayan ekrana yansıtılmış olan çamurlu inşaat alanının üç boyutlu görüntüsüne çekmek için lazer ışığını doğrulttu. Sanki olay yerinin ortasındaymış gibi, Drew Martinin parçalanmış cesedine, etrafındaki çöplere ve inşaat makinelerine bakıyorlardı. Lazerin kırmızı noktası sol omuz, sol kalça, sol bacak ve çıplak sol ayak boyunca gezdi. Sanki bir köpekbalığı saldırısına uğramış gibi sağ kalçası yoktu, sağ uyluğunun bir kısmı da öyle.

"Livor..." diye söze başladı Scarpetta.

"Bir kez daha özür diliyorum. İngilizcem sizinki kadar iyi değil. Bu sözcüğün ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyorum," dedi Yüzbaşı Poma.

"Daha önce kullanmıştım."

"O zaman da anlamamışım demek ki."

Gülüşmeler oldu. Çevirmenin dışındaki tek kadın Scarpetta'ydı. O ve çevirmen, dışında odada bulunan bütün erkekler yüzbaşının komik olduğunu düşünüyor olmalıydılar. O gün bir kez bile gülümsemeyen Benton hariç.

"Bu sözcüğün İtalyancasım biliyor musunuz?" diye sordu yüzbaşı, Scarpetta'ya.

"Antik Roma diline ne dersiniz?" dedi Scarpetta. "Latinceye. Ne de olsa tıp terminolojisi Latince üzerine kuruludur." Bunu kabaca değil, ama ciddi bir şekilde söylemişti, çünkü İngilizcesinin sadece canı istediği zaman yetersiz olduğunun farkındaydı.

Poma üç boyutlu gözlüğüyle ona bakarken Zorro'yu hatırlatıyordu, "İtalyanca lütfen," dedi. "Latincem hiçbir zaman iyi olmadı."

"İkisini de söyleyeyim. İtalyancada livido morarmış anlamına gelir. Ölüm de morte. Livor mortis ölümden sonra vücutta meydana gelen morlukları ifade eder."

16

"İtalyanca konuşmanız daha iyi," dedi Yüzbaşı Poma. "Çünkü İtal-yancanız iyi."

Scarpetta kendini idare edecek kadar italyanca bilmesine rağmen italyanca konuşmayı düşünmüyordu. Profesyonel tartışmalarda İngilizceyi tercih ederdi, çünkü küçük ayrıntılar çok önemliydi ve çevirmen zaten her sözcüğü yakalıyordu. Politik baskı, stres ve Yüzbaşı Poma'mn bitmeyen, gizemli komikliklerinin yanı sıra bir de dil sorunu zaten zor olan durumu daha da zorlaştırmıyordu. Bu vakadaki katil profili öncekilere ve sıradan profillere uymuyordu. Katil kafalarını kanstırıyordu. Bilim bile bir tartışma nedeni haline gelmişti, onlara karşı geliyor, yalan söylüyor, Scarpetta'nın kendisine ve diğerlerine bilimin asla yalan söylemediğini hatırlatmasını gerektiriyordu. Bilim hata yapmazdı. Onları bilerek yanlış yollara sokmaz, onlarla alay etmezdi.

Yüzbaşı Poma bunu anlayamıyordu. Ya da anlamamazlıktan geliyordu. Belki de Drew'un cesedinden, sanki onunla bir ilişkisi varmış gibi, işbirliğine yanaşmayan veya kavgacı diye söz ederken ciddi değildi. Poma; ölüm sonrası meydana gelen değişikliklerin, kandaki alkol seviyesinin ve midesinde bulunanların, bazı soruların cevaplarını verebileceğini söylüyor; ama Scarpetta'nın aksine yiyecek ve içeceğe her zaman güvenilebileceğini ileri sürüyordu. En azından bu konuda ciddiye.

"Drew'un yiyip içtikleri gerçeği açıklıyor." Daha önceki ateşli açılış konuşmasında söylediği şeyi tekrarlıyordu.

"Gerçeği açıklıyor, evet. Ama sizin gerçeğinizi değil," diye karşılık verdi Scarpetta, söylediklerinin anlamından daha kibar bir tonla. "Sizin gerçeğiniz yanlış yorumlamadan kaynaklanıyor."

"Bu konuyu daha önce konuştuğumuzu düşünüyorum," dedi Benton ön sıranın gölgesinden. "Sanırım Dr. Scarpetta söyleyeceklerini açıkça ifade etti."

17

Yüzbaşı Poma'nın üç boyudu gözlükleri -ve diğer üç boyudu gözlükler-Scarpetta'ya döndü. "Aynı şeyleri yeniden inceleyerek sizi sıktıysam üzgünüm Dr. Wesley, ama bu konuya biraz mantıklı tarafından bakmalıyız. Bu yüzden beni biraz rahatlatın. Drew on yedi nisanda, saat on bir buçukla on iki buçuk arasında Spanish Steps'in yakınındaki turistlerin gittiği bir restoranda çok kötü bir lazanya yedi ve çok kötü Chianti'den dört kadeh içti. Parasını ödeyip çıktı, Piazza di Spagna'da iki arkadaşından ayrılıp bir saat içinde Navona Meydanı'nda onlarla yeniden buluşmak için söz verdi. Ama gelmedi. Bu kadarının doğru olduğunu biliyoruz. Geri kalan her şey gizemini koruyor." Kalın çerçeveli gözlükleriyle Scarpettaya baktı, sonra oturduğu yerde dönüp arkasındaki sırada oturanlara seslendi, "Bunun nedeni Amerikalı saygın meslektaşımızın, Drew'un öğle yemeğinden kısa bir süre sonra, hatta aynı günde ölmediğine inanıyor olması."

"Bunu başından beri söylüyorum. Bir kez daha nedenini açıklayayım. Çünkü size biraz karışık geldi," dedi Scarpetta.

"Devam etmemiz gerekiyor," dedi Benton.

Ama devam edemiyorlardı. Yüzbaşı Poma, italyanlar tarafından o kadar saygı görüyordu ve o kadar ünlüydü ki istediğini yapabiliyordu. Dedektif değil, doktor olmasına rağmen basına ondan İtalya'nın Sherlock Holmes'ü, diye bahsediyordu. Arka köşede oturmuş, konuşmaktan çok dinleyen Carabinieri'nin komutanı bile bu gerçeği unutmuş görünüyordu.

"Normal şartlarda Drew'un yediği şeyler birkaç saat sonra haz-me-dilirdi ve alkol seviyesi toksikoloji raporlarındaki gibi yüksek çıkmazdı. Bu yüzden evet, Yüzbaşı Poma, Drew'un midesindekiler ve toksikoloji raporu onun yemekten kısa bir süre sonra öldüğünü gösteriyor. Rigor mortis ve livor mortis ise onun yemekten on iki ila on beş saat sonra öldüğünü söylüyor. Ve biz bu ölüm sonrası buluntulara daha fazla önem vermeliyiz."

18

"İşte yine aynı yerdeyiz. Livor mortise geri döndük." içini çekti. "Bu sözcükle çok büyük sıkıntı yaşıyorum. Lütfen bir kez daha açıklayın, çünkü sizin bu ölüm sonrası buluntular dediğiniz şeyler konusunda ciddi sorunlarım var. Sanki harabeleri kazan arkeologlar gibiyiz." Yüzbaşı Poma'nın çenesi yine eline dayanmıştı.

"Morarma, livor mortis, postmortem hipotasis, hepsi aynı şey. Öldüğünüz zaman kan dolaşımınız durur ve kan, yerçekimi yüzünden küçük damarlarda birikir, tıpkı batık gemide biriken çökelti gibi." Benton'ın üç boyutlu gözlükleri üzerine sabitlenmişti. Scarpetta ise ona bakmaya cesaret edemiyordu. Benton kendisinde değil gibiydi.

"Lütfen devam edin." Yüzbaşı Poma not defterindeki bir şeyin altını üç kez çizdi.

"Eğer ceset uzun süre belirli bir pozisyonda kalırsa kan buna uygun şekilde çöker... ölüm sonrası bu buluntuya livor mortis deriz," diye açıklamaya devam etti. "Sonunda livor mortis sabitlenir ve cesedin o bölgesi morumsu kırmızı bir renk alır. Sıkı giysiler gibi vücuda sarıldığı yerlerde beyazlıklar oluşur. "Otopsi raporunu görebilir miyiz, lütfen?" Listeyi kontrol etti. "21 numara."

Duvardaki ekrana Drew'un, Tor Vergata Üniversitesinin morgun-daki çelik masada yatan görüntüsü geldi. Ceset yüzükoyun yatıyordu. Scarpetta lazerin kırmızı noktasını cesedin sırtında, morumsu kırmızı alanlarda ve çökeltinin neden olduğu beyazlıklar üzerinde gezdirdi. Karanlık kırmızı kraterlere benzeyen şok edici yaralar hakkında henüz ko-nuşmamıştı.

"Şimdi olay yeri sahnesi lütfen. Ceset torbasına konarken çekilen görüntü," dedi.

inşaat alanının üç boyutlu fotoğrafı duvardaki ekranı kapladı, ama bu kez beyaz giysiler, eldivenler ve galoşlar giymiş olan araştırmacılar

19

Drew'un cansız, çıplak cesedini sedyenin üstündeki siyah ceset torbasına koyuyorlardı. Etraflarındaki diğer araştırmacılar olay yerinin çevresindeki meraklı bakışlar ve paparazzileri engellemek için beyaz çarşaflar tutuyorlardı.

"Bu fotoğrafı, az önce gördüğünüz fotoğrafla karşılaştıralım. Drew bulunduktan sekiz saat sonra otopsi yapılana dek morluklar tamamen ortaya çıkmış," dedi Scarpetta. "Ama şuradaki fotoğrafa bakın, morlukların daha yeni başladığı belli oluyor." Lazerin kırmızı ışığı Drew'un sırtındaki pembemsi alanlarda gezindi. "Rigor mortis, yani ölüm katılığı da daha ilk aşamalardaymiş."

"Rigor mortis'in erken başlangıcını kadavra spazmı yüzünden mi dışlıyorsunuz? Ya kurban ölümden hemen önce büyük bir mücadele yaşadıysa? Belki katiliyle kavga etmiştir? Bu olasılıktan şimdiye kadar söz etmediniz." Yüzbaşı Poma not defterindeki bir şeyin altını çizdi. "Kadavra spazmından söz etmek için bir neden yok," dedi Scarpetta. Aslında, neden kendini camdan atmıyorsun, diye sormak istiyordu. "Büyük bir mücadele versin ya da vermesin, bulunduğu tamamen bu yüzden kadavra spazmı yoktu..." "Katılık bitmiş olabilir."

"Olanaksız, çünkü morgda tamamen katılaşmış durumdaydı. Ölüm katılığı gelip geçtikten sonra tekrar başlamaz."

Çevirmen bunu Italyancaya çevirirken gülmek için kendini tuttu. Birkaç kişi güldü.

"Bunu şurada görebilirsiniz." Scarpetta lazer ışığını sedyeye kaldırılan Drew'un üstüne tuttu. "Kasları kesinlikle katılaşmamıştı, oldukça esnektiler. Bulunduğunda öleli altı saatten daha az olduğunu tahmin ediyorum, belki çok daha az olabilir."

"Siz dünyaca ünlü bir uzmansınız. Nasıl bu kadar belirsiz konuşabiliyorsunuz?"

20

"Çünkü nerede olduğunu bilmiyoruz, inşaat alanına bırakılmadan önce hangi sıcaklıkta ve şartlarda bulunduğunu da bilmiyoruz. Beden ısısı, rigor mortis kişiden kişiye ve olaydan olaya büyük farklılık gösterebilir."

"Cesedin durumuna dayanarak arkadaşlarıyla öğle yemeği yedikten kısa bir süre sonra öldürülmüş olmasının olanaksız olduğunu mu söylüyorsunuz? Belki de arkadaşlarıyla buluşmak üzere Piazza Navona'ya giderken öldürüldü?"

"Ben bunun böyle olduğuna inanmıyorum."

"O zaman bir kez daha soracağım. Midesindeki sindirilmemiş yiyecekleri ve nokta iki seviyesindeki alkolü nasıl açıklıyorsunuz? Bunlar onun arkadaşlarıyla öğle yemeği yedikten kısa bir süre sonra öldürüldü-günü gösteriyor... on beş ya da on altı saat sonra değil."

"Arkadaşlarından ayrıldıktan kısa bir süre sonra alkol almaya devam etmiş olması, çok korktuğu ve strese girdiği için: sindiriminin durmuş olması mümkün."

"Ne yani, şimdi de katiliyle mi vakit geçirdiğini ileri sürüyorsunuz? On, on iki, on beş saat boyunca katiliyle içki içtiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Katil, onu içki içmeye zorlamış olabilir. Böylece onu kontrol etmesi daha kolay olurdu, birisine uyuşturucu vermek gibi bir şey."

"Yani onu alkol almaya zorladı, belki bütün öğleden sonra, bütün gece, ertesi sabah ve b z o kadar korktu b yediberini sindiremedi? Bize makul bir açığama olarak sunduğunuz şeyhtin mu?"

"Bunun olduğunu daha önce de gördüm," dedi Scarpetta.

Karanlıktan sonra hareketli inşaat alanı.

Etrafta dükkânlar, pizza dükkânları ve restoranlar aydınlık ve kalabalıktı. Arabalar, motosibetler caddenin ib tarafına, kaldırımlara park etmişti. Trafiğin gürültüsü, ayak sesleri ve konuşma sesleri salonu dol-duruyordu.

21

Birden aydınlık pencereler karardı. Sonra sessizlik oldu.

Bir araba sesi, ardından görüntüsü geldi. Dört kapılı siyah Lancia, Via Di Pasquiano ve Via deH'Anima'nın köşesine park etti. Sürücü kapıyı açtı, bir adam aşağıya indi. Gri giymişti. Yüz hatları yoktu ve elleri gibi yüzü de griydi. Bu, salondaki izleyenler için katile herhangi bir yaş, ırk ya da fiziksel özellik atfetmemek için yapılmıştı. Basit olması için katil erkek olarak düşünülmüştü. Gri giysili adam, arabanın bagajını açıp kırmızı, altın rengi ve yeşil desenli mavi bir örtüye sarılmış cesedi çıkardı.

"Cesedin sarıldığı çarşaf cesetten ve altındaki çamurdan alınan ipek iplikçiklere göre yapıldı," dedi Yüzbaşı Poma.

Benton Wesley, "iplikçikler cesedin her yerindeydi," dedi. "Saçları, elleri ve ayakları dahil. Yaralarına da bir sürü iplikçiğin yapıştığı kesin. Buradan görebildiğimiz kadarıyla baştan ayağa çarşafa sarılmış. Bu yüzden evet, büyük renkli ipekli bir kumaş düşünmek zorundayız. Belki bir çarşaf, belki bir perde..."

"Nereye varmak istiyorsunuz?"

"İki şey var: Kullanılan örtünün çarşaf olduğunu varsaymamamız gerekiyor, çünkü hiçbir şeyi varsaymamamız gerekiyor. Ayrıca adamın yaşadığı ya da çalıştığı yere ait ya da kurbanı rehin tuttuğu yerden aldığı bir şeye sarmış olması mümkün."

"Evet evet." Yüzbaşı Poma'nın gözlükleri duvarı dolduran sahneye sabitlenmişti. "Ayrıca 2005 model Lancia'nın bagajındaki halının iplik-çikleriyle uyumlu iplikçikler bulunduğunu da biliyoruz. Araba, sabah altı civarında bölgeden uzaklaştığı söylenen arabaya da uyuyor. Sözünü ettiğim şu tanık. Civardaki apartmanların birinde bulunan bir kadın kedisine bakmaya kalkmıştı, çünkü... neydi o sözcük..."

"Miyavlıyordu," dedi çevirmen.

"Kedisi miyavladığı için kalkmıştı ve camdan baktığında koyu renk lüks bir arabanın hiç acelesi yokmuş gibi inşaat alanından uzaklaştığını

22

görmüştü. Kadın, arabanın hemen tek yönlü cadde olan Via dell'Anima'ya döndüğünü söyledi. Devam edelim lütfen."

Canlandırma devam etti. Gri giysili adam renkli kumaşa sarılmış cesedi arabanın bagajından çıkarıp, yakındaki alüminyum iskeleyle taşıdı, iskeleyle girişi engellemek için çekilmiş halatın üstünden geçti. Cesedi inşaat alanına giden kalın kalastan geçirdi. Kalasın bir kenarından aşağıya çamura bıraktı. Karanlıkta çömelip daha sonradan Drew Martin'm cesedi olduğu anlaşılan cesedin örtüsünü hızla açtı. Burada cesedin görüntüsü canlandırma değil, üç boyutlu bir fotoğraf olarak görünüyordu. Her şey çok açıktı, ünlü yüzü, ince atletik çıplak bedenindeki vahşi yaralar. Gri adam, renkli kumaşı toplayıp arabasına geri döndü. Normal hızla oradan uzaklaştı.

"Cesedi sürüklemek yerine taşıdığına inanıyoruz," dedi Yüzbaşı Poma. "Çünkü iplikçikler yalnızca cesedin üstünde ve altındaki toprakta vardı. Başka bir şey yoktu. Bu bir kanıt olmasa da adamın onu sürüklediğini gösteriyor. Size şunu da hatırlatmak isterim, olay yeri, lazer haritalama sistemiyle haritalandırıldı. Sizin burada gördüğünüz perspektif, nesnelerin ve cesedin pozisyonu tamamen doğru. Aslında yalnızca videoya kaydedilmeyen ya da fotoğrafı çekilmeyen insanlarla nesnelerin canlandırılması yapıldı, yani katilin ve arabasının."

"Kızın ağırlığı nedir?" diye sordu arkadaki içişleri bakanı.

Scarpetta, Drew Martin'm elli sekiz kilo olduğunu söyledi. "Adam oldukça güçlü olmalı," diye ekledi.

Canlandırma devam etti. Sabahın erken saatlerinde hava aydınlanınca inşaat alanı görüldü. Yağmurun sesi geliyordu. Bölgedeki pencereler karanlıktı, işyerleri kapalıydı. Hiç trafik yoktu. Derken bir motosiklet uğultusu duyuldu. Ses gittikçe yükseldi. Kırmızı bir Ducati, Via di Pasquino'da görüldü. Sürücüsü yağmurluk giymişti. Yüzünü tamamen

23

kapatan bir kaskı vardı. Via dell'Anima'da sağa döndü ve birden durdu. Motosiklet gürültüyle kaldırılma devrildi, motoru sustu. Irkilen sürücü motosikletin üstünden geçip tereddüdü adımlarla alüminyum iskeleyle çıktı. Metalin üstünde gürültülü bir şekilde yürüdü. Çamurda bulunan ceset daha çok şaşırtıcıydı, daha korkunç görünüyordu, çünkü üç boyutlu fotoğraf, motosiklet sürücüsünün doğal olmayan canlandırmasıyla yan yana konmuştu.

"Saat şimdi sekiz buçuk, hava gördüğünüz gibi kapalı ve yağmurlu," dedi Yüzbaşı Poma. "Olay yerindeki Profesör Fiorani'ye doğru ilerleyelim. 14 numaralı görüntü lütfen. Ve şimdi Dr. Scarpetta, eğer isterseniz şu an burada olmayan iyi bir profesörle olay yerindeki cesedi inceleyebilirsiniz. Bunun için üzgünüm, hiç tahmin eder miydiniz? Profesör şu anda Vatikan'da. Bir kardinal ölmüş."

Benton, Scarpetta'nın arkasındaki ekrana baktı. Onun bu kadar mutsuz olması ve kendisine bakmaması Scarpetta'nın midesinin düğüm düğüm olmasına neden oluyordu.

Ekranı yeni görüntüler üç boyudu video kayıtları doldurdu. Mavi ışıklar yanıp sönüyordu. Polis arabaları ve gece mavisi Carabinieriler olay yeri minibüsü göründü. Makineli tüfek taşıyan Carabinieri'ler inşaat alanını koruyorlardı. Sivil giyimli müfettişler kordon altına alınmış alanın içinde kanıt topluyor, fotoğraf çekiyorlardı. Kamera merceklelerinin sesi, alçak konuşma sesleri ve sokaktaki kalabalığın sesi duyuluyordu. Tepeden polis helikopterlerinin gürültüsü geliyordu. Roma'daki en saygın adli patolog olan profesörün beyaz koruyucu giysileri çamurla kaplanmıştı. Görüntü Drew'un cesedine yaklaştı. Üç boyutlu gözlüklerle cesedin bu kadar gerçekçi görünmesi insana çok tuhaf geliyordu. Scarpetta, Drew'un tenine, çamurla kaplanmış ve yağmurdan ıslanmış koyu kırmızı açık yaralarına dokunabilecekmiş gibi hissediyordu. Uzun saçları ıslaktı

24

ve yüzüne yapışmıştı. Gözleri sıkıca kapanmış gözkapaklarının altı da şişmişti.

"Dr. Scarpetta," dedi Yüzbaşı Poma. "Onu inceleyebilirsiniz. Bize gördüklerinizi söyleyin. Tabii ki Profesör Fiorani'nin rapomnu incelediniz, ama üç boyudu görüntüde olay yerindeki cesede bakarken lütfen bize fikrinizi söyleyin. Profesör Fiorani'nin bulguknyla aynı fikirde olmazsanız sizi eleştirmeyeceğiz."

Profesör birkaç yıl önce mumyaladığı Papa kadar kusursuz kabul ediliyordu.

Lazerin kırmızı noktası Scarpetta'nın işaret ettiği yere doğru ilerledi. "Cesedin pozisyonu. Sol tarafta elleri çenesinin altına konmuş, bacaklar hafifçe kıvrılmış. Bu pozisyonun bilerek yapıldığını düşünüyorum. Dr. Benton?" Onun ekrana dönük kalın gözlüklerine baktı. "Burada bir yorumda bulunabilirsiniz."

"Bilinçli yapılmış. Ceset, katil tarafından böyle yerleştirilmiş."

"Dua ediyor gibi olabilir mi?" dedi eyalet polis şefi.

"Drew'un dini neydi?" diye sordu kriminal polis.

Loş salonda sorular ve tahminler yükseldi.

"Roman Katolik."

"Anladığım kadarıyla ibadet etmiyormuş." "Fazla değil."

"Belki cinayetin dini bir bağlantısı vardır?"

"Evet, ben de merak ediyorum, inşaat alanı Agone'daki Sant'Agne-se'ye çok yakın."

Yüzbaşı Poma biraz açıklama yaptı. "Bilmeyenler için söyleyeyim." Benton'a bakıyordu.

"Saint Agnes on iki yaşındayken benim gibi bir putperesde evlenmediği için işkence edilip öldürülen bir şehittir."

Kahkahalar duyuldu. Cinayetin dini bir anlamı olup olmadığı ile ilgili bir tartışma başladı. Ama Benton hayır diyordu.

25

- "Cinsel aşışılama var," dedi. "Kız çıplak bir şekilde arkadaşlarıyla buluşacağı yerin yakınına atılmış. Katil, onun bulunmasını ve insanları şaşırtmayı istedi. Din baskın durumdaki neden değil burada."

"Ama tecavüze dair bir karat bulamadık." Bunu Carabinieri adli la-boratuvarının şefi söylemişti.

Çevirmen aracılığıyla katilin kan ve salya bırakmadığını söyledi. Tabii bunlar yağmurla da temizlenmiş olabilir. Ama tırnaklarından iki farklı kaynaktan gelen DNA bulunmuştu. Profillerin şimdiye kadar ne yazık ki bir işe yaramadığını açıklamaya devam etti. İtalyan hükümeti suçlulardan DNA örnekleri alınmasına izin vermiyordu, çünkü bunun insan haklarını ihlal etmek olduğunu düşünüyordu, İtalyan veritabanına giren tek profil, kişilerden değil kanıtlardan toplananlardı.

"Yani İtalya'da araştırabileceğimiz bir veritabanı yok," diye ekledi Yüzbaşı Poma. "Ve şu anda yalnızca Drew'un tırnaklarından alınan DNA örneğinin İtalya dışındaki, ABD dahil hiçbir veritabanındaki kimseye uymadığını söyleyebiliyoruz."

"Drew'un tırnaklarından alınan DNA örneklerinin Avrupa kökenli bir erkeğe, başka bir deyişle beyaz birisine ait olduğundan eminsiniz sanırım," dedi Benton.

"Evet," dedi adli laboratuvar şefi.

"Dr. Scarpetta?" dedi Yüzbaşı Poma. "Lütfen devam edin."

"Yirmi altı numaralı otopsi raporunun fotoğrafını alabilir miyim lütfen?" dedi Scarpetta. "Dış muayene sırasındaki görünüş. Yaralara odaklanalım."

Görüntü ekranı doldurdu. Kenarları çentikli koyu kırmızı iki krater göründü. Scarpetta lazer ışığını oynatırken kırmızı nokta sağ kalçanın olması gereken yerdeki devasa yaranın üstüne, ardından sağ uyluğun üst kısmından çıkarılmış olan ikinci et parçasına geldi.

26

"Keskin bir bıçakla yapılmış, testereli bir bıçak olabilir, kasığı kesip kemiği de yüzeysel olarak zedelemiş," dedi. "Dokunun yaralara tepki vermemesine dayanarak yaraların ölümden sonra yapıldığını düşünüyorum. Başka bir deyişle yaralar sarımsı renkte."

"Ölüm sonrası kesme hareketi işkence olmadığını gösteriyor, en azından keserek işkence olmadığını," diye ekledi Benton.

"Peki, bu ne anlama geliyor?" diye sordu Yüzbaşı Poma. İki adam, düşman iki hayvan gibi birbirine bakıyordu. "Bir insan başka bir insana bu kadar sadistçe ve şekil bozucu yaralan başka neden yapar ki? Söyleyin Dr. Wesley? Bütün deneyimlerinize dayanarak başka bir vakada böyle bir şey gördünüz mü? Özellikle de bu kadar ünlü bir FBI profil uzmanı olduğunuzu düşünürsek?"

"Hayır," dedi Benton kısaca. FBI'daki eski kariyerinden söz edilmesi bilinçli olarak yapılmış bir hareketti. "Kesme olayları gördüm, ama böyle bir şey gör-medim. Özellikle de gözlerine yaptığı şey."

Katil, kızın gözlerini çıkarıp boşlukları kumla doldurmuştu. Sonra da gözkapaklarını kapatıp yapıştırmıştı.

Dr. Scarpetta lazeri işaret edip, bunu anlatırken Benton yeniden donduğunu hissetti. Bu vaka ile ilgili her şey onun ürpermesine, sinirlerinin bozulmasına ve büyülenmesine neden oluyordu. Buradaki sembolizm ne olabilirdi? Gözlerin oyulmasına alıştı, ama Yüzbaşı Poma'nın ileri sürdüğü şey çok uzak bir olasılıktı.

"Antik Yunan'da yapılan Pankreas sporu olabilir mi? Belki onu duymuşsunuzdur," dedi Yüzbaşı Poma salona bakarak. "Pankreas'ta kişi düşmanını yenmek için her şeyi kullanabilir. Gözleri oymak, karşıdaki kişiyi bıçaklamak ya da boğmak sık rastlanan şeylerdi. Drew da boğulmuş ve gözleri oyulmuş."

27

Carabinieri'nin komutanı, Benton'a çevirmen aracılığıyla sordu.

"O halde belki Pankreasla bir bağlantı olabilir? Katil, kızın gözlerini oyup onu boğarken aklına bu gelmiş olabilir mi?"

"Sanmıyorum," dedi Benton.

"O halde nasıl bir açıklama getiriyorsunuz?" diye sordu komutan. O da Yüzbaşı Poma gibi muhteşem bir üniforma giymişti, ama onun manşetlerinde ve yakasında çok fazla gümüşle süsleme vardı.

"Daha içten bir neden var, daha kişisel bir neden," dedi Benton.

"Belki de haberlerdendir," dedi komutan, "işkence, Irak'ta dış söküp göz oyan ölüm mangaları."

"Ben yalnızca katilin bu yaptığığın kendi ruhunun bir yansıması olduğunu düşünüyorum. Başka bir deyişle kıza yaptığı şeyin görünenden başka bir şey ima ettiğine inanmıyorum. Kızın yaralan aracılığıyla katilin iç dünyasına bakıyoruz," dedi Benton.

"Bu bir spekülasyon," dedi Yüzbaşı Poma.

"Yıllar boyunca şiddet suçlarıyla çalışmaya dayanan psikolojik bir bilgi bu," dedi Benton.

"Ama sizin sezgileriniz."

"Sezgilerinize aldırılmazsak tehlikeli olur," dedi Benton.

"Cesedin dış muayeneden önceki halini gösteren otopsi fotoğrafını alabilir miyiz?" dedi Scarpetta. "Boynunun yakından çekilmiş fotoğrafını görmek istiyorum." Listeyi kontrol etti. "Yirmi bir numara."

Üç boyutlu görüntü ekranı kapladı: Drew'un cesedi paslanmaz çelik otopsi masasında duruyordu. Derisi ve saçları yıkandığı için ıslaktı.

Scarpetta lazerle boynunu işaret ederek, "Şuraya bakarsanız yatay ip izini göreceksiniz." Nokta boynun ön tarafında ilerledi. Biraz daha fazla devam etmeden Romanın turizm bakanı Scarpetta'yı durdurdu.

"Gözlerini daha sonra çıkarmış. Ölümden sonra," dedi. "Yani hayattayken değil, bu önemli."

"Evet," dedi Scarpetta. "İncelediğim raporlar kız hayattayken yalnızca ayak bileklerinde ve boğulma yüzünden meydana gelen çürükler olduğunu gösteriyor. Kesilmiş boynun fotoğrafı lütfen? Yirmi sekiz numara."

Scarpetta beklerken görüntü ekrana geldi. Kesme tahtasında gırtlak ve kanama alanlarının olduğu yumuşak dokular vardı. Ve bir de dil.

Scarpetta işaret etti. "Yumuşak dokudaki çürükler, alttaki kaslar ve boğulma yüzünden kırılan dil kemiği, Drew hâlâ hayattayken yapılan hasan açıkça gösteriyor."

"Gözlerindeki peteşi?" <*>

"Konjunktiva** olup olmadığını bilmiyoruz," dedi Scarpetta. "Gözleri yoktu. Ama raporlar gözkapaklarında ve yüzünde peteşi olduğunu gösteriyor."

"Gözlerini ne yapmış? Deneyimleriniz sayesinde bunu biliyor musunuz?"

"Gözleri oyulan kurbanlar gördüm. Ama göz deliklerini kumla doldurup raporunuza göre siyanoakrilat olduğunu öğrendiğimiz bir yapışkanla yapıştıran bir katili daha önce hiç duymadım."

"Japon yapıştırıcısı," dedi Yüzbaşı Poma.

"Kum beni çok ilgilendiriyor," dedi Scarpetta. "Bölgeye has gibi görünmüyor. Daha da önemlisi elektron mikroskobu taraması sonucunda barut kalıntılarına benzer izler bulundu. Kurşun, antimon ve baryum."

"Kesinlikle bölgedeki kumsallardan gelen bir şey değil bu," dedi Yüzbaşı Poma. "Tabii insanlar oralarda birbirine ateş ediyor ve biz bunu bilmiyorsak başka." Gülüşmeler oldu.

"Ostia'dan gelen kumda bazalt vardır," dedi Scarpetta. "Volkanik aktivitenin başka bir unsuru, sanırım hepinizde cesetten alman kumdaki

(*) Cilt ve mukozada oluşan ufak kanamalara denir.

(**) Göz küresinin ön yüzünü ve kapakların iç yüzünü örten ince saydam zar.

parmak izinin kopyası ve Ostia'daki kumdan alman parmak izinin kopyası olduğunu sanıyorum."

Salonda kâğıt hışırtıları duyuldu. Küçük fenerler yandı.

"İkisi de Raman spektroskopisiyle* analiz edildi. Sekiz milivvatlık lazer kullanıldı. Gördüğünüz gibi Ostia'mn yerel kumsallarından alınan kum ve Drew Martin'in gözbebeklerinde bulunan kumun üzerinde çok farklı parmak izleri var. Elektron mikroskobuyla tarandığında kumun morfolojisini görebiliyoruz ve dağınık elektron görüntüsü bize sözünü ettiğimiz barut kalıntılarını parçacıklarını gösteriyor."

"Ostia kumsalları turistlerin gözünde çok popüler," dedi Yüzbaşı Poma. "Ama yılın bu zamanında değil. Yerli halk ve turistler genellikle hava ısınana dek bekler, mayısın sonları hatta hazirana kadar. Sonra özellikle Roma'dan gelen insanlar orayı doldurur, çünkü yol arabayla otuz, belki kırk dakika sürer. Bana göre bir şey değil," dedi sanki birisi ona Ostia sahilleriyle ilgili şahsi fikrini sormuş gibi. "Sahilin siyah kumları bana çirkin geliyor ve oradan denize hiç girmem."

"Bence burada önemli olan kumun nereden geldiği, ki bu da gizemini koruyor," dedi Benton. Artık öğleden sonra olmuştu ve herkes yorulmuştu.

"Hem neden kum? Kum seçimi -bu özel kum- katil için bir anlam taşıyor. Bu da bize Drew'un nerede öldürüldüğünü veya katilin nereli olduğunu ya da nerede zaman geçirdiğini gösterebilir."

"Evet, evet," dedi Yüzbaşı Poma sabırsızlıkla. "Gözler ve korkunç yaralar katil için bir şeyler ifade ediyor olmalı. Neyse ki bu aynnolan halk bilmiyor. Bunları gazetecilerden saklamayı başardık. Bu yüzden başka benzer bir cinayet yoksa bunun seri bir cinayet olmadığını biliyoruz."

(*) Maddenin özelliklerini, doğrulayan ve salınan, parçacıkların, ışık veya ses aracılığı ile incelenmesi

Üçü tiyatrolara yakın, Spanish Steps'e yürüme mesafesindeki tra-verten cepheli, küçük popüler bir restoran olan Tullio'nun mum ışığıyla aydınlanmış bir köşesinde oturuyordu.

Mumla aydınlanan masalar soluk altın renkli örtülerle kaplıydı. Arkalarındaki koyu renk lambri kaplı duvar şarap şişeleriyle doluydu. Diğer duvarlarda rustik italyan manzaraları tasvir eden suluboya tablolar asılıydı. Sarhoş Amerikalıların bulunduğu masa hariç ortam sessizdi. Etrafla ilgisiz ve dalgınlardı, bej renkli ceket ve siyah kravatlı olan garson da öyle. Çevredekiler Benton, Scarpetta ve Yüzbaşı Poma'nın tartıştıkları konudan habersizdiler. Eğer birisi onları duyacak kadar yakına gelse konuyu zararsız bir sohbete dönüştürüyor, fotoğrafları ve raporları dosyalarına geri koyuyorlardı.

Scarpetta, 1996 Biondi Santi Brunello'sunu yudumluyordu. Pahalı bir şaraptı, ama ona sorulmuş olsaydı o, bu şarabı seçmezdi. Ve genellikle de kendisine sorulurdu. Gözlerini jambon ve kavundan oluşan aperitifle-rin yanındaki fotoğraflardan ayırmadan kadehini masaya bıraktı. Bunun ardından kızarmış deniz levreği, zeytinyağlı taze fasulyeyle devam etme-

31

yi düşünüyordu. Tatlı olarak da ahududu yiyebilirdi. Tabii Benton'in bu sinir bozucu tavrı iştahını kapatmazsa ki kapatacak gibi görünüyordu.

"Kulağa basit gelebileceğini düşünerek şunu söylemek istiyorum," dedi Scarpetta sessizce. "Sürekli gözden kaçırdığımız bir şey olduğunu düşünüyorum." işaret parmağıyla Drew Martinin fotoğrafına vurdu.

"Demek artık bir şeyin üstünden tekrar tekrar geçmekten şikâyet etmiyorsun," dedi Yüzbaşı Poma, onunla açıkça flört ederek. "Gördün mü? iyi yiyecek ve şarap bizi daha zeki yapıyor." Scarpetta'nın fotoğrafı vurmasını taklit ederek işaret parmağını basma vurdu.

Scarpetta hiçbir sonuca ulaşmadan odadan çıktığından beri düşünceliydi.

"Çok açık olan bir şeye karşı tamamen körüz, herkes kör," diye devam etti. "Genellikle bir şeyi ortada olduğu için görmeyiz. Nedir bu? Katilin bize söylemek istediği nedir?"

"Tamam. Elimizdekilere bakalım o zaman," dedi Benton. Scarpetta, onun nadiren bu kadar düşmanca ve içine kapanık olduğunu görmüştü. Şu anda ince çizgili, iyi kesim bir takım elbise giymiş olan Yüzbaşı Poma'yı küçümsediğini gizlemiyordu. Yüzbaşının altın kol düğmelerinde mum ışığını yakaladığında parlayan Carabinieri arması vardı.

"Evet, ortada. Cesedin her santimi açıkta, yani kimse ona dokunmadan önce. Cesedi o durumda incelemeliyiz. Dokunulmadan önce. Tam katilin bıraktığı şekilde," dedi Yüzbaşı Poma gözlerini Scarpetta'dan ayırmadan. 'Cesedi öyle bırakarak bize bir şeyler anlatmaya çalışıyor, değil mi? Ama unutmadan önce Roma'daki günlerimize içelim. Bunun için kadeh kaldırmalıyız."

Ölü genç kadın onları seyrederken, çıplak, harap olmuş cesedi bir bakıma masalardaydı ve kadeh kaldırmak doğru görünmüyordu.

"Ve FBI'a kadeh kaldırmalıyız," dedi Yüzbaşı Poma. "Bu olayı bir terörizm hareketine dönüştürme kararlılıklarına içelim."

32

"Böyle bir şeyi ima etmek bile zaman kaybı," dedi Benton. Kadehini kaldırdı ama içmek için.

"O zaman hükümetinize bunu ortaya sürmekten vazgeçmesini söyleyelim," dedi Yüzbaşı Poma. "Yalnız olduğumuz için şunu açıkça söyleyebilirim. Hükümetiniz bu propagandayı perde arkasından yapıyor ve bunu daha önce tartışmamış olmamızın nedeni italyanların böyle saçma bir şeye inanmayacak olmaları. Bu olaydan bir terörist sommlu değil. FBI böyle bir şeyi nasıl söyleyebilir? Bu çok aptalca."

"FBI burada değil. Biz buradayız. Ve biz FBI değiliz. Sizin FBI ile ilgili söylediklerinizden sıkıldım artık," diye cevap verdi Benton.

"Ama kariyerinizin büyük bölümünde FBI'daydınız. İş bırakıp öl müş gibi ortadan kaybolana kadar. Her nedense!"

"Eğer bu bir terörizm olayı olsaydı şimdiye kadar birisi sorumluluğu üstlenirdi," dedi Benton. "FBI'dan ya da benim geçmişimden bir daha söz etmemenizi rica edeceğim."

"Doymak bilmez reklam iştahı ve ülkenizin herkesi korkutup dünyayı yönetme arzusu." Yüzbaşı Poma şarap kadehini yeniden doldurdu. "Soruşturma büronuz Roma'daki tanıkları sorguluyor, Interpol u ezip geçiyor. Oysa İnterpolle çalışıp buraya kendi temsilcilerini göndermeleri gerekiyordu. Ve Washington'dan bizi tanımayan, karmaşık bir cinayet olayı üzerinde nasıl çakşacağı konusunda hiçbir fikri olmayan bu salakları gönderiyorlar."

Benton, onun sözünü kesti. "Yüzbaşı Poma, şimdiye kadar politikanın ve yetki alanları savaşlarının insanın yapısında olduğunu öğrenmiş olmanız gerekiyordu."
"Bana Otto diyebilirsiniz. Bütün arkadaşlarım gibi!" Sandalyesini Scarpetta'ya biraz daha yaklaştırırken onunla birlikte parfüm kokusu da geldi. Poma mumu yerinden oynattı. Tikintiyle, sarhoş Amerikalıların masasına baktı. "Biliyorsunuz sizden hoşlanmaya çalışıyoruz."

33

"Çalışmayın," dedi Benton. "Kimse hoşlanmıyor."

"Amerikalıların neden hep bu kadar gürültü yaptıklarını hiç anlamıyorum."

"Çünkü dinlemiyoruz," dedi Scarpetta. "Bu yüzden Başkanımız George Bush."

Yüzbaşı Poma tabağın yanındaki bir fotoğrafı alıp daha önce hiç görmemiş gibi inceledi.

"Şimdi ortada olana bakıyorum," dedi. "Ve bütün gördüğüm aşikâr olan şey."

Benton, ikisinin yan yana oturmasına bakarken yüz ifadesi granit gibiydi.

"Aşikâr diye bir şey olmadığını varsaymak daha iyi. Bu yalnızca bir sözcük," dedi Scarpetta zarftan başka fotoğraflar çıkararak. "Birinin kişisel algılarına atıfta bulunmaktır ve benimki sizinkinden farklı olabilir."

"Sanırım bunu eyalet polis merkezinde oldukça ayrıntılı bir şekilde gösterdiniz," dedi yüzbaşı, Benton, ona dik dik bakarken.

Scarpetta, Benton'a baktı. Bu bakışın anlamı davranışının farkında ve ne kadar gereksiz olduğuydu. Benton'm onu kıskanmasına gerek yoktu. Yüzbaşı Poma'nın flörtöz davranışlarını teşvik edecek hiçbir şey yapmamıştı.

"Ortada olandan söz edelim o zaman. Neden ayak parmaklarından başlamıyoruz," dedi Benton. Buffalo mozzarellasma hiç dokunmamıştı ve üçüncü kadehini içiyordu.

"Bu aslında iyi bir fikir," dedi Scarpetta, Drew'un fotoğraflarını inceleyerek. Drew'un ayak parmaklarına yakından baktı. "Güzelce manikür yapılmış, tırnaklarına kısa bir süre önce oje sürmüştü. Bu da New York'tan ayrılmadan önce pedikür yaptırdığı bilgisiyle tutarlı." Bildikleri şeyleri tekrarlıyordu.

34

"Bu önemli mi?" Yüzbaşı Poma fotoğrafı inceledi. Scarpetta'ya doğru eğilmişti, kolu onun kine değiyordu. Scarpetta, onun sıcaklığı ve kokusunu hissedebiliyordu. "Sanmıyorum, bence giydikleri daha önemli. Siyah kot pantolon, beyaz ipek gömlek, ipek şeritleri olan siyah deri bir ceket ve siyah iç çamaşırları." Durakladı. "Vücudunda bunlardan değil de yalnızca çarşaftan gelen iplikçikler olması çok ilginç."

"Henüz çarşaf olduğunu kesin olarak bilmiyoruz," diye hatırlattı Benton sertçe.

"Ayrıca giysileri, saati, kolyesi, deri bileziği ve küpeleri de bulunamadı yani bunları katil aldı," dedi yüzbaşı, Scarpetta'ya. "Bunların nedeni ne olabilir? Belki hatıra olarak almıştır. Ama siz bunun önemli olduğunu düşündüğünüze göre biraz pedikür hakkında konuşalım. Drew New York'a gelmeden hemen önce Central Parkın güneydeki bir spa merkezine gitmiş. Bu randevunun ayrıntıları elimizde. Drew'un kredi kartından, aslında babasının kartından çekilmiş. Bana söylenene göre babası onu çok şımartıyormuş."

"Sanırım şımartılmış olduğu daha önce açıkça belirtilmişti," dedi Benton.

"Bence böyle sözcükler kullanırken dikkatli olmalıyız," dedi Scarpetta. "Drew elindekileri kazanarak elde etti. Günde sekiz saat pratik yapan, çok çalışan o. Kısa bir süre önce Kadınlar Arası Açık Tenis Turnuva-sı'nı kazanmıştı ve başka bir kupa daha kazanması bekleniyordu..."

"Siz de orada yaşıyorsunuz," dedi Yüzbaşı Poma, ona. "Charleston, Güney Carolina. Kadınlar Arası Açık Tenis Turnuvası'nın yapıldığı yer. Çok garip değil mi? O gece New York'a uçmuş. Oradan da buraya. Ve şimdi şu olanlara bakın." Fotoğrafları gösteriyordu.

"Benim söylediğim şey, paranın şampiyon yapamayacağı ve şımarık insanların genelde onun kadar tutkulu çalışmayacağı," dedi Scarpetta.

35

Benton söze girdi. "Babası onu şımarttı, ama baba olarak görevlerini yerine getirmedi tıpkı annesi gibi."

"Evet, evet," diye onayladı Yüzbaşı Poma. "Hangi anne baba on altı yaşında bir kızın on sekiz yaşındaki iki arkadaşıyla yurtdışına gitmesine izin verir ki, özellikle inişleri çıkışları olan bir kıza."

"Çocuğunuz zor bir çocuk olmaya başlayınca teslim olmak da kolaylaşır, direnmek değil," dedi Scarpetta, yeğeni Lucy'yi düşünerek. Lucy'yle çocukken ne kadar zor anlar yaşamıştı. "Peki ya antrenörü? İlişkileri hakkında bir şey biliyor muyuz?"

"Gianni Lupano. Onunla konuştum. Drew'un buraya geleceğini bildiğini söyledi. Bu durum hiç hoşuna gitmemiş, çünkü önümüzdeki birkaç ay içinde Wimbledon gibi büyük turnuvalar vardı. Pek yardıma olmadı. Aslında Drew'a kızgın gibiydi."

"Ve italyan Açık Tenis Turnuvası önümüzdeki ay burada Roma'da yapılacak," dedi Scarpetta. Yüzbaşının bundan söz etmemesi ona garip gelmişti.

"Elbette. Drew'un antrenman yapması gerekiyordu arkadaşlarıyla seyahate çıkması değil. Ben tenis seyretmem."

"Drew öldürüldüğünde antrenörü neredeymiş?" diye sordu Scarpetta.

"New York'ta. Kaldığını söylediği oteli ve kayıtları kontrol ettik. Ayrıca Drew'un ruhsal durumunun gerginlikle dolu olduğunu da söyledi. Bir gün mutsuz, bir gün muduymuş. Çok inatçı, zor ve ne yapacağı tahmin edilemez biriymiş. Onunla daha ne kadar çalışacağından emin değilmiş. Drew'un davranışlarına katlanmaktan başka yapacak daha iyi şeyler olduğunu söyledi."

Ailesinde mizaç bozukluğu olup olmadığı öğrenmek istiyorum," dedi Benton. "Sorma zahmetine girdiğinizi sanıyorum."

36

"Girmedim. Bunu düşünecek kadar zeki olmadığım için üzgünüm."

"Ailesinin gizlediği psikiyatrik bir geçmişi olup olmadığını bilmek çok yararlı olabilir."

"Yeme bozukluğu yaşadığı çok iyi biliniyordu," dedi Scarpetta. "Drew bu konuda açıkça konuşuyordu."

"Mizaç bozukluğundan söz ediliyor mu? Anne babasından gelen bir şey yok mu?" Benton, yüzbaşını soğukkanlı bir şekilde sorgulamaya devam ediyordu.

"İnişleri çıkışları dışında bir şey yok. Tipik ergen."

"Çocuklarınız var mı?" Benton şarabına uzandı.

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Tetiği çeken bir şey," dedi Scarpetta. "Drew konusunda kimsenin bize söylemediği bir şeyler var. Belki de ortada olan bir şeydir bu. Davranışları, içki içmesi ortada. Neden? Bir şey mi olmuştu?"

"Charleston daki turnuva," dedi Yüzbaşı Poma, Scarpetta'ya. "Meslekinizi sürdürdüğünüz yer, ne diyorlar oraya? Lowcountry? Lowcountry tam olarak nedir?" Gözlerini Scarpetta'dan ayırmadan şarabı kadehin içinde yavaşça döndürdü.

"Neredeyse deniz seviyesi, tam olarak alçak ülke anlamına geliyor."

"Yerel polis bu vaka ile ilgilenmiyor mu? Çünkü öldürülmeden iki gün önce orada bir turnuvaya katılmış?"

"Çok ilginç. Eminim ki..." diye söze başladı Scarpetta.

"Suç onların bölgesinde işlenmediği için Charleston polisinin bir ilgisi olduğunu sanmıyorum," dedi Benton.

Scarpetta, ona bir-, bakış atarken, yüzbaşı ikisini izliyordu. Bütün gün aralarındaki gerginliği hissetmişti.

"Bugüne kadar hiçbir yasal yetki, birilerinin olaya müdahale edip rozetlerini göstermelerini engellemiştir," dedi Poma.

37

"Eğer yine FBI'yı ima ediyorsanız ne demek istediğiniz anlaşıldı," dedi Benton. "Eğer benim eskiden FBI'da çalışmış olmamı ima ediyorsanız, ne demek istediğiniz yine anlaşıldı. Eğer Dr. Scarpetta ve beni ima ediyorsanız bizi siz davet ettiniz. Biz kendi başımıza çıkıp gelmedik, Otto. Bu arada sana Otto dememi sen istemiştin."

"Ya sorun benim ya da bu şarap çok kaliteli!" Yüzbaşı şarap kadehini kusursuz bir elmasa bakarmış gibi havaya kaldırdı.

Benton şarabını aldı. Scarpetta italyan şarapları hakkında ondan daha çok şey bilirdi, ama bu gece Benton, kendi üstünlüğünü göstermeye çalışıyordu, sanki evrim merdiveninde elli basamak birden aşağıya inmiş gibiydi. Scarpetta başka bir fotoğrafa bakarken Yüzbaşı

Poma'nın ilgisini üzerinde hissetti. Gürültülü Amerikalıların masasıyla meşgul olan garsonun onların tarafına doğru gelmemesine sevindi.

"Bacaklarının yakından çekilmiş fotoğrafı," dedi Scarpetta. "Ayak bileklerinin etrafında morluklar var."

"Yeni oluşmuş morluklar," dedi Yüzbaşı Poma. "Belki adam onu ayak bileklerinden tuttu." "Olabilir. Bunlar ip izi değil."

Scarpetta, Yüzbaşı Poma'nın kendisine bu kadar yakın oturmamasını diliyordu, ama sandalyesini duvara dayamadığı takdirde kırırdamasının imkânı da yoktu. Fotoğraflara uzanırken kendisine dokunmamasını istiyordu.

"Bacaklarını yakın bir zamanda tıraş etmiş," diye devam etti. "Ölümünden önceki yirmi dört saat içinde diyebilirim. Arkadaşlarıyla seyahat ederken bile nasıl görüldüğüne dikkat ediyormuş. Bu önemli olabilir. Acaba birisiyle mi buluşacaktı?"

"Elbette. Üç genç kadın, genç erkekler arıyorlardı," dedi Yüzbaşı Poma.

38

Scarpetta, Benton'ın yeni bir şarap için, garsona işaret etmesini seyretti.

"Drew ünlü biriydi," dedi Scarpetta. "Duyduğum kadarıyla yabancılar konusunda dikkatliymiş, rahatsız edilmekten hoşlanmıyormuş."

"İçki içmesi pek mantıklı değil," dedi Benton.

"Kronik içki içmesi mantıklı değil," dedi Scarpetta. "Şu fotoğraflara bakıp son derece zinde, zarif, müthiş gelişmiş kaslara sahip olduğunu görebilirsin. Artık çok içmeye başladıysa ki bunun kısa bir süre önce başladığı belli. Kısa süre önce kazandığı başarılarından da bu anlaşılıyor. Tekrar ediyorum kısa süre önce bir şey olup olmadığını öğrenmeliyiz. Duygusal bir patlama filan?"

"Depresyonda. Dengesiz. Alkol kullanıyor," dedi Benton. "Bütün bunlar kişiyi bir saldırgana karşı savunmasız hale getiriyor."

"Ben de böyle olduğunu düşünüyorum," dedi Poma. "Rastgele. Kolay bir hedef. Piazza di Spagna'da yalnız. Orada altın rengine boyanmış pandomimle karşılaşmış."

Altın renkli pandomimci, bütün pandomimciler gibi gösteri yapıyordu. Drew bardağına bir bozukluk daha atmış ve adam, onun için bir kere daha gösteri yapmıştı.

Drew, arkadaşlarıyla oradan ayrılmayı reddetmişti. Onlara söylediği son şey, "Bütün bu boyanın altında çok yakışıklı bir italyan var." Arkadaşları da karşılık olarak, "italyan olduğunu düşünme," demişlerdi. Bu doğru bir yorumdu, çünkü pandomimciler konuşmazdı.

Drew, arkadaşlarına gitmelerini Via dei Condotti'deki dükkânları gezmelerini söylemiş, Piazza Navona'da nehirlerin kaynağında onlarla buluşacağına söz vermişti. Arkadaşları onu orada bekleyip durmuşlardı. Yüzbaşı Poma'ya yumurta, nişasta ve şekerden yapılan o yiyeceği tattıklarını, italyan çocukların onları balon tabancalarıyla vurup tabanca

39

satın almaları için yalvardıklarını anlatmışlardı. Daha sonra sahte dövmeler yaptırmış, sokak müzisyenlerinden kamıştan yapılma müzik aletlerinde Amerikan şarkıları çalmalarını istemişlerdi. Öğle yemeğinde sarhoş olduklarını ve bunun aptallık olduğunu kabul etmişlerdi.

Drew'un "biraz sarhoş" ve çok güzel olduğunu, ama onun bunu kabul etmediğini söylüyorlardı, insanların kendisine onu tanıdıkları için baktığını düşünüyordu, oysa genellikle güzel olduğu için bakıyorlardı. "Tenis seyretmeyenler "onu kesinlikle tanımaz," demişti arkadaşlarından biri Yüzbaşı Poma'ya. "Sadece ne kadar güzel olduğunu anlamıyor."

Yüzbaşı Porria yemeğin büyük bölümünde konuşmuş, Benton içki içmişti. Scarpetta, onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. Yüzbaşından uzak durmalıydı, ki aslında bunun için restorandan olmasa bile masadan kalkması yeterliydi. Benton, yüzbaşının gereksiz biri olduğunu düşünüyordu, çünkü bir adli tabibin tanıkları dedektif gibi sorgulaması mantıklı değildi. Üstelik yüzbaşı, bu vakaya dahil olan başka kimsenin adından söz etmiyordu. Benton, Yüzbaşı Poma'nın Roma'nın Sherlock Holmes u olduğunu unutuyordu. Ya da daha doğrusu Benton bu düşünceyi kabul edemiyordu, çünkü oldukça kıskançtı.

Scarpetta, yüzbaşının altın renkli pandomimciyle yaptığı görüşmenin ayrıntılarını not ediyordu. Adam nerede olduğunu kanıtlayabiliyordu: Öğleden sonra geç saatlere dek Spanish Steps'te aynı noktada gösteri yapmaya devam etmişti. Drew'un arkadaşları onu aramaya geldiklerinde o hâlâ oradaydı. Adam, kızı belli belirsiz hatırladığını söylüyordu, ama kim olduğu

konusunda hiçbir fikri yoktu. Onun sarhoş olduğunu düşünmüştü ye kız da bir süre sonra yürüyüp gitmişti. Özetle adam, ona hiç dikkat etmemişti bile. Kendisinin bir pandomimci olduğunu, her zaman bir pandomimci gibi hareket ettiğini söylüyordu. Gösteri yapmadığı zamanlarda Benton ve Scarpetta'nın kalc%ı Hassler Otelinin kapısında görev-

40

liydi. Spanish Steps'in tepesinde bulunan Hassler, Romanın en iyi otellerinden biriydi. Ve Benton henüz açıklamadığı nedenlerden ötürü oranın en üst katında kalmakta ısrar etmişti.

Scarpetta balığına dokunmamıştı bile. tik kez görüyormuş gibi fotoğraflara bakmaya devam ediyordu. Benton ve Yüzbaşı Poma'nın, neden bazı katillerin, kurbanlarını korkunç bir şekilde sergilediklerine dair yaptıkları tartışmaya katılmıyordu. Benton bu katillerin manşetlerden duydukları heyecanı anlatıyordu. Bu tür katiller yakın çevrelerde, kalabalığın içinde dolaşarak meydana gelen paniği seyretmekten büyük zevk alırlardı.

Scarpetta, Drew'un kesikler içindeki çıplak cesedini inceledi. Bacakları bitişik, dizleri ve dirsekleri bükülmüş, elleri çenesinin altına konmuştu.

Yan yatmış ceset neredeyse uyuyor gibiydi.

"Bunun bir aşağılama hareketi olduğunu sanmıyorum," dedi.

Benton ve Yüzbaşı Poma konuşmayı bıraktı.

"Şuna bakarsanız," dedi bir fotoğrafı Benton'a doğru uzatarak. "Her zaman yaptığımız gibi bunun bir küçümseme hareketi olabileceğini değil de farklı bir şeyler olabileceğini düşünmeliyiz. DinsneSenler de olabilir. Saint Agnes'e dua ediyor değil. Ama cesedin bu şekilde durmasında sanki bir şefkat var gibi."

"Şefkat mi? Şaka mı yapıyorsunuz," dedi Yüzbaşı Poma.

"Sanki uyuyor gibi," dedi Scarpetta. "Aşağılayıcı bir şekilde yerleştirilmiş gibi gelmedi bana. Baktıkça böyle düşünmemeye başlıyorum."

"Olabilir," dedi Benton fotoğrafı alarak.

"Ama çıplak v,, herkesin görebileceği bir yerde," diye itiraz etti Yüzbaşı Poma.

"Pozisyona iyi bak. Tabii ki yanılıyor olabilirim. Yalnızca zihnimi diğer yorumlara da açmaya, önyargılarımı, katilin nefretle dolu olduğu

41

varsayımını bir kenara koymaya çalışıyorum. Bu yalnızca hissettiğim bir şey. Farklı bir olasılık önerisi, belki katil cesedin bulunmasını istedi, ama niyeti onu aşağılamak değildi," dedi Scarpetta.

"Şu küçümsemeyi, öfkeyi görmüyor musun?" Yüzbaşı Poma şaşkındı. Onunla aynı fikirde olmaması, çok inandırıcıydı.

"Bence yaptığı şey, ona kendini üstün hissettirdi. Drew'u ezmesi gerekiyordu. Şu anda bilmemizin mümkün olmadığı başka gereksinimleri vardı katilin," dedi Scarpetta. "Tabii ki cinsel bir unsur olmadığını ileri sürmüyorum. Öfke olmadığını da söylemiyorum. Yalnızca katili harekete geçiren şeylerin bunlar olduğunu düşünmüyorum o kadar."

"Charleston, senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı olduğunu düşünüyordur," dedi Yüzbaşı Poma.

"Charleston'm böyle bir şey düşündüğünü sanmıyorum," dedi Scarpetta. "En azından sorgu yargıcı böyle bir şey düşünmüyor."

Sarhoş Amerikalıların sesi gittikçe yükseliyordu. Benton'm dikkati dağılmıştı.

"Senin gibi bir uzmanın orada bulunması. Ben sorgu yargıcı olsaydım kendimi çok şanslı hissederdim. O senin yeteneklerinden yararlanmıyor mu?" diye sordu Yüzbaşı Poma. Bakması gerekmeyen bir fotoğrafa uzanmak için ona süründü.

"Vakalarını Güney Carolina Tıp Fakültesi'ne gönderiyor. Daha önce özel patoloji ofisiyle hiç çalışmamış. Ne Charleston'da, ne de başka bir yerde. Benim sözleşmelerim adli tabip olanaklarına ve laboratuvarlarına sahip olmayan dışarıdaki sorgu yargıcılarıyla," diye açıkladı Benton'm durumu dikkatini dağıtarak.

Benton sarhoş Amerikalıların söylediği şeye dikkatini çekmeye çalışıyordu.

"...Ben yalnızca bir şeylerin üstü örtüldüğünde durumun şüpheli olduğunu düşünüyorum," diye ahkam kesti bir tanesi.

42

"Neden kimsenin bilmesini istesin ki? Ben, onu suçlamıyorum. Oprah veya Anna Nicole Smith gibi. İnsanlar nerede olduklarını öğrendiklerinde sürüler halinde oraya akıyorlar."

"Ne kadar mide bulandırıcı, hastanede olduğunu hayal et..."

"Ya da Anna Nicole Smith'm durumunda olduğu gibi morgda ya da yeraltında..."

"...Ve kaldırıldaki bir sürü insan kalabalığı adını haykırıyor."

"Hamama giren terler diyorlar, zengin ve ünlü olmanın bedeli bu."

"Neler oluyor?" diye sordu Scarpetta, Benton'a.

"Eski dostumuz Dr. Şelf bugün acil bir durum yaşamış ve bir süre yayma çıkamayacakmış," diye açıkladı Benton.

Yüzbaşı Poma dönüp gürültülü Amerikalıların masasına baktı. "Onu tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Birkaç kez karşılaştık," dedi Benton. "Aslında Kay karşılaştı"

"Sizi araştırırken onun hakkında bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum. Florida'da hepinizi kapsayan, sansasyonel, çok acımasız bir cinayet davası varmış."

"Bizi araştırdığına memnun oldum," dedi Benton. "Çok titiz bir araştırmacıymış."

"Yalnızca buraya gelmeden önce sizi biraz tanımak istedim," dedi Yüzbaşı Poma, Scarpetta'nın gözlerine bakarak. "Tanıdığım güzel bir kadın, Dr. şelfi düzenli olarak seyrediyor," dedi. "Geçen sonbahar Drew, Dr. şelfin programına konuk olmuş. New York'taki o büyük turnuvayı kazanmasıyla ilgiliymiş. Tenisle fazla ilgilenmediğimi söylemeliyim."

"ABD Açık Tenis Turnuvası," dedi Scarpetta.

"Drew'un Dr. şelfin bir programına katıldığını bilmiyordum," dedi Benton, buna inanamıyormuş gibi kaşlarını çatarak.

"Programına katılmış, kontrol ettim. Bu çok ilginç. Birdenbire Dr. Şelf ailesiyle ilgili bir durum yaşıyor. Onunla bağlantı kurmaya çalıştım

43

ve henüz sorularıma cevap vermedi. Belki siz aracı olabilirsiniz?" dedi Scarpetta'ya bakarak.

"Bunun bir işe yarayacağını sanmıyorum," dedi Scarpetta. "Dr. Şelf benden nefret eder."

Karanlıkta Via Due Macelli'yi takip ederek geriye doğru yürüdüler. Scarpetta, Drew Martin'i bu sokaklarda hayal etti. Karşılaştığı kişi, nasıl biriydi? Kaç yaşındaydı? Drew'un ona güvenmesini sağlayacak ne yapmıştı? Daha önce karşılaşmışlar mıydı? Henüz hava aydınlıktı, dışarıda bir insan kalabalığı vardı, ama şimdiye kadar Drew'un, pandomimci-nin yanından ayrıldıktan sonra ne yaptığını bilen biri çıkmamıştı. Bu nasıl olabilirdi? Drew dünyadaki en ünlü sporculardan biriydi ve Roma sokaklarında kimse onu tanııyordu.

"Yani bu rastgele mi oldu? Yıldırım düşmesi gibi? Bu cevabını hiç bilmediğimiz bir soru," dedi Scarpetta, Benton'la birlikte yumuşak gecede yürürken. Gölgeleleri eski taşların üstüne düşüyordu. "Drew yalnız başınaydı ve sarhoştı, belki ara sokaklardan birinde kayboldu ve adam, onu gördü? Ya sonra? Ona yardım etmeyi teklif ederek bildiği bir yere götürdü? Belki yaşadığı yere? Ya da arabasına? Öyle bile olsa adamın biraz ingilizce konuşuyor olması lazım. Nasıl oluyor da onları kimse görmüyor? Tek bir kişi bile."

Benton- hiçbir şey söylemedi. Son derece kalabalık caddelerde ayakta durmasını kaldırma sürüyerek yürüyorlardı.

"Drew italyanca bilmiyordu ya da yalnızca bir iki kelime, bize öyle söylendi," diye ekledi Scarpetta. Yıldızlar çıkmıştı, ayın yumuşak ışığı, Casina Rossa'ya, Keats'ın yirmi beş yaşında veremden öldüğü betonarme eve düşüyordu.

"Veya onun peşine düştü," dedi Scarpetta. "Ya da belki onu tanıyordu. Bunu bilmiyoruz, tekrar yapana ve yakalanana dek belki de hiç

44

öğrenemeyeceğiz. Benimle konuşacak mısın Benton? Yoksa bu dağınık, gereksiz monologuma devam mı edeyim?"

"İkinizin arasında neler olduğunu bilmiyorum. Bu beni cezalandırma yöntemin mi?"

"Kiminle?"

"Lanet olası yüzbaşıyla. Başka kim olabilir ki?"

"Birinci sorunun cevabı, hiçbir şey olmuyor ve aksini, düşünmem çok saçma, ama bu konuya geri döneceğiz. Cezalandırmayla ilgili bölümle daha çok ilgilendim, çünkü geçmişte seni veya bir başkasını cezalandırmış değilim."

Spanish Steps'e çıkmaya başladılar, incinmiş duygular ve çok fazla şarap yüzünden çıkmakta zorlanıyorlardı. Sevgililer sarmaş dolaş yürüyorlar, şamatacı gençler kahkahalar atıp, taşkınlık yapıyordu. Kimse onlara dikkat etmiyordu. Bir kilometre kadar uzakta bulunan ısıltılı ve heybetli Hassler Oteli, bütün görkemiyle şehrin üstünde yükseliyordu.

"Ben böyle biri değilim," diye devam etti. "Yani insanları cezalandırmam. Kendimi ve başkalarını korurum, ama cezalandırmam. Önem verdiğim insanlara bunu asla yapmam. Özellikle sana hiç," diye nefes nefese devam etti.

"Eğer başka insanları görmek istiyorsan, başka erkeklerle ilgileniyorsan bunun için seni suçlayamam. Bana söyle... senden istediğim tek şey bu. Bugün yaptığın gibi gösteri yapma. Benimle oyun oynama."

"Gösteri mi? Oyun mu?"

"Sana süründü durdu," dedi Benton.

"Ve ben de ondan kaçmak için uğraşıp durdum."

"Bütün gün sana süründü. Sana istediği gibi sokulamadı. Sana bak- ti, gözümün önünde sana dokundu."

"Benton..."

45

"Onun yakışıklı olduğunu biliyorum ve belki sen de onu çekici buluyorsundur. Ama ben buna katlanamam. Gözümün önünde. Kahretsin."

"Benton..."

"Aynı şey diğerleri için de geçerli. Güneydekiler. Ben onlar hakkın-da ne biliyorum ki?"

"Benton!"

Sessizlik oldu.

"Delirmiş gibi konuşuyorsun. Geçmişte ne zaman seni aldattığımdan şüphelendin ki? Bilerek yani."

Ayak sesleri ve nefeslerinden başka bir şey duyulmuyordu.

"Bilerek," diye tekrarladı Benton.

"Çünkü ilk kez bir başkasıyla birlikte olduğumda sanıyordum ki sen..."

"Ölmüştüm," dedi. "Doğru. Benim öldüğümü sanıyordun. Bu yüzden hemen, oğlun olabilecek yaştaki bir adamla yattın."

"Yapma." Sinirlenmeye başlamıştı. "Buna cüret etme."

Benton sessiz kaldı. Tek başına içtiği bir şişe şaraptan sonra bile tanık koruma programıyla ilgili bu konuyu daha fazla zorlamaması gerektiğini biliyordu. Kay'e yaşattıkları. Duygusal açıdan zalim olan kendisiydi Kay'in üstüne fazla gitmemeliydi.

"Üzgünüm," dedi.

"Gerçekten ne var?" diye sordu Scarpetta. "Tanrım! Şu merdivenler."

"Sanırım bunu değiştiremiyoruz. Ölüm katılığı ve morluğu hakkında söylediklerin gibi. Sabit. Değişmez. Bununla yüzleşelim."

"Her neyse bu şeyle yüzleşmeyeceğim. Bildiğim kadarıyla bir şey de yok zaten. Ölüm katılığı ve morluğu adı üstünde ölümlerle ilgili bir şey. Biz ölü değiliz. Az önce sen söyledin ölmediğini." ikisi de soluk soluğaydı. Benton'ın kalbi hızla atıyordu.

46

"Üzgünüm. Gerçekten." Geçmişte olanlardan söz ediyordu, sahte ölümü ve Scarpetta'nın mahvolan hayatı.

"Adam sadece çok ilgili görünüyordu. Çok rahattı. Ne olmuş?"

Benton başka erkeklerin Kay'e ilgi göstermesine alışkındı, bu durumdan rahatsız olmaz, hatta eğlenceli bulurdu. Çünkü Kay'in kim olduğunu, kendisinin kim olduğunu, kendi gücünü ve Kay'in de aynı şeyle -kendisine bakan, sürünen, arsızca onu isteyen kadınlar- uğraşması gerektiğini biliyordu.

"Charleston'da kendine bir hayat kurdun," dedi Benton. "Bunu değiştirdiğini düşünemiyorum. Bunu yaptığını inanamıyorum."

"İnanamıyor musun?..." Merdivenler sonsuza kadar sürüyor gibiydi.

"Benim Boston'da olduğumu ve güneye taşınamayacağımı bildiğin halde. Bu durum bizi nereye götürüyor."

"Seni kıskançlığa, 'Lanet olsun,' demeye götürüyor ki sen bunu asla söylemezdin. Tanrım! Merdivenlerden nefret ediyorum!" Nefesini kontrol edemiyordu. "Tehdit altında olduğunu hissetmene gerek yok. Kimse seni tehdit etmiyor. Neyin var senin?"

"Çok fazla şey bekliyorum."

"Çok fazla ne bekliyorsun Benton?"

"Önemli değil."

"Kesinlikle önemli."

Bitmek bilmez merdivenleri tırmanmaya devam edip konuşmayı bıraktılar, çünkü ilişkileri, şu durumda konuşulamayacak kadar önemli bir konuydu. Benton'm öfkeli olduğunu biliyordu, çünkü korkuyordu. Roma'da kendini güçsüz hissediyordu. Massachusetts'de yaşadığı için ilişkilerinde güçsüz olduğunu hissediyordu. Scarpetta'nın ısrarı üzerine oraya taşınmıştı. Harvard'a bağlı MacLean Hastanesinde adli psikolog olarak çalışma teklifi aldırılmazlık edemeyeceği kadar iyi bir teklifti.

47

"Ne sanıyorduk ki?" diye sordu Scarpetta merdivenlerin tepesine varınca. Uzanıp Benton'ın elini tuttu. "Her zamanki gibi idealistlik herhalde. Elimi tutmak istiyormuş gibi yaparak bana biraz yardım edebilirsin. On yedi yıldır bırak aynı evi aynı şehirde bile yaşamadık."

"Ve sen de bunun değişeceğini düşünmüyorsun." Derin bir soluk alıp parmaklarını Kay'inkilere kenetledi.

"Nasıl?"

"Sanırım senin taşınacağın şeklinde gizli bir fantezim vardı. Ders verebileceğini falan düşündüm. Belki tıp fakültesinde ders verir veya McLean'de yan zamanlı danışman olmaktan memnun olurdun. Ya da belki Boston'da adli tabip ofisinde, belki sonunda yine şef olurdun."

"Öyle bir hayata asla geri dönemem," dedi Scarpetta. Çok güzel bir çağdan kaldığı için Belle Epoque dediği otelin lobisine girdiler. Ama mermer zeminin, antika murano camların, ipeklerin ve heykellerin hiçbir şeyin ve hiç kimsenin farkında değillerdi. Romeo da bunlara dahildi. Gerçek adı buydu. Gün boyu altın rengine boyalı olan pandomimci genç çoğu gece burada kapıcılık yapıyordu. Son zamanlarda Drew Martinin cinayeti konusunda daha fazla sorgulanmak istemediği için asık suratla dolaşıyordu.

Yakışıklı bir italyan olan Romeo kibardı, fakat gözlerini kaçınıyordu ve bir pandomimci gibi tamamen sessizdi.

"Senin için en iyisini istiyorum," dedi Benton. "Tabii ki bu yüzden Charleston'da kendi işini kurmaya karar verdiğinde sana engel olmak istemedim, ama bundan rahatsız oldum."

"Bunu bana hiç söylemedin."

"Şimdi de söylememeliyim. Yaptığın şey doğru ve ben de bunu biliyorum. Yıllar boyunca hiçbir yere ait olmadığımı hissettim. Rich-

48

mond'dan ayrıldığından beri, daha da kötüsü bunu sana hatırlattığımı için üzgünüm, ama kovulduğundan beri mutsuzdum. Kahrolası vali. Hayatı-nın bu döneminde tam da yapman gereken şeyi yapıyorsun." Asansöre bindiler. "Ama artık dayanabileceğimi sanmıyorum."

Scarpetta tarif edilemez şekilde berbat olan korkuyu hissetmemeye çalışıyordu. "Ne diyorsun Benton, vazgeçelim mi? Söylediğin şey bu mu?"

"Belki de tersini söylüyorumdur."

"Belki de ben bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve kimseyle flört etmiyorum."

Asansörden çıktılar. "Ben hiç flört etmem, sen hariç."

"Ben yokken neler yaptığını bilmiyorum."

"Ne yapmayacağımı biliyorsun."

Benton süit kapısını açtı. Antikalar, beyaz mermer zemin ve küçük bir köyü içine alacak kadar geniş taş bir verandayla muhteşem bir daireydi burası. Dışarıda antik şehrin silüeti görünüyordu.

"Benton," dedi. "Lütfen kavga etmeyelim. Sabah Boston'a uçuyorsun, ben de Charleston'a. Birbirimiz için durumu zorlaştırmaydım."

Benton ceketini çıkardı.

"Ne yani? Sonunda yerleşecek bir yer buldum ve hoşuma giden bir yerde tekrar hayata başladığımı için mi öfkeliyim?" diye sordu Scarpetta.

Benton ceketini sandalyeye attı.

"Adil olmak gerekirse her şeye yeniden başlamak zorunda kalan benim," dedi Scarpetta. "Sıfırdan bir şeyler yaratmak zorundayım. Kendi telefonlarıma kendim bakıyorum ve lanet olası morgu kendim temizliyorum. Elimde Harvard yok. Beacon Hill'de multi milyon dolarlık apartman dairem yok. Yalnızca Rose, Marino ve bazen de Lucy var, hepsi bu. Bu yüzden zamanımın büyük bir kısmında telefona kendim bakıyorum. Yerel medya. Avukatlar. Konuşmacı olmamı isteyen bir grup. Geçen gün kah-

49

rolası Ticaret Odası... telefon rehberlerinden kaç tane sipariş verecekmi-şim onu soruyor. Sanki Ticaret Odası'mın telefon rehberinde numaramın olmasını istiyor muşum gibi, sanki kuru temizlemeci falanmışım gibi."

"Neden?" dedi Benton. "Rose gereksiz telefonları sana bağlamaz ki."

"Yaşlanıyor. Bundan fazlasını yapamıyor."

"Neden telefonlara Marino bakmıyor?"

"Her şey nedense bu da ondan. Hiçbir şey aynı değil artık. Öldüğünü düşündüğümüz için herkes bir yana dağıldı. Söyledim işte. Herkes senin yüzünden değişti, sen de dahil."

"Başka seçeneğim yoktu."

"Seçimlerle ilgili garip bir şey bu. Senin bir seçeneğin yoksa, başkalarının da olmuyor."

"Bu yüzden Charleston'a kök saldın. Beni seçmek istemiyorsun. Tekrar ölebilirim."-

"Lanet olası bu patlamanın tam ortasında dikiliyormuş gibi hissediyorum kendimi, etrafımdaki her şey uçuşuyor ve ben öylece dikiliyorum. Beni mahvettin. Lanet olsun, beni mahvettin Benton." " "Şimdi de sen lanet olsun diyorsun."

Scarpetta gözlerini sildi. "Sen de beni ağlatıyorsun."

Benton yanma gelip ona dokundu. Kanepeye oturup Trinità dei Monti'nin ikiz çan kulelerini, Pincian Hill'deki Villa Medici'yi, onun ötesindeki Vatikan'ı seyretiler. Scarpetta, ona döndü ve temiz yüz hatlarından, gümüş rengi saçlarından ve yaptığı işle son.derece uyumsuz, uzun, zarif bedeninden bir kez daha etkilendi.

"Şimdi nasıl?" diye sordu. "Hissettiklerin, eskiye kıyasla yani? Başlangıca göre."

"Farklı."

"Farklı kötü bir şeyin habercisi gibi geliyor kulağa."

50

"Farklı... çünkü uzun zamandır çok şey yaşadık. Seni tanımadığım zamanları hatırlamak benim için çok zor. Seninle tanışmadan önce evli olduğumu bile hatırlamıyorum. O zamanlar kurallara göre oynayan, tutkusu, sosyal hayatı olmayan bir FBI ajanıydım. Mütevazı şehrini dehşete düşüren cinayetler konusunda yardıma olmak için çağılan, çok önemli sözde profil uzmanı olarak konferans salonuna gelene dek. Sen karşımda laboratuvar önlüğüyle devasa bir dosya yığınına masana bırakıp elimi sıkıydın. O gün şimdiye kadar tanıdığım en olağanüstü kadın olduğunu düşündüm, gözlerimi senden alamıyordum, hâlâ da alamıyorum."

"Farklı," deyişini hatırlattı.

"İki insan arasında geçen her şey her gün farklılaşır."

"Aynı şeyi hissettikleri sürece bu sorun değildir."

"Hissediyor musun?" diye sordu Benton. "Hâlâ aynı şekilde hissediyor musun? Çünkü eğer..."

"Çünkü eğer ne?"

"Yapar mıydın?"

"Neyi yapar mıydım? Bu konuda bir şey mi yapmak istiyorsun?" .

"Evet, sonsuza kadar." Ayağ^; kalkıp ceketini aldı, cebine uzanıp kanepeye geri döndü.

"Sonsuza dek," dedi Scarpetta, Benton'ın elindeki şeye dikkati çekerek.

"Komik olmaya çalışmıyorum. Gerçekten söylüyorum."

"Böylece beni aptalca bir flört için kaybetmeyeceksin öyle mi?" Scarpetta, onu kendine doğru çekip sıkıca sandı. Ellerini Benton'ın saçlarının içinden geçirdi.

"Belki," dedi Benton. "Bunu kabul et lütfen."

51 Elini açtı. Avucunda kadanmış bir kâğıt duruyordu.

"Okuldayken birbirimize notlar verirdik," dedi Scarpetta, elindeki kâğıdı açmaya korkarak.

"Hadi, ödlele olma."

Scarpetta kâğıdı açtı. içinde benimle evlenir misin, yazan bir not ve bir yüzük vardı. İnce platin bandın üstünde elmasların bulunduğı antika bir yüzüktü bu.

"Büyük büyükannemin," dedi. Yüzüğü parmağına taktı, tam gelmişti.

"Eğer bunun için kıskançlık yaptıysan bu korkunç bir neden," dedi Scarpetta.

"Elli yıldır kasadaydı. Kısa bir süre önce yanıma aldım. Şimdi sana soruyorum," dedi. "Lütfen benimle evlenir misin?"

"Peki, bunu nasıl başaracağız? Ayrı hayatlarla ilgili söylediğin on- ca şeyden sonra."

"Tanrı aşkına bir kez olsun mantıklı olmayıver."

"Bu çok güzel," dedi Scarpetta yüzüğe bakarak. "Umarım samimi-sindir, çünkü yüzüğü geri vermeye niyetim yok."

52

Üçüncü Bölüm

Dokuz gün sonra, pazar. Denizdeki bir geminin düdüğü kederli bir şekilde ötüyordu.

Charleston'daki kilise kuleleri kasvede havaya doğru yükselirken çanlardan biri çalmaya başladı. Ardından diğerleri de ona katıldı, bütün dünyada kulağa aynı gelen gizli bir dili konuşuyorlardı. Şafağın ilk ışıklarıyla Scarpetta büyük yatak odasında kırırdandı. On dokuzuncu yüzyıddan kalma garajdan bozma evin, ikinci katındaki yaşam alanına alaycı bir şekilde bu adı vermişti. Geçmişte lüks yaşamına kıyasla buradaki hayatı çok basitti.

Yatak odası ve çalışma odası iç içeydi. içerisi o kada'r kalabalıktı ki; antika çekmecelerin ya da kitaplıkların üzerinde mikroskobun, slaytların, lateks eldivenlerin, toz maskelerinin, kamera ekipmanının, çeşidi olay yeri takımlarının bulunduğu uzun masaya çarpmadan hareket edilmiyordu, içeride giyinme odası yoktu, yalnızca yan yana konmuş gardiropolar vardı. Bir tanesinden kömür renkli bir tüvit takım, gri beyaz çizgili ipek bluz ve alçak topuklu siyah bir ayakkabı aldı.

53

Zor geçecek bir gün için hazırlanıyordu. Masasına oturup bahçeye baktı, gölgelerdeki değişimi, sabah ışığındaki farklılığı seyretti. E-postala-nna girip Pete Marino'nun gün içi planlarını altüst edecek bir şey gönderip göndermediğini kontrol etti. Hiç mesaj yoktu. Bir daha kontrol etmek için onu aradı.

"Evet." Ses boşuk geliyordu.

Arka fonda bir kadının şikâyet ettiğini duydu. "Bu kez ne istiyor?"

"İşe kesin geliyorsun değil mi?" diye sordu Scarpetta emiri olmak için. "Dün gece Beaufort'a giden yolda bir ceset bulunduğu haberi geldi. Ve eminim ki, bu konuyla ilgilenmek için orada olacaksın. Üstelik bu öğleden sonra toplantımız var. Sana mesaj bıraktım. Beni hiç aramadın."

"Evet."

Arka fondaki kadın şikâyete devam ediyordu. "Bu saatte ne istiyor?"

"Bir saat içinde konuşuyorum," dedi Scarpetta, Marino'ya kararlı bir şekilde. "Hemen yola çıkmalısın, yoksa onu içeri alacak kimse olmayacak. Meddick Cenaze Evi onları tanımıyorum."

"Evet."

"Küçük çocuğun otopsisini yapmak için on bir civarında orada olacağım."

Sanki Drew Martin vakası yeterince zor değilmiş gibi, Scarpetta, Roma'dan döndükten sonraki ilk iş gününde korkunç bir vaka daha gelmişti. Adını hâlâ bilmediği küçük bir erkek çocuğu öldürülmüştü. Çocuk gidecek başka bir yeri olmadığı için onun zihnine yerleşmişti. Ve , Scarpetta hiç beklemediği anlarda onun mavi yüzüne, sıksa bedenine ve açık kahverengi saçlarına takılıp kalıyordu. Ve sonra da geri kalanına. Bunca yıl ve binlerce vakadan sonra bir başkasının yaptığı şeyler yüzünden kendisinin ölülere yapmak zorunda kaldığı şeyden nefret ediyordu.

Evet." Marino'nun bütün söyleyeceğı buydu.

54

"Aksi, kaba..." diye mırıldandı merdivenlerden aşağıya inerken. "Bundan bıktım sıkıldım artık." Kızgınlıkla söyleniyordu.

Mutfağın zemininde topukları rahatsız edici sesler çıkarıyordu. Buraya taşındığında balık sırtı deseni yapabilmek için döşemede ellerinin ve dizlerinin üstünde günlerce çalışmıştı. Karşıdan

gelen ışığı alabilmek için duvarları beyaza boyamıştı. Evin orijinal parçası olan sedir ağaçlarından yapılma tavan kirişlerini onanmıştı. Evin en önemli yeri olan mutfak paslanmaz çelik aletler, bakır tencereler ve her zaman yeni madeni paralar gibi parlak olan tavalar, kesme tahtalar ve el yapımı Alman bıçak setiyle donatılmıştı. Lucy her an gelebilirdi. Bu Scarpetta'yı çok memnun etmiş, ama aynı zamanda meraklanmıştı. Lucy nadiren arayıp kendini kahvaltıya davet ettirirdi.

Peynirli omlet ve sote edilmiş mantar için gereken malzemelerle zeytinyağını çıkardı. Ekmek yoktu, havaalanı güvenliğinin yemek pişirme aletlerini silah olarak görmediği günlerde Bologna'dan elle taşıyarak getirdiği ızgarasında kızarttığı küçük, yassı ekmeklerden bile yoktu. Lucy katı bir diyetle girmişti. Ona göre talimdeydi. Scarpetta ne için diye sorunca, Lucy yaşamak için diyordu. Yumurtanın beyazım dalgın bir şekilde çırparken o gün yapması gereken şeyleri düşünüyordu. Birden üst katın penceresinden gelen uğursuz, tok bir sesle irkildi. "Lütfen... hayır," dedi üzüntüyle. Elindekileri bırakıp kapıya, koştu.

Alarmı kapatıp hızla verandaya çıktı. Sarı bir kuş, çaresizce eski tuğla zeminin üzerinde yatıyordu. Şefkatle kuşu aldı, gözleri yarı kapalıydı. İpeksi tüylerini okşayarak onu sakinleştirirken, kuş kendini toparlayıp uçmaya çalıştı, ama başı bir taraftan diğer tarafa düştü. Yalnızca sersemledi, birazdan iyileşir, diye düşündü. Belki ölmez. Ölümü çok iyi tanıyan biri için yalnızca iyi bir dilekti bu. Kuşu içeri aldı. Mutfak masasının en

55

alttaki kilitli çekmecesinde, kilitli metal bir kutu vardı. Onun içinde de bir şişe kloroform.

Arkadaki tuğla merdivenlere oturdu. Lucy'nin Ferrari'sinin tanıdık homurtusunu dinlerken ayağa kalkmadı.

Ferrari, King Caddesinden dönüp evin önündeki araba yoluna park etti. Lucy elinde bir zarfla verandada göründü.

"Kahvaltı hazır değil, hatta kahve bile yok," dedi. "Ve sen burada oturuyorsun, üstelik gözlerin kıpkırmızı."

"Alerji," dedi Scarpetta.

"Son kez alerjiyi bahane ettiğinde, ki bu arada senin alerjin yok, pencerene bir kuş çarpmıştı. Ve yine masanın üstünde böyle kirli bir kürek vardı."

Lucy bahçedeki eski mermer masayla üzerindeki küreği işaret ediyordu. Sarmaşıkların altında yeni kazınmış ve kink çömlek parçalarıyla kaplanmış bir mezar vardı.

"Bir ispinoz kuşu," dedi Scarpetta.

Lucy yanına oturdu. "Demek Benton hafta sonu için gelmiyor. Geldiği zaman tezgâhta uzun bir alışveriş listen oluyor."

"Hastaneden aynlamıyor." Bahçenin ortasındaki küçük havuzda yaseminler ve kamelya yaprakları konfeti gibi yüzüyordu.

Lucy son yağmurda düşen birkaç yaprağı alıp sapından çevirdi. Umarım tek neden budur. Roma'dan büyük bir haberle geri döndün, ama şimdi arada ne fark var? Benim gördüğüm bir fark yok. O, orada, sen buradasın. Bunu değiştirmek için bir şey yapmıyorsunuz, doğru mu?" "Birdenbire ilişkiler konusunda uzman mı oldun?"

"Yanlış giden ilişkiler üzerinde evet."

56

"Birine söylediğime pişman ediyorsun beni," dedi Scarpetta.

"Ben bu yollardan geçtim. Janet'le başımıza gelen şey de buydu. Sadakatten, evlenmekten konuşuyorduk. Ama Janet birdenbire homo olmaya dayanamayacağına karar verdi. Her şey başlamadan bitti. Hem de hoş olmayan bir şekilde."

"Hoş olmayan bir şekilde mi? Bağışlanamaz bir şekilde desek daha iyi olur?"

"Bağışlayamayan ben olmalıyım, sen değil," dedi Lucy. "Sen orada değildin. Orada olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Küçük bir melek heykeli havuzu seyrediyordu. Scarpetta, onun neyi koruduğuna henüz karar verememişti. Kuşları korumadığı kesindi. Belki de hiçbir şeyi korumuyordu. Ayağa kalkıp eteğini silkeledi.

"Benimle konuşmak istemenin sebebi bu muydu? Ya da ben burada oturmuş bir kuşa daha ötenazi yapmak zorunda kaldığım için kendimi korkunç hissederken mi aklına geldi?"

"Dün gece seni arayıp görüşmemiz gerektiğini söylememin nedeni bu değildi," dedi Lucy elindeki yaprakla oynamaya devam ederek.

Arasında altın parıltılar olan kiraz ağacı kızılı saçları temiz ve parlaktı, kulaklarının arkasına atılmıştı. Üzerinde siyah bir tişört vardı. Bir yere gidiyor, diye düşündü Scarpetta, ama nereye gittiğini sormayacaktı. Tekrar oturdu.

"Dr. Şelf." Lucy bahçeye baktı, insanlar kendilerini rahatsız eden şeylerin dışında herhangi bir şeye bakarken böyle yaparlardı. Scarpetta'nın beklediği bir şey değildi bu.

"Ne olmuş Dr. Şelfe?"

"Ona yakın olmam söylemişim sana, düşmanlarına her zaman yakın olmalısın," dedi Lucy.

"Sen bunu önemsemedin. Mahkemedeki da-

57

van yüzünden eline geçen her fırsatta seni karalamasına aldırmadın. Senin yalancı ve profesyonel sahtekâr olduğunu söyledi, internette senin için yazılanlara bir bak. Ben onun izini sürüyorum, saçmalıklarını sana iletiyorum, ama sen bakmıyorsun bile."

"Bunu nereden bilebilirsin ki?"

"Ben, senin sistem yöneticimim. Senin sadık IT'nim.0 Bir dosyayı ne kadar açık tuttuğunu çok iyi biliyorum. Kendini savunabilirsin," dedi Lucy.

"Neye karşı?"

"Jüriyi manipüle ettiğine dair suçlamalara karşı."

"Ne mahkemesi bu? Jüriyi manipüle etmek de ne demek?"

"Seninle mi konuşuyomm, yoksa burada bir yabancıyla mı oturuyorum?"

"Eğer domuz bağıyla bağlanmışsan, işkence görüyorsan ve sevdiğin kişilerin öteki odada dövülürlerken çığlıklarını duyuyorsan ve bu kaderden kaçmak için kendini öldürüyorsan bu intihar değildir Lucy. Cinayettir."

"Ya yasal olarak?"

"Umurumda değil."

"Buna alıştın artık sen."

"Alışmadım. Uzun yıllardır bu vakalar üzerinde çalışırken ne düşündüğümü bilmiyorsun. Çoğunluk'a kurbanların tek avukatının kendim olduğunu görüyorum. Dr. Şelf yanlış bir şekilde gizlilik kavramının arkasına saklanıyor, büyük acıları ve ölümü önleyebilecek bilgiyi açıklamıyor. O bundan çok daha kötüsünü hak ediyor. Neden bu konuda konuşuyoruz? Neden beni sinirlendiriyorsun?"

() Information Techonology: Bilgi Teknolojisi. Bu konuda sistem bilgisine sahip olanlara ve yönetenlere it Manager denir.

58

Lucy, onun gözlerine baktı. "Ne derler? İntikam soğuk yenen bir yemektir. Yine Marino'yla konuşmuşsun."

"Oh Tanrım. Sanki geçen hafta yeterince kötü geçmemiş gibi. Marino aklını mı kaçırdı?"

"Sen Roma'dan yüzük haberiyle döndüğün zaman Marino'nun mutlu olacağını mı düşündün? Uzayda mı yaşıyorsun?"

"Öyle olmalı."

"Bunu nasıl göremezsin? Aniden geceleri dışarı çıkmaya, her gece içmeye, iğrenç kız arkadaşlar edinmeye başladı. Bu kez gerçekten en kötüsünü seçti. Yoksa bunu da mı bilmiyorsun? Shandy Snook, Snook's Flamin Cipsleri'ndeki gibi."

"Flamin ne? Kim?"

"Kırmızıbiber sosuyla tatlandırılmış yağlı, aşın tuzlu patates cipsleri. Babası bundan bir servet kazanmış. Bir yıl önce buraya taşınmış. Marino'yla geçen pazartesi gecesi Kick'N Horse'da tanışmış ve ilk görüşte âşık olmuş."

"Bunları sana Marino mu söyledi?"

"Jess söyledi."

Scarpetta başını iki yana sallarken Jess'in kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Kick'N Horse'un sahibi. Marino'nun motosikletçi arkadaşlarının gittiği yer. Marino'nun onun hakkında konuştuğunu duyduğunu biliyorum. Jess, beni aradı, çünkü onun için endişeleniyordu. Onu hiç böyle görmediğini söyledi."

"ilk önce Marino, onunla bağlantı kurmadıysa Dr. Şelf, Marino'nun e-posta adresini nereden bilebilir?" diye sordu Scarpetta.

"Florida'da onun hastası olduğundan beri Dr. Şelfin e-posta adresi değişmemiş. Marino'nunki değişti. Bu yüzden önce kimin yazdığım tahmin

59

edebiliriz. Bunu kesin olarak öğrenebilirim. Marino'nun e-posta adresinin şifresini bilmiyorum, ama bunun gibi küçük engeller beni durduramaz. Yapmam gereken şey..."

"Ne yapman gerektiğini biliyorum."

"İçeri girmem gerekiyor."

"Bunu yapman gerektiğini biliyorum, ama yapmanı istemiyorum. Durumu olduğundan daha fazla zorlaştırmayanın."

"Dr. Şelften gelen bazı e-postalar, Marino'nun ofisteki bilgisayarında masa üstünde herkesin görebileceği şekilde duruyor," dedi Lucy.

"Bu çok anlamsız."

"Elbette değil. Seni öfkeliendirmek ve kışkırtmak istiyor. Bedelini ödemeni istiyor."

"Ve sen onların masa üstünde olduğunu gördün, çünkü..."

"Dün geceki küçük acil işi yüzünden. Beni aradığında ofisten uzaktaydı. Buzdolabının çalışmadığını gösteren alarmin çaldığını haber vermişler. Uzakta olduğu için durumu benim kontrol etmemi istedi. Güvenlik şirketini aramam gerekirse diye telefon numarasının duvardaki listede olduğunu söyledi."

"Alarm mı?" dedi şaşırarak. "Kimse bana bundan bahsetmedi."

"Çünkü öyle bir şey yoktu. Oraya gittiğimde her şey yolundaydı. Buzdolabında bir sorun olmadığını gördüm. Her şeyin gerçekten yolunda olup olmadığını anlamak için güvenlik şirketinin numarasını almak üzere ofisine girdim. Bil bakalım bilgisayarında masa üstünde ne vardı?"

"Bu çok komik. Marino bir çocuk gibi davranıyor."

"O bir çocuk değil, Kay Teyze. Sen de onu bu günlerde kovmak zorunda kalacaksın."

"Peki, nasıl idare edeceğim? Şimdi bile zor idare ediyorum. Zaten şu

60

"Bu yalnızca bir başlangıç. Marino çok daha kötü olacak," dedi Lucy. "O senin bir zamanlar tanıdığın adam değil."

"Buna inanmıyorum. Ben, onu asla kovmam."

"Haklısın," dedi Lucy. "Kovmazsın. Bu bir boşanma gibi olur, o senin kocan. Onunla Benton'la geçirdiğinden daha fazla zaman geçiliyorsun."

"O kesinlikle benim kocam değil, beni sinirlendirme lütfen."

Lucy merdivenlerde duran zarfı alıp Scarpetta'ya uzattı. "Altı tane, hepsi de ondan geliyor. Tesadüf o ki, senin Roma'dan dönüp işe başladığın ilk gün, geçen pazartesi başlıyor. Bizim yüzüğü ilk gördüğümüz ve çok zeki dedektifler olduğumuz için Cracker Jack'ten olmadığını anladığımız gün."

"Marino'dan Dr. Şelfe giden e-posta var mı?"

"Her ne yazdıysa senin görmeni istememiş olmalı. Ağzına bir tahta parçası alıp ısırmanı öneririm." Zarfı ve içindekileri gösteriyordu. "Marino nasılmış? Onu özleyiyor, düşünüyor mu. Sen bir zorbaymışım, eskide kalmışsın ve senin için çalışmak korkunç olmalıymış ve ona yardım etmek için ne yapabilirmiş?"

"Bu adam hiç ders almayacak mı?" Bütün bunlar çok üzücüydü.

"En son olanları ondan gizlemeliydin. Bunun onu ne hale getireceğini nasıl düşünemedin?" Scarpetta kuzey tarafındaki bahçe duvarına tırmanan mor renkli Meksika petunyasını fark etti. Lavantaları da. Biraz kurumuş görünüyordardı.

"Eee... şu lanet olası şeyleri okumayacak mısın?" Lucy tekrar zarfı işaret etti.

"Şu anda onlarla uğraşmayacağım," dedi Scarpetta. "Uğraşmam gereken daha önemli şeyler var. Bu yüzden bu kıyafeti giydim ve bahçemde çalışmam veya yürüyüşe çıkmam gereken bu pazar günü ofise gidiyorum."

61

"Bu öğleden sonra buluşacağın adamı araştırdım. Kısa bir süre önce saldırıya uğramış. Şüpheli ortada yok ve marihuana taşımakla suçlanmış fakat suçlama düşmüş. Bunun dışında trafik cezası bile almamış. Ama onunla yalnız kalmaman gerektiğini düşünüyorum."

- "Morgumda yalnız başına yatan küçük çocuk hakkında bir şeyler öğrenebildin mi? Çünkü bu konuyla ilgili hiçbir şey söylemedin. Sanırım hâlâ bir sonuca ulaşamadın."

"Sanki çocuk yokmuş gibi."

"Ama vardı... ve ona yapılan şey bu güne kadar gördüğüm en kötü şey. Belki de yardım almadan çalışmanın zamanı gelmiştir."

"Ne için?"

"İstatistiksel genetiği düşünüyordum."

"Bu konuyla ilgili şu ana kadar kimsenin bir şey yapmamasına hâlâ inanamıyorum," dedi Lucy. "Teknoloji mevcut, orada öylece duruyor. Bu o kadar aptalca ki. Alel genler* akrabalar arasında paylaşılır ve diğer veri tabanları için geçerli olduğu gibi hepsi bir olasılıktır."

"Baba, anne, kardeş daha yüksek puan alır ve bunu görüp ona odaklanırsınız. Bence bunu denemeliyiz."

"İstatistiksel genetiği kullanarak çocuğun bir akrabası tarafından öldürüldüğünü öğrenirsek ve kriminal bir davada bunu mahkemede kullanırsak ne olacak?" diye sordu Lucy.

"Önce kim olduğunu bulalım mahkeme için sonra endişeleniriz."

Belmont, Massachusetts. Dr. Marilyn self, manzaralı odasının penceresinde oturuyordu.

Eğimli çayır, ormanlar, meyve ağaçlarıyla eski tuğla binalar, zengin ve ünlülerin yaşamlarından kısa bir süre için veya bazı umutsuz vakalar-

(*) Genetikte kromozom çifti üzerine iki genin karşılıklı yerleşmesi. Bu iki gen benzerse kişi homozigottur, farklıysa heterozigottur. Ortaya çıkan karakter dominant alel (gen) ile ilişkilidir. Her iki gen de aynı işleve sahiptir, fakat etkileri farklıdır.

62

da sonsuza dek ayrılıp, hak ettikleri saygı ve özenle tedavi edildikleri modern çağa kulak veriyorlardı. McLean Hastanesinde ünlü aktörleri, müzisyenleri, sporcuları ve politikacıları kulübe tarzı kampusta dolaşırken görmek mümkündü. Burası ünlü peyzaj mimarı Law Olmsted tarafından tasarlanmıştı. Olmsted'in diğer ünlü projeleri arasında Central Park, ABD Kongre Binası ve Biltmore Estate ve Chicago'nun 1893 Dünya Fuarı vardı.

Dr. Şelfin burada olması hiç de olağan bir durum değildi. Ama zaten orada uzun süre kalmayı düşünmüyordu, insanlar gerçeği öğrendiğinde nedenleri daha açık olacaktı. Güvende ve kuytu bir yerde olmak için orayı seçmişti. Ve sonra hayatının hikâyesinde hep olduğu gibi kaderi devreye girmişti. Buna olması mutlak diyordu. Benton Wesley'in orada çalıştığını unutmuştu.

Şok Edici Esrarengiz Deneyler: Frankenstein.

Yapacağı ilk programı yazmaya devam etti. Hayatımı korumak için inzivaya çekildiğimden istemeden ve bilmeden suç deneylerinin ve tacizlerinin tanığı -daha kötüsü kobayı- haline geldim. Bütün bunlar bilim adına yapılıyor. Kurtz'un Karanlığın Kalbinde de söylediği gibi, "Dehşet! Dehşet!" Karanlık çağların karanlık günlerinde insanların ellerinde uygun aletler yokken, akıl hastanesinde yapılanların modern şekliyle karşılaştım. O zamanlar akıl hastaları insan olarak görülüyor ve öyle muamele görüyordu ki... öyle muamele görüyordu ki?... Doğru benzetmeyi daha sonra bulacaktı.

Yazdıklarını okuduğunda Marino'nun yaşadığı coşkuyu hayal etti. Büyük bir olasılıkla Dr. Şelfin (dünyanın en ünlü psikiyatristi) ondan haber aldığına sevindiğine inanıyordu. Marino hâlâ onun kendisini umursadığını sanıyordu! Aslında lüçbir zaman umursamamıştı. Ünlü olmadığı günlerde onun hastasryken bile onu umursamamıştı. Marino, onun için yalnızca

63

terapötik0 bir eğlence ve evet (bunu kabul ediyordu) hafif bir baharat gibiydi. Çünkü Marino'nun kendisine olan hayranlığı Scarpetta'ya olan cinsel saplantısı kadar acıklıydı.

Zavallı, acınası Scarpetta. Doğru yerlere açılan birkaç telefonun neler yapabileceğini görmek gerçekten çok şaşırtıcıydı.

Zihni hızla çalışıyordu. Yemeklerin hazırlandığı, bir yardımcının hazır beklediği PaviUondaki odasında hiç durmadan düşünüp duruyordu. Birisi tiyatroya, Red Sox maçına ya da bir spaya

gitmek isterse bu görevli ona yardımcı oluyordu. Pavillon'daki aynalı hasta çoğunlukla istediğini elde ederdi. Dr. Şelfin isteği ise e-posta adresiyle dokuz gün önce hastaneye kabul edildiğinde orada kalmakta olan Karen adındaki bir hastanın kaldığı odaydı.

Kabul edilemez oda sorunu, herhangi bir idari müdahale veya gecikme olmaksızın kolayca Dr. Şelfin geldiği gün şafaktan önce Karenin odasına girip gözlerine hafifçe üfleterek uyandırmasıyla, çözümlenmişti. "

"Oh!" demişti Karen rahadayaarak, gelenin tecavüzcü değil Dr. Şelf olduğunu fark edince. "Garip bir rüya görüyordum."

"Bak, sana kahve getirdim. Ölü gibi uyuyordun. Belki de dün gece kristal avizeye çok uzun süre baktın?" Dr. Şelf yatağın üstündeki Victoria tarzı kristal avizenin gölgeli şekline baktı.

"Ne!" dedi Karen telaşla. Kahvesini yatağın yanındaki antika masanın üstüne koydu.

"İnsanın kristal bir şeye bakarken dikkatli olması gerekir. Kristalin hipnotik bir etkisi vardır ve seni transa geçirir. Rüyanda ne gördün?"

"Dr. Şelf o kadar gerçektir ki! Yüzümde bir nefes hissettim ve çok korktum."

"Kim olduğu konusunda bir fikrin var mı? Belki aileden biridir? Bir aile dostunuz?" Oıyl eşirme, rahatsızlıklara çözüm bulma sanatı, terapiye değin.

64

"Babam, ben küçükken bıyıklarını yüzüme sürerdi. Nefesini hissederdim. Ne kadar garip! Bunu şimdi hatırlıyorum! Ya da belki de hayal ediyorum. Bazen neyin gerçek olduğu konusunda sorun yaşıyorum. Hayal kırıklığı içindeyim."

"Bunlar bastırılmış hatıralar canım," dedi Dr. Şelf. "İç Benlik'inden (bunu yavaşça söylemişti) şüphe duyma. Bütün takipçilerime bunu söylüyorum. Neyinden şüphe duymayacaksın Karen?"

"İç Benlik'imden."

"Doğru İç Benlik'in (yine çok yavaş söylemişti) gerçek olanı biliyor."

"Babamla ilgili gerçeği mi? Hatırlayamadığım gerçek bir şeyi mi?"

"Dayanılmaz bir gerçek. O zamanlar yüzleşmeyeceğin kabul edilmez bir gerçek. Görüyorsun ya canım, aslında her şey seksle ilgili. Sana yardım edebilirim."

"Lütfen bana yardım edin!" ' •

Dr. Şelf, onu sabırla şimdiki zamanda geriye yedi yaşma götürdü. Bilinçli bir -rehberlikle ilk ruhsal suç sahnesine yönlendirdi. Karen sonunda, anlamsız, kullanılıp bir kenara atılmış hayatında ilk kez babasının yatağına süzülüp yüzüne içkili nefesini üflerken penisini kalçasına sürüttüğünü ve bütün pijamasını kaplayan ıslak yapışkanlığı anlattı. Dr. Şelf zavallı Karen'ı travmatik bir farkındalığa ulaştırdı. Bu olanlar tek bir seferden ibaret olamazdı, çünkü cinsel taciz nadir istisnalar dışında tekrar edilirdi. Üstelik yatak çarşafı ve pijamaları yüzünden annesi de olayın farkında olmalıydı, bu da demekti ki annesi kocasının kızma yaptıklarını görmezden gelmişti.

"Bir keresinde babamın yatağıma sıcak çikolata getirdiğini hatırlıyorum. Dökmüştüm," dedi sonunda Karen. "Pijamamdaki sıcak yapışkanlığı hâlâ hatırlıyorum. Belki de bu hatırladığım şeydir..."

"Çünkü onun sıcak çikolata olduğunu hatırlamak dahaA iyiydi. Sonra ne oldu?" Cevap yoktu. "Eğer sen döktüysen bu kimin hatasıydı?"

65

"Ben döktüm, benim hatamdı," dedi Karen, gözleri yaşlı bir şekilde.

"Belki de bu yüzden o zamandan beri alkol ve uyuşturucu kullanıyorsun, çünkü olanların senin hatan olduğunu düşünüyorsun?"

"O zamandan beri değil. On dört yaşına gelene kadar içki ya da esrar kullanmıyordum. Ah... bilmiyorum! Yine transa girmek istemiyorum Dr. Şelfi Bu hatıralara dayanamıyorum! Ya da gerçek olup olmadığını düşünmeye dayanamıyorum. Ama şimdi gerçekmiş gibi geliyor."

"Tıpkı Pitres'in 1891'de Leçons cliniques sur l'hysterie et l'hypno-tisme'de* yazdığı gibi," dedi Dr. Şelf. Şafakta bahçe ve orman güzelce aydınlanıyordu. Bu manzara yakında onun olacaktı. Deliliği ve histeriyi açıklarken ara sıra Karen'in yatağının üstündeki kristal lambaya bakıyordu.

"Bu odada kalamam!" diye bağırdı Karen. "Lütfen odanızı benimle değiştirir misiniz ?" diye yalvardı.

Lucious Meddick, parlak siyah cenaze arabasını Dr. Scarpetta'nın evinin arkasındaki sokağa park ederken sağ bileğindeki lastiği şaklattı.

Burası devasa araçlara değil, atlara göreydi. Nasıl bir saçmalıklı bu böyle? Kalbi hâlâ deli gibi çarpıyordu. Sinirleri harap olmuştu. Aracı ağaçlara ya da eski evleri ayıran tuğla duvara sürtmediyse şanslıydı. Bu yaşadığı ne garip bir zorluktu. Yepyeni cenaze arabasının dengesi şimdiden bozulmuş gibiydi. Kaldırımın üstünden hoplayıp hızla ölü yaprakları kaldırırken bir tarafa doğru çekiordu. Motom çalışır durumda bırakarak aşağıya indi. Yaşlı bir kadının üst kat penceresinden kendisine baktığını fark etti. Kadına gülümsedi ve elinde olmadan yaşlı kadının yakında hizmetine ihtiyaç duyacağını düşündü.

Sağlam demir kapıdaki diafonun düğmesine basıp kendisini tanıttı. "Meddick."
) İsteri ve hipnoz klinik dersleri.

66

Uzun bir duraklamadan sonra bir kez daha kendini tanıtmak zorunda kaldı. Ardından bir kadının güçlü sesi hoparlörde duyuldu. "Kim o?"

"Meddick Cenaze Evi. Bir teslimatım var..."

"Teslimatı buraya mı getirdiniz?"

"Evet efendim."

"Aracınızda kalın. Hemen oraya geliyorum."

Lucious aracına binerken kendini biraz aşağılanmış hissediyordu. Cam sıkılmıştı. Camı kapatıp duyduğu hikâyeleri düşündü. Dr. Scarpetta, Quincy kadar ünlüydü, ama adli tabipken bir şey olmuştu... Nerede olduğunu hatırlamıyordu. Kovulmuştu ya da baskıya daha fazla dayanamamıştı. Bir sinir krizi. Bir skandal. Belki de daha fazlası. Sonra birkaç yıl önce Florida'da oldukça ses getiren bir dava... işkence gören bir kadın buna daha fazla dayanamayıp kendisini asmıştı.

Talk-show yapan bir psikiyatrin hastasıydı bu kadın. Meddick hatırlamaya çalıştı. Belki de işkence görüp öldürülen birden fazla kişi vardı. Ama Dr. Scarpetta'nın tanıklık ettiğinden ve jüriyi Dr. Şelfi bir şeyden suçlu bulmaya ikna ettiğinden emindi. O zamandan beri okuduğu çok sayıda makalede Dr. Şelfin, Dr. Scarpetta'dan "yetersiz ve önyargılı", "gizli lezbien", "geçmişte kalmış" biri olarak söz ettiğini okumuştı. Bu belki de doğrudu. Güçlü kadınlann çoğu erkek gibidir ya da en azından erkek olmayı isterdi. Scarpetta adli tabip olarak işe başladığında bu alanda fazla kadın yoktu. Şimdiyse binlercesi olmalıydı. Bu bir arz talep meselesiydi. Scarpetta'nın özel bir yanı yoktu artık Televizyondan fikir alıp onun yaptığı şeyi yapan bir sürü kadın, hem de genç kadın vardı. Ve onun hakkında söylenen diğer şeyler neden buraya taşındığını, küçük bir garaj evinde, hatta dürüst olmak gerekirse ahırdan bozma bir evde çalıştığını açıklıyordu. Lucious'un çalıştığı yer kesinlikle böyle bir yer değildi.

67

Meddick ailesinin Beaufort bölgesinde, yüz yıldır sahip olduğu cenaze evinin üst katında yaşıyordu. Burası eski bir çiftliğin içinde üç katlı bir malikâneydi köle kabinleri ise hâlâ dumuyordu. Kesinlikle eski, dar bir sokakta mini minnacık bir garaj değildi. Bu alışılmadık bir durumdu. Bir malikânede profesyonelce çalışmak için her şeyin bulunduğu bir odada cesetleri mumyalayıp gömülmesi için hazırlamakla garajdan bozma bir evde otopsi yapmak birbirinden çok farklı şeylerdi. Özellikle de uzun süre açıkta kalan ve ne kadar deodorant kullanırsanız kullanın ailelere sunulabilir hale getirilmeleri çok zor olan diğer cesetlerle çalıştığınız zaman.

İki bahçe kapısının ardında bir kadın göründü. Lucious, en sevdiği şey olan röntgenciliğe başlamıştı. Koyu renk gözlüklerinin ardından kadını incelemeye başladı. Kadın birinci kapıyı açıp kapattı. Ardından düz ve eğri çubukların ortada kalp şeklinde birleştiği ikinci kapıyı açtı. Sanki kendisinin bir kalbi-varmış gibi kapıya da kalp deseni yaptırmıştı. Lucious şu ana dek onun bir kalbi olmadığına inanmıştı. Etkileyici bir takım elbise giymişti. Sarı saçlıydı ve 1.60 boyunda olduğunu, 36 beden etek, 38 beden bluz giydiğim tahmin etti. Lucious un insanların mumyalama masasında nasıl görünecekleri konusundaki tahminleri neredeyse kusursuzdu. Onun gözlerinde "X ışını" olduğuna dair espriler yapıldı.

Kadın, ona kaba bir şekilde araçtan inmemesini emrettiği için aşağıya inmedi. Camını tıklattırken Lucious'un yanakları kızardı. Kucağındaki parmaklar kıvrılmaya, sanki kendi iradeleri varmış gibi ağzına doğru gitti. Lucious parmaklarına hayır, dedi. Bileğindeki lastik bandı sertçe

çekip bırakarak ellerine bunu yapmamasını söyledi. Lastik bandı tekrar çekti, bir sorun çıkarmamaları için elleriyle direksiyona yapıştı. Scarpetta camı tekrar tıklattı.

Lucious ağzındaki naneli şekeri emip camını açtı. "Muayenehane için çok garip bir yer seçmişsiniz," dedi Lucious, üzerinde çalışılmış, kocaman bit gülümsemeyle.

68

"Yanlış yerdesiniz," dedi Scarpetta, günaydın ya da sizinle tanıştığıma memnun oldum gibi bir nezaket sözü söylemeden. "Ne anyorsunuz burada?"

"Yanlış yer, yanlış zaman. Sizin ve benim gibi insanların işlerine devam etmesini sağlayan şey," diye cevap verdi Lucious bütün dişlerini göstererek.

"Bu adresi nereden aldınız?" diye sordu Scarpetta dostça olmayan bir tonda. Gerçekten çok acelesi var gibiydi. "Burası ofisim değil. Kesinlikle morg da değil. Size zorluk çıkardığım için üzgünüm, ama şimdi gitmeniz gerekiyor."

"Ben Meddick Cenaze Evinden Lucious Meddick. Hilton Head'in hemen dışındaki Beaufort'tan geliyorum." Adam, Scarpetta'yla tokalaş-madı. Mümkün olduğu kadar kimseyle tokakşmazdı.

"Sanırım bizi, cenaze evlerinin tatil yeri olarak düşünebilirsiniz. Bir aile şirketiyiz. Üç kardeşim ve ben birlikte çalışıyoruz. Bu konuda bir espri yapılır. Bir Meddick'i aradığınızda bu onun hâlâ hayatta olduğu anlamına gelmez. Anladınız mı?"

Başparmağıyla arabanın arkasını işaret etti. "Evinde ölmüş. Büyük bir olasılıkla kalp krizi. Çok yaşlı, Doğulu bir kadın. Sanırım onun hakkında her şeyi biliyorsunuzdur. Şuradaki komşunuz bir casus falan mı?" Pencereye baktı.

"Bu vaka hakkında sorgu yargıcıyla dün gece konuştum," dedi Scarpetta aynı ses tonuyla. "Bu adresi nereden aldınız?"

"Sorgu yargıcı..."

"Bu adresi size o mu verdi? Sorgu yargıcı ofisimin nerede olduğunu bilir?..."

"Birincisi, teslimat söz konusu olunca ben daha yeniyim. Masada oturup yaşlı ailelerle uğraşmaktan bıktım ve tekrar yola çıkmaya karar verdim."

"Bu sohbeti burada devam edemeyiz."

69

Oh, evet, yapacaklardı. Adam devam etti. "Bu yüzden kendime 1998 Model V-on iki Cadillac aldım. Çift karbüratörlü, çift ekzozlu, dökme alüminyum tekerlekli, bayrak direği, eflatun renkli işaret ışığı ve siyah tabut."

"Bay Meddick, Müfettiş Marino morga gidiyor. Az önce onu aradım."

"ikincisi, ben size daha önce hiç ceset getirmedim. Bu yüzden rehber bakana kadar ofisinizin nerede olduğunu bilmiyordum."

"Sorgu yargıcının size söylediğini düşündüm."

"Bana söylediği bu değildi."

"Gerçekten gitmemiz gerekiyor. Evimizin arkasında bir cenaze arabası olmamalı."

"Doğulu kadının ailesi bu işle bizim ilgilenmemizi istiyor. Bu yüzden sorgu yargıcına nakil işini yapabileceğimi söyledim. Her neyse. Adresinizi rehberden buldum."

"Rehber mi? Hangi rehberden? Olum soruşturmasını yapan memuru neden aramadınız?"

"Aradım. Ama o beni geri arama zahmetine katlanmadı. Bu yüzden ben de dediğim gibi yerinizi öğrenmek için rehber baktım." Lucious lastik bandı tekrar şaklattı. "İnternette buldum. Ticaret Odasında kayıtlıydı." Arka dişlerinin arasındaki nane şekerini ezdi.

"Burası rehberde olmayan bir adres ve hiçbir zaman internette yayınlanmadı. Ayrıca daha önce ofisimle yani morgla da hiç karıştırılmadı. İki yıldır buradayım. Bunu yapan ilk insan sizsiniz."

"Bana kızmayın. Adresinizin internette olması benim suçum değil." lastiği şaklattı. "Ama bu hafta şu küçük çocuk bulunduğunda aransaydım ve cesedi ben teslim etseydim şimdi bu sorun yaşanmazdı. Olay yerinde yanımdan geçtiniz ve bana bakmadınız bile. Eğer siz ve ben birlikte çalış-

70

saydık bana doğru adresi verirdiniz." Lastik bandı tekrar şaklatırken kadın daha saygılı olmadığı için çok sinirlenmişti.

"Eğer sorgu yargıcı cesedi sizin taşımanızı istemediyse neden olay yermdeydiniz?" Kadın çok talepkâr olmaya başlamıştı. Ona sanki sorun çıkaran biriymiş gibi bakıyordu.

"Benim sloganım 'yalnızca çık git'tir. Bilirsiniz Nike'in 'yalnızca yap' sloganı gibi. Anladınız mı? Bazen giden ilk kişi siz olursunuz."

Lastiği tekrar şaklattı. Scarpetta, onun bu hareketine anlamlı bir şekilde baktı. Sonra aracın içindeki polis telsizi dikkatini çekti. Lucious dilini, tırnaklarını yemesine engel olmak için dişlerine taktığı şeffaf plastik koruyucunun üstünde gezdirdi. Bileğindeki lastiği tekrar şaklattı. Sonra kırbaç gibi bir kez daha. Çok fazla acıyordu.

"Lütfen morga gidin." Kendilerine bakan komşusuna bakü. "Müfettiş Marino'nun sizinle görüşmesini sağlayacağım." Cenaze arabasından uzaklaşırken birden arkada bir şey fark etti. Daha yakından bakmak için eğildi. "Gün gittikçe güzelleşiyor," dedi başını iki yana sallayarak.

Lucious aşağıya indi ve gördüklerine inanamadı. "Kahretsin!" diye bağırdı. "Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!"

71 Dördüncü Bölüm

Adli Patoloji Derneği, Charleston Kolejinin etekleri.

İki katlı tuğla binanın geçmişi İç Savaşa dayanıyordu. 1886 depreminde temeli biraz sarsıldığı için hafif eğilmişti. Ya da Pete Marino'nun hâlâ anlamadığı nedenlerle burayı satın aldığı anda emlakçının Scarpetta ya söylediği şey buydu.

Daha güzel binalar vardı, Scarpetta'nın satın alabileceği yepyeni binalar. Ama nedense o, Lucy ve Rose, Marino buradaki işi kabul ettiğinde düşündüğünden daha fazla iş gerektirecek bu binada karar kılmışlardı. Aylarca boya ve vernik kazımış, duvar yıkmış, pencereleri ve çatıdaki kayağantaşlarını yenilemişlerdi. İşe yarar eşyalar bulmak için ıvır zıvırlan kanştırmışlardı. Çoğunlukla cenaze evleri, hastaneler ve restoranların çöplükleriyle ilgilenmiş ve sonunda özel havalandırma sistemi, kimyasal kapaklar, destek jeneratörü, içine girilebilen soğutucu ve buzluk, bozulma odası, cerrahi araba, sedyelerin bulunduğu yeterli sayılabilecek bir morg ortaya çıkarmışlardı. Duvarlar ve zemin yıkanabilen epoksi boyayla kaplanmıştı. Lucy, Marino'ya Da Vincinin şifresi kadar gizemli gelen kablosuz bir güvenlik ve bilgisayar sistemi kurmuştu.

72

"Yani böyle bir yere kim gizlice girmek ister ki?" dedi Marino, Shandy Snook'a. Bu arada morga giden bölmenin kapısında alarmı kapatmak için şifreyi giriyordu.

"Eminim pek çok insan girmek isterdi," dedi Shandy. "Hadi etrafı dolaşalım."

"Hayır. Burada olmaz." Kızı başka bir alarmlı kapıdan daha geçirdi.

"Bir iki ceset görmek istiyorum."

"Hayır."

"Neden korkuyorsun? Ondan bu kadar korkman çok ilginç," dedi Shandy. "Sanki onun kölesi gibisin."

Shandy devamlı böyle, söylüyordu ve her seferinde Marino'yu daha fazla kızdırıyordu. "Eğer düşündüğün gibi ondan korksaydım, beni bu konuda ne kadar zorlarsan zorla seni buraya getirmezdin, değil mi? Her yerde kameralar var. Ondan korkuyorsam bunu neden yapayım ki?"

Kız kameraya bakıp gülümseyerek el salladı.

"Kes şunu."

"Kim görecektir ki? Burada biz korkaklardan başka kimse yok. Büyük Şefin kayıtları izlemesine gerek yok. Öyle değil mi? Yoksa burada olmazdık doğru mu? Ondan korkuyorsun. Senin gibi iriyan bir adamın böyle olması beni hasta ediyor. Buraya girmeme izin vermenin tek nedeni o kaçık cenaze evi görevlisinin lastiğinin patlamış olması. Ve Büyük Şefin bir süre daha buraya gelmeyecek olmasını bilmenle kayıtları izlemeyecek olması." Tekrar kameraya el salladı. "Birisinin öğreneceğini ve Büyük Şefe söyleyeceğini düşünsen beni burada tura çıkarmaya cesaret edemezdin." Gülümseyerek başka bir kameraya daha el salladı. "Kamerada iyi görünürüm. Hiç televizyona çıktın mı? Babam eskiden sürekli televizyona çıkar, kendi reklamlarını yapardı, bazılarında ben de oynadım. Televizyonda kariyer yapabilirdim, ama kim, insanların sürekli kendisine bakmasını ister ki?"

"Senden başkası mı?" Eliyle poposuna bir şaplak indirdi.

Birinci kattaki ofisler, çam parkeler, sandalye kenarları ve zarif per-vazlarıyla Marino'nun o güne kadar sahip olduğu en şık ofisti. "Bak görüyor musun? 18. yüzyılda benim ofisim herhalde yemek odasıydı," dedi Shandy'ye, ofise girerlerken.

"Charlotte'taki yemek odamız bunun on katı büyüklüğündeydi," dedi kız etrafına bakınırken. Bu ofise, bu binaya daha önce hiç girmemişti. Marino bunun için izin istemeye cesaret edemezdi ve Scarpetta'da izin vermezdi. Ama Shandy'yle geçirdiği yıkıcı geceden sonra o yine kendisini Scarpetta'mn kölesi olmakla suçlamış ve Marino'nun ruh hali altüst olmuştu. Daha sonra Scarpetta, onu aramış Lucious Meddick'in lastiğinin padadığını ve geç kalacağını söylemişti. Shandy bunun üzerine onu yine taciz etmeye başlamış ve Marino'nun bir hiç uğrana durmadan oraya buraya koşturduğunu, bu arada hiç olmazsa ona bir haftadır istediği turu yaptırabileceğini söylemişti. Ne de olsa Shandy, onun kız arkadaşıydı ve en azından nerede çalıştığını görmeye hakkı vardı. Marino, ona motosikletiyle Meeting Caddesinin kuzeyine doğru kendisini takip etmesini söylemişti.

"Bunlar gerçek antika," diye övündü Marino. "İvir zıvır dükkânla-nndan alındı. Güzel değil mi? Güzel ha? Hayatımda ilk kez benden daha yaşlı bir masada oturuyorum."

Shandy masasının arkasındaki deri koltuğa yerleşip kırlangıç kuy-ruğu; kurtağıyla tutturulmuş çekmeceleri açıp kapamaya başladı.

"Ben ve Rose etrafta uzun süre dolaşıp neyin ne olduğunu anlamaya çalıştık ve patronun ofisinin bir zamanlar ana yatak odası olduğuna karar verdik. En geniş alan doktorun ofisi, eskiden oturma odası dedikleri yer."

"Biraz aptalca." Shandy çekmecenin içine baktı. "Burada aradığınız Şeyi nasıl bulabiliyorsunuz ki? Görünüşe göre çekmecelerinize bulduğunuz her şeyi tikiyorsunuz, çünkü dosyalama zahmetine girmiyorsunuz."

1

74

"Her şeyin nerede olduğunu çok iyi biliyorum. Benim kendi dosyalama sistemim var. Eşyalar çekmecelere göre ayrılıyor. Devvey'in desi-bel sistemi gibi."

"O zaman senin kart katalogun nerede koca adam?"

"Burada." Parmağıyla parlak tıraşlı kafasını işaret ediyordu.

"Buraya hiç iyi cinayet vakaları gelmiyor mu? Resimler falan?"

"Hayır."

Kız ayağa kalkıp deri pantolonunu düzeltti. "Demek Büyük Şef oturma odasını aldı. Orayı görmek istiyorum."

"Hayır."

"Nerede çalıştığını görmeye hakkım var, çünkü senin sahibin gibi davranıyor."

"O benim sahibim değil ve oraya girmeyeceğiz. Hem orada senin göreceğin bir şey yok.

Yalnızca kitaplar ve mikroskop." "Bahse girerim en iyi cinayet vakaları onun oturma odasındadır." "Hayır. Hassas vakaları kilit altında tutuyoruz. Başka bir deyişle, senin iyi dediğin vakaları."

"Her oda oturmak içindir, öyle değil mi? O zaman neden oraya oturma odası demişler?" Susmayacaktı. "Bu çok aptalca."

"Eskiden salondan ayırmak için bu tip odalara oturma odası deni-yormuş," diye açıklama yaptı Marino. Gururla ofisine, lambri kaplı duvarlara, hiç kullanmadığı büyük sözlüğe, Scarpetta'mn yeni baskılanm aldığında ona verdiği dokunulmamış referans kitaplarına baktı. Kuşkusuz bowling ödülleri de raflara güzelce dizilmişti. "Ön kapıdan girdiğinizde salonla karşılaşırın yani karşılama odası. Fazla kalmalarını istemediğin insanları oraya alırsın. Oturma odası için ise bunun tersini yaparsın, yani orası yaşam alanıdır."

75

"Bana öyle geliyor ki burayı aldığı için memnunsun. Ne kadar şikâyet etsen de memnun görünüyorsun."

"Eski bir ev için hiç de fena değil. Yeni bir yeri tercih ederdim."

"Senin eski yerin de hiç fena değil," dedi, Marino'nun hayalarını canını yakacak şekilde avuçlayarak. "Aslında bana yeni gibi geldi. Büyük Şefin nerede çalıştığını görmek istiyorum, bana ofisinin yerini göster." Tekrar hayalarını avuçladı. "Benim yüzümden mi, onun yüzünden mi bu kadar sertleştin?"

"Kapa çeneni," dedi Marino ondan uzaklaşarak. Bu kelime oyunları çok sinirini bozuyordu. "Bana onun nerede çalıştığını göster."
"Olmaz, dedim."

"O zaman morgu göster."

"Bunu kimse yapamaz."

"Neden? Ondan korktuğun için mi? Ne yapacak ki? Morg polisini mi arayacak? Göster bana," diye ısrar etti.

Marino koridorun köşesindeki minik kameraya baktı. Kimse kayıtları izlemeyecekti. Shandy haklıydı. Bu zahmete kim girerdi ki? Bunun için hiçbir neden yoktu. Yine o hissi duyuyordu - kindarlık, saldırganlık ve intikam hislerinin kaşımı. Yapmak istemediği şeyleri yapması için zorluyordu.

Dr. Şelfin parmakları dizüstü bilgisayarının üstünde tempo tutuyordu. Durmadan yeni e-postalar geliyordu. Acentalar, avukatlar, müdürler, internet yöneticileri, özel hastalar ve çok seçkin hayranları.

Ama Kum Adam'da hiçbir şey yoktu... Dr. Şelf buna dayanamıyordu. Adam, onun düşünülemezini yaptığını düşünmesini istiyordu. Böylece ona, kaygı ve dehşet yaşatarak işkence edecekti. O uğursuz cuma günü stüdyosunda öğle yemeği yediği sırada ona gönderdiği şeyi, yani son gönderdiği e-postayı açtığında hayatı değişmişti, en azından geçici olarak.

76

Bunun doğru olmasına izin verme.

Geçen sonbaharda hiç kimsenin bilmediği e-posta adresine ilk e-postayı gönderdiğinde ona cevap vererek ne büyük bir aptallık yapmıştı. Adamın, kimsenin bilmediği özel ve çok gizli e-posta adresini nasıl bulduğunu bilmiyordu. Bunu ona sormuş, ama cevap alamamıştı. Yazışmaya başlamışlardı. Adam sıra dışıydı, özeldi. Irak'tan evine yeni dönmüştü. Orada derin travmalar yaşamıştı. Adamın düşünülemezini yapabileceği konusunda hiçbir fikri olmadan telepatik bir ilişkiye girmişti.

Lütfen bunun doğru olmasına izin verme.

Keşke bunu tersine çevirebilseydi. Keşke ona hiç cevap vermeseydi. Ona yardım etmeye çalışmasaydı. Adam deliydi, bu Dr. Şelfin nadiren kullandığı bir sözcüktü. Onun ünlü olmasını sağlayan söz herkesin değişebileceğiydi. Ama o değil. Eğer düşünülemezini yaptıysa o değişmezdi.

Lütfen bunun doğru olmasına izin verme.

Eğer düşünülemezini yaptıysa düzeltilmenin de ötesinde korkunç bir adamdı o. Kum Adam. Bu ne anlama geliyordu? Neden adamdan açıklama yapmasını istememiş, eğer söylemeyi reddederse onunla bir daha bağlantıya girmeyeceğini neden söylememişti?

Çünkü o bir psikiyatrdı. Psikiyatrlar hastalarını tehdit etmezlerdi.

Lütfen düşünülmezini doğru olmasına izin verme.

O adam her kimse Dr. Şelf ya da dünyadaki başka hiç kimse ona yardım edemezdi. Ve şimdi de Dr. Şelfin hiç beklemediği bir şey yapmış-olabilirdi. Düşünülmezeni yapmış olabilirdi! Eğer yaptıysa Dr. Şelfin kendisini korumasının tek bir yolu vardı. Buna adamın ona gönderdiği fotoğrafı gördüğünde ve pek çok nedenden dolayı ciddi tehlike altında olduğunu hissettiği o öğle yemeği sırasında stüdyosunda karar vermişti. Bu yüzden prodüktörlerine ailesiyle ilgili açıklayamayacağı acil bir durum çıktığını söylemek zorunda kalmıştı. Yayına çıkmayacaktı. Bunun birkaç

77

haftayı geçmeyeceğini umuyordu. Onun yerine her zamanki alternatif programlar çıkaracaklardı. (Rekabet şansı olmayan, ama olduğunu sanan orta derecede eğlenceli bir psikolog çıkacaktı programa.) Bu yüzden birkaç haftadan fazla yayından uzak olmaya dayanamazdı. Herkes onun yerini almak istiyordu. Dr. Şelf, Paolo Maroni'yi aramıştı bir hasta

göndereceğini söyleyince hemen telefonunu bağlamışlardı. Kılık değiştirip, limuziniyle -kendi soförlerinden birini kullanamazdı- özel jetiyle gitmiş ve McLean Hastanesine kaydını yaptırmıştı. Orada güvende, gizlenmiş olacaktı ve umuyordu ki kısa sürede düşünülmezin gerçekleşmediğini öğrenecekti. Bu mide bulandırmacı bir numaraydı. Adam bunu yapmış olamazdı. Deliller her zaman sahte itiraflarda bulunurlardı.
(Ama ya öyle değilse?)

En kötü durum senaryosunu düşünmek zorundaydı, insanlar onu suçlayacaktı. Hepsinin yüzünden bir delinin Drew Martin'in ABD Açık Tenis Turnuvası'nı kazandıktan ve Dr. Şelfin programına çıktıktan sonra onun dikkâtini çektiğini söyleyecekti. İnanılmaz gösteriler ve özel görüşmeler. Drew ve Dr. Şelf yayında ne olağanüstü saatler geçirmişlerdi, olumlu düşünme, insanın kendisini uygun araçlarla güçlendirmesi, kazanmak veya kaybetmek konusunda gerçekten karar vermek hakkında ve daha yeni on altısına giren Drew'un tenis tarihindeki en büyük basanlardan birini yakalamış olma konusunda konuşmuşlardı. Dr. Şelfin ödül kazanan serisi, Kazanma Zamanı olağanüstü basan kazanmıştı.

Dehşetin öteki yüzüne döndüğünde nabızı hızlandı. Kum Adam'ın e-postasını yine açtı. Bu iletiye yeterince uzun süre bakmak onu bir şekilde değiştirecekmiş gibi. Yazılı bir metin yoktu. Yalnızca dosya eki vardı. Bu dosyada Drew'un, toprak zemine gömülü gri küvetteki çıplak ve oturur durumdaki dehşet verici görüntüsü vardı. Su, kızın beline kadar geliyordu. •Ur. Şelf görüntüyü büyüttüğünde Drew'un kollanndaki tüylerin diken diken

78

olduğunu, mor dudaklarını ve tırnaklarını görebiliyordu. Bütün bunlar eski piring musluktan akan suyun soğuk olduğunu gösteriyordu. Saçları ıslaktı, güzel yüzünde tarif edemediği bir ifade vardı. Sersemlemiş... açması... şok içinde... Uyuşturucu verilmiş benziyordu.

Kum Adam, Dr. Şelfe gönderdiği önceki e-postalarında Irak'ta çıplak mahkûmları suya sokmanın rutin bir uygulama olduğunu söylemişti. Onları dövmelelerinin, aşağılamanın, birbirinin üzerine işlemeye zorlamanın da öyle. Yapmak zorunda olduğunuzu yapardınız, demişti. Bir süre sonra hepsi normal gelirdi ve fotoğraf çekmek ona zor gelmezdi. Tek bir şeyi yapana kadar bütün bunlara aldırınmıştı ve Dr. Şelfe, o tek bir şeyin ne olduğunu söylememişti. Dr. Seli, onun canavara dönüşmeye başladığını anlamıştı. Kendisine gönderilen şey sahte değilse düşünülmezi yaptığını varsayıyordu.

(Eğer bu sahteyse bile adam bunu ona yaptığı için bir canavardı!)

Görüntüyü büyütüp küçülterek, yön değiştirerek ve sürekli bakarak üzerinde herhangi bir oynama olup olmadığını anlamaya çalıştı. Hayır, hayır, hayır, diye kendi kendine telkinde bulundu. Elbette gerçek değildi.

(Ya gerçekse?)

Kafasının içindeki kurt onu yiyip bitiriyordu. Eğer kendisi sorumlu tutulursa kariyeri sona ererdi, en azından geçici olarak. Milyonlarca takipçisi, bunun onun hatası olduğunu, çünkü neler olacağını önceden görmesi gerektiğini, kendisine Kum Adam diyen ve onun hakkında haberler okuduğunu, tatlı bir kız gibi göründüğünü düşündüğünü söyleyen, ama onun dayanılmaz şekilde yalnız olduğunu iddia eden ve onunla tanışacağından, Drew'un onu seveceğinden artık acı duymayacağından emin olduğunu söyleyen isimsiz bir hastayla e-posta yoluyla Drew'u asla tartışmaması gerektiğini söyleyeceklerdi.

79

Eğer halk bunu öğrenirse yine her şey Florida'daki gibi, hatta daha kötü olurdu. Haksız yere suçlanacaktı. En azından geçici olarak.

"Drew'u programınızda gördüm ve dayanılmaz acısını hissettim," demişti Kum Adam. "Drew, bana teşekkür edecek."

Dr. Şelf ekrandaki görüntüye baktı. Dokuz gün önce e-postayı aldığı anda polisi hemen aramıyordu için ceza alacaktı ve kimse onun nedenlerini kabul etmeyecekti. Oysa nedenleri son derece mantıklıydı: Eğer Kurfi Adam'ın gönderdiği şey gerçekse, bu konuda bir şey yapması için zaten çok geçti; eğer hepsi böyleyse (fotoğraf güçlendirici yazılım programlarından biriyle yapıldıysa) bunu açıklamanın ve belki de başka bir delinin kafasına bu fikri sokmanın ne anlamı vardı?

Düşünceleri karanlık bir şekilde Marino'ya, Benton'a döndü.

Ve Scarpetta'ya.

Scarpetta'yı düşündü. Soluk mavi, geniş çizgili siyah takım elbisesi ve buna uyan mavi bluzu gözlerinin maviliğini daha da belirginleştirmişti. San saçları kısaydı; çok az makyaj yapmıştı. Çarpıcı ve güçlü görünüyordu. Tanık kürsüsünde jüriye dönmüş dik, ama rahat bir şekilde oturuyordu. Sorulan cevaplayıp açıklamalar yaparken jüri büyülenmiş gibi onu dinliyordu. Notlarına hiç bakmıyordu.

"Ama bütün kendini asmalann, intihar olduğu doğru değil mi? Dolayısıyla kurban kendi hayatına kendisi son vermiş olamaz mı?" diye sormuştu Dr. Şelfin avukatı, Florida'daki mahkeme salonunu adımlayarak. Dr. Şelf ifade vermeyi bitirmiş, tanık kürsüsünden inmişti ve onu, Scarpetta'yı seyreliyordu. Yanlış bir şey söylemesini veya bir hata yapmasını bekliyordu.

"İstatistiksel olarak modern zamanlarda kendini asma olaylarının çoğunun -bildiğimiz kadıyla- intihar olduğu doğru," diye cevap vermişti

80

Scarpetta, jüriye. Dr. Şelfin avukatına bakmayı reddediyor, onunla başka bir odadaymış ve dahili hattan konuşuyormuş gibi konuşuyordu.

"Bildiğimiz kadarıyla mı? Yani diyorsunuz ki Bayan Scarpetta..."

"Dr. Scarpetta." Gülümseyerek jüri üyelerine dönmüştü.

Onlarda büyülenmiş gibi, hayranlıklarını açıkça göstererek gülümse-mişlerdi. O, Dr. Şelfin güvenilirliğini ve ahlakını paramparça ederken ona âşık olan jüri, bunların manipölasyon ve gerçekdışı olduğunu fark etmemişti. Oh, evet, yalanlar. İntihar değil cinayet. Dr. Şelf dolaylı olarak cinayete suçlanıyordu! Bu onun hatası değildi. O insanların öldürüleceğini bilemezdi. Kaybolmuş olmaları onlara kötü bir şey olduğu anlamına gelmezdi. Ve Scarpetta üzerinde Dr. Şelfin adının yazıldığı bir ilaç şişesi bulduktan sonra, onu arayınca onunla hastası hakkında konuşmayı reddetmekte kesinlikle haklıydı. Birinin öleceğini nereden bilebilirdi ki? Ölümün ifade edilemez bir tarzı vardı. Bu onun hatası değildi. Eğer olsaydı kriminal bir dava olurdu, yalnızca ağgözlü akrabalar tarafından açılan bir tazminat davası değil. Bu Dr. Şelfin hatası değildi ve Scarpetta bilinçli bir şekilde jürinin aksine inanmasını sağlamaya çalışıyordu. (Mahkeme sahnesi zihnini doldurdu.)

"Yani bir asılma durumunun intihar mı, yoksa cinayet mi olduğunu belirleyemeyeceğimizi mi söylüyorsunuz?" Dr. Şelfin avukatı yüksek sesle konuşuyordu.

Scarpetta, "Tanık veya ne olduğunu açıkça gösteren şartlar olmadığı takdirde..."

"Bu şartlar nedir?"

"Kişinin bunu kendi kendine yapmış olamayacak durumda olması."

"Yani?"

"Bir park yerinde merdiven olmaksızın yüksek bir lamba direğinde asılmış olarak bulunmak gibi. Elleri arkadan bağlı olmak," dedi.

"Bunlar gerçek vakalar mı, yoksa şimdi mi uyduruyorsunuz?" Küçümsenmesine konuşuyordu.

81

"1962 Birmingham, Alabama'da bir linç olayı," dedi Scarpetta sekizi siyah olan jüriye dönerek.

Dr. Şelf dehşetin diğer yüzünden uzaklaşarak ekrandaki görüntüyü kapadı. Telefonu alıp Benjon Wesley'in ofisini aradı, içgüdüleri ona telefona cevap veren kadının genç olduğunu, kendini önemseydiğini her şeye hakkı varmış gibi davranması büyük olasılıkla zengin aileden geldiğini, hastane tarafından bir iyilik olsun diye işe alındığını ve Benton için bir baş belası olduğunu söyledi.

"İlk adınız nedir Dr. Şelf?" diye sordu kadın. Sanki Dr. Şelfin kim olduğunu bilmiyormuş gibi. Hastanedeki herkes onu tanırdı.

"Umanm Dr. Wesley sonunda gelmiştir," dedi Dr. Şelf. "Onu aramamı bekliyor."

"On bire kadar gelmeyecek." Sanki Dr. Şelf özel biri değilmiş gibi konuşuyordu. "Ne hakkında aradığınızı sorabilir miyim?"

"Sorabilirsiniz tabii. Peki, siz kimsiniz? Tanıştığımızı hiç sanmıyorum. Son aradığımda orada başkası vardı."

"O artık burada değil."

"Adınız nedir?"

"Jackie Minör, yeni araştırma asistanı." Ses tonu değişmeye başlamıştı. Herhalde doktorasını henüz bitirmemişti, ama bitireceğini tahmin ediyordu.

Dr. Şelf büyüleyici bir şekilde konuştu. "Çok teşekkür ederim Jackie. Sanırım bu işi araştırmasında Benton'a yardım edebilmek için kabul ettin. Neydi adı? Anne Dırdırında Dorsolateral Aktivite miydi?"

"ADDA mı?" dedi Jackie şaşkınlıkla. "Araştırmaya, bu ismi kim verdi?"

"Sanırım az önce sen dedin," dedi Dr. ŞeE "Bu akronim benim hiç aklıma gelmemişti. Az önce söyleyen sensin. Çok zekisin. Kimdi o büyük Şair?... Bakalım hatırlayabilecek miyim: 'Zekâ algılayacak deha ve ifade

'82

edecek metafordur.' Ya da öyle bir şey. Aleksander Pope'du galiba. Yakında tanışacağız Jackie. Çok yakında. Belki de biliyorsundur, ben de çalışmanın bir parçasıyım. Senin ADDA dediğin çalışmanın."

"Önemli bir şey olduğunu biliyordum. Dr. Wesley bu yüzden hafta sonu burada kalıp benim de gelmemi istedi. Programa koydukları tek şey ünlüler."

"Wesley için çalışmak zor olmalı."

"Kesinlikle."

"Ünlü biri."

"Bu yüzden onun araştırma asistanı olmak istedim. Adli psikolog olmak için staj yapıyorum."

"Bravo! Çok güzel. Belki bir gün benim programıma da çıkarsın."

"Bunu düşünmemiştim."

"Düşünmelisin Jackie. Uikumu Dehşetin Öteki Tatarına doğru genişletmeyi düşünüyorum. Suçun insanların görmediği taralına... kriminal zihne."

"Artık herkes bununla ilgileniyor," diye onayladı Jackie. "Televizyonu açın yeter. Bütün programlar suçla ilgili."

"Demek prodüksiyon danışmanlığı hakkında düşünmenin eşiğindeyim."

"Bu konuda sizinle ne zaman isterseniz bir görüşme yapabilirim."

"Hiç bir şiddet suçlusuyla görüştün mü? Ya da Dr. Wesley'in görüşmelerinden birinde bulundun mu?"

"Henüz değil. Ama kesinlikle bulunacağım."

"Tekrar buluşacağız Dr. Minör. Dr. Minör'di, değil mi?"

"Yeterliliğimi alıp tezime odaklanacak zamanı bulur bulmaz öyle olacak. Diploma törenimi şimdiden planlıyoruz."

"Elbette. Hayatının en güzel anlarından biri olacaktır."

83

Eski tuğla morgun arkasındaki betonarme bilgisayar laboratuvarı, geçmiş yüzyıllarda atlann ve seyislerin kaldığı yerd.

Neyse ki bunu durdumak için mimari izleme kurulu kurulmadan önce bina, garaj-depo haline dönüştürülmüştü. Lucy buraya geçici bilgisayar laboratuvarı diyordu. Tuğladan yapılmıştı. Küçüktü. Minimal seviyedeydi. Cooper Nehri'nin karşı tarafındaki büyük tesiste inşaat hızla ilerliyordu. Lucy'nin yeni adli laboratuvarları tamamlandığında içinde akla gelebilecek her çeşit bilimsel alet mevcut olacaktı. Şu ana dek parmak izi analizi, toksikoloji, ateşli silahlar, iz kanıtlar ve DNA konusunda oldukça iyi işler çıkarmışlardı. Federaller henüz hiçbir şey görmemişti. Onları utandıracaktı.

Eski tuğla duvarlardan ve köknar ağacından yapılma parke zeminden oluşan binanın içindeki laboratuvar onun bilgisayar alanıydı. Kurşun geçirmez ve kasırgaya karşı dayanıklı camlarla korunuyordu, perdeleri her zaman kapalıydı. Lucy, altmış dört gigabyte'lık server'a bağlı çalışma istasyonunda oturuyordu. Çekirdek -veya yazılımla donanım arasındaki işletim sistemi- onun tasarımıydı. En düşük montaj diliyle inşa edilmişti. Böylece Lucy siberdünyasını ya da İç Uzayın Sınırsızlığı US*-" dediği ve IS şeklinde telaffuz edilen sistemi yaratırken ana paneller kendisi konuşabiliyordu. Bu, sözünü etmenin bile görgüsüzlük olacağı kadar büyük bir meblağa sattığı sistemin prototipiydi. Lucy para hakkında konuşmazdı.

Duvarların üst kısmında sürekli kablosuz kamera sistemlerinin ve saklı mikrofonların her açıdan aldığı görüntü ve sesi devamlı olarak yansıtan video ekrana bulunuyordu. Ve şu anda Lucy gördüklerine inanamıyordu.

"Seni Allah'ın belası," dedi karşısındaki düz ekrana.

(*) Infinity of Inner Space.

84

Marino, Shandy Snook'a morgu gezdiriyordu. Ekranda farklı açılardan görülüyor ve Lucy konuşmalarını sanki onlarla birlikteymiş kadar açık bir şekilde duyabiliyordu.

Boston, Beacon Caddesinde, on dokuzuncu yüzyıldan kalma kırmızı-kahverengi kum taşından yapılmış binanın beşinci katı. Benton Wesley masasında oturmuş, camdan dışarı, çayır ve Amerika kadar eski karaağaçların üstünde yükselen sıcak hava balonuna bakıyordu. Beyaz balon, şehrin silüetine karşı devasa bir ay gibi yavaşça yükseliyordu.

Benton'ın cep telefonu çaldı. Kablosuz kulaklığını takıp cevap verdi. "Wesley," dedi, Dr. Şelfle ilgili acil bir durum olmamasını umarak. Şu anda hastanenin basma bela olan Dr. Şelf belki de her zamankinden daha tehlikeliydi.

"Benim," dedi Lucy'nin sesi. "Dahilini aç. Seninle konferans görüşmesi yapacağım."

Nedenini sormadı. Lucy'nin kablosuz ağma girdi. Burada video, ses ve görüntü kayıtları gerçek zamanlı olarak iletiliyordu. Lucy'nin yüzü Benton'ın masasındaki dizüstü bilgisayarın ekranını kapladı. Lucy canlı ve her zamanki gibi dinamik bir şekilde hoş görünüyordu, ama gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Başka bir şey deniyorum?," dedi. "Seni güvenlik ağına bağlayacağım ve benim şu anda gördüklerimi sen de göreceksin, tamam mı? Ekranın, dört açığı veya bölgeyi aynı anda almak için dört bölüme ayrılacak. Bunlar benim ne seçeceğime bağlı olacak. Sözde dostumuz Marino'nun ne yaptığını görmek için bu kadan yeterli olacaktır."

"Anlaşıldı," dedi Benton, ekranı bölünürken. Scarpetta'nın kameralarla korunan binasının dört alanı aynı anda ekranına geldi. Morgun girişindeki kamera.

85

Ekranın sol üst köşesinde, Marino ve motosikletçiler gibi deri giysiler giymiş seksi, ama ucuz görünümlü genç bir kadın, üst katta Scarpetta'nın ofisinin koridorundaydı. Marino, ona, "Burada kal," dedi.

"Neden ben de seninle gelemiyorum? Korkmuyorum."

Kadının boğuk ve ağır güneyli aksanlı sesi Benton'ın masasındaki hoparlörde açıkça duyuluyordu.

"Neler oluyor?" dedi Benton, Lucy'ye.

"Yalnızca izle," dedi Lucy. "Bu onun son harikası."

"Ne zamandan beri?"

"O, bir bakalım. Sanırım geçen pazartesi gecesinden beri birlikteler. Tanıştıkları ve sarhoş oldukları gece."

Marino ve Shandy asansöre bindi. Başka bir kamera onları çekerken Marino şöyle diyordu: "Tamam. Eğer doktora söylerse başım dertte demektir."

"Aman doktor, canım doktor, seni fena yakalamış," dedi kız alaycı bir şekilde.

"Üzerindeki deri giysileri gizlemek için bir örtü bulacağız, ama ağzını kapalı tut hiçbir şeye dokunma. Korkudan aklını kaçırıp bir saçmalık da yapma."

"Daha önce hiç ceset görmemiş değilim herhalde," dedi.

Asansörün kapıları açıldı, dışarı çıktılar.

"Babam, benim ve ailemin gözleri önünde bir lokma biftekle boğuldu," dedi Shandy.

"Soyunma odanın arka tarafına, şurada solda," diye işaret etti Marino.

"Sol mu? Ne tarafa döndüğümde solumda kalıyor?"

"Köşeyi döndüğün zaman ilk göreceğin oda. Bir önlük al ve çabuk ol!"

86

Shandy koştu. Ekranın bir tarafında Benton, kızın odaya -Scarpetta'nın odasına- girdiğini, dolaptan mavi bir önlük aldığını - Scarpetta'nın önlüğü ve dolabı- ve aceleyle önlüğü ters

giydiğini gördü. Marino koridorda bekliyordu. Kız, ona doğru koştu. Düğmelerini bağlamadığı için önlük sağa sola savruluyordu.

Başka bir kapı göründü. Burası Marino ve Shandy'nin motosikletlerinin köşeye park edildiği girişe açılıyordu. Cenaze arabası içeri girmişti. Motorun sesi eski tuğla duvarlarda yankılanıyordu. Cenaze arabası kadar siyah, parlak bir kravat ve takım elbise giymiş olan sıska, beceriksiz görünümlü bir görevli arabadan indi. Sıska bedenini bir sedye gibi açtı, sanki yaptığı işe dönüşüyor gibiydi. Benton, adamın ellerinde bir gariplik olduğunu fark etti, sanki pençe gibiydiler.

"Ben Lucious Meddick." Aracın arka kapısını açtı. "O küçük çocuğu bataklıklardan çıkardıklandnda karşılaşmıştık." Adam ellerine lastik eldivenler geçirirken Lucy, adama odaklandı. Benton, adamın dişlerinde plastik ortodontik bir parça, sağ bileğinde lastik bir bant olduğunu gördü. "Ellerine odaklanırsınız mı?" dedi Lucy'ye.

Lucy, görüntüye odaklanırken Marino'nun adama dayanamıyormuş gibi, "Ya, hatırlıyorum," dediğini duydu.

Benton, Lucious Meddick'in kırmızı tırnak uçlarını fark edip Lucy'ye, "Tırnak yiyor," dedi. "Bir tür kendini yok etme şeklidir bu."

"Bu konuda yeni bir şey var mı?" Lucious, Benton'ın morgda hâlâ kimliği belirlenmeden yattığını bildiği küçük çocuğu soruyordu.

"Seni ilgilendirmez," dedi Marino. "Eğer bu halka açıklanacak bir bilgi olsaydı, haberlerde olurdu."

"Tannm," dedi Lucy, Benton'ın kulağında. "Tony Soprano gibi konuşuyor."

"Bir jant kapağı kaybetmişsin." Marino cenaze arabasının sol arka lastiğini işaret ediyordu.

87

"Bu yedek lastik." Lucious bu konuda fazla konuşmuyordu. "Sanki arabanın etkisini azaltıyor gibi değil mi?" dedi Marino. "Bütün o parıltıyı aldığı anda geriye çirkin somunlarıyla lastik kalıyor."

Lucious oflayarak arka kapıyı açtı. Sedeyi aracın arkasındaki kızaklardan kaydırarak açılıp yerine sabitlendi. Lucious sedeyi yürütürken Marino yardım etmeyi teklif etmedi. Sedye, üzerindeki siyah ceset torbası ve içindeki cesede birlikte kapıya çarparken Lucious küfretti.

Marino açık cerrah önlüğü ve siyah deri motosiklet çizmeleriyle garip görünen Shandy'ye göz kırptı. Lucious ceset torbası içindeki cesedi koridorun ortasında bırakıp bileğindeki lastik bandı hızla şaklattı ve huzursuz bir sesle, "Kâğıt işlerini tamamlamalıyım," dedi.

"Sakin ol," dedi Marino. "Birilerini uyandırabilirsin."

"Komedi kulübünüz için zamanım yok." Lucious yorulmaya başladı.

"Cesedi sedyeden bizim son teknoloji ürünü sedyemize aktarmama yardım edene kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

"Gösteriş yapıyor," dedi Lucy'nin Benton'ın kulaklarındaki sesi. "Bu patates cipsi sürtüğünü etkilemeye çalışıyor." -

Marino soğutucudaki sedyeyi çıkarıp açtı. Hafif çarpık bacaklı sedyenin tekerleklerinden biri hafifçe yamulmuştu ve pejmürde görünümlü alışveriş arabalarına benziyordu. Marino Ve öfkeli Lucious ceset torbasını o sedyeden alıp diğer sedyenin üstüne koydular.

"Bu kadın patronun bir felaket," dedi Lucious.

"Kimse fikrini sormadı. Fikrini soran kimseyi duydun mu?" dedi Shandy'ye.

Shandy, Marino'yu duymamış gibi ceset torbasına bakıyordu.

"Adresinin internette çıkmış olması benim hatam değil. Oraya gidip !Şİmi yapmaya çalışmak'sanki benim sorunummuş gibi davrandı. Sanki

88

kimseyle geçinemiyormuşum gibi. Müşterilerinize tavsiye ettiğiniz özel bir cenaze evi var mı?" "Rehberdeki san sayfalara ilan ver."

Lucious küçük ofisine girerken hızla yürüyor, dizlerini neredeyse hiç büküyordu. Adam, Benton'a makası hatırlatıyordu.

Ekranın dörtte biri Lucious'u ofiste kâğıtlarla uğraşır çekmeceleri karıştırır ve bir kalem ararken gösteriyordu.

Ekranın diğer bir bölümünde ise Marino, Shandy'ye, "içinizde Hine-lick Manevrası'nı bilen yok muydu?" diye soruyordu.

"Ben her şeyi öğrenirim, bebeğim," dedi Shandy. "Bana göstereceğin her türlü manevrayı."

"Ben ciddiym. Baban boğulurken..." diye açıklamaya başladı Marino.

"Biz, babamın kalp krizi ya da felç geçirdiğini sanıyorduk," diye sözünü kesti Shandy. "O kadar korkunçtu ki üstünü başını parçalıyordu. Yere düşüp başını çarptı, yüzü morardı. Kimse ne yapacağını bilmiyordu. Boğulduğunu anlamadık. Anlamış olsak bile yaptığımız şeyi, yani 911'i aramaktan başka bir şey yapamazdık." Birden ağlamaya başlayacakmış gibi göründü.

"Bunun için üzgünüm. Ama bir şeyler yapabilirdiniz," dedi Marino. "Sana göstereyim. Şöyle dön."

Kâğıt işlerini bitiren Lucious aceleyle ofisten çıkıp Marino ve Shandy nin yanından hızla geçti. Lucious'un yanında kimse yokken otop-si odasına girmesine aldırان olmadı. Marino devasa kollannı kızın beline doladı, yumruğunu sıkıp başparmağını karnının üst kısmına, göbek deliğinin hemen üstüne bastırdı. Yumruğunu diğer eliyle yakalayıp, sırf Shandy'ye göstermek için hafifçe yukarıya doğru bastırdı. Sonra elini yukarıya götürüp kızı okşamaya başladı.

89

"Sevgili Tanrım," dedi Lucy. "Adam lanet olası morgda bile sertleşiyor."

Otopsi odasındaki kamera Lucious'un tezgâhın üstündeki büyük siyah deftere doğru yürüdüğünü gösteriyordu. Rose bu deftere kibarca Ölüm Defteri diyordu. Lucious masadan aldığı kalemle cesedi not etti.

"Bunu yapmamak," dedi Lucy'nin sesi. "Bu deftere yalnızca Kay Teyze'm dokunabilir. Bu yasal bir belgedir."

Shandy, Marino'ya, "Gördün mü burada olmak hiç de zor değilmiş. Dur bakalım, belki de öyledir." Dönüp Marino'nun hayalarını avuçladı. "Bir kıza kendini nasıl iyi hissettireceğini çok iyi biliyorsun. Vay canına."

Benton, Lucy'ye, "Bu inanılmaz," dedi.

Shandy, Marino'nun kollarında dönüp onu öpmeye başladı -morgun ortasında öpüşüyorlardı- ve Benton bir an için onların koridorda sevişeceklerini düşündü.

"Hadi, şimdi de sen dene," dedi Marino.

Benton'in ekranındaki bölmelerden bir tanesinde Lucious'un morg defterini karıştırdığı görülüyordu.

Marino dönünce serdeştiği belirgin bir şekilde ortaya çıktı. Shandy kollannı Marino'ya zorlukla dolarken gülmeye başladı. Marino, onun ellerinin üstüne kendininkileri koyarak ona yardım etmeye çalıştı. "Şaka yapmıyorum. Benim boğulduğumu görürsen yalnızca böyle yap, sertçe!" Ona gösterdi. "Önemli olan havayı dışarı çıkarmak, böylece kişinin boğazında kalan şeyin havayla birlikte dışarı çıkmasını sağlamış olursun."

O sırada Lucious otopsi odasından çıkıyordu.

"Doktor, ölen küçük çocuk hakkında bir şeyler öğrenebildi mi?" Lucious lastik bandı yine saklattı. "Sanırım hayır, çünkü Ölüm Defterine nedeni belirlenmedi" diye not düşmüş."

"Buraya getirildiğinde ölüm nedeni bilinmiyordu. Ne yapıyorsun sen, etrafı mı karıştırıyorsun?"

90

"Belli ki böyle karmaşık bir vakanın üstesinden gelemiyor. Çocuğu buraya benim getirmemiş olmam çok kötü. Yardım edebilirdim, insan bedeni konusunda doktorlardan daha fazla şey biliyorum." Lucious, Marino'nun yanından geçerken gözlerini dikmiş kasıklanna bakıyordu. "Vay canına, merhaba," dedi.

"Sen hiçbir halt bilmiyorsun ve ölü çocuk hakkında konuşmayı bı-raksan iyi olur," dedi Marino, kabaca. "Ve doktor hakkında da konuşmayı kes. Hadi şimdi buradan defolup git."

"Geçen gün gelen şu küçük çocuk mu?" dedi Shandy.

Lucious sedyesiyle birlikte gürültü yaparak uzaklaşırken az önce teslim ettiği ceset koridorun ortasındaki sedyenin üstünde, soğutucunun kapısının önünde öylece kalmıştı. Marino

soğutucunun kapağını açıp işbirliğine yanaşmayan sedyeyi içeri iterken sertliği hâlâ belli oluyordu.

"Tanrım," dedi Benton, Lucy'ye.

"Viagra filan mı kullanıyor bu?" diye sordu Lucy.

"Neden yeni bir sedye almıyorsunuz?" dedi Shandy.

"Doktor fazla para harcamak istemiyor."

"Çünkü çok cimri. Bahse girerim sana da hiçbir şey ödemiştir."

"Eğer bir şeye ihtiyacımız olursa alıyor, ama gereksiz yere harcama yapmıyor. Çin'i bile satın alabilecek Lucy gibi değil o."

"Büyük Şefi her zaman koruyorsun, arkasındasm, öyle değil mi? Ama beni hiçbir zaman öyle korumuyorsun."

"Sanırım şimdi kusacağım," dedi Lucy.

Shandy içeridekine daha iyi bakabilmek için soğutucunun içine girdi. Soğuk havanın sesi Benton'ın hoparlöründe açıkça duyuluyordu.

Binanın girişindeki kamera Lucious'un sedyeyi cenaze arabasının arkasına doğru sürdüğünü gösteriyordu.

91

"Bir cinayet olayı mı?" Shandy son teslimatı soruyordu. Sonra köşedeki başka bir ceset torbasına baktı. "Şu çocuk hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum."

Lucious cenaze arabasıyla birlikte homurtuyla uzaklaşırken giriş kapısı ardından gürültülü bir şekilde kapandı, bir araba kazasına benzer ses çıkardı.

"Doğal nedenlerle ölüm," dedi Marino. "Uzakdoğulu yaşlı bir kadın, seksen beşinde falan."

"Doğal nedenlerle öldüyse buraya neden gönderildi?"

"Çünkü sorgu yargıcı göndermek istedi, neden mi? Hiçbir fikrim yok. Doktor yalnızca burada olmamı istedi. Ne olduğunu bilmiyorum. Bana göre kalp krizidir. Kötü bir koku alıyorum." Yüzünü buruşturdu.

"Bir bakalım," dedi Shandy. "Hadi gel, çabucak bir göz atalım."

Benton onlan ekranda seyrederken Marino ceset torbasını açtı, Shandy tiksintiyle iki büklüm olup geri sıçradı, burnunu ve ağzını tıkadı.

"İyi oldu," dedi Lucy. Bu arada cesedin görüntüsünü ekrana yaklaştırdı. Çürüyordu, gazlarla şişmişti ve karnı yeşile dönmüştü. Benton bu kokuyu çok iyi bilirdi. Başka hiçbir şeye benzemeyen havaya ve damağınza yapışan iğrenç bir kokuydu.

"Kahretsin," diye söylendi Marino fermuarı çekerken. "Herhartie günlerdir öylece bekliyordu ve kahrolası Beaufort sorgu yargıcı onunla uğraşmak istemedi. Burnun bayram etti mi?" Gülererek Shandy'ye baktı. "Bir de benim işimin kolay olduğunu söylüyordun."

Shandy bir köşede yalnız başına duran küçük ceset torbasına yaklaştı. Hareketsiz bir şekilde durup torbaya baktı.

"Yapma." Benton, Lucy'yi duyabiliyordu, ama aslında o, Marino'yla konuşuyordu.

"Bahse girerim bu küçük torbadadır," dedi Shandy. Sesi daha az geliyordu.

92

Marino soğutucudan dışarı çıktı. "Dışarı Shandy. Hemen."

"Ne yapacaksın beni buraya mı kilitleyeceksin? Hadi Pete, şu küçük torbayı aç, bunun cenaze evi görevlisiyle konuştuğunuz küçük çocuk olduğunu biliyorum. Haberlerde duydum. Demek hâlâ burada, nasıl olur? Bu küçük şey burada tek başına ve soğutucunun içinde buz gibi."

"Marino aklını kaçırmış," dedi Benton. "Tamamen kaçırmış."

"Onu görmek istemezsin," dedi Marino tekrar soğutucuya girerek.

"Nedenmiş? Hilton Head'de bulunan küçük çocuk bu. Haberlerde sürekli ondan bahsediliyor," diye kendi kendine tekrarlardı Shandy. "Biliyordum. Neden hâlâ burada? Kimin yaptığını biliyorlar mı?" Sedyenin üstündeki küçük siyah torbanın yanından ayrılmıyordu.

"Hiçbir halt bilmiyoruz, bu yüzden burada. Hadi." Shandy'ye gelmesini işaret ediyordu. Artık ikisini de güçlükle duyabiliyordu.

"Bir kez bakayım."

"Yapma." Lucy'nin sesi hâlâ ekrandaki Marino'nun görüntüsüyle konuşuyordu. "Bunu kendine yapma Marino."

"Görmek istemezsin," dedi Marino, Shandy'ye.

"Baş edebilirim. Görmeye hakkım var. Kuralımız bu. Bu yüzden benden sır saklamadığını göstermelisin." Shandy gözlerini ceset torbasından alamıyordu.

"Bu kural işim için geçerli değil."

"Oh, evet geçerli. Acele etsen iyi olur, burası çok soğuk."

"Çünkü eğer doktor bir öğrenirse..."

"İşte yine başladın. Ondan senin sahibinmiş gibi korkuyorsun. Ne kadar kötü olabilir ki, baş edemeyeceğimi düşünüyorsun?" dedi Shandy öfkeyle. Soğuktan kendi kendini okşarken neredeyse bağmıyordu. "Eminim şu yaşlı kadın kadar kötü kokmuyordun"

"Derisi yüzülmüş ve gözleri oyulmuş," dedi Marino.

93

"Oh, hayır," dedi Benton yüzünü ovuşturarak

Shandy heyecanla, "Benimle oyun oynama! Onu görmeme hemen şimdi izin vermeni istiyorum. O kadın sana bir şey söylediği zaman lanet olası bir korkak davranmandan bıktım artık!"

"Bunun komik bir yanı yok. Bu konuda haklısın. Burada olan hiçbir şey komik değildir. Bunu sana söyleyip duruyorum. Bizim neyle uğraştığımız konusunda bir fikrin yok."

"İşte bu ne kadar güzel. Büyük Şefin böyle bir şey yapacağı, küçük bir çocuğun derisini yüzüp, gözlerini oyacağı kimin aklına gelirdi? Onun ölümlere her zaman çok şefkatli davrandığını söyledin bir de." Nefret dolu bir sesle konuşuyordu. "Bana kalırsa o bir Nazi. Onlar da insanların derisini yüzüp lamba yapıyorlardı."

"Bazen morarmış veya kızaran alanların gerçekten morluk olup olmadığını anlamanın yolu derinin altına bakmaktır. Böylece baktığın şeyin parçalanmış bir damar veya ölüm morarması olup olmadığını anlayabilirsin," diye hava attı Marino»

"Bu gerçek olamaz." Lucy'nin sesi Benton'ın kulağında çınlıyordu. "Marino şimdi de adli tabibimiz oldu."

"Gerçekdışı değil," dedi Benton. "Tamamen güvensiz, tehdit altında hissediyor ve öfkeli. Kendini ispadamaya çalışıyor. Ona neler olduğunu anlayamıyorum."

"Ona olan şey Kay Teyze'm ve senin aranda olanlar."

"Neden dolayı?" Shandy hâlâ küçük ceset torbasına bakıyordu.

"Kan dolaşımı durduğunda kan çöker ve deri bazı yerlerde kızarır. Bunlar taze morluklar gibi görünebilir. Ayrıca yarayı anımsatır, ama bi- zim ölüm sonrası buluntular dediğimiz yaraya benzer şeylerin başka nedenleri de olabilir. Bu çok kaşık bir konu," dedi Marino, kendini bu konuda uzman gibi gösteriyordu. "Bu yüzden emin olmak için deriyi geriye

94

çekeriz. Bilirsin, şöyle, neşterle." Havada kesme hareketleri yaptı. "Yani derinin altını görmek için bunu yapan ve bu durumda da gördüklerimizin morarma olduğunu anladık. Küçük adamın her yeri baştan aşağı morluklarla doluydu."

"Ama neden gözlerini oydunuz?"

"Daha fazla inceleyebilmek için, hani sallanan bebek, sarsılan bebek sendromunda olduğu gibi morluklar olup olmadığını görmek için. Aynı şey beyin için de geçerli. Farmolin dolu bir kavanozun içine kondu. Şu anda burada değil, ayrıntılı bir araştırma için tıp fakültesine gönderildi."

"Oh Tanrım, çocuğun beyni bir kavanozda mı?"

"Bunu yapmamız şart. Bozulmaması ve daha iyi görülebilmesi için kimyasalın içinde olması gerekiyor. Mumyalamak gibi bir şey."

"Ne kadar çok şey biliyorsun. Burada doktor sen olmalısın, o değil. Bakmama izin ver." Soğutucunun kapısı sonuna kadar açıldı.

"Bu işi neredeyse senin yaşından daha uzun süredir yapıyorum," dedi Marino. "Tabii ki doktor olabilirdim, ama kim o kadar uzun süre okula gitmek ister ki? Hem bizim doktor gibi olmayı isteyen kim? Bir hayatı yok. Birkaç kişinin dışında hayatında kimse yok."

"Onu görmek istiyorum," diye ısrar etti Shandy.

"Kahretsin. Ne olduğunu bilmiyorsun," dedi Marino. "Şu soğutucunun içinde sigara içmek için ölüyorum."

Shandy önlüğün altındaki deri yeleğinin cebini karıştırdı. Bir paket sigara ve çakmak çıkardı. "Birisinin küçük bir çocuğa bunu yapabileceğine inanamıyorum. Onu görmek zorundayım. Şimdi burada olduğuma göre onu bana göstereceksin." iki sigara yaktı. Birisini Marino'ya verdi, diğerini de kendi aldı,

"Manipülatif, sınır kişilik bozukluğu," dedi Benton. "Bu kez Marino gerçekten bir belaya çatmış."

95

Marino sedyeyi çekti, soğutucudan çıkardı. Ceset torbasının fermu-varını açarken, lastiğin hisırtısı duyuldu. Lucy, duman üfleyerek irileşmiş gözleriyle küçük çocuğa bakan Shandy'ye odaklandı. Sıksa küçük beden çenesinden cinsel organlarına, omuzlarından ellerine, kalçasından ayak parmaklarına kadar düz çizgiler halinde kesilmişti, göğsü içi boşaltılmış bir karpuz gibi açılmıştı. Organları yoktu. Derisi bedeninden geriye sıyrılmış çeşitli yaşlarda ve ciddiyetteki morlukları ortaya çıkaran kanadar halinde açılmıştı. Kıkırdaklar ve kemikteki yırtıklar ortaya çıkmıştı. Gözleri boş yuvalardan ibaretti, içlerinden kafatası görünüyordu.

Shandy çığlık atmaya başladı. "O kadından nefret ediyorum! Nefret ediyorum! Bunu bir çocuğa nasıl yapmış olabilir! Çocuğu vurulmuş bir geyik gibi içini boşaltıp derisini yüzmüş! Öyle bir psikopat kaltakla nasıl çalışabilirsin!"

"Sakin ol bağırmaı bırak." Marino ceset torbasının fermuvarını kapatıp sedyeyi tekrar soğutucunun içine itti. Kapıyı kapattı. "Seni uyarmıştım, insanların görmemesi gereken bazı şeyler vardır. Böyle durumlarda travma sonrası stres yaşayabilirler."

"Şimdi sonsuza dek hayalimde bu çocuğu göreceğim, öylece yatışını. Hasta kadın. Kahrolası Nazi."

"Bu konuda ağzını kapalı tutacaksın, beni duyuyor musun?" dedi Marino.

"Öyle birisiyle nasıl çalışabilirsin?"

"Kapa çeneni," dedi Marino. "Ben otopsiye yardım ettim ve onun da Nazi olmadığını biliyorum. Otopside yapılan şey budur, insanlar öldürüldüklerinde iki kez canlarına okunur." Shandy'nin ameliyat önlüğünü aceleyle çıkarıp katladı. "Bu küçük çocuk büyük olasılıkla doğduğu gün öldü. Kimse onu umursamıyordu ve sonuçta bu oldu."

96

"Onun hayatı hakkında ne biliyorsun ki? Sizler her şeyi bildiğinizi sanıyorsunuz. Oysa bütün gördüğünüz, onlan bir kasap gibi kestiğinizde geriye kalan bu şey."

"Buraya gelmeyi isteyen sendin." Marino sinirleniyordu. "Bu yüzden kapa çeneni. Bana kasap diyemezsin." Shandy'yi koridorda bırakıp, önlüğü Scarpetta'mn dolabına geri koydu. Alarmı çalıştırdı. Morgun girişindeki kapı açılıp kapanırken kamera onlan kaydediyordu.

Lucy'nin sesi duyuldu. Marinonun yaptırdığı bu turu eğer medya öğrenecek olursa Scarpetta mahvolurdu. Ona bu ihanet konusunda bilgi verecek kişi Benton olmalıydı. Lucy havaalamna gidiyordu, yann öğleden sonra geç saate kadar dönmeyecekti. Benton nedenini sormadı. Lucy, kendisine söylemese bile bildiğini Lucy'nin bildiğinden emindi.

Lucy, ona, Dr. Şelfi, Marino'ya yazdığı e-postaları anlattı.

Benton cevap vermedi. Ekranda Marino ve Shandy Snook'un motosikletlerinin üzerinde uzaklaşmasını seyreliyordu.

97

Beşinci Bölüm

Metal tekerlekler seramik zeminde tangırdıyordu. İçine girilebilen büyük dondurucu isteksiz bir hava akımıyla açıldı. Scarpetta küçük siyah ceset torbasının bulunduğu çelik sedyeyi dışarı hekerken dondurucu havayla, donmuş ölülerin kokusuna aldırıyordu. Fermuvara bir etiket iliştilmiş, üzerine siyah mürekkeple şunlar yazılmıştı: Bilinmiyor. Tarih 30.04.2007 cesedi getiren cenaze evinin imzası. Scarpetta morg kayıt defterine şunları yazdı: Erkek, bilinmiyor, beş ile on yaş arasında, Charleston 'dan iki saat uzaklıktaki Hilton Head Adası 'nda cinayet. % 34 Afrika kökenli ve % 66 Avrupalı.

Kayıtları tutmak onun göreviydi. Birkaç saat önce gelip bu sabahki vakanın Lucious Meddick tarafından deftere işlendiğini görünce öfkeden deliye dönmüştü. Adam cüretkâr bir şekilde yaşlı kadının kalp ve solunum yetmezliği nedeniyle doğal yolla öldüğüne kendi kendine karar vermişti. Aptalca yapılmış bir tahmindir. Herkes kalp ve solunum yetmezliğinden öldürdü.

Vurulsa da, araba çarpsa da, beysbol sopasıyla darbe alsa da ölüm kalp ve akciğerler iflas edince gerçekleşirdi. Ölümün doğal olduğuna karar vermek gibi bir hakkı ya da nedeni yoktu. Scarpetta henüz otopsi

98

yapmamıştı ve herhangi bir şeye karar vermek onun sorumluluğu ya da yasal yetkisi dahilinde değildi. O adam adli patolog değildi. Morg defterine asla dokunmamalıydı. Marino'nun neden onun otopsi odasına girmesine izin verip sonra da onu orada yalnız bıraktığını bir türlü anlayamıyordu.

Arabadan klipsli defteri alıp bilinmeyene ait bilgileri, saati ve tarihi yazarken sesi ağdalı çıkıyordu. Yaşadığı düş kırıklığı da soğuk kadar hissedilir derecedeydi. Saplantılı bütün gayretlerine rağmen küçük çocuğun nerede öldüğünü bulamıyordu. Ama cesedi buldukları yerden çok uzakta olmadığını düşünüyordu. Tam yaşını ve katilin cesedi nasıl taşıdığını bilmiyordu. Sandalla olabileceğini tahmin ediyordu. Hiçbir kamt ortaya çıkmamıştı ve bulunduğu tek iz kanıt, çocuğu ceset torbasına koymadan önce Beaufort bölgesi sorgu yargıcının cesedi sardığım düşündüğü çarşıftan gelen beyaz pamuk iplikçiklerdi.

Çocuğun vücut deliklerinde ve derisinde bulunan kum, tuz, deniz kabuğu parçacıkları ve bitki kalıntıları, çürümekte olan çıplak cesedin çamur ve sazların arasında yüzükoyun yattığı bataklığa aitti. Cesedin kendisiyle konuşması için aklına gelebilecek her türlü işlemi uyguladığı günlerden sonra ceset ona yalnızca birkaç küçük açıklamada bulunmuştu. Küçülen midesi ve zayıflığı onun haftalardır hatta belki aylardır aç olduğunu söylüyordu. Hafifçe deforme olmuş tırnakları yeni çıktığını gösteriyor, minik el ve ayak parmaklarına sürekli yapılan işkenceyi akla getiriyordu. Vücudundaki bütün kırmızı izler onun acımasızca dövüldüğünü, kısa süre önce de büyük kare biçiminde tokası olan geniş bir kemerle işkenceye maruz kaldığını söylüyordu. Kesikler, derinin kaldırılması ve mikroskobik analizler başından küçük ayaklarının topuklarına kadar bütün yumuşak dokularda kanamalar olduğunu ortaya çıkarıyordu. Çocuk iç kanamadan ölmüştü. Dışarıya tek damla kan dökmeden içinin kanaması, görünmez ve perişan hayatı için uygun bir metafor gibiydi.

99

Scarpetta, onun organ parçalarını ve yaralarını formalin kavanozlarında saklamış, beynini ve gözlerini ayrıntılı bir inceleme için üniversiteye göndermişti. Yüzlerce fotoğraf çekmiş, başka bir ülkede kayıp olarak bildirilmesi olasılığına karşılık Interpol'ü haberdar etmişti. El ve ayak parmak izleri IAFIS* (Otomatik Parmak izi Tanımlama Sistemi) ve DNA Profili CODIS**'e (Kombine DNA İndeks Sistemi) gönderilmişti. Bütün bu bilgiler Ulusal Kayıp ve Taciz Edilen Çocuklar Veritabanı Merkezine girilmişti. Tabii ki Lucy de interneti tanyordu. Şimdiye kadar çocuğun kaçırıldığını, kaybolduğunu, kaçtığını ve sadist bir yabancıнын eline düştüğünü gösteren hiçbir ipucu bulamamışlardı. Büyük olasılıkla bir ebeveyn veya başka bir akraba, vasi veya sözde bakıcı tarafından ölene kadar dövülmüş ve cesedin bulunmaması için uzak bir bölgeye atılmıştı. Her zaman böyle şeyler olurdu.

Scarpetta, onun için tıbbi veya bilimsel açıdan daha fazla bir şey yapamazdı. Ama vazgeçmeyecekti. Etlerini ayırıp kemiklerini bir kutuya doldurma işlemi yapmayacaktı... yoksullar mezarlığına gömülmesine izin vermeyecekti. Kimliği bulunana kadar çocuk onunla kalacak, soğutucu bir tür zaman kapsülüne, eksi altmış beş dereceye kadar soğutulan poliüretan izolasyonlu dondurucuya konacaktı. Eğer gerekirse orada yıllarca kalabilirdi. Scarpetta dondurucunun ağır çelik kapısını kapatıp parlak ışıklı koridora çıktı. Mavi cerrah önlüğünün ipini çözüp eldivenlerini çıkarırken galoşları seramik üzerinde hızlı, sessiz hisimler çıkarıyordu.

Dr. Şelf manzaralı odasında yine Jackie Minor'la konuşuyordu, çünkü Benton, ona geri dönmemişti ve saat neredeyse iki olmuştu.

100

Bu arada fazla mesai için ücret alıyor musun?" Dr. Şelf, onunla alay ettiğini belli etmiyordu.

"Birdenbire ünlü birinin geldiğini biliyorum. Ünlü birisi olduğunda bize her zaman söylenir. Buraya pek çok ünlü gelir. Çalışmamızı nasıl öğrendiniz?" diye sordu Jackie. "Bunu sormak

zorundayım, çünkü kayıt tutmalıyız. Böylece en etkili reklam şeklinin hangisi olduğunu anlayabiliriz. Bilirsiniz gazete ve radyo ilanları, asılan ilanlar, kulaktan kulağa yayılanlar."

"Kayıt masasındaki arama ilanını artık çok uzun zaman önceymiş gibi gelen ilk yatışımda görmüştüm. Neden olmasın diye düşündüm. Çok yakında ayrılmayı düşünüyorum, çok yakında. Hafta sonunun mahvolması çok kötü," dedi Dr. Şelf.

"Gerçeği söylemek gerekirse bu iyi bir şey. Kriterlere uyan gönüllü bulmak özellikle de normaller arasında çok zor. Bu ne büyük bir kayıp. Kayıt yaptıranların en azından üçte ikisinin normal olmadığı anlaşılıyor. Ama şunu bir düşünün. Eğer siz normal olmasanız neden buraya gelip..."

"Bir bilim projesinin parçası olmak isterim," diye Jackie'nin saçma düşüncesini tamamladı. "Senin de normal olarak sayılabileceğini sanmıyorum."

"Oh, ben bunu demek istemedim..."

"Ben her zaman yeni bir şey öğrenmeye hazırım ve burada olmamın sıra dışı bir nedeni var," dedi Dr. Şelf. "Bunun ne kadar gizli olduğunun farkındasm."

"Burada güvenlik nedenlerinden dolayı gizlendiğinizi duydum."

"Bunu sana Dr. Wesley mi söyledi."

"Bir söylenti. Gizlilik, yasalara göre bizim uymamız gereken bir durum. Buradan ayrılırken so u çıkmamalı."

"İnsan yalnızca umut ediyor."

"Çalışmaların ayrıntılarını biliyor musunuz?"

101

"İlandan hatırladığım kadarıyla," dedi Dr. Şelf.

"Dr. Wesley bu konuyu sizinle konuşmadı mı?"

"Cuma günü italya'da olan Dr. Maroni'ye çalışmaya katılacağıma dair bilgi verdiğimde Dr. Wesley'de bilgilendirildi. Acil olarak bu konuyla ilgilenilmesi gerekiyor. Çünkü otelden ayrılmaya karar verdim. Eminim Dr. Wesley bana bilgi vermeyi düşünüyordur. Neden aramadığını bilmiyorum. Belki henüz mesajını almadır."

"Ona söyledim, ama o çok meşgul, çok önemli biri. Ünlü birinin annesini, yani sizin annenizi bugün banda alması gerektiğini biliyorum. Bu yüzden ilk önce bunu yapmayı planladığını tahmin ediyorum. Sonra eminim sizinle konuşacaktır."

"Özel hayatı için bu çok zor olmalı. Bu çalışmalar için sanırım hafta sonları burada kalmak zorunda. Bir sevgilisi olduğunu duymuştum. Onun gibi yakışıklı ve başarılı bir adam kesinlikle yalnız olamaz."

"Güneyde birisi var. Aslında bir ay önce yeğeni buradaydı."

"Ne kadar ilginç," dedi Dr. Şelf*.

"Bir tarama için geldi buraya. Adı Lucy. Gizli ajan tipli veya öyle görünmeye çalışıyor. Bilgisayarla ilgili bir şey yaptığını biliyorum. Josh' in arkadaşı."

Yasal güçlerle bağlantılı, diye düşündü Dr. Şelf. "Bir tür gizli ajan. Teknik açıdan çok iyi eğitilmiş. Sanırım bağımsız şekilde zengindir de. Büyüleyici."

"Kendisini tanıtip elimi sıkmak ve merhaba demek dışında benimle konuşmadı bile. Josh'la takıldı, sonra bir süre Dr. Wesley'in odasında kaldı. Kapı kapalıydı."

"Bundan ne gibi bir sonuç çıkardın?"

"Kendisiyle çok ilgili biri. Tabii onunla fazla zaman geçirmedim. O, daha çok Dr. Wesley'le birlikteydi. Kapı kapalıydı." Bu konuyu ikinci kez dile getiriyordu.

102

Kıskanıyor. Mükemmel. "Ne kadar güzel," dedi Dr. Şelf. "Çok yakın olmalılar. Lucy çok özel biriymiş gibi geldi bana. Güzel mi?"

"Biraz erkeksi olduğunu düşündüm, ne demek istediğimi anlarsınız. Siyahlar giymişti ve biraz kaslıydı. Bir erkek gibi tokalaşıyordu. Çok derin bakıyor, sanki gözleri yeşil lazer ışıkları gibiydi. Beni çok rahatsız etti. Onunla yalnız kalmak istemedim. Şimdi düşününce aklıma geliyor. Öyle kadınlar..."

"Yani diyorsun ki seni çekici buldu ve büyük olasılıkla özel uçağıyla geri dönmeden önce seninle birlikte olmak istedi. Nerede yaşıyor demiştin?"

"Charleston'da. Teyzesi gibi. Sanırım gerçekten benimle birlikte olmak istedi. Tanrım. Bunu o sırada, elimi sıkıp gözlerime baktığında na-sıl anlamadım? Geç saatlere kadar çalışıp çalışmadığımı sordu, sanki kaçta işten çıktığımı öğrenmek istiyordu. Biraz özel konulara girdi. Yalnızca bunu o sırada fark etmedim."

"Belki de bunu görmekten korktun Jackie. Çok çekici ve karizmatik biri gibi geldi bana, bir kadını doğruca yatağa götürebilecek hipnotik güce sahip. Son derece erotik bir deneyimden sonra da?..." Durakladı. "Bir tanesi ya da ikisi de homo olmadığı halde birlikte olan kadın sayısının az olmayışının nedenini anlıyorsundur."

"Kesinlikle hayır."

"Freud'u okur musun?"

"Bir başka kadını hiçbir zaman çekici bulmadım. Kolejdeyken oda arkadaşlarımı bile seksi bulmazdım. Ve onlarla birlikte yaşıyorduk. Gizli bir yatkınlık olsaydı çok daha fazlası olabilirdi."

"Her şey seksle ilgilidir Jackie. Cinsel arzu bebekliğe kadar uzanır. Hem erkek, hem de kız bebeklerin aldığı, ama sonra kızlara verilmeyen şey nedir?"

103

"Bilmiyorum."

"Annesinin memesinden süt içmesi."

"Bunun ne tür bir beslenme olduğunu bilmiyorum ve hiçbir şey hatırlamıyorum. Yalnızca erkeklerin memeleri sevdiğini biliyorum. Nedense memeler erkekler için önemli. Hem ben biberonla beslenmişim zaten."

"Seninle aynı fikirdeyim," dedi Dr. Şelf. "Tarama için buraya kadar gelmesi çok garip. Umarım bir şeyi yoktur."

"Yılda birkaç kez geldiğini biliyorum."

"Yılda birkaç kez mi?"

"Teknisyenlerden biri öyle söyledi."

"Bir hastalığı varsa ne kadar trajik bir durum olur. Sen ve ben insa-ın yılda birkaç kez beyin taraması yaptırmasının mtin bir uygulama olmadığını biliyoruz. Benim tarama konusunda başka ne bilmem gereki-yor."

"Kimse size tarama aygıtının içine girmeniz konusunda bir sorunuz olup olmadığını sordu mu?" diye sordu Jackie bir uzman ciddiyetiyle.

"Sorun mu?"

"Bilirsiniz bu sizin için bir sorun olabilir."

"Bittikten sonra kuzeyi güneyden ayıramayacak durumda olmazsam bir sorun olmaz. Ama bu ortaya koyduğun önemli bir nokta. Bu aygıtın insanlara ne yaptığını merak ediyomm. Bunun gerçekten belirlenip belirlenmediğinden emin değilim. MRF' çok uzun süredir yaygın bir şekilde kullanılmıyor, değil mi?"

"Çalışmada fMRF** kullanılıyor, fonksiyoner MRI. Böylece siz bandı dinlerken biz de beyninizi seyrediyor olacağız."

y Manyetik rezonans görüntüleme

w Fonksiyonel manyetik rezonans görüntüleme, kognitif süreçler sırasında (yani düşünürken) beyin

£an akımında ortaya çıkan değişikliklerden yararlanarak beyin aktivasyonlarının haritanması.

104

"Evet, bant. Annem bu bandı hazırlarken çok eğlenecek. Sabırsızlıkla beklemem gereken başka ne var?"

"Protokol SCIDH (Birleşik Bağışıklık Yetmezliği) ile başlıyor. Açıklayayım. DSM** Üç-R (İstatistiksel Bulgular El Kitabı) için Yapılandırılmış Klinik Görüşme."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Özellikle DSM-Dört son baskısı bu."

"Bazen Dr. Wesley, SCID'i benim yapmama izin veriyor. Bunu halletmeden önce size tarama yapamayız ve bütün o sorulan cevaplamak uzun bir işlem."

"Onu bugün gördüğümde bu konuyu konuşacağım. Eğer uygun olursa Lucy'yi de soracağım. Hayır... belki de sormamalıyım. Ama umarım onun, şeyi yoktur, özellikle de Benton için çok özel olduğuna göre."

"Dr. Wesley'in başka hastaları var, ama herhalde size SCID uygulayabilecek zamanı bulabilirim."

"Teşekkürler Jackie. Beni arar aramaz bu konuyu onunla konuşacağım. Peki, bu büyüleyici çalışmasına karşı tepkiler var mı? Bu fonu kim finanse ediyor? Yanlış hatırlamıyorsam baban olduğunu söylemiştin!"

"Klostrofobik olan birkaç hastamız vardı. Bu yüzden o kadar çalışmadan sonra onları tarayamadık. Bir düşünün hepsine SCID yaptım, annelerini banda aldık..." dedi Jackie.

"Telefonda banda aldınız herhalde. Bir hafta içinde çok şey başarmışsınız."

"Bu çok daha ucuz ve etkili oluyor. Bu kişileri yüz yüze görmeye gerek yok. Yalnızca standart bir formatı vas. Yapmanız gereken tek şey o anda konuşmalarım sağlamak. Finanse edenlerle ilgili konuşmaya yetkili değilim, ama babam bir yardımseverdir."

(*) Severe Combined Immune Deficiency. (**) Tiognostic and Tsatiseal Manual.

105

"Hazırladığım şu yeni program... Prodüksiyon danışmanlığı hakkında düşündüğümü söylemiş miydim? Lucy'nin yasal güçlerle bağlantılı olduğuyla ilgili bir şeyler söylediğini anımsıyorum? Yoksa özel ajan mı? Onu da düşünebilirim tabii bir hastalığı yoksa. Kaç kez beyin taraması yaptırdığını söylemiştin?"

"Programınızı fazla seyretmediğimi üzülerek belirtmeliyim. Yoğun bir programım var bu yüzden yalnızca geceleri televizyon izleyebiliyorum."

"Programım sık sık tekrarlanır. Sabah, öğlen ve gece."

"Suçlu zihinleri ve davranışlarını bilimsel olarak incelemeye karşı silah bulunduran ve onları tutuklayan insanlarla görüşme yapmak gerçekten doğru bir fikir. Seyircilerimiz buna bayılacak," dedi Jackie. "O çılgın Talk-Show'lardan daha çok sevecekler bunu. Sanmm o cinsel şiddet kullanan psikopat katillerden biriyle görüşme yapması için bir uzman çıkarmanız programınızın reytinglerini yükseltecektir."

"Buradan şunu anlıyorum tecavüz eden ya da cinsel olarak taciz edip öldüren bir psikopatın mutlaka şiddet suçlusu olması gerekmediği. Bu son derece orijinal bir fikir Jackie. Merak ettim de acaba yalnız sosyopat cinsel katiller de şiddet suçlusu mudur? Bu hipotezi izleyerek hangi soruyu sormalıyız?"

no "

bey...

"Saplantılı cinsel cinayetlerin buraya uyup uymadığını. Ya da hepsi yalnızca konuştuğumuz dille ilgili bir şey mi?" bey...

"Ne kadar Freud okudun? Rüyalanna önem veriyor musun? Rüyalarını yazmalı ve yatağının yanında bir günlük tutmalısın."

"Tabii, derslerde Freud okuduk. Ama günlük tutma ve rüyalarla %ilenmedik," dedi Jackie. "Gerçek hayatta, kimse Freud'la ilgilenmiyor artık."

106

Roma saatiyle sekiz buçuk. Büyük beyaz yarasalara benzeyen martılar alçalıp gecenin içinde çığlık atıyordu.

Sahile yakın diğer şehirlerde martılar gün boyu sıkıntı yaratırlardı. Ama hava karardıktan sonra ortadan kaybolurlardı. Yüzbaşı Poma'nın uzur süre kaldığı Amerika'da bu kesinlikle doğrudu. Yeniyetmelik dönemlerinde ailesiyle birlikte sık sık yurtdışına seyahat ederlerdi. Farklı dilleri akıcı bir şekilde konuşan, kusursuz terbiyesi ve mükemmel eğitimiyle aranan bir kişilik olacaktı. Ailesi onun çok önemli biri olacağını söylerdi. Masasının yakınındaki pencere pervazına tünemiş iki şişko, kar beyazı martıyı seyrediyordu. Martılar da ona bakıyordu. Belki de havayannı istiyorlardı.

"Sana onun nerede olduğunu sordum," dedi italyanca. "Ve senin yanıtın bana bilmem gereken bir adamı mı anlatmak oluyor? Ama aynn-tilan vermiyorsun? İşte şimdi büyük bir hayal kırıklığı yaşadım."

"Dediğim şu," diye cevap verdi Dr. Paolo Maroni. Yüzbaşıyı yıllardır tanırdı. "Drew Martin, Dr. Şelfin programına konuk olarak katıldı ve bundan birkaç hafta sonra Dr. Şelf, hasta birinden e-postalar almaya başladı. Bunu biliyorum, adamla benim ilgilenmemi istedi."

"Paolo, lütfen. Bu adam hakkında ayrıntılara ihtiyacım var."

"Bunları senin bildiğini sanıyordum."

"Konuyu ortaya getiren ben değilim."

"Bu dava üzerinde çalışan sensin," dedi Maroni. "Ama öyle görünüyor ki ben, senden daha fazla şey biliyorum. Senin adına üzıldüm ve bu yüzden önemli değil."

"Bir ilerleme kaydedemedik ve bunu kimseye söyleyemiyorum. Bu yüzden bana bu hastanla ilgili bilgi vermelisin, çok önemli. Benimle garip bir şekilde oyun oynadığını hissediyorum senin."

"Daha fazla ayrıntı için Dr. Şelfle konuşmalısın. Adam, onun hastası değildi ve bu yüzden onun hakkında özgürce konuşabilir. Sanırım

107

Dr. Şelf işbirliğine yanaşır." Gümüş tabağına uzandı. "Ve bu büyük bir varsayım."

"O zaman onu bulmama yardımcı ol," dedi Yüzbaşı Poma. "Çünkü nerede olduğunu bildiğini düşünüyorum. Bu yüzden birdenbire beni arayıp kendini çok pahalı bir yemeğe davet ettirdin." Dr.

Maroni kahkaha attı. Bir oda dolusu en iyi Rus havyarı satın alabilecek parası vardı. Bu yüzden yüzbaşıyla yemek yiyor değildi. Bir «ey biliyordu, karmaşık nedenleri ve bir planı vardı. Bu onun için tipik bir şeydi, insan eğilimlerini ve motivasyonlarını anlama konusunda çok yetenekliydi, belki de yüzbaşının tanıdığı en zeki adamdı. Ama gizemli biriydi ve kendisine has tanımları vardı.

"Nerede olduğunu sana söyleyemem," dedi Dr. Maroni.

"Bu bilmediğin anlamına gelmiyor. Benimle kelime oyunu oynu-yorsun Paolo. Tembellik ediyor değilim. Dr. Şelfi bulmak için çok çabaladım. Drew'u tanıdığımdan beri onun için çalışan herkesle konuştum ve haberlerdeki hikâyeyi dinledim. Ailesiyle ilgili acil bir durum olmuş kimsenin nerede olduğunu bilmiyormuş."

"Mantıklı olmak gerekirse kimsenin onun nerede olduğunu bilmemesinin mümkün olmadığını söylüyor."

"Evet, mantığım bana da bunu söylüyor," dedi yüzbaşı. Havyan ekmeğin üstüne koyup ona uzattı.

"Öyle hissediyorum ki onu bulmama yardımcı olacaksın. Beni bu yüzden aradığını biliyorum ve şimdi kelime oyunu oynuyorsun."

"Dr. Şelfin ekibi onunla buluşmayı ya da en azından telefonda konuşmayı istediğin e-postalarını ona iletmi mi?" diye sordu Maroni.

"Öyle diyorlar." Martılar başka bir masayla ilgilenerek uçup gitti. Una normal yollardan ulaşamıyorum. Benimle görüşmeye niyeti yok, Çünkü istediği son şey bir soruşturmayla karşılaşmak. İnsanlar onu sorumlu atabilirler."

108

"Belki de tutmaları gerekiyor. O sorumsuz," dedi Dr. Maroni.

Garson şarap kadehlerini doldurmak için geldi. Hassler Otelinin çatı katındaki restoran Yüzbaşı Poma'nın en sevdiği yerlerden biriydi. Manzara o kadar güzeldi ki seyretmeye doyamıyordu. Dr. Kay Scarpetta'yı düşünüp, onun ve Benton Wesley'in burada yemek yiyip yemediklerini merak etti. Herhalde yememişlerdi. Çok meşguldüler. Hayattaki önemli şeylerle ilgilenemeyecek kadar meşgul görünmüşlerdi ona.

"Görüyor musun? Dr. Şelf, benden kaçtıkça bunun için bir nedeni olduğunu düşünmeye başladım," diye ekledi yüzbaşı. "Belki de sana gönderdiği şu hasta adam yüzündendir. Lütfen bana onu nerede bulabileceğimi söyle, çünkü bildiğini düşünüyorum."

"Sana Birleşik Devletlerde bazı yönetmelikler ve standartlardan bahsetmiş miydin ya da tazminat davalarının milli sporlarımızdan biri olduğunu söylemiş miydin?"

"Eğer Dr. Şelf, senin hastanede bir hasta olarak kalıyorsa ekibi bunu bana asla söylemeyecektir."

"Bunu sana ben de söylemem."

"Elbette söylemezsin." Yüzbaşı gülümsedi. Artık biliyordu. Bundan hiç kuşkusu yoktu.

"Şu anda orada olmadığım için çok memnunum," dedi Dr. Maroni. "Pavülon'da bu hafta çok fazla ünlü var, zor geçecek, Benton Wesley umarım onunla baş edebiliyordur."

"Dr. Şelfle konuşmalıyım. Nerede olduğunu senin dışında bir kaynaktan öğrendiğimi düşünmesini nasıl sağlayabilirim?"

"Benden hiçbir şey öğrenmedin."

"Birisinden öğrendim. Ona söylememi isteyecektir."

"Benden hiçbir şey öğrenmedin. Aslında bunu söyleyen sensin. Ve ben de doğrulamadım."

109

"Bu durumu varsayıma dayalı olarak tartışabilir miyiz?"

Dr. Maroni şarabım yudumladı. "Son sefer içtiğimiz Barbaresco'yu tercih ederim."

"Edersin tabi. Uç yüz euro idi."

"Çok keskin, ama çok tazeydi."

"Şarap mı yoksa dün gece birlikte olduğun kadın mı?"

İstediklerini yiyip içen onun yaşında bir adam için Dr. Maroni iyi görünüyordu ve asla kadınsız kalmazdı. Kadınlar Tann Priapus'muş gibi kendilerini ona sunuyorlardı. Oysa o kimseye sadık kalamazdı. Roma'ya geldiğinde karısını genellikle Massachusetts'de bırakırdı. Karısı da bunu umursuyor gibi değildi, iyi bakılıyordu ve Dr. Maroni ondan cinsel anlamda bir şey beklemiyordu. Hem o artık bu istekleri karşılayamıyordu, hem de Dr. Maroni artık ona âşık değildi. Bu yüzbaşının kabul etmeyi reddettiği bir kaderdi. O bir romantikti. Aklına yine Scarpetta gelmişti. Ona bakılması gerekmezdi, zaten buna izin vermezdi. Onun zihnindeki varlığı masadaki mumların ışığı ve pencerenin ötesindeki şehrin ışığı gibiydi. Scarpetta onu çok etkiliyordu.

"Onunla hastanede bağlantı kurabilirim, ama orada olduğunu nereden öğrendiğimi soracaktır," dedi yüzbaşı.

"Bayan Unlu den bahsediyorsun." Dr. Maroni sedef kaşığı havyar tabağına daldırıp bolca bir miktar aldı. Daha sonra çavdar ekmeğinin üzerine sürüp yedi. "Hastanede kimseyle temas kurmamalısın."

"Ya kaynağım Benton Wesley'se? Kısa süre önce buradaydı ve soruşturmayla ilgileniyor. Ve Dr. Şelf, onun hastası. Geçen gece Dr. Şelf hakkında konuştuğumuz halde hastası olduğunu bana söylememesi sinirime dokunuyor."

"Bayan Ünlü'den bahsediyorsun. Benton psikiyatr değil ve Bayan Unlü'de teknik olarak onun hastası değil benim hastam."

110

Garson ana yemeği getirince yüzbaşı sustu. Mantarlı ve parmesanlı Risotto, fesleğenli ve şehriyeli sebze çorbası içeceklerdi.

"Her neyse Benton böyle gizli bir bilgiyi asla açıklamazdı. Bir taşa da sorsan aynı cevabı alırdın," dedi Dr. Maroni, garson gidince. "Benim tahminimce Bayatı Ünlü yakında ayrılacaktır. Nereye gideceği önemli bir soru. Daha önce nerede olduğu yalnızca nedeni yüzünden önemli."

"Dr. Şelfin programı New York'ta filme almıyor."

"Ünlüler istedikleri her yere giderler. Şu anda nerede olduğunu ve nedenini öğrenirsen, daha sonra nereye gidebileceğini öğrenebilirsin. Lucy Farinelli iyi bir kaynak olabilir."

"Lucy Farinelli mi?" Yüzbaşı şaşırmıştı.

"Dr. Scarpetta'nım yeğeni. Tesadüfen ona bir iyilik yapıyorum ve ti da hastaneye sık sık geliyor. Bu yüzden personelden bazı dedikodular duymuş olabilir."

"Yani? O Kay'e, Kay'de bana mı söylemiş olsun."

"Kay mı?" Dr. Maroni yemeğinden bir lokma aldı. "Demek onunla artık arkadaşsınız?"

"Umarım. Ama Dr. Benton Wesley ile değil. Benden hoşlandığını sanmıyorum."

"Hiçbir erkek senden hoşlanmaz. Ama homoseksüeller hariç. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Varsayıma dayalı olarak yani. Eğer bilgi dışarıdan gelirse -Lucy, Scarpetta'ya, Scarpetta'da sana- o zaman herhangi ahlaki ya da yasal sorun olmaz, izi oradan takip etmeye başlayabilirsin."

"Ve Bayan Ünlü de Kay'in bu vakada benimle çalıştığını biliyor, çünkü kısa bir süre önce Roma'daydı ve haberlere çıktı. Bu yüzden Bayan Ünlü, Kay'in dolaylı kaynak olduğuna inanacaktır ve o zaman da bir sıkıntı çıkmayacaktır. Bu çok güzel. Mükemmel."

"Mantarlı Risotto çok güzel. Ya sebze çorbası? Daha önce yemiştim," dedi Dr. Maroni.

111

"Harika. Bayan Unlü'nün, kuralları çiğnemediği neden McLean'de yattığını söyler misin?"

"Onun nedeni mi, benimki mi? Onun nedeni özel güvenlik, benimki ise benden faydalanmak istemesi. Onda Eksen I ve Eksen II patolojisi var. Hızlı döngülü bipolar. Duygu dummunu düzenleyecek bir ilaç almak bir yana bunu kabullenmiyor bile. Hangi kişilik bozukluğunu"

anlatmamı istersin? Onda çoğu var. Kişilik bozukluğu olan insanların nadiren değiştiklerini üzümlere söyleyebilirim."

"Demek bir şey sinir krizi geçirmesine yol açtı. Bu olay Bayan ünlünün ilk kez mi psikiyatrik nedenlerle hastaneye yatmasına neden oluyor? Bir araştırma yapıyorum. Dr. Şelf ilaca karşı. Dünyadaki bütün sorunların tavsiyelerinin yerine getirilmesiyle düzeleceğine inanıyor. Bu tavsiyelere araçlar diyor."

"Bayan Ünlü'nün bundan önce hastaneye yattığını sanmıyorum. Şimdi bana önemli sorular soruyorsun. Nerede olduğunu değil, neden orada olduğunu. Dr. Şelfin nerede olduğunu söyleyemem. Ama Bayan Ünlü'nün nerede olduğunu söyleyebilirim."

"Bayan Ünlüye travmatik bir şey mi olmuş?"

"Bu Bayan Ünlü bir deliden e-posta almış. Tesadüfen bu deli adam Dr. Şelfin geçen sonbaharda bana anlattığı adamla aynı kişi."

"Onunla konuşmam gerek."

"Kiminle?"

"Tamam. Dr. Şelfi tartışabilir miyiz?"

"Konuşmamızı Bayan Unlu den Dr. Şelfe çevireceğiz."

"Bana bu deli hakkında daha fazla şey anlat."

"Dediğim gibi muayenehanemde birkaç kez gördüm onu."

"Hastanın adını sormayacağım."

Güzel, çünkü bilmiyorum. Nakit para ödedi ve yalan söyledi."

112

"Gerçek adı konusunda hiçbir fikrin yok mu?"

"Senin tersine ben hastam hakkında gidip araştırma yapmam veya gerçek kimliğini kanıtlamasını istemem," dedi Dr. Maronî.

"O zaman sahte adı neydi?"

"Bunu sana söyleyemem."

"Neden Dr. Şelf seninle bu adamla ilgili olarak temas kurdu? Ve ne zaman?"

"Geçen ekim ayında. Dr. Şelf, adamın ona e-postalar gönderdiğini ve kendisinin dışında başka birinin ona yardım etmesinin daha iyi olacağını söyledi. Bunu daha önce de söylemiştim."

"Dr. Şelf durumun onun yeteneklerinin ötesinde olduğunu kabul edebiliyorsa bu durumda en azından biraz sorumlu demektir," dedi Yüzbaşı Poma.

"Belki de onu anlamadığın nokta burası. Dr. Şelf asla hiçbir şeyin onun yeteneklerinin ötesinde olduğunu kabul etmez. O adamla uğraşma zahmetine girmede ve adamı Harvard Tıp Fakültesi'nde çalışan Nobel Ödülü kazanmış bir psikiyatra havale etmek Dr. Şelfin manyak egosuna daha çekici geldi. Beni rahatsız etmek ona haz veriyordu, daha önce bir çok kez yaptığı gibi. Bunun için nedenleri var. Başka bir şey olmasa bile başansız olacağımı biliyordu. O adam tedavi edilemezdi." Dr. Maronî yanıt içindeymiş gibi şarabını inceledi.

"Söyle bana," dedi Yüzbaşı Poma. "Eğer adam tedavi edilemezse o zaman bu durum benim düşündüğümü haklı çıkarmaz mı? O, çok normal şeyler yapan çok anormal bir adam olabilir. Dr. Şelfe e-postalar gönderdiğine göre, Dr. Şelf, McLean'e kabul edildiğinde sana sözünü ettiği e-postayı göndermiş olabilir."

"Bayan Ünlü'den bahsediyorsun herhalde. Ben Dr. Şelfin McLean'de olduğunu hiç söylemedim, ama eğer öyleyse nedenini kesinlikle öğ-

113

renmelisin. Bence önemli olan bu. Ben de kırık bir plak gibi bunları tekrarlayıp duruyorum."

"Adam, Bayan Ünlü'ye hastanede gizlenmesine yetecek kadar hastalıklı bir e-posta göndermiş olabilir. Adamı bulmalı ve en azından katil olmadığından emin olmalıyız."

"Bunu nasıl yapacağımız konusunda hiçbir fikrim yok. Dediğim gibi adamın kim olduğunu sana söyleyemem. Yalnızca Amerikalı olduğunu ve Irak'ta görev yaptığını biliyorum."

"Seni burada, Roma'da görmeye gelmesindeki gerçek amacın ne olduğundan bahsetti mi? Randevu için oldukça uzun bir yol kat etmiş."

• "Travma sonrası stres sendromu yaşıyordu, italya'da bağlantıları var gibiydi. Geçen yaz birlikte bir gün geçirdiği genç bir kadın hakkında çok rahatsız edici bir hikâye anlattı. Bari yakınlarında bir ceset bulunmuştu. Olayı hatırlıyor musun?"
"Kanadalı turist mi?" dedi yüzbaşı şaşırarak. "Kahretsin."
"Evet o. Yalnızca başta kızın kimliği belirsizdi."
"Çıplaktı, kötü bir şekilde parçalanmıştı."
"Bana anlattıklarına bakılırsa Drew Martin gibi değildi, gözlerine aynı şey yapılmamıştı."
"Vücudundan büyük et parçaları koparılmıştı."
"Evet. Bir arabadan atılan ya da bir arabanın çarptığı bir fahişe olduğunu düşünmüştüm. Bu durum yaralarını açıklıyordu," dedi Dr. Maroni. Ama otopsi aksini gösteriyordu. Otopsi ilkel şartlarda olsa bile çok becerikli bir şekilde yapılmıştı. Bu tür şeylerin gelişmemiş bölgelerde nasıl yapıldığını bilirsin."
"Özellikle fahişeyse. Mezarlıkta otopsi yapılmıştı. Aynı dönemde kayıp bir Kanadalı turist raporu gelmeseydi, kimliği belirlenmeden o mezara gömülebilirdi," dedi Yüzbaşı Poma.

114

"Etinin bir tür bıçak ya da restereyle kesildiği belirlenmişti."
"Ve sen de bana param nakit ödeyen ve adı konusunda yalan söyleyen bu hastanla ilgili bir şey anlatmayacaksın öyle mi?" diye itiraz etti yüzbaşı. "Benimle paylaşabileceğin notların vardır?"
"Mümkün değil. Bana söylediklerinin kanıtı yok."
"Ya o katilse Paolo?"
"Eğer daha fazla kanıtım olsaydı sana söylerdim. Yalnızca çarpık hikâyeler ve daha sonra kayıp Kanadalı kız olduğu anlaşılan öldürülmüş kadımla ilgili olarak benimle temasa geçildiğinde duyduğum huzursuzluk hissi
M
var.

"Seninle temasa mı geçildi? Neden? Fikrini almak için mi? Bunu bilmiyordum."
"Konuyla eyalet polisi ilgileniyordu, Carabinieri değil. Ben pek çok kişiye bedava tavsiye veririm. Özet olarak bu hasta bir daha beni görmeye hiç gelmedi ve nerede olduğunu sana söyleyemem," dedi Dr. Maroni.
"Söyleyemez misin, yoksa söylemeyecek misin?"
"Söyleyemem."
"Bu adamın Drew Martin'in katili olmasının mümkün olduğunu görmüyor musun? Sana, Dr. Şelf tarafından havale edilmiş ve kadın birdenbire hastaneye sığınmış, çünkü deli bir adamdan gelen e-postadan korkuyor."
"Şimdi de sen saplantılı bir şekilde konuşuyor ve Bayan Ünlüye geri dönüyorsun. Ben hiçbir zaman Dr. Şelfin hastanede yattığını söylemedim, ama gizlenmesinin nedeni, nerede gizlendiğinden daha önemli."
"Eğer kafanın içini kürekle kazıyabilseydim Paola, Tanrı bilir neler bulurdum."
"Risotto ve şarap."

115

"Bu soruşturmaya yardım edebilecek ayrıntılar biliyorsan, bu gizlilik saçmalığına katılmıyorum," dedi yüzbaşı. Sonra garson onlara doğru geldiği için sustu.
Dr. Maroni orada sık sık yediği için her şeyi denemiş olsa da tekrar mönüü görmek istedi. Mönüü istemeyen yüzbaşı, kızarmış Akdeniz istakozu, ardından salata ve italyan peyniri sipariş etti. Erkek martı tek başına geri dönmüştü. Parlak beyaz tüyleri uçuşurken pencereden onlara bakıyordu. Uzaklarda şehrin ışıkları görölüyordu. Saint Peters in altın kubbesi bir taç gibi parlıyordu.
"Otto, eğer bu kadar az kanıtla gizliliği ihlal edersem ve yanıldığım anlaşılırsa kariyerim tehlikeye girer," dedi Dr. Maroni sonunda. "O adam hakkında polise daha fazla bilgi vermek için yasal bir nedenim yok. Bunu yapmak benim için aptallık olur."
"Yani katilin kim olabileceği hakkında bir şeyler söylüyor ve sonra da kapıyı kapatıyorsun öyle mi?" Yüzbaşı Poma masanın üstüne eğilip üzüntülü bir şekilde söylemişti bunları.
"Ben kapıyı açmadım," dedi Dr. Maroni. "Bütün yaptığım sana kapıyı göstermekti."

İşe dalmış olan Scarpetta üçe çeyrek kala bileğindeki saatin çalan alarmıyla irkildi. Otopsi yapmanın gerekmediği çürümekte olan yaşlı kadında açtığı Y kesiğini dikmeyi henüz bitirmişti. Aterosklerotik plak. Ölüm nedeni beklendiği gibi kalp damarlarındaki tıkanmayla ilgiliydi. Eldivenlerini çıkarıp parlak kırmızı biyolojik çöp tenekesine attıktan sonra Rose'u aradı. "Bir dakika içinde yukanda olacağım," dedi Scarpetta. "Eğer Med-dick'lerle bağlantı kurabilirsen kadını alabileceklerini söyle."

116

"Ben de aşağıya seni bulmaya geliyordum," dedi Rose. "Kendini kazayla buzdolabına kilitlemiş olabileceğini düşünüyordum." Bu eski bir espriydi. "Benton sana ulaşmaya çalışıyor. Onun sözlerini aynen aktarıyorum, yalnız ve sakın olduğunda e-postam kontrol etmeni istiyor." "Sesin dünden çok daha kötü geliyor. Daha da tıkanmışsın." "Biraz soğuk almış olabilirim."

"Bir süre önce Marino'nun motosikletini duydum. Birisi burada sigara içmiş, buzdolabında. Ameliyat önlüğüm bile kokuyor."

"Bu çok garip."

"Marino nerede? Bu arada bana yardım edecek zamanı vardır umarım."

"Mutfakta," dedi Rose.

Yeni eldivenler giyen Scarpetta, yaşlı kadının cesedini otopsi masasından sedyenin üstündeki sağlam plastik torbanın üstüne çekti. Sedeyi de soğutucuya itti. Çalıştığı alanı hortumla yıkayıp göz sıvısı, idrar, safra ve kan tüplerini yerlerine yerleştirdi. Daha sonra toksikoloji testi ve histoloji testi yapılması için organ parçalarını buzdolabına kaldırdı. Kan lekeli kartlar kuruması için bir kapağın altına kondu, bunlar her vaka dosyasına konan DNA testi örnekleriydi. Yeri paspaslayıp ameliyat aletlerini ve lavaboyu temizledikten sonra daha sonra dikte etmek üzere belgeleri topladı. Kendi hijyeniyle ilgilenmeye hazırды artık.

Otopsi odasının arkasında^ kanlı, kirli giysilerin kanıt olarak paketlenip laboratuvarlara gönderilmedöau önce HEPA* (Yüksek Randımanlı Hava Zerrecikleri Filtresi) ve karbon filtreleriyle kurutulduğu bir dolap vardı. Onun yanında depo alanı, ilerisinde çamaşırhane ve son olarak da cam duvar blokla bölünmüş giyinme odası bulunuyordu. Bir taraf erkeklere, bir taraf kadınlara aitti. Charleston'a geldikleri ilk günden beri morgda kendisine yardım eden tek kişi Marino'ydu. Marino giyinme odasının

(*) High efficcencyparticulate air.

117

diğer kısmını, Scarpetta bu kısmını kullanıyordu. İkisinin de aynı anda duş alması Scarpetta'ya biraz garip geliyordu. Onun sesini duyabiliyor, kalın, yeşil, şeffaf camda hareketlerini görebiliyordu. Giyinme odasının kendine ait bölümüne girip kapıyı kilitledi. Galoşlarını, önlüğünü, başlığını ve yüz maskesini çıkarıp biyolojik açıdan tehlikeli atıklar için olan çöp kutusuna attı, ameliyat önlüğünü büyük sepete fırlattı. Duş alıp anti bakteriyel sabunla temizlendi. Saçlarını kurutup takım elbisesini giydi. Koridora geri dönüp kapıya doğru yürüdü. Diğer tarafta doğruca mutfığa çıkan yıpranmış meşe merdivenler vardı. Marino mutfakta bir kola kutusu açıyordu. Scarpetta'yi baştan aşağı süzdü. "Çok sık giyinmişiz," dedi. "Bu günün pazar olduğunu unutup mahkemen var mı sandın? Myrtle Sahili'ne yapacağım gezinti buraya kadarmış." Kızarmış, hafif kirli sakallı yüzünde uzun bir gecenin izleri vardı.

"Bunu bir hediye olarak kabul et. Hayatta kaldığın yeni bir gün." Scarpetta motosikletlerden nefret ediyordu. "Üstelik hava kötü ve daha da kötüleşecekmiş."

"Eninde sonunda seni Hint Şefi Roadmaster'ımın arkasına atacağım. Bayılacak ve daha fazlası için yalvaracaksın."

Marino'nun motosikletine oturup ona sarılması fikri tamamen söz konusu bile olamazdı ve o da bunu biliyordu. Scarpetta, onun patronuydu ve pek çok açıdan yirmi yıldan uzunca bir süredir hep böyle olmuştu. Ama bu artık Marino için yürümüyor gibi görünüyordu. Kesinlikle ikisi de değişmişti. Birlikte hem iyi hem de kötü zamanlar geçirmişlerdi. Ama son yıllarda, özellikle son zamanlarda Marino'nun ona ve işine olan saygısı hissedilir derecede azalmıştı. Dr. Şelfin e-postalarını düşünüp, Marino'nun onları gördüğünü bilip bilmediğini merak etti. Dr. Şelf, Marino'yla nasıl bir oyun oynuyorsa o da bu oyunu anlamayacaktı ve kesinlikle kaybedecekti.

118

"Geldiğini duydum. Motosikletini yine morgun girişine park etmişsin," dedi. "Eğer bir cenaze arabası veya minibüs ona çarparsa sorumluluk senindir ve bunun için üzölmeyeceğim," diye hatırlattı.

"Eğer biri motosikletime vurursa buraya fazladan bir ceset daha gelecek demektir, çünkü geri zekâk cenaze evi süröngeni nereye gittiğine bakmıyor demektir."

Marino'nun motosikleti güröltölü egzoz borulanyla yeni bir çekişme konusu haline gelmişti. Olay yerlerine, mahkemeye, acil servise, hukuk ofislerine, tanıklann evlerine hep motosikletiyle gidiyordu. Ofise gelince motosikleti park yerine bırakmayı reddediyor, girişe koyuyordu. Ama orası özel araçlar için değil, ceset teslimi içindi.

"Bay Grant geldi mi?" diye sordu Scarpetta.

"Arkada balıkçı teknesi, karides ağı, kovalan ve bir sürü pisliğin olduğı saçma sapan bir kamyonetle geldi. Tam bir serseri, simsiyah. Hiç buralardaki kadar siyah renkli zenci görmemiştim. Kahvede hiç krema yokmuş gibi. Virginia'daki gibi değil."

Scarpetta, onun kışkırtmalarına kapılacak durumda değildi. "Ofisimde mi, çünkü onu bekletmek istemiyorum."

"Neden onunla buluşmak için mahkemeye ya da kiliseye gidiyormuş gibi giyindiğini anlamıyorum," dedi Marino. Scarpetta, onun kendisi için giyinmiş olduğunu umuyor olabilir mi, diye merak etti. E-postalan okuyup kışkırdığını düşünebilirdi.

"Onunla buluşmak herkesle buluşmak kadar önemli," dedi Scarpetta. "Her zaman saygı gösteriyoruz, unuttun mu?"

Marino sigara ve içki kokuyordu. Scarpetta son günlerde Marino'nun "kimyasının bozulduğunu" fark ediyordu, çünkü böyle olduğunda derinlere yerleşmiş güvensizliği ve kötü davranışları artıyordu. Fiziksel gücü yüzünden bu sorun daha da tehdit edici bir hal alıyordu. Ellili yaşların ortasında bir adam, kalan saçlarını kazıyor, motosikletçilerin giydiğı siyah

119

£?-'

giysiler ve çizmeler giyiyor, son birkaç gündür de, ucunda yeşil bir dolar sallanan süslü bir kolye takıyordu. Sürekli ağırlık çalışırdı, bu yüzden akciğerleri için röntgen çekirmek istese iki taneye sığacağını söyleyip övünürdü. Scarpetta gençlik fotoğraflanna dayanarak onun, sert, erkeksi açıdan yakışıklı olduğunu söyleyebilirdi. Kabalığı, pasaklılığı ve hayatının şu noktasında New Jersey'nin kötü bir bölgesinde zor geçen çocukluğuna bağlanamayacak olan sert yaşantısı olmasa hâlâ çekici sayılabilirdi.

"Neden hâlâ beni kandırabileceğin şeklinde bir fantezin var anlamıyorum," dedi Scarpetta. Konuşmayı nasıl ve neden giyindiğı şeklindeki komik konudan uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Dün gece. Ve belli ki morg-' da."

"Seni hangi konuda kandırıyormuşum?" Koladan bir yudum aldı.

"Sigara kokusunu gizlemek için bu kadar parfüm sürdüğünde yalnızca başımı ağrıyorsun."

"Hah?" Sessizce geçirdi.

"Tahminde bulunayım, geceyi Kick'N Horse'da geçirdin."

"Orası sigara dumanı dolu bir yer." Geniş omuzlarını silkti.

"Ve eminim sen de ona katkıda bulunmadın. Morgda sigara içmişsin, hem de buzdolabında. Giydiğın ameliyat önlüğü bile sigara kokuyor. Soyunma odamda da mı sigara içiyordun?"

"Belki de benim tarafımdan süzölmüştür, yani duman. Sigaramı oraya götürmüş olabilirim, hatırlamıyorum."

"Akciğer kanseri olmak istemediğini biliyorum."

Marino konu onu rahatsız ettiğinde her zaman yaptığı gibi gözlerini kaçırdı ve konuşmayı kısa kesmeyi tercih etti. "Yeni bir şey buldun mu? Yani yaşlı kadını kastetmiyorum. Sırf sorgu yargıcı, yaşlı, pis kokulu bir cesetle uğraşmak istemedi diye o kadını buraya göndermemeliydiler. Çocuktan bahsediyorum."

120

"Onu dondurucuya koydum. Şimdilik onun için yapabileceğimiz bir şey yok."

"Söz konusu çocuklar olduğunda dayanamıyorum. O küçük çocuğa bunu yapanın kim olduğunu bulursam onu öldürüp çıplak ellerimle parçalara ayıracağım."

"Lütfen insanları öldürmekle tehdit etmeyelim." Rose yüzünde garip bir ifadeyle kapıda dikiliyordu. Scarpetta, onun ne zamandan beri orada olduğunu bilmiyordu.

"Bu bir tehdit değil," dedi Marino.

"Ben de bu yüzden söyledim zaten." Titizlikle giyinmiş olan Rose mutfağa girdi. Topuz yapılmış beyaz saçlarıyla eski moda bir ifadesi vardı. Yorgun görünüyordu ve gözbebekleri küçülmüştü.

"Yine bana ders mi vereceksin?" dedi Marino gözünü kırparak.

"Bir iki derse ihtiyacın var, hatta üç dört de olabilir," dedi kendine bir fincan kahve alarak. Bu yıllar önce bıraktığı "kötü" bir alışkanlıktı ve görünüşe göre yeniden başlamıştı. "Unutmuş olabilirsin diye söylüyorum. Daha önce de insan öldürdün." Kahve fincanının üstünden ona baktı. Bu yüzden insanları tehdit etmemelisin." Tezgâhın üstüne dayanıp derin bir nefes aldı.

"Söyledim sana. Bu bir tehdit değil."

"Sen iyi olduğuna emin misin?" diye sordu Scarpetta, Rose'a. "Belki de nezleden fazlası var sende. Buraya gelmemeliydin."

"Lucy'yle biraz sohbet ettim," dedi Rose. "Dr. Scarpetta'nın Bay Grant'le yalnız kalmasını istemiyorum. Bir saniye bile," dedi Marino'ya bakarak.

"Lucy, adamın geçmişini kontrol edip etmediğini söyledi mi?" diye sordu Scarpetta.

"Beni duyuyor musun Marino? Bir saniye bile Dr. Scarpetta ile o adamı yalnız bırakmayacaksın. Adamın geçmişi umurunda değil. Senden

121

daha iri," dedi her zamanki gibi korumacı tavrıyla. Ve son zamanlarda Rose Lucy'nin talimatlarıyla her zamankinden daha da korumacı olmuştu.

Rose yirmi yıldır Scarpetta'nın sekreteriydi. Nereye giderse gitsin hep yanındaydı. Rose'un tabiriyle hastalıkta ve sağlıkta hep yanında olmuştu. Yetmiş üç yaşındaki Rose hâlâ çekici, etkili) içi bir kişiydi. Dimdik duruşu ve titiz bakışlarıyla her gün telefon mesajlarıyla silahlanmış bir şekilde morga girip çıkardı. O anda imzalanması gereken raporlarla, bekleyemeyeceğine karar verdiği işlerle veya Scarpetta'nın bütün gün hiçbir şey yemediği mesajıyla oraya gelirdi. Scarpettaya sipariş ettiği yemeğin -sağlıklı bir yemek elbette- üst katta beklediğini, hemen yemesi gerektiğini, bir kahve daha içemeyeceğini, çünkü çok fazla kahve içtiğini söylerdi.

"Bıçaklı bir kavgaya kanışmış gibi görünüyor." Rose endişelerini ifade etmeye devam ediyordu.

"Bu geçmişle ilgili kontrollerde anlaşıldı. O bir kurbanmış," dedi Scarpetta.

"O adam şiddet dolu ve tehlikeli görünüyor, üstelik buzdolabının boyunda. Buraya pazar günü öğleden sonra gelmek istemesi beni çok endişelendirdi. Belki de seni yalnız bulmayı umuyordur," dedi Scarpetta. "O çocuğu öldürenin o adam olmadığını nereden biliyorsun?" "Yalnızca ne istediğini bir öğrenelim bakalım."

"Eski günlerde işleri böyle yapmazdık. Yanımızda bir de polis olurdu," diye ısrar etti Rose.

"Artık eski günlerde değiliz," diye cevap verdi Scarpetta. Ders verir gibi konuşmamaya çalışıyordu. "Burası özel bir işyeri ve bazı açılardan daha fazla, bazı açılardan daha az esnekliğimiz var. Ama gerçekte işimizin bir parçası olarak her zaman, değerli bir polis yanımızda olsun olmasın, değerli bilgiler taşıyan kişilerle görüşmeliyiz."

122

"Yalnızca dikkatli ol," dedi Rose, Marino'ya. "O zavallı çocuğa bunları kim yaptıysa çocuğun hâlâ burada olduğunu ve Dr. Scarpettanın onun üzerinde çalıştığını biliyordur. Ve Dr. Scarpetta bir şeyin üzerinde çalışıyorsa, nedenini er geç ortaya çıkarır. Adam, Dr. Scarpettayı takip ediyor da bile olabilir."

Rose, genellikle böyle aşın endişeli olmazdı.

"Sigara içiyorsun," dedi Rose, Marino'ya bakarak.

Marino diyet koladan büyük bir yudum aldı. "Beni dün gece görmeliydin. Ağzımda on, popomda iki sigarayla armonika çalıp yeni kadınla birlikte oluyordum."

"IQju benim buzdolabında aynı olan bir kadınla motosikletçiler barında geçirilen doyurucu bir gece daha. Onun IQ^su sıfırın altında. Lütfen sigara içme. Ölmeni istemiyorum." Rose kahve makinesine giderken endişeli görünüyordu. Yeni kahve yapmak için sürahiye su doldurdu. "Bay Grant kahve isteyecektir," dedi. "Ve hayır Dr. Scarpetta sen başka kahve içemezsin."

123

Altıncı Bölüm

Bulrush Ulysses S. Grant her zaman Bull, diye çağırılmıştı. Herhangi bir zorlama olmaksızın sohbetlere genellikle adının kaynağını açıklayarak başladı.

"Sanırım adımdaki S harfini merak ediyorsunuzdur. Hepsi o. Yalnızca tek bir S, başka bir şey yok," dedi Scarpetta'nın ofisinin kapısının yanındaki koltuğa oturarak. "Annem Komutan Grant'ın adındaki S'nin Simpson'nın baş harfi olduğunu biliyormuş. Ama araya Simpson adını da sıkıştırırsa yazmamın çok zor olacağını düşünmüş. Bu yüzden S olarak bırakmış. Eğer bana sorarsanız açıklamak yazmaktan daha uzun sürüyor."

Adam derli toplu yeni ütülenmiş gri iş elbiseleriyle temiz görünümlüydü. Spor ayakkabıları yeni makineden çıkmış gibi görünüyordu. Üzerinde balık resmi olan yıpranmış san beysbol şapkası kucağında duruyordu, iri ellerini kibarca şapkanın üstünde birleştirmişti. Bunun dışındaki görünümü çok ürkütücüydü. Yüzü, boynu ve kafa derisi, uzun, pembe yara izleriyle doluydu. Eğer bir estetik cerraha gittiyse, doktor hiç de iyi iş çıkaramamıştı. Hayatı boyunca, şekli kötü bir şekilde bozulmuş adam olacaktı. Scarpetta'nın aklına Moby-Dick'teki Queequeg geldi.

124

"Buraya kısa bir süre önce taşındığınızı biliyorum," dedi Bull, onu şaşırtarak. Meeting ve King arasındaki o sokağa bakan şu eski garaj evinde oturuyorsunuz."

"Nerede yaşadığınız nereden biliyorsunuz ve bu seni neden ilgilendiriyor?" diye saldırgan bir şekilde sözünü kesti Marino.

"Eskiden komşularınızdan biri için çalışırdım." Bull bunu direkt olarak Scarpetta'ya söylemişti. "Uzun zaman önce öldü. Aslında on beş yıl boyunca karısı için çalıştım. Dört yıl önce kocası öldü. Ondan sonra kadın yardımcılarının büyük bölümünü işten çıkardı. Sanırım parayla ilgili endişeleri vardı ve bende başka bir iş bulmak zorunda kaldım. Sonra kadın da öldü. Yani demek istiyorum ki yaşadığınız yeri avucumun içi gibi biliyorum."

Scarpetta, adamın elinin üstündeki pembe yara izlerine baktı.

"Evinizi biliyorum..." diye ekledi Bull.

"Dediğim gibi..." diye tekrar soruya döndü Marino.

"Bırak da sözünü bitirsin," dedi Scarpetta.

"Bahçenizi çok iyi biliyorum, çünkü havuzu ben kazıp, çimentoyu ben döktüm. Havuza bakan melek heykeline baktım, onun her zaman temiz ve güzel görünmesini sağladım, beyaz çitleri ben yaptım, ama karşı taraftaki sütunları ve demir süslemeleri değil. O benim zamanımdan önce yapılmıştı. Herhalde şimdiye kadar mersin ağacı ve bambu her yerini sardığı için orada olduğunu bile görmemişsinizdir. Kaliforniya çiçeklerini ve Çin yaseminlerini ben diktim ve evin içinde de bazı şeyleri ben tamir ettim."

Scarpetta afallamıştı.

"Her neyse," dedi Bull. "O sokaktaki, King Caddesinde, Meeting Caddesi'nde, Church Caddesinde yaşayan insanların çoğu için çalıştım. Çocukluğumdan beri çalışıyorum. Bunu bilemezsiniz, çünkü sadece işimle ilgilenirim- İnsanların sizi rahatsız etmesini istemezseniz bu iyi bir şeydir."

125

"Yani bana yaptıkları gibi mi?" diye sordu Scarpetta. Marino, ona küçümsercesine bir bakış fırlattı. Scarpetta fazla dostça davranıyordu.

"Evet efendim. Burada öyle davranabilirler," dedi Bull. "Sonra pencerelerinize örümcek ağı resimleri asıyorsunuz. Yaptığınız iş yüzünden bu iyi bir şey değil. Dürüst olmak gerekirse komşulardan biri size Dr. Halloween diyor."

"Sanırım bu Bayan Grimbale olmalı."

"Ben olsam onu ciddiye almazdım," dedi Bull. "Sırf adım Bull'*' diye bana oley diyor."

"Camdaki örümcek ağlarının nedeni kuşların çarpmamaları için."

"Hi... hı. Kuşların neyi gördüklerini asla bilemeyiz. Yani, o örümcek ağı resimlerini görüp başka tarafa dönmeleri mi gerekiyor? Oysa ben bir kuşun bir böcek gibi örümcek ağına takıldığını hiç görmedim. Bu köpeklerin renk körü olduğunu veya zaman kavramları olmadığını söylemek gibi bir şey. Bunu nereden bilebiliriz ki?"

"Evin yakınlarında ne işin var senin?" diye sordu Marino.

"iş arıyorum. Çocukken Bayan Whaley'e de yardım ederdim," dedi Bull, Scarpetta'ya bakarak. "Eminim Bayan Whaley'in bahçesini duymuşsunuzdur. Church Caddesi ndeki en ünlü ev o." Gururla gülümseyip evin yönünü işaret ederken elindeki yaralar pembe, pembe parlıyordu.

Avuç içlerinde de bu yaralardan vardı. Savunma yaralan, diye düşündü Scarpetta.

"Bayan Whaley ile çalışmak büyük ayrıcalıktı. Bana karşı her zaman çok nazıktı. Bir kitap yazdı bilirsiniz. Charleston Otelindeki kitapçının vitrininde duruyor. Benim için bir tanesini imzalamıştı hâlâ saklanm."

"Neler oluyor burada?" dedi Marino."

Morga, ölen o küçük çocukla konuşmak için mi geldin, yoksa iş görüşmesine mi?"
O Boğa.

126

"Bazen her şey birbirine esrarengiz bir şekilde bağlanır," dedi Bull. "Annem her zaman öyle derdi. Belki kötü bir şeyden iyi bir şey çıkar. Belki olanlardan iyi bir şey meydana gelir. Ve olan şey gerçekten çok kötü. Zihnimde sürekli tekrarlanan bir film gibi, durmadan küçük, çocuğun çamurda yatışını görüyorum. Her tarafında yengeçler ve sinekler var." Bull işaret parmağıyla brışık alındaki yara izine dokundu. "Gözlerimi kapatınca hepsini burada yeniden görüyorum. Beaufort bölgesindeki polis sizin burada yerleşmeye çalıştığınızı söyledi." Scarpetta'nın ofisini tarayıp kitapları ve çerçevelenmiş diplomaları inceledi. "Bana yerleşmiş gibi geldiniz, ama ben sizin için daha iyi bir iş çıkarabilirdim." Dikkati iki sene önce yerleştirilmiş olan dolaplara kaydı. Scarpetta burada hassas vakaları ve henüz mahkemeye gitmeyen vakaları saklıyordu.

"Örneğin şu siyah ceviz kapı yanındakine uymuyor. Düzgün durmuyor. Ben onu kolayca tamir edebilirim. Evinizde çarpık duran kapı menteşesi görüyor musunuz hiç? Hayır, görmezsiniz. Burada çalıştığım zaman hepsini düzeltmiştim. Her şeyi yapabilirim. Eğer yapamıyorsam da öğrenmeye hevesliyim. Kendi kendime sorsam iyi olur, diye düşünürüm. Sormanın bir sakıncası yoktur."

"Belki de ben de sormalıyım," dedi Marino. "O küçük çocuğu öldürdün mü? Onu bulman biraz tesadüf olmuş, öyle değil mi?"

"Hayır, efendim." Bull direk onun gözlerinin içine bakarken çene-sindeki kaslar kasıldı. "Bu bölgenin her yerinde dolaşır, sazları keserim, balık avlarım, karides avlarım, istiridyeyi çıkarırım ve midye toplarım. Size bir şey sorayım, eğer çocuğu öldürseydim onu bulup polisi arayan ben olur muydum?" dedi Marino'ya bakarak.

"Sen söyle olur muydun?"

"Kesinlikle hayır."

"Şimdi aklıma geldi. Birilerini nasıl arayabildin?" Marino sandalyesinde öne doğru eğilip ayı pençesi büyüklüğündeki ellerini dizlerine

127

koydu. "Cep telefonun mu var?" Sanki zenci bir adamın cep telefonu olamazmış gibi.

"Dediğim gibi eğer çocuğu ben öldürmüş olsaydım neden 911'i arayayım?"

Yapmazdı. Üstelik Scarpetta bunu ona söylemeyecekti, ama kurban iyileşmiş eski kırıkları, yara izleri ve belirgin yiyecek yoksunluğu olan çocuk-tacizi kurbanıydı. Bu yüzden Bulrush Ulysses S. Grant, çocuğun bakıcısı ya da ailesinden biri değilse ya da onu kaçınıp birkaç yıl boyunca alıkoymadıysa onu öldüren kişi değildi.

Marino, Bulla baktı. "Bizi neredeyse bir hafta önce bugün, yani geçen pazartesi günü olanları anlatmak için aradın. Ama önce şunu söyle, nerede yaşıyorsun? Çünkü anladığım kadıyla Hilton Head'de yaşıyorsun."

"Oh, hayır efendim, kesinlikle hayır." Bull güldü. "Bu beni aşar. Ben ve ailemin buranın kuzeyinde küçük bir yerimiz var. Bu bölgelerde balık avlayıp başka işler yapanım. Sandalım kamyonetimin arkasına atıp bir yerlere gider, onunla suya girerim. Dediğim gibi balık, karides, istiridyeyi, mevsime göre ne varsa avlarım. Tüy kadar hafif, altı düz kayıklardan var bende. Bu yüzden akıntıyı takip edip batağa saplanmadığım sürece çaylara girebilirim. Bir yere saplanırsam yabankazlan üşüşür. Suyılanlan, cingiraklı yılanlar da. Timsahlarda vardır, ama onlar çoğunlukla kanallarda ve ağaçlık ve kahverengi sularda bulunurlar."

"Sözünü ettiğin şu kayık, park yerindeki kamyonetin arkasında olan mı?" diye sordu Marino.

"Evet."

"Alüminyum mu? Gücü ne kadar, beş bin beygir filan mı?"

"Doğru."

"Sen gitmeden ona bir bakmak isterim. Kayığına ve kamyonetine bakmamın bir sarıncası var mı? Polis herhalde bakmıştır zaten."

"Hayır, efendim bakmadılar. Oraya geldiklerinde ve ben onlara bildiğimi anlattıktan sonra gidebileceğimi söylediler. Ben de kamyonetimi

128

bıraktığım yere gittim. O zamana kadar bir sürü insan toplanmıştı. Ama siz gidip keyfinize bakın, saklayacak bir şeyim yok."

"Teşekkürler, ama bu gerekli değil." Scarpetta, Marino'ya bir bakış attı. Bay Grant'ın kamyonetini aramak için yetkilerinin olmadığını Marino iyi biliyordu. Bu polisin işiydi ve onlar da gerekli olduğunu düşünmemişlerdi.

"Altı gün önce kayığını nerede suya soktun?" diye sordu Marino, Bulla.

"Old House Deresinde. Orada bir iskele, bir de dükkân var. Eğer iyi bir günümdeysen yakaladıklarımı satabilirim. Özellikle karides ve istiridye konusunda şansım yaver gitmişse."

"Geçen pazartesi kamyonetinizi park ettiğinizde bölgede şüpheli bir şey gördünüz mü?"

"Gördüğümü söyleyemem. Ama neden görmem gerektiğini bilmiyorum. Ben o küçük çocuğu bulduğumda zaten birkaç gündür oradaymış."

"Bunu size kim söyledi?" diye sordu Scarpetta.

"Park yerindeki cenaze evi görevlisi."

"Cesedi buraya getiren mi?"

"Hayır, efendim diğeri. Büyük cenaze arabası olan diğeri adam, orada ne yapıyordu bilmiyorum, konuşmak dışında tabii."

"Lucious Meddick mi?" diye sordu Scarpetta.

"Meddick Cenaze Evi, evet efendim. Onun düşüncesine göre ben onu bulduğumda küçük çocuk iki ya da üç günlük ölüymüş."

Yine şu Lucious Meddick. Her zamanki gibi tahminlerde bulunuyordu ve yamhyordu. 29-30 Nisan günü sıcaklık yirmi dört ila yirmi yedi derece arasında değişiyordu. Ceset bir gün bile bataklıkta kalsa bozulmaya başlardı ayrıca hayvanlar ve balıklar yüzünden ciddi bir şekilde hasar görürdü. Sinekler geceleri sessizdi, ama gündüzleri yumurta bırakırdı ve çocuğun

129

her yeri kurtlarla kaplanmış olurdu. Ceset morga gelene kadar ölüm katılığı gerçekleşmişti, ama tam değildi. Bu ölüm sonrası değişiklik beslenme yetersizliği ve sonraki kas gelişimi yüzünden biraz azalmış ve yavaşlamış olabilirdi. Livor mortis belirgindi, ama sabitleşmemişti. Çürüme yüzünden renk. değişimi yoktu. Yengeçler, karidesler ve benzeri hayvanlar kulak, burun ve dudaklara yeni başlamışlardı. Scarpetta'nın tahminine göre çocuk öleli yirmi dört saatten az olmuştu, belki ondan da az. "Devam edelim," dedi Marino. "Cesedi tam olarak nasıl bulduğunu söyle?"

"Kayığımı demirledim, botlarımı, eldivenlerimi, sepetimi ve çekicimi aldım..."

"Çekiç mi?"

"Kozaları kırmak için."

"Kozayı mı?" dedi Marino alaycı bir şekilde gülerek.

"Kozayı istiridyeleri yığınlar halindedir. Bu yüzden onları kırıp ölü kabuklardan kurtulmak gerektir. Genellikle kozayı halinde bulunurlar. İyi olanları seçmek zordur." Durakladı. "Siz istiridye toplama hakkında fazla bir şey bilmiyor gibisiniz. Açıklayayım. Seçilmiş istiridye restoranda yarım kabuklu olarak yediğiniz istiridye gibi tek başına bulunur, insan öylesini bulmayı istiyor, ama bu çok zor. Neyse öğleye doğru istiridye toplamaya başladım. Sular oldukça alçaktı. O zaman gözüme çamurlu çimenlerin arasında saç gibi, görünen bir şey ilişti. Biraz daha yaklaştım, işte çocuk oradaydı."

"Ona dokundun mu ya da oynattın mı?" diye sordu Scarpetta.

"Hayır, efendim," diye başını iki yana salladı. "Ne olduğunu anlayınca hemen sandalıma geri dönüp 911'i aradım."

"Suların alçalması sabah beş sularında başlamış," dedi Scarpetta.

"Öyle. Saat yedi gibi tekrar yükselmişti... olabileceği kadar yüksekti. Ben Oradan ayrılana kadar yine çok alçalmıştı sular."

130

"Eğer katil sen olsaydın ve sandak kullanarak cesetten kurtulmak isteseydin bunu sular alçakken mi yapardın, yoksa yüksekken mi?"

"Bunu yapan her kimse büyük olasılıkla çocuğu oraya sular alçakken koymuştur. Küçük derenin yan tarafındaki çamur ve çimenlik alana bırakmıştır. Yoksa çocuk dalgalar gerçekten yükseldiğinde akıntıyla sürüklenirdi. Onu benim bulduğum gibi bir yere koyarsanız, sular ilkbahardaki dolunayda olduğu gibi yükselmedikçe, yani üç metreye ulaşmadık- ça ceset olduğu yerde kalırdı. O zaman da çocuk sürüklenip herhangi bir yere gidebilirdi."

Scarpetta bunu kontrol etmişti. Cesedin bulunmasından bir gece önce ayın üçte biri bile tamamlanmamıştı. Gökyüzü kısmen bulutluydu.

"Bu cesedi bırakmak için akıllıca bir yer. Bir hafta içinde geride-yalnızca kemikleri kalırdı," dedi Marino.

"Ama bulunmuş olması bir mucize, sence de öyle değil mi?"

"Orada geriye sadece kemiklerinin kalması çok uzun sürmezdi. Onu kimsenin bulmama şansı çok yüksekti," dedi Bull.

"Sana yüksek sular mı, alçak sular mı diye sorduğumda başkasının ne yapacağı konusunda tahminde bulunmanı istemedim. Senin ne yapacağını sordum," dedi Marino.

"Küçük bir sandal alçak sularda daha fazla işinize yarar. Bu yüzden otuz santim derinliğindeki yerlere bile gidebilirsin. Ben öyle yapardım, ama yapmadım." Tekrar Marino'nun gözlerine baktı. "Küçük çocuğu bulmaktan başka bir şey yapmadım."

Scarpetta, Marino'ya yine anlamk bir bakış attı. Onun bu sorgulamasından ve göz korkutmasından sıkılmıştı. Bulla döndü. "Hatırladığınız başka bir şey var mı? Bölgede gördüğünüz bir şey? Dikkatinizi çeken her-hangi biri?"

"Bunu düşünüp duruyorum ve aklıma gelen tek bir şey var. Bir hafta kadar önce aynı iskelede, Old House Deresi'ndeki şu karides sa-

131

tan dükkândaydım. Giderken teknesini bağlayan birini fark ettim. Şu fiber teknelerden. Dikkatimi çeken şey adamın karides, istiridyeye ya da balık avlamak için herhangi bir malzemesinin olmamasıydı. Bu yüzden belki de tekneyle yalnız gezmeyi seviyor diye düşündüm. Avlanmayla ilgilenmiyordu, yalnızca suda olmak istiyordu. Bana bakış şeklini sevmediğimi kabul etmeliyim. Bana garip bir his verdi. Sanki beni bir yerde görmüş gibiydi."

"Tarif edebilir misin?" diye sordu Marino. "Ne kullanıyordu, teknesini taşımak için kamyoneti vardı herhalde."

"Şapkasını öne doğru eğmişti, güneş gözlükleri vardı, fazla iri değildi, ama tam olarak bilemem. Adama dikkatli bakmam için bir neden yoktu ve ona baktığımı anlamasını istemiyordum. Her şey o zaman başladı, bilirsiniz. Hatırladığım şey çizmeleri oldu. Uzun pantolonu, uzun kollu tişörtü vardı. Haya çok sıcak ve güneşli olduğu için neden böyle giyindiğini merak etmiştim. Ne kullandığını hiç görmedim, çünkü oradan ondan önce ayrıldım. Park yerinde de bir sürü kamyonet ve araba vardı. Oldukça kalabalıktı, insanlar geliyor, taze deniz ürünü alıyordu."

"Size göre birisinin buraya ceset atması için bölgeyi -tanıyor olması gerekir mi, gerekmez mi?" diye sordu Scarpetta.

"Karanlıktan sonra mı? Tanrım. Karanlıktan sonra kimsenin o kanallara girdiğini düşünemiyorum. Ben olsam girmezdim. Ama bu böyle biri olmadığı anlamına gelmez. Bunu yapan kimse bu bölgeden biri değildir, küçük bir çocuğa bunu yapacak biri buralardan olamaz."

"Çimenlerde, çamurda, istiridyeye yatağında herhangi bir kanışıklık fark ettin mi?" diye sordu Scarpetta.

"Hayır, efendim, ama birisi cesedi oraya bir gece önce sular alçakken bıraktıysa, sular yükseldiği sırada çamur, bir dalganın kumlann üzerinden geçtiği zaman olduğu gibi düzelmiştir. Çocuk bir süre suyun altında kalmıştır, ama içinde bulunduğu yüksek çimenler yüzünden yerinden

132

oynamamıştır. Ve istiridye yatağına gelince insan ona basmak istemez. Üstünden ya da etrafından dolaşır. Bir istiridye kabuğunun kesiğinden daha fazla acıtan bir şey yoktur. Tam ortasına basarsan dengeni kaybedersin ve büyük bir kesik olabilir."

"Belki de seni kesen de böyle bir şeydir," dedi Marino. "Belki istiridye yatağına düşmüşsündür."

Scarpetta onu gördüğünde bu yaraların bıçakla açıldığını anlamıştı. "Bay Grant bataklığın arka tarafında bazı evler ve uzun iskeleler var, sizin cesedi bulduğunuz yere yakın. Belki de oraya arabayla gitmiştir ve çocuğu iskeleye taşımıştır. İskeleden atmıştır ve sonra çocuk bulunduğu yere gelmiştir?"

"Kimsenin o eski iskelelere tırmandığını düşünemiyorum, özellikle karanlıkta bir ceset taşırken. Güçlü bir fenerinin olması lazun. İnsan kalçalarına kadar çamura gömülebilir, çamur ayakbılarını ayaklarından çekip alabilir. Çocuğu attıktan sonra iskeleye çıkıp aynı yoldan geri döndüğünü düşünürsek, iskelede çamurlu ayak izlerinin de olması gerekirdi."

"İskelede çamurlu ayak izlerinin olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordu Marino.

"Cenaze evinden gelen adam söyledi. Onlar cesedi getirene kadar park yerinde bekledim. O da orada polisle konuşuyordu."

"Bu yine Lucious Meddick olmalı," dedi Scarpetta.

Bull başını salladı. "Benimle uzun süre konuştu. Bildiklerimi öğrenmek istedi, ama ben fazla bir şey söylemedim."

Kapı çalındı. İçeri giren Rose getirdiği kahve fincanını Bull'un yarımındaki sehpaye bıraktı. Elleri titriyordu. "Kahve ve şeker," dedi. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Büyük fincan taşı, kahveler yere döküldü."

"Teşekkür ederim bayan."

133

"Başka bir şey isteyen var mı?" Rose etrafına bakınıp derin bir nefes aldı. Yorgun ve her zamankinden daha solgun görünüyordu.

Scarpetta, "Neden eve gitmiyorsun? Git de biraz dinlen," dedi.

"Ofiste olacağım."

Kapı kapandı. "Sizin için bir sakıncası yoksa durumumu açıklamak istiyorum," dedi Bull. "Devam et," dedi Scarpetta.

"Üç hafta önce yeni bir iş buldum." Kucağında duran eline bakıp, başparmaklarını yavaşça döndürmeye başladı. "Size yalan söylemeyeceğim. Başım derde girdi. Bana bakıp bunu anlayabilirsiniz. Ve bu arada istiridye yatağına düşmedim." Tekrar Marino'nun gözlerine baktı. "Başınız niçin belaya girdi?" diye sordu Scarpetta.

"Marihuana çekmek ve kavga etmekten. Ben hiç esrar çekmedim ama çekmek üzereydim."

"Bak, bu güzel işte," dedi Marino. "Talep ettiğimiz şeylerden bir tanesi, burada çalışmak isteyenlerin esrar çekiyor olması, şiddet kullanması ve en azından bir ceset bulmasıdır. Kendi evlerimizde çalışan bahçıvanlar ve yardımcılar için de aynı şartlar geçerli."

Bull, ona baktı. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum, ama öyle değil. Ben limanda çalışıyordum."

"Eeee, ne yapıyordun," diye sordu Marino.

"Yük asansörü tamircisinin yardımcısıydım. Unvanım buydu. Aslında ustamın bana söylediklerini yapıyordum. Ekipmana, asansöre ve faşıma işlerine yardım ediyordum. Telsizle konuşup işleri takip edebilmem gerekiyordu. Bir gece işim bitip çıktığımda tersanede bulunan 0 eski konteynırlardan birinin yanına gittim. Şimdi onlar artık yok. "tık kullanılmıyor. Concorde Caddesi'ne gidip neden bahsettiğimi an-ayabilirsiniz. Zincir çitin diğer tarafında bulunanlardan bahsediyorum."

134

Uzun bir gündü ve gerçeği söylemek gerekirse ben ve karım o sabah kavga etmiştik. Bu yüzden kötü bir ruh hali içindeydim. Marihuana çekmeye karar verdim. Bu alışkanlık haline getirdiğim bir şey değildi. En son ne zaman yaptığımı bile bilmiyordum. Birdenbire demiryolu tarafından bir adam çıkageldi. Benim her yerimi kesti. Hem de çok kötü bir şekilde."

Kollarım iki yana açıp kaslı kollarını ve ellerini uzam. İki yana çevirip koyu derisinin üstündeki pembe izleri, kesik çizgilerini gösterdi.

"Kimin yaptığım buldular mı?" diye sordu Scarpetta.

"Bunun için fazla uğraştıklarını sanmıyorum. Polis, beni kavga etmekle suçladı, bana marihuana satan adamla kavga ettiğimi söyledi. Ben satıcının kim olduğunu hiç söylemedim ve beni kesenin o olmadığını biliyorum. Adam limanda bile çalışmıyor. Acilden çıktıktan sonra hapiste birkaç gece kaldım ve yargıcın karşısına çıktım. Şüpheli ve marihuana bulunmadığı için dava düştü."

"Gerçekten mi? Eğer hiç marihuana bulunmadıysa, seni marihuana bulundurmakla nasıl suçladılar?" diye sordu Marino.

"Çünkü onlara olay olduğu sırada marihuana içmek üzere olduğumu söylemiştim. Kendime bir marihuana sarmıştım ve adam peşime düştüğü sırada yakmak üzereydim. Belki polis marihuanayı hiç bulamadı. Aslında ilgilendiklerini bile sanmıyorum. Belki de beni kesen adam aldı. Bilmiyorum. Artık marihuananın yanına bile yaklaşmıyorum. Bir damla içki de içmiyorum. Kanma bunun için söz verdim."

"Liman, sizi işten kovdu herhalde," dedi Scarpetta.

"Evet bayan."

"Burada bize tam olarak yardım edebileceğinizi düşünüyorsunuz?" diye sordu Scarpetta.

"Ne gerekirse. Her şeyi yapabilirim. Morg beni korkutmaz. Ölülerle bir sorunum yok."

135

"Bana cep numaranızı ya da size ulaşabileceğim bir telefon numarası bırakabilirseniz sevinirim," dedi Scarpetta.

Adam arka cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp kibarca masanın üzerine koydu. "Burada hepsi yazılı efendim. Beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz."

"Müfettiş Marino size yolu gösterecek. Yardımlarınız için teşekkür ederim Bay Grant." Scarpetta ayağa kalkıp, adamın elini kuvvetlice sıkarken yaralarını inceledi.

Tatil adası Hilton Head'in yetmiş mil güneybatısında hava kapalıydı ve denizden ılık bir rüzgâr esiyordu.

Will Rambo karanlık boş sahilde hedefine doğru yürüyordu. Bir elinde yeşil bir alet çantası taşıyor, diğer elindeki Surefire taktik fenerini istediği yöne tutuyordu. Yolunu bulmak için ona ihtiyacı yoktu. Işık birisini en azından birkaç saniye için kör edecek kadar güçlüydü ve durumun getirdikleri düşünülürse, bu yeterliydi. Uçuşan kumlar yüzünü yakıyor, renkli camlı gözlüğüne çarpıyordu. Kumlar dans eden kızlar gibi dönüyordu.

Kum fırtınası Al Asada bir tsunami gibi çarpıp Humvee'yi ve onu, gökyüzünü, güneşi, her şeyi yuttu. Roger'in parmaklarından kan fışkıyor, parmakları kırmızıya boyanmış gibi görünüyordu. Bir taraftan kumlar savrulurken, bir taraftan da Roger bağırsaklarını geriye itmeye çalışıyordu ve kanlı parmaklama kumları yapıştıyordu. Yüzünde büyük bir panik, Will'in hiç görmediği bir şaşkınlık ifadesi vardı. fVill'in arkadaşına iyi olacağına dair söz vermekten ve bağırsaklarını geriye sokmasına yardım etmekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Will sahile doğru alçalan martıların çığlıklarını duyuyordu. Panik ve aa dolu çığlıklar.

136

Will Will Will

. Çığlıklar, kulakları sağır edici çığlıklar ve kumun kükreşi.
will will Lütfen bana yardım et!"

Almanya'dan sonra, mil, Charleston'daki hava kuvvederi üssüne geri döndü. Sonra italya 'ya, büyüdüğü yere gitti. Bilinci gidip geliyordu. Babasıyla yüzleşmek için Roma 'daydı, çünkü zamanı gelmişti. Çocukluğunda yazları geçirdiği Navona Meydanı 'ndaki yazlık evin oturma odasında, göz kamaştırıcı duvar süslerinin arasında oturmak bir rüya gibiydi. Babasıyla kırmızı şarap içiyordu. Kan kadar kırmızı şarap. Açık pencerenin altındaki turistlerin gürültüsü sinirini bozuyordu. Güven cinlerden daha akıllı olmayan aptal turistler Bernini'nin Dört Nehir Çeşmesi'ne para atıp fotoğraf çekiyorlardı. Suyun sürekli şapırtısı duyuluyordu.

"Asla gerçekleşmeyecek dileklerde bulunuyorsun. Gerçekleşse bile senin için iyi olmayacak " dedi babasına. Babası onu anlamıyor, bir mutant gibi bakıyordu.

mil avizenin altındaki masada, karşı duvardaki Venedik tarzı aynada yüzünü görebiliyordu, will'e benziyordu, bir mutanta değil. Babasına Roger'in, Irak'tan döndüğünde bir kahraman olmak istediğini anlatırken aynada ağzını seyrediyordu, will'in dudakları, Roger'in isteğinin

gerçekleştğini söyledi. Roger C5 kargo uçağında karnında ucuz bir tabutta kahraman olarak geri dönmüştü.

"Koruyucu gözlüklerimiz, takımlarımız ya da beden zırhımız filan yoktu," dedi babasına. Anlamasını umuyordu ama anlamayacağını biliyordu.

"Eğer bütün yapacağın şikâyet etmekse neden gittin?"

"Fenerlerimiz için pil göndermen için yazmak zorunda kaldım. Tornavida istemek için sana yazmak zorunda kaldım. Bütün tornavidalar kırıldı, çünkü bize verdikleri şeyler çok ucuz pisliklerdi," dedi mil'in ağız.

137

"Politikacıların söyledikleri kahrolası yalanlar yüzünden her şey çok ucuzdu."

"O zaman neden gittin?"

"Çünkü gitmem söylendi, seni ahmak adam."

"Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin! Bu evde bana saygı göstereceksin. Bu faşist savaşı ben seçmedim, sen seçtin. Şimdiyse bütün yaptığın bir bebek gibi şikâyet etmek. Orada dua ettin mi?"

Kum duvarı yüzlerine çarparken Will yüzünün önündeki ellerini göremeden dua etmişti. Yol kenarındaki patlama Humvee 'yi yana devirince Will hiçbir şey görememişti. Rüzgâr C17 motorunun içindeymiş gibi çığlık atarken dua etmişti. Sonra Roger 'a sanlıp dua etmişti. Artık Roger acısına dayanamayınca dua etmişti ve son duası bu oldu.

"Dua ettiğimizde aslında yardımı kendimizden istiyoruz, Tann 'dan değil. Kendi ilahi müdahalemizi istiyoruz," dedi Will'in aynadaki ağız. "Bu yüzden bir tahttaki Tann 'ya dua etmem gerekmiyor. Ben Tann 'nın iradesi 'yim, çünkü ben kendi irade 'mim. Sana ya da Tann 'ya ihtiyacım yok, çünkü ben Tanrı 'nın iradesi 'yim."

"Ayakparmaklarını kaybettiği zaman aklını da mı kaybettin?" diye sordu babası Roma 'daki evlerinde.

Bunu yemek odasında söylemesi çok ironik bir durumdu, çünkü aynanın alandaki yaldızlı konsolun bütün parmakları olan taştan bir ayağı vardı. Ama sonra Will intihar bombacılarının saldırısından sonra ayaklarını kaybetmiş kişiler görmüş, böylece birkaç parmağı kaybetmenin bütün bir ayağı; kaybetmekten daha iyi olduğuna karar vermişti.

"Parmakları artık iyileşti. Ama biliyor musun?" demişti babasına Roma 'daki evinde.

"Almanya 'da ya da Charleston 'da geçirdiğim aylar boyunca veya daha önceki yıllarda beni görmeye hiç gelmedin. Roma 'ya defalarca geldim, ama hiçbir zaman senin için değil, sen aksini düşünsen

138

Patricia Cornwell

bile. Yalnız bu kez hariç, çünkü yapmak zorunda olduğum bir görevim var. Başkalarını acıdan kurtarmak için yaşamama izin verildi. Sen bunu asla anlayamazsın, çünkü sen bencil ve işe yaramazsın tekisin. Kendin hariç kimseyi umursamazsın. Şu haline bir bak zengin, umursamaz ve soğuksun."

Will'in bedeni masadan kalktı, kendisini aynaya ve onun altındaki yaldızlı masaya doğru giderken seyretti. Antika taş ayağı alırken camın altındaki Eskiye şapırdamaya, turistler gürültüyle bağışmaya devam ediyordu.

Will'in elinde bir alet çantası, omzunda bir kamera asılıydı. Görevini tamamlamak için Hilton Head'deki sahile gidiyordu. Oturup alet kutusunu açtı, özel kumla dolu buzluk torbasını ve soluk eflatun renkli yapıştırıcıyla dolu küçük şişeleri çıkardı. Fenerin ışığında yapıştırıcıyı avuç içlerine sıktı. Ellerini birer birer kum torbasına soktu. Ellerini rüzgâra doğru kaldırınca yapıştırıcı hızla kurudu, böylece elleri zımpara gibi oldu. Birkaç şişe daha çıkarıp aynı şeyi çıplak ayaklarının altına yaptı. Yedi ayak parmağının hepsinin altını kaplamaya özen gösterdi. Boş şişeleri ve kumdan geri kalanı tekrar alet kutusuna koydu.

Renkli gözlükleriyle etrafına bakıp feneri söndürdü.

Villanın çitlerle çevrili arka bahçesine giden uzun tahta iskelenin sonundaki kumsala asılmış olan Girilmez yazısına doğru gidiyordu.

139

Yedinci Bölüm

...

Scarpetta'nın ofisinin arkasındaki park yeri.

Orada çalışmaya ilk başladığında bu park yeri büyük tartışmalara neden olmuştu. Komşulan Scarpetta'nın yaptığı her türlü talebe resmi olarak itiraz etmişlerdi. Yeşillikler ve gül çalıları sayesinde güvenlik çitini saklamayı başarmıştı, fakat artık çok az ışık alıyordu. Park yeri geceleri çok karanlık oluyordu.

"Şimdiye kadar ona bir şans vermemek için bir neden görmedim. Birisi gerçekten işimize yarar," dedi Scarpetta. Rose'la birlikte arabalarına yürürlerken bodur palmyeler ve çitin etrafında bulunan bitkiler sallanıyordu.

"Aslında bahçede bana yardım edecek kimsede yok. Gezegendeki kimseye güvenmeden yaşayamam," diye ekledi.

"Marino'nun seni pişman olacağın bir şeye sokmasına izin verme," dedi Rose.

"Ona gerçekten güvenmiyorum."

"Onunla oturman gerekiyor. Ofiste değil. Onu evine davet et, yemek pişir, sana zarar vermek istemiyor."

140

Rose'un Volvo'suna varmışlardı.

"Öksürüğün daha da kötüleşmiş," dedi Scarpetta. "Neden yarın evde kalmıyorsun?"

"Keşke ona hiç söylemeseydim. Aslında bizlere söylemene şaşırdım."

"Bir şey söyleyen yüzüğümdü herhalde."

"Açıklamamalıydın," dedi Rose.

"Marino'nun onu tanıdığım süre boyunca kaçındığı şeyle yüzleşmesinin zamanı geldi." Rose kendi başına ayakta duramayacak kadar yorgunmuş gibi arabasına yaslandı ya da belki de dizleri acıyordu. "O zaman bunu ona çok uzun zaman önce söylemeliydin, ama söylemedin ve o hep hayal kurdu, insanlarla duyguları konusunda yüzleşmiyorsun ve bu da her şeyi..." O kadar şiddetle öksürdü ki cümlesini tamamlayamadı.

"Sanırım grip oluyorsun." Scarpetta elinin üst kısmını Rose'un yanağına dayadı. "Sıcaksın."

Rose çantasından bir mendil çıkarıp gözlerini silerek içini çekti. "Şu adam. Onu düşündüğüne bile inanmıyorum." Arabasına geri döndü.

"İşimiz artıyor. Morgda bir yardımcım olması lazım ve eğitilmiş birini bulma umudumu kaybettim."

"Çok denediğini ya da zihninin açık fikirli olduğunu sanmıyorum." Volvo o kadar yaşlıydı ki, Rose'un kapıyı anahtarla açması gerekiyordu, içerinin ışıklan yanınca yüzü süzgülü gözüküyordu. Koltuğuna oturup bacaklarını örtmek için eteğini düzeltirken de yorgundu.

"En nitelikli morg asistanları cenaze evlerinden ya da hastanelerdeki morglardan gelir," dedi Scarpetta. Eli pencere pervazındaydı. "Civardaki en büyük cenaze evinin sahibi Henry Hollings olduğu ve o da otopsi için Güney Carolina Tıp Fakültesini kullandığı için sence bir tavsiye istemek için onu arasam nasıl bir cevap alınır? Yerel sorgu yargıcının istediği son şey benim başarılı olmam."

141

"Bunu iki yıldır söylüyorsun. Hiçbir dayanağın yok."

"Benden uzak duruyor."

"Duygularını ifade etmekten söz ederken demek istediğim tam olarak buydu. Belki de onunla konuşmalısın," dedi Rose.

"Ofis ve ev adreslerinin internette birdenbire karışmasından onun sorumlu olmadığını nereden bilebilirim?"

"Bunu yapmak için neden şimdiye kadar beklesin? Tabii yaptığını varsayarsak."

"Zamanlama. Ofisim bu çocuk tacizi vakası yüzünden haberlere çıktı. Beaufort bölgesi Hollings'i aramak yerine vakaya benim bakmamı istedi. Drew Martin soruşturmasıyla ilgileniyorum ve Roma'dan yeni geldim. Birisinin bilinçli bir şekilde Ticaret Odası 'nı arayıp işyerimi kaydettirmesi, ev adresini ofis adresi olarak vermesi için ilginç bir zamanlama, hatta onlara üyelik ücreti ödemesi de söz konusu."

"Şüphesiz adını listeden çıkarmalarını istemişsindir. Peki, ücreti kimin ödediğine dair bir kayıt var mı?"

"Çek vermiş," dedi Scarpetta. "Bütün bildiğim arayanın kadın olduğu. Tann'ya şükür adımı listeden sildiler. Böylece bütün internete yayılmamış oldu."

"Sorgu yargıcı kadın değil."

"Bunun hiçbir anlamı yok. Kirli işlerini kendisi yapmaz herhalde."

"Onu ara. Açıkça seni şehirden kovmaya çalışıp çalışmadığını sor, yani hepimizi kovmaya çalışıp çalışmadığını. Konuşman gereken pek çok insan var gibi görünüyor. Marino'yla başlayabilirsin." Öksürmeye başladı ve Volvo'nun ışıkları sanki bu ipucunu bekliyormuş gibi söndü.

"Buraya taşınmamalıydı." Scarpetta eski tuğla binanın arkasına küçük, tek katlı ve bodrumu olan yere doğru baktı. Burayı morga çevirmişti.

"Florida'yı seviyordun," dedi ve bu ona yine Dr. Şelfi hatırlattı.

142

Rose havalandırmayı serin hava yüzüne gelecek şekilde ayarladı, derin bir soluk aldı.

"İyi olduğuna emin misin? Seninle evine kadar geleyim," dedi Scarpetta. - "Kesinlikle hayır."

"Bir süre birlikte zaman geçirmeye ne dersin? Yemek pişiririm, prosciutto ve incir, senin en sevdiğin domuz rostosu, güzel bir Toskana şarabı. Çikolata ve kafeini de ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Teşekkür ederim, ama başka planlarım var," dedi Rose. Sesinde üzüntü vardı.

Adanın güney ucundaki su kulesinin karanlık silüeti.

Hilton Head ayakkabı biçimindeydi, Will'in '*' Irak'taki halka açık yerde gördüğü ayakkabılar gibi. Girilmez tabelasının ait olduğu beyaz beton villa en az on beş milyon dolar değerindeydi. Elektronik perdeleri kapalıydı. Kadın büyük olasılıkla oturma odasındaki kanepede oturmuş, denize bakan geniş camı kaplayan açılır kapanır ekranda yeni bir film seyrediyor olmalıydı. Willin baktığı yerden, yani dışarıdan içeri bakınca film tersine oynuyor gibiydi. Sahili taradı, yakındaki boş evlere baktı. Karanlık, kasvetli gökyüzü alçalmış gibiydi. Rüzgâr öfkeli nöbetler şeklinde eserken, gökyüzü alçak ve yoğun görünüyordu.

İskeleyle çıkıp dış dünyayı arka bahçeden ayıran kapıya doğru yürüdü. Ekrandaki sahneler geriye doğru oynamaya devam ediyordu. Bir kadın ve adam sevişiyordu. Yürürken nabızı hızlandı. Kumlu ayakları yıpranmış tahtalarda ses çıkartıyordu. Adamla, kadın asansörde sevişiyordu. Televizyonun sesi kısıktı. Çarpma ve iniltileri zorlukla duyabiliyordu. Genelde filmlerde karakterler sevişirken çıkardıkları sesler daha yüksekti. Bir tahta

(*) Will sözcüğü aynı zamanda irade anlamına gelmektedir.

143

t kapı ile karşılaştı, kilitliydi. Üstünden atlayıp evin yan' tarafındaki her za-I man durduğu yere gitti. Pencere ve perde arasındaki kısımdan aylardır onu izliyordu. Kadın zaman zaman odayı adımıyor, ağlıyor, saçlarını yoluyordu. Geceleri hiç uyumuyordu, gecelerden, fırtınalardan korkuyordu. Bütün gece sabaha kadar film seyrediyordu. Yağmur yağdığında film seyrediyor ve eğer fırtına varsa sesi iyice açıyor, güneş doğduğunda ondan saklanıyordu. Genellikle şimdi üzerinde uzandığı siyah deri kanepede, arkasında deri bir yastık, üzerinde battaniyeyle uykuya dalıyordu. Uzaktan kumandayı doğrultup DVD'yi geriye sardı. Glenn Close ve Michael Douglas'ın asansör sahnesi geldi.

İki taraftaki evler uzun bambularla gizlenmişti ve içlerinde kimse yoktu. Bunun nedeni zenginlerin evleri kiraya vermemesi idi. Kendileri de oturmuyordu. Aslında hiçbir zaman geliniyorlardı bile. Aileler genellikle pahalı sahil evlerini çocukları bir yıl için okuldan ayrılana kadar kullanmıyorlardı. Bu kadın başka insanların etrafında olmasını istemezdi ve bütün kış boyunca hiç komşusu olmamıştı. Burada yalnız olmak istiyordu ve yalnız olmaktan öd kopuyordu. Gök gürültüsünden ve yağmurdan korkuyordu, açık gökyüzünden ve gün ışığından korkuyordu. Artık hiçbir şart altında hiçbir yerde olmak istemiyordu. İşte ben bu yüzden geldim.

DVD'yi tekrar geriye sardı. Adam artık onun her hareketini ezbere biliyordu. Kirli pembe bir eşofman üstüyle oraya uzanıp sahneleri ileri geri alırdı. Ara sıra sigara içmek ve zavallı köpeğini kulübesinden çıkarmak için dışarı çıkardı. Köpeğini hiç kucaklamazdı. Çimenler kurumuş köpek pisliğiyle doluydu. Meksikalı bahçıvan on beş günde bir geldiğinde o da bu

pislikleri toplamazdı. Köpek bahçede dolaşırken kadın sigara içip havuza bakardı. Bazen köpek derin gırtlaktan gelen bir hırıltı çıkınca kadın ona seslenirdi.

144

"İyi köpek" ya da daha çok "kötü köpek" ve "Hadi. Hemen buraya gel" derdi ellerini çırparak.

Kadın köpeğe iyi bakmazdı, genellikle ona bakmaya bile dayanamazdı. Köpek olmasaydı hayatı dayanılmaz olurdu. Köpek bunların hiçbirini anlamıyordu. Ne olduğunu hatırlaması ya da anlaması mümkün değildi. Bildiği tek şey çamaşırhanedeki içinde uyuduğu ve oturduğu sandıktı. Kadın onu hiç düşünmez votkasını içip, ilaçlarını alır, saçlarını yolardı. Bu sıra hiç bozulmazdı.

Kısa süre sonra seni kollarına alıp içinde bulunduğu bu karanlıktan daha yüksek bir âleme taşıyacağım. O zaman şimdi senin cehennemin olan bu fiziksel boyuttan ayrılacak, bana teşekkür edeceksin.

Will etrafı incelemeye devam etti, kimsenin onu görmediğinden emin olmak istiyordu. Kadının kanepeden kalkıp sarhoş bir şekilde sigara içmeye gidişini izledi. Kadın her zamanki gibi alarmı kapatmayı unutmuştu. Alarmin korkunç sesi duyulmaya başlayınca sıçrayıp küfretti, kapamak için koşarken tablıp sendeledi. Telefon çaldı, kadın parmaklarını seyreilmekte olan koyu renk saçlarından geçirip bir şeyler söyledi. Sonra bağırıp ahizeyi çarparak kapadı. Will çalıların arkasına eğilip hiç kıpırdamadan bekledi. Birkaç dakika içerisinde polis geldi. Beaufort bölgesi Şerif Departmanı'ndan iki memurdu gelenler. Memurlar verandada dikilirken Will onları seyretmeye devam etti. Adamlar içeri girmeye bile zahmet etmediler, çünkü kadın tanıyorlardı. Kadın şifreyi unutmuştu ve alarm şirketi yine polisi göndermişti.

"Bayan köpeğinizin adını kullanmanız iyi bir fikir değil zaten." Memurlardan biri kadına daha önce söylenen şeyleri söylüyordu. "Parola için başka bir şey bulmalısınız. Köpeğin adı genellikle davetsiz bir misafirin ilk önce deneyeceği şeydir." Kadın dili dolaşarak cevap verdi. "Lanet olası köpeğin adını bile hatırlayamıyorsam başka bir şeyi nasıl hatırlayabilirim?"

145

Bütün bildiğim şifrenin köpeğin adı olduğuydu ya da her ne haltsa. Oh kahretsin, Buttermilk'ti. İşte şimdi hatırladım."

"Evet, efendim, ama bence bunu değiştirmelisiniz. Dediğim gibi köpeğin adını kullanmak iyi bir fikir değil. Zaten siz şifreyi hiç hatırlayamıyorsunuz bile. Hatırlayacağınız bir şey olmalı. Burada çok sayıda hırsızlık oluyor, özellikle de yılın bu zamanında evlerin çoğu boşken."

"Yeni bir şifreyi hatırlayamam." Kadın güçlkle konuşuyordu. "Alarm çaldığında şifre aklıma gelmiyor."

"Hem burada yalnız başınıza iyi olduğunuzdan emin misiniz? Arayabileceğiniz kimse var mı?"

"Artık kimsem yok."

Sonunda polisler çekip gitti. Will güvenli yerinden çıkıp camdan kadının alarmı kurmasını seyretti. Bir, iki, üç, dört, kadının hatırlayabildiği tek şifre buydu. Kadının yine kanepeye oturup ağlamaya başlamasını seyretti. Kendine bir kadeh daha votka koydu. Artık bu doğru bir zaman değildi. Tekrar aynı iskeleden sahile geri döndü.

146

Sekizinci Bölüm

Ertesi sabah, Pasifik gün ışığı zamanına göre saat sekiz. Lucy, Stan-fort Kanser Merkezinin önünde yavaşladı.

Ne zaman nöroendokrinoloğunu görmek için Station X jetiyle San Francisco'ya uçup bir Ferrari kiralasa, kendini güçlü ve evindeymiş gibi hissediyordu. Dar kot pantolonu ve tişörtü atletik vücudunu sergiliyor, kendini zinde ve evindeymiş gibi hissettiriyordu. Siyah timsah derisi çizmeleri, parlak turuncu kadraniyla titanyum Breitling Emergency saati hâlâ Lucy olduğunu, korkusuz olduğunu, başına gelenleri düşünmediği zamanki gibi iyi hissetmesini sağlıyordu.

Kırmızı F430 Spider'in camını indirdi. "Şunu park edebilir misiniz?" diye sordu gri giysili valeye. Genç adam modern tuğla ve cam kompleksin girişinden dikkatle ona doğru

yaklaşıyordu. Lucy, onu tanımamıştı, yeni olmalıydı. "Formula 1 vitesi direksiyondaki şu düğmelerden oluşuyor, üst vitesler için sağ taraf, alt vitesler için sol taraf, aynı anda ikisine de basarsan boş, şu düğme de geri vitestir." Adamın gözlerindeki kaygıyı gördü. "Pekâlâ, tamam. Biraz karışık olduğunu kabul ediyorum," dedi, çünkü adamı küçümsemek istemiyordu.

147

Vale yaşlıcabir adamdı, herhalde emekli olmuştu ya da canı sıkılıyordu. Bu yüzden arabaları hastanede park etme işinde çalışıyordu ya da belki de aileden birisi de kanserdi. Ama hiç Ferrari kullanmadığı ve hatta yakından bile görmediği belliydi. Ferrari'ye uzaydan gelmiş gibi bakıyordu. Onun bir parçası olmak istemiyordu ve insanın bazı evlerden bile daha pahalı olan bir arabayı kullanmasını bilmediğini kabul etmesi iyi bir şeydi.

"Hiç sanmıyorum," dedi vale. İçerideki deri koltuklar ve karbon-fiber direksiyondaki kırmızı "start" düğmesine büyülenmiş gibi bakıyordu. Arabanın arkasına dolaşıp camın altındaki motora bakarak başını salladı. "İşte bu çok güzel. Üstü açılabilir herhalde. Ama üstünü açtığınızda gidebildiği kadar hızlı giderseniz sizi uçurur," dedi. "Çok güzel olduğunu itiraf etmeliyim. Neden şuraya çekmiyorsunuz?" Lucy'ye işaret etti. "Buranın en iyi park yeridir. Bu gerçekten çok güzel," diyerek başını iki yana salladı.

Lucy park edip evrak çantasını aldı. Hayatının en yıkıcı sırrını gösteren manyetik rezonans filmlerin bulunduğu iki büyük zarfı kucakladı. Ferrari'nin anahtarlarını cebine atıp valeye yüz dolar verdi. Çok ciddi bir şekilde, "Hayatın pahasına koru," derken adama göz kırptı.

Kanser Merkezi geniş pencereleri, metrelerce uzanan cıvalı ahşap zeminyle çok güzel bir tıp kompleksi idi. Her şey açıkta ve ışık içindeydi. Çoğu gönüllülerden oluşan çalışanlar sürekli nazikti. Lucy en son geldiğinde bir arpçı koridora yerleşmiş zarif bir şekilde "Time After Time" şarkısını çakyordu. Bugün aynı kız 'What a Wonderful World'u çalıyordu. Ne espi ama, diye düşündü Lucy hızla yürürken. Beysbol şapkasını gözlerine doğru iyice indirmiş kimseye bakmadan yürürken şu anda kendisine alaycı veya depresyonda hissetmemesine neden olmayacak hiçbir şarkı olmadığını düşündü.

Klinikler açık alanlardı. Toprak rengine boyanmış odaların duvarlarında herhangi bir sanat eseri yoktu. Yalnızca rahatlatıcı doğa sahne-

148

lerini gösteren düz ekran televizyonlar vardı: Çayırılar ve dağlar, sonbaharda yapraklar, karlı ormanlar, kırmızı devasa ağaçlar, Sedona'nın kızıl kayalarından oluşan görüntülere, akan derelerin yumuşak sesleri, yağmurun, kuşların ve rüzgârın sesleri eşlik ediyordu. Masaların üstündeki saksıda canlı orkideler vardı. Işık yumuşaktı, bekleme odaları hiçbir zaman kalabalık değildi. Lucy geldiği sırada Klinik D'deki tek hasta peruk giymiş Glamour dergisi okuyan bir kadındı.

Lucy bankonun arkasındaki adama Dr. Nathan Day'i ya da ona hitap şekliyle Nate'i görmeye geldiğini söyledi.

"Adınız?" diye sordu adam gülümseyerek.

Lucy, ona sessizce kullandığı takma ismi söyledi. Adam bilgisayara bir şeyler yazdı, tekrar gülümseyip telefona uzandı. Bir dakika içinde Nate kapıyı açıp Lucy'ye içeri girmesini işaret etti. Her zamanki gibi ona sarıldı. "Seni görmek çok güzel, harika görünüyorsun." Ofisine doğru yürürlerken konuşmaya devam ediyordu. Muayenehanesi küçüktü. Alanında en iyi olan Harvard eğitilmiş bir nöroendokrinolog düşünüyordu, insan böyle muayenehane beklemeydi. Masası karışıktı, bilgisayarına büyük bir video ekranı bağlıydı. Dolup taşan bir kitaplığı vardı. Pek çok ofiste pencerelerin olabileceği yerdeki duvarlara çok sayıda ışık kutuları yerleştirilmişti. Odada ayrıca bir kanepesi ve koltuk vardı. Lucy yanında getirdiği kayıtları adama uzattı.

"Laboratuvar sonuçları," dedi. "Ve son sefer baktığınız MRI'la kısa bir süre önce çektiğim MRI içinde."

Adam masasının arkasına otururken Lucy kanepeye oturdu. "Ne zaman?" diye sordu zarfı açarken, sonra içindekileri okudu. Yazılanların hiçbirini elektronik olarak kaydetmedi. Lucy'ye ait dosya özel kasesindeydi. Bir şifresi vardı ve Lucy'nin adı hiçbir yerde geçmiyordu.

(*) Ailesel hipofiz adenomları, hormon profili araştırması.

"Kan sayımı iki hafta önce, en son MR1 da bir ay önce yapıldı. Teyzem baktı, iyi göründüğümü söyledi, ama tabii o her zaman baktığı hastalanna kıyasla söylüyor olabilir," dedi Lucy.

"Ölüye benzemediğini söylüyor. Bu rahatlatıcı bir şey. Kay nasıl?"

"Charleston'ı seviyor, ama Charleston'nın onu sevdiğinden emin değilim. Benim için de fena değil orası... ama zaten pek uyum sağlanamayan yerler cezp eder beni."

"Ki çoğu yer öyledir."

"Biliyorum. Kaçık Lucy. Hâlâ gizlilik olduğunu düşünüyorum. Dunım öyle gösteriyor. Çünkü takma adımı masada oturan şu adama verdim ve som sormadı. Demokratik çoğunluğu bir kenara bırakırsak mahremiyet bir şaka gibi."

"Konuşturma beni şimdi." Laboratuvar raporunu inceledi. "Sırf isimlerini veritabanından uzak tutmak için paralannı sigorta yerine kendileri ödemeye razı olacak kaç hasta tanıdığımı bir busen."

"Bu iyi. Eğer veritabanına gizlice girmek istersen bunu beş dakikada yapabilirim. Federallerinki herhalde bir saati alır. Senin veritabanına çoktan girmişlerdir herhalde, ama ben girmedim. Çünkü iyi bir neden olmadığı takdirde insanların sivil haklarını ihlal etmeye inanmıyorum."

"Onlar da böyle söylüyorlar."

"Yalan söylüyorlar ve çok aptallar. Özellikle de FBI."

"Hâlâ en çok arananlar listesinde bir numaradasın gördüğüm kadarıyla."

"Beni hiçbir neden yokken kovdular."

"İnsan Vatanseverlik Antlaşması'nı ihlal edip bir de bunun için para aldığını düşünüyor da. Gerçi fazla bir şey değil. Bugünlerde hangi bilgisayar malzemesini zenginlere satıyorsun?"

"Veri modelleme. Girdi verisini alan ve temel olarak beyinle aynı şekilde entelektüel görevleri yapan sinir ağı. Ayrıca ilginç sonuçlar verecek olan bir DNA projesi ile uğraşıyorum."

150

"TSH(,) harika," dedi. "Serbest T4 iyi, yani metabolizman iyi çalışıyor. Bunu laboratuvar raporuna bakmadan da söyleyebilirim. Seni son gördüğümde beri biraz kilo vermişsin."

"Belki üç kilo, belki iki kilo."

"Güzel kas yapmış gibi görünüyorsun. Bu da demektir ki beş kilo kadar yağ ve su kaybetmişsin."

"Zarif bir şekilde ifade ettin."

"Ne kadar spor yapıyorsun?"

"Aynı." "Spor yapman gerekli, ama herhalde aşın yapıyorsun. Karaciğer duvan iyi. Prolaktin seviyen harika, iki nokta dörde inmiş. Âdet düzenin nasıl?"

"Normal."

"Göğüslerinden beyaz berrak süte benzer akıntı geliyor mu? Gerçi prolaktin seviyesi bu kadar düşükken süt üretimi beklemiyorum."

"Yok. Fazla umutlanma kontrol etmene de izin vermeyeceğim."

Doktor gülümseyerek kayıt tutmaya devam etti. Lucy, doktora yaklaşıp elindeki filmlere baktı.

"Üzücü olan şu ki göğüslerim büyük değil."

"Senin gibi göğüslere sahip olabilmek için bir servet ödeyen kadınlar tanıyorum," dedi doğal bir şekilde.

"Bunlar satılık değil."

Lucy artık utanmıyor, onunla her konuda konuşabiliyordu. İlk başlarda durum farklıydı, iyi huylu bir pitüet bezi makroadenomu -beyin tümörü-prolaktin hormonunun aşın salgılanmasına, o da bedenini kandırıp hamile olduğunu düşünmesine yol açmıştı. Adederi kesilmişti. Kifc> almıştı. Süt üretimine başlamamıştı, ama neler olduğunu keşfetmeseydi sırada o vardı.

(*) Tiroid sitümulan hormonu.

151

"Bugünlerde kimseyle görüşmüyor gibisin." MRI filmlerini zarftan çıkarıp kaldırdı, ışık kutularına taktı.

"Yok."

"Libidon nasıl?" Muayenehanenin ışıklanının kısıp ışık kutusunu açtı, Lucy'nin beyin filmlerini aydınlattı. "Dostinex'e bazen seks ilacı derler, bilirsin. Eğer bulabilirsen..."

Lucy, onun yanına gelip filmlere baktı. "Ameliyat olmayacağım Na-te."

Üzüntüyle hipotalamusun dibindeki dikdörtgen biçiminde yoğunlaşmış bölgeye baktı. Ne zaman MRI filmlerinden birine baksa bir hata olduğunu düşünüyordu. Bu onun beyni olamazdı. Genç bir beyin, diyordu Nate. Bozuk paranın yansı büyüklüğünde bir tümör haricinde anatomik olarak harika bir beyindi.

"Makalelerde ne dedikleri umurumda değil, kimse beni kesemez. Nasıl görünüyorum? Lütfen iyi olduğumu söyle," dedi Lucy.

Nate önceki filmi yenisinin yanına koyup ikisini karşılaştırdı. "Çarpıcı bir farklılık yok. Hâlâ yedi ile sekiz milimetre arasında. Suprasellar bölgede bir şey yok. Pitüit bezinden sağa doğru hafif kayma var." Kalemiyle işaret etti. "Optik kiazma açık." Tekrar işaret etti. "Ve bunun çok iyi bir şey olduğunu düşünüyorum." Kalemini bırakıp iki parmağını kaldırdı, ikisini birleştirerek başlayıp periferel bakışını görmek ve kontrol etmek için ikisini birbirinden ayırdı. "Harika," dedi tekrar. "Neredeyse birbirinin aynı. Lezyon büyümüyor."

"Küçülüyor da."

"Otur bakalım."

Lucy kanepenin ucuna oturdu. "Önemli olan küçülmemiş olması," dedi Lucy, "ilaçla erimedi ve nekrotik hale geldi. Hiçbir zaman da küçül-meyecek değil mi?"

152

"Ama büyümüyor da," diye tekrarladı doktor, "ilaç bir kısmını küçültmüş ve şu anda içinde duruyor. Tamam. Seçenekler. Ama ne istiyorsun? Sırf Dostinex ve türevleri olan ilaçlar kalp kapağı hasanıyla ilişkilendiriliyor diye endişe etmen gerektiğini düşünmediğimi söyle-ye-büirim. Çalışmalar bu ilacı Parkinson için alan hastalarla ilgili. Senin aldığın düşük doz söz konusu olunca bu sorun olmayacaktır. Daha büyük bir sorun mu var? Sana bir düzine ilaç yazabilirim, ama bu ülkede hiçbirini bulabileceğini sanmıyorum."

"İtalya'da üretiliyor. Oradan getirtebilirim. Dr. Maroni bunu yapabileceğini söyledi."

"Tamam, ama her altı ayda bir ekokardiyogram çektirmeni istiyorum."

Telefon çaldı. Nate bir düğmeye basıp kısa bir süre için dinledikten sonra, "Teşekkürler. Eğer kontrolden çıkarsa güvenliği ara, kimsenin dokunmamasını sağla," dedi. Telefonu kapatıp Lucy'ye baktı. "Görünüşe göre birisi kırmızı bir Ferrari'yle gelmiş ve araba çok dikkat çekiyormuş."

"Biraz ironik değil mi?" Kanepeden kalktı. "Hepsi bir bakış açısı, öyle değil mi?"

"İstemezsen ben kullanabilirim."

"İstemiyor değilim, yalnızca artık hiçbir şeyin tadı aynı değil. Ve bu o kadar da kötü değil, yalnızca farklı."

"Bu başındaki tümörle ilgili bir şey, tümörü istemiyorsun. Ama ondan daha fazlası söz konusu, çünkü belki de bu tümör bazı şeylere bakış açını değiştirdi." Lucy'yi dışarı çıkardı.

"Burada bunu her gün görüyorum," dedi.

"Tabii."

"Sen iyisin." Bekleme salonuna açılan kapının yanında durdu. Bankonun arkasında durmadan gülümseyip telefonda konuşan adam haricinde

153

kendilerini duyabilecek hiç kimse yoktu. "İyiye giden hastalarımın içinde seni ilk yüzde ona koyardım."

"İlk yüzde on. Sanırım bu B+ demek oluyor. Oysa A ile başlamıştı tim."

"Hayır başlamamıştın. Bu tümör büyük olasılıkla sende her zaman vardı, yalnızca semptom verene kadar sen onu fark etmemiştin. Rose'ü konuşuyor musun?"

"Rose yüzleşmiyor. Bunun için ona kızmamaya çalışıyorum, ama bu çok zor. Gerçekten, gerçekten zor. Hiç adil değil. Özellikle de teyzem içm."

"Rose'un seni yormasına izin verme, çünkü az önce söylediğim şey yüzünden bunu yapmaya çalışıyor. Bununla yüzleşemiyor." Ellerini önlüğünün ceplerine soktu. "Onun sana ihtiyacı var. Bu konuda kimseyle konuşmayacağı kesin."

Kanser Merkezinin dışında kel kafasına eşarp sarmış zayıf bir kadın ve iki çocuk Ferrari'nin etrafında dolaşıyordu. Vale onu görünce Lucy'nin yanma koştu.

"Arabaya yaklaşmadılar. Ben bakıyordum, kimse yaklaşmadı," dedi telaşlı, alçak sesle.

Lucy iki küçük çocuğa ve hasta annelerine bakıp arabaya doğru yürüdü, uzaktan kumandayla kapıyı açtı. Çocuklar ve anneleri yüzlerinde korkuyla bir adım geriye çekildiler. Kadın yaşlı görünüyordu, ama büyük olasılıkla otuz beşinden fazla değildi.

"Özür dilerim," dedi kadın Lucy'ye. "Arabaya âşık oldular, ama hiç dokunmadılar."

"Ne kadar hız yapabilir?" diye sordu kızıl saçlı büyük çocuk.

"Bir bakalım. 490 beygir gücünde, altı vitesli, 4.3 litre ve- 8500 RTM ve karbon-fiber arka diffizyon paneli. Dört saniyeden kısa bir süre içinde sıfırdan altmış mile çıkabilir, saatte iki yüz mil yapar."

154

"Olamaz!"

"Hiç Ferrari'ye bindin mi?" diye sordu Lucy, çocuğa.

"Yakından bile görmedim."

"Ya sen," diye sordu Lucy sekiz ya da dokuz yaşındaki kardeşine.

"Hayır, efendim," dedi çocuk utangaç bir şekilde.

Lucy sürücü kapısını açtı, iki çocuk içeriyi görmek için kafalarını uzatıp aynı anda nefeslerini tuttular.

"Senin adm ne," diye sordu Lucy, büyük olanına.

"Fred."

"Sürücü koltuğuna otur Fred. Sana o şeyi nasıl çalıştıracağım göstereceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz," dedi annesi. Ağlamak üzere gibiydi. "Tatlım, hiçbir şeye zarar verme."

"Ben Johnny," dedi küçük olanı.

"Sırada sen varsın," dedi Lucy. "Buraya yanıma gel ve nasıl yapılacağına dikkat et."

Lucy aküyü açtı, Ferrari'nin vitesini boşa aldı. Fred'in parmağını tutup direksiyondaki kırmızı marş düğmesine koydu. Elini çekti. "Birkaç saniye elini burada tut, araba çalışacaktır." Ferrari gürültüyle çalıştı.

Lucy iki çocuğa da park yerinde bir tur artırdı. Bu arada anneleri çizdikleri dairenin ortasında gülerek, el sallayarak gözlerini siliyordu.

Benton, McLean'in Nörogörüntüleme laboratuvarındaki ofis telefonunda Gladys Self inr) söylediklerini kaydediyordu. Ünlü kızı gibi Şelf soyadı da ona uyuyordu.

"Zengin kızımın neden beni Boca'daki güzel bir malikânede oturtmadığını soracak olursanız Boca'da ya da Palm Beach'de olmayı istemi-

(*) Benlik

155

yorum. Yalnızca Hollywood, Florida'da olmayı tercih ediyorum. Okyanusa bakan bu küçük eski dairemde rahatım." "Neden acaba?"

"Ona bedel ödetmek için. Bu çöplükte bir gün beni ölü bulduklarında, onun için ne düşüneceklerini sanıyorsunuz. Bakalım o zaman popülaritesine ne olacak." Genizden güldü. "Kızınız hakkında güzel bir şey söylemek size zor geliyor," dedi Benton. "Ama onun hakkında birkaç dakika övgü dolu sözler söylemeniz gerekiyor. Sonra da tarafsız, ardından eleştirel şeyler söyleyeceksiniz." "Bunu neden yapıyor ki?"

"Size konuşmamızın başında açıklamıştım. Benim yürüttüğüm bilimsel bir araştırmaya gönüllü oldu."

"Benim kızım istediği hiçbir şey olmadığı takdirde hiçbir şey için gönüllü olmaz. Sırf başkalarına yardım olsun diye bir şey yaptığını hiç sanmıyorum. Bu çok saçma. Hah! Aile de acil bir durum varmış. CNN'e çıkıp bütün dünyaya yalan söylediğini duyulmadığım için çok şanslı. Bir bakalım, acaba gerçek ne olabilir? İpuçlarını takip edelim. Siz şu hastanedeki, adı neydi? McLean. Oh evet, doğru. O hastanedeki polis psikologlarından birisiniz. Bütün o ünlülerin ve zenginlerin gittikleri hastane. Bir yere gitmek zorunda olsa kızımın gidebileceği türde bir yer. Neden gittiğine dair iyi bir fikrim var. Eğer bilerseniz şok geçirirsiniz. Bingo! O hasta, o yüzden gitti."

"Daha önce söylediğim gibi Dr. Şelf benim yönettiğim bir projenin parçası." Kahretsin. Dr. Şelfi bu konuda uyarmıştı. Eğer bu kaydı yapmak için annesini ararsa, kadının Dr. Şelfin hasta olduğundan şüpheleneceğini ona söylemişti. "Dr. Şelfin durumu hakkında hiçbir şey

konusamam; nerede olduğu, ne yaptığı ya da nedeni gibi. Bu çalışmadaki hiçbir denek hakkında bilgi veremem."

156

"Ben size kesinlikle bir iki şey açıklayabilirim. Biliyordum! O kesinlikle incelemeye değer birisi. Hangi normal insan televizyona çıkıp onun yaptığı şeyi yapar, insanların zihinlerini bulandırır, hayatlarını bozar. Tıpkı o öldürölen tenis oyuncusuna yaptığı gibi. Bahse girerim ki Marilyn bir şekilde o olaydan sorumludur. O kızı televizyon programına çıkardı, onun hakkında her türlü bilgiyi bütün dünyaya yaydı. Bu çok utanç vericiydi. O küçük kızın ailesinin buna izin verdiğine inanmıyorum."

Bayan şelf haklıydı. Bu program pek çok şeyi açığa çıkarmış ve Drew'u savunmasız ve kolay ulaşılabilir hale getirmişti. Bunlar birinin peşine düşmesi için yfeterli şeylerdi. Kadını aramasının nedeni bu değildi, ama biraz daha soru sormaktan kendini alamadı. "Kızınız Drew Martin'in programa çıkmasını nasıl sağlamış olabilir acaba? İki birbiri tamıyor muydu?"

"Marilyn istediği herkesi programına çıkabilir. Özel günlerde beni aradığı zaman en çok ünlöler konusunda böbürlenir. Ama onları tanıdığı için şanslı olduğunu değil de tam tersini düşünö."

"Kızınızı fazla görmediğiniz hissine kapıldım."

"Onun kendi annesini görme zahmetine gireceğini mi sanıyorsunuz?"

"Dr. şelf tamamen duygusuz biri değildir, öyle değil mi?"

"Küçük bir kızken tatlı biriydi. Biliyorum buna inanması çok zor, ama on altısına geldiğinde bir şeyler kontrolden ıktı. Bir playboyyla kaçtı. Kalbi kırıldı, eve geri döndö ve uzun süre bunu atlatamadık. Size bunu anlattı mı?"

"Hayır anlatmadı."

"Anlaşılıyor. Babasının kendisini öldürmesi ve benim ne kadar korkunç biri olduğum hakkında sürekli konuşacaktır. Ama kendi eksik yönleri hakkında asla konuşmaz. Bu herkes için geçerli. Sırf hoşuna gitmiyor

157

diye hayatından çıkarmayı başardığı insanların sayısını bilseniz şaşırırsınız. Ya da birisi onun kimsenin görmemesi gereken taraflarını gösterdi diye. Bu ölümcöl bir suçtur."

"Herhalde bunda samimi değilsinizdir."

"Bu samimiyet tanımınız'a bağlı."

"Dr. şelfin olumlu yönleriyle başlayalım."

"Size herkesin gizlilik anlaşması imzalaması gerektiğini söylemiş miydi?"

"Sizinle bile mi?"

"Böyle yaşamanın gerçek nedenini bilmek istiyor musunuz? Çünkü onun sözde cömertliğini karşılayamıyorum. Sosyal güvencem yok ve bütün hayatım boyunca çalıştım ve sonunda elde ettiğim emekliliğe bakın. Marilyn benim için hiçbir şey yapmadığı gibi bir de bana ve o gizlilik anlaşmalarından birini imzalamam gerektiğini söyleme cüretini gösterdi. Eğer imzalamazsam ne kadar hasta ve yaşlı olursam olayım kendi başıma kalacağımı söyledi. Ben de imzalamadım ve onun hakkında zaten konuşmuyorum, ama konuşabilirim, kesinlikle konuşabilirim."

"Ama benimle konuşuyorsunuz."

"Evet, ama sizinle konuşmamı bana o söyledi değil mi? Size benim telefon numaramı verdi, çünkü bu onun bencil amalan için çok uygun ve ben onun zayıf noktasıyım. Buna direnemez, yalnızca söyleyeceklerimi duymak için sabırsızlanıyordun Böylece kendisiyle ilgili inançlarını doğrulayacaktır."

"Onun hoşlandığınız yönlerini söylediğinizi hayal etmenizi isti-yorum. Bir şeyler vardır mutlaka, örneğin, 'Zekâna her zaman hayran olmuşumdur, basanların beni hep gururlandırmıştır,' gibi."

"Bunda samimi olmasam bile mi?"

"Eğer olumlu bir şey söyleyemezseniz, korkanm bu konuşmaya devam edemeyeceğiz." Bunun Benton için bir sakıncası yoktu.

158

"Merak etmeyin ben de onun kadar iyi yalan söyleyebilirim."

"Sonra sıra olumsuz yorumlara gelecek. 'Keşke daha az cömert ve daha az ukala olsaydı,' gibi daha aklınıza ne gelirse."

"Bu çok kolay olacak."

"Son olarak da tarafsız yorumlan istiyorum. Hava, alışveriş, yaptığınız şeyler gibi."

"Ona güvenmiyorum. O bir numara yapacak ve çalışmanızı mahve deceptir." *

"Beyin numara yapamaz," dedi Benton. "Onun beyni bile."

Bir saat sonra. Dr. Şelf parlak kırmızı ipekli takımıyla yatağındaki yastıklara dayanmış oturuyordu. "Bunların gereksiz olduğunu düşünmenizi anlıyorum," dedi Benton. DSM-IV Eksen 1 Bozukluklar için Yapılandırılmış Klinik Görüşme kitabının soluk mavi sayfalarını çevirirken.

"Yazılı metne ihtiyacın var mı, Benton?"

"Çalışmada her şeyin tutarlı olması için SCID'i kitaba göre yapıyoruz. Her denek için aym şey. Size çok açık ya da önemsiz olan şeyleri sormayacağım, profesyonel durumunuz gibi."

"Sana yardım edeyim," dedi Dr. Şelf. "Hiçbir zaman psikiyatrik tedavi için hastaneye yatmadım, ilaç kullanmıyorum, fazla içki içmiyorum. Genellikle beş saat uyurum. Kay kaç saat uyur?"

"Son zamanlarda kilo aldınız ya da verdiniz mi?"

"Kilomu mükemmel şekilde korurum. Bu günlerde Kay kaç kilo? Yalnız ve depresyondayken fazla yiyor mu? Oradaki bütün o güzel yiyecekleri düşünürsek."

Benton sayfaları çevirdi. "Vücudunuzda ve derinizde garip bir his oluyor mu:

"Kiminle birlikte olduğuma bağlı."

"Başka insanların alamadığı tat ya da koku aldığınız olur mu?"

159

"Başka insanların yapamadığı pek çok şeyi yapabilirim."

Benton başını kaldırıp ona bakı. "Bu çalışmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Dr. Şelf. Bu yapıcı bir iş değil."

"Buna sen karar veremezsin."

"Sizce bu yapıcı mı?"

"Ruh hali kronolojisine kadar gelmedin. Bana panikatakları sormayacak mısın?"

"Hiç panikatakları geçirdiniz mi?"

"Terleme, titreme, baş dönmesi, kalbin hızlı çarpması, ölüm korkusu mu?" Hasta oymuş gibi düşünceli bir şekilde baktı Benton'a. "Annem neler söyledi?"

"Buraya ilk geldiğinizde?" diye sordu. "Bir e-posta yüzünden gereğinden fazla panik yaşıyordunuz. Dr. Maroni'ye sözünü ettiğiniz ve o zamandan beri bir daha hakkında konuşmadığınız e-posta."

"Küçük asistanının bana SCID yapacağım düşündüğüne inanabiliyor musun?" Gülümsedi.

"Ben bir psikiyatrm. Bu tenise yeni başlayan birinin Drew Martin'le oynaması gibi bir şey."

"Onun başına gelenler yüzünden ne hissediyorsunuz?" diye sordu Benton. "Programınıza çıktığı haberlerde gösterildi. Bazı insanlar katilin ona odaklanmasının nedeninin..."

"Sanki benim programım televizyondaki tek programmış gibi. Benim programıma pek çok insan çıkıyor."

"Ben Drew'un görünebilir oluşu yüzünden diyecektim. Sadece sizin programınıza çıktığını söylemeyecektim."

"O dizi sayesinde yeni bir Emmy Ödülü daha kazanabilirim. Tabii olanlar..."

"Tabii olanlar ne?"

"Bu çok büyük bir haksızlık olurdu," dedi Dr. Şelf. "Eğer Akademi Drew'a olanlar yüzünden önyargılı davranırsa, sanla bunun benim yaptığım isin kalitesiyle ilgisi varmış gibi. Annem neler söyledi?"

160

"Tarayıcıya girene kadar onun neler söylediğini bilmemeniz önemli."

"Babam hakkında konuşmak istiyorum. Ben çok küçükken öldü."

"Tamam," dedi Benton. Dr. Şelf den mümkün olduğu kadar uzakta ve üzerinde dizüstü bilgisayar olan masaya sırtı dönük oturuyordu. Aralarındaki küçük sehpa da kayıt cihazı çalışıyordu. "Babanız hakkında konuşalım."

"öldüğünde iki yaşındaydım, hatta iki bile yoktum."

"Ve onun tarafından reddedildiğinizi hissedecek kadar iyi hatırlıyorsunuz öyle mi?"

"Sizin de bunları bildiğinizi düşünerek meme emmeyen bebekler yaşamları boyunca daha fazla stres yaşıyorlar. Bebeklerini emziremeyen hapisteki kadınlar, besleme ve korunma kapasitelerinden ciddi tavizler veriyorlar."

"Aradaki bağlantıyı anlayamadım. Annenizin bir ara hapishaneye girdiğini mi ima ediyorsunuz?"

"O beni hiç göğsünde yatırmadı, hiç emzirmedi, kalp atışıyla beni hiç rahatlatmadı. Beni biberonla, kaşıkla, kürekle ya da her neyse beslerken benimle göz teması kurmadı. Onun konuşmalarını banda alırken bütün bunları itiraf etti mi? Ona geçmişimizi sordunuz mu?"

"Bir deneğin annesinin konuşmalarını banda alırken ilişkilerinin geçmişini bilmemiz gerekmiyor."

"Benimle bağ kurmayı reddetmesi, benim reddedilmişlik duygularımı, kızgınlığımı arttırdı ve babamın beni terk etmesi yüzünden onu suçlamama neden oldu."

"Yani babanızın ölümünü mü kastediyorsunuz."

"Sizce de bu çok ilginç değil mi? Kay ve ben babalarımızı çok erken yaşta kaybetmişiz, ikimiz de doktor olmuşuz, ama ben canlıların zihnini

161

iyileştirirken o ölülerin cesetlerini kesiyor. Mesleğini düşünürsek onun yatakta nasıl olduğunu hep merak etmişimdir."

"Babanızın ölümünden annenizi sorumlu tutuyorsunuz."

"Kıskanıyordum. Birkaç kez onları seks yaparken yakaladım. Onları gördüm. Kapı eşiğinden. Annem vücudunu ona veriyordu. Neden bana değil de babama? Neden bana değil de anneme? Bunun ne anlama geldiğini bilmeden onların birbirine verdikleri şeyi istedim, çünkü kesinlikle ebeveynlerimle oral ya da genital seks yapmak istemiyordum ve işin bu kısmını arılamıyordum. Büyük olasılıkla acı çektiklerini düşünmüştür."

"Daha iki yaşında bile yokken onları bir kereden fazla yakaladınız, hem de bunu hatırlıyorsunuz, öyle mi?" Tanı kılavuzunu sandalyesinin altına bırakıp not almaya başladı.

Dr. Şelf biraz daha rahat ve kışkırtıcı bir pozisyonda yatmaya başladı. Benton'ın vücudunun her kıvrımının farkında olmasını sağladı. "Ben ebeveynlerimi hayattayken gördüm... canlı bir şekilde, ama göz açıp kapayana dek gittiler. Diğer yandan Kay babasının kanser yüzünden uzun süren acı verici ölümüne tanık oldu. Ben kayıpla yaşadım, o ölüm süreciyle. Arada hiçbir fark yok. Görüyorsun ya Benton, bir psikiyatrist olarak benin: amacım hastamın hayatını anlamak, Kay ise hastasının ölümünü anlamak zorunda. Bunun senin üzerinde bir etkisi olmalı."

"Buraya benim hakkımda konuşmaya gelmedik."

"Pavilion'un katı kurumsal kuralları olması harika değil mi? İşte buradayız. Buraya yattığım sırada olanlara rağmen. Dr. Maroni odama gelişini anlattı mı, bu oda değil, ilk odama? Kapıyı kapatıp önlüğümü açtığını? Bana dokunduğunu? Eski kariyerinde jinekolog filan mıymış? Rahatsız olmuş gibisin, Benton."

"Aşın cinsel arzu mu duyuyorsunuz?"

162

"Şimdi de manik evrede olduğumu düşünüyorsun." Gülümsedi. "Bakalım bugün kaç teşhis koyabileceksin? Buraya bunun için gelmedim. Neden burada olduğumu ikimiz de biliyoruz."

"Stüdyoda mola verirken gördüğünüz bir e-posta yüzünden olduğumu söylemiştiniz. Geçen cuma."

"Dr. Maroni'ye e-postayı anlatmıştım."

"Anladığım kadarıyla bütün söylediğiniz bir e-posta aldığımızdı," dedi Benton.

"Eğer bu mümkün olsa hepinizin o e-posta yüzünden beni ipnotizmayla buraya çektiğinizden şüphelenirdim. Ama bu bir filmde ya da bir psikoz durumunda söz konusu olur, öyle değil mi?"

"Dr. Maroni'ye çok üzgün olduğunuzu ve hayatınız için endişelendiğinizi söylemişsiniz."

"Sonra benim isteğim dışında bana ilaç verildi. Dr. Maroni de italya'ya kaçtı."

"Orada bir muayenehanesi var. Her zaman gelip gidiyor, özellikle yılın bu zamanında."
"Roma Üniversitesinde Psikiyatri Bölümünde görevli Roma'da bir villası var, Venedik'te bir dairesi. Varlıklı bir aileden geliyor. Ayrıca Pavillo'nun klinik yöneticisi ve herkes onun söylediğini yapıyor, sen dahil. Ülkeden ayrılmadan önce, ben buraya kaydolduktan sonra olanları konuşmalıydık."
"Kaydolmak mı? McLean'den bir otel gibi söz ediyorsunuz."
"Artık çok geç."
"Dr. Maroni'nin size uygunsuz şekilde dokunduğuna gerçekten inanıyor
nuz."
"Bunu açıkça söylediğimi düşünüyorum."
"Yani inanıyorsunuz."
"Buradaki herkes bunu inkâr edecektir."

163

"Biz kesinlikle etmezdik. Eğer doğru olsaydı." "Herkes inkâr ederdi."
"Limuzin sizi buraya getirdiğinde bilinciniz yerindeymiş, ama oldukça huzursuzmuşsunuz, bunu hatırlıyor musunuz? Kayıt masasında Dr. Maroni'yle konuştuğunuzu ve ona aldığınız bir e-posta yüzünden güvenli bir yere ihtiyacınız olduğunu, bu dummı daha sonra açıklayacağınızı söylediğinizi hatırlıyor musunuz?" diye sordu Benton. "Ona karşı sözel ve fiziksel olarak kışkırtıcı davrandığınızı hatırlıyor musunuz?"
"Tam bir doktor gibi davranıyorsunuz. Belki de FBI'a geri dönüp lastik hortumlar filan kullanmalısın. Belki de gizlice e-postalanma evime ve banka hesaplarıma girersin."
"Buraya ilk geldiğinizde nasıl olduğunuzu hatırlamanız önemli. Bunu yapmanızı sağlamaya çalışıyorum," dedi Benton.
"Onun Pavillon'daki odama geldiğini hatırlıyorum."
"Bu daha sonraydı -akşam saati- siz birden histerik ve tutarsız davranmaya başladığınızda."
"Davranışlanmın nedeni ilaçlardı. Her türlü ilaca karşı çok hassasım., ilaçlara inanmam ve kullanmam."
"Dr. Maroni odanıza geldiğinizde bir kadın nöropsikolog ve bir kadın hemşire zaten sizinle birlikteydi. Bir şeyin sizin hatanız olmadığını söyleyip duruyordunuz."
"Sen de orada mıydın?"
"Değildim."
"Anlıyorum, çünkü oradaymış gibi konuşuyorsun."
"Kayıtlarını okudum."
"Kayıdarımı. Herhalde bu kayıtları en yüksek parayı verene satmayı düşünüyorsunuzdur."
"Hemşire sizin hayati belirtilerinizi kontrol ederken, Dr. Maroni'de somlar somuyordu. Sizi kas içine yapılan bir iğneyle uyuşturmak gerekmiş."

164

"5 miligram Haldol, 2 miligram Ativan, 1 miligram Cogentin. Adli birimlerde şiddet unsuru gösteren hastalarda kullanılan ünlü 5-2-1 kimyasal kelepçe. Bir düşün. Bana bir şiddet mahkûmu gibi davranıldı, ondan sonrasını hiç hatırlamıyorum."
"Neyin sizin hatanız olmadığını söyler misiniz Dr. Şelf? O e-postayla bir ilgisi var mıydı?"
"Dr. Maroni'nin yaptığı benim hatam değildi."
"Yani sıkıntınızın McLean'e gelme nedeninizin söylediğiniz gibi o e-postayla hiçbir ilgisi yoktu, öyle mi?"
"Bütün bunlar bir komplo. Hepiniz içindesiniz. Bu yüzden Pete Marino benimle bağlantı kurdu öyle değil mi? Yoksa onu kurtarmamı mı istiyor? Tıpkı Florida'da olduğu gibi, sizler ona neler yapıyorsunuz?"
"Bir komplo yok."
"Ara sıra dışarı çıkan bir müfettiş mi görüyorum sende?"
"On gündür buradasınız ve kimseye e-postanın içeriği hakkında bir şey anlatmadınız."
* "Çünkü, bu aslında bana çok sayıda e-posta gönderen kişiyle ilgili bir şey. Bir 'e-postadan' söz etmek yanıltıcı, bu bir kişiyle ilgili bir konu."
"Kim?"

"Dr. Maroni'nin yardım edebileceği bir kişi. Çok hasta biri, her ne yapmış olursa olsun yardıma ihtiyacı var ve eğer bana ya da bir başkasına bir şey olursa bu Dr. Maroni'nin hatasıdır, benim değil."

"Bu hata ne olabilir?"

"Az önce hiçbir şey olmayacağını söyledim."

"Bu kişinin kim olduğunu ve sizi ondan nasıl koruyabileceğimizi anlamamıza yardım edebilecek bir e-posta yok öyle mi?"

"Bu çok ilginç, ama senin burada çalıştığını unutmuşum. Kayıt bölümünde araştırma çalışması ilanını görünce hatırladım. Sonra tabii bir de

165

Marino, bana e-posta gönderdiğinde bir şey söylemişti. Biraz önce sözünü ettiğimiz e-posta bu değil, bu yüzden heyecanlanma. Canının sıkıldığını ve Kay için çalışmasından dolayı hayal kırıklığına uğradığını söylüyordu."

"Aldığınız ya da gönderdiğiniz her türlü e-posta hakkında konuşmak isterim."

"Kıskançlık. Hepsi böyle başladı." Dr. Şelf, Benton'a bakıyordu. "Kay beni kıskanıyor, çünkü onun varoluşu çok küçük. O kadar umutsuzca kıskanıyor ki, mahkemede benim hakkımda yalan söylemek zorunda kaldı."

"Kimden söz ediyoruz?..."

"Büyük ölçüde ondan." Nefreti geriliyordu. "Dava yoluyla beni sömürmeniz konusunda tamamen tarafsızım. Senin ve Kay'ın -ama en çok Kay'ın- tanık olmanız, ikinizin -özellikle onun- bu büyük dava sömürsünün şampiyonları olmanızı asla şahsi olarak görmedim." Nefreti soğuk bir şekilde içine çöreklenmişti. "Benim odamda kapı kapalı bir şekilde yalnız olduğumuzu bilse ne hisseder acaba?"

"Benimle sizin odanızda yalnız başına konuşmak istediğinizi söylediğinizde bir anlaşma yaptık. Bütün seansı kaydedip not alacağım."

"Söylediklerimi kaydet, notlarını al bir gün işine yarar. Benden öğreneceğin çok şey var. Şimdi şu deneyi konuşalım."

"Bu bir araştırma, deney değil. Sizin gönüllü olduğunuz, bunun için özel izin aldığınız ve benim katılmanıza karşı çıktığım çalışma. Biz deney sözcüğünü kullanmıyoruz."

"Gizleyecek bir şeyin yoksa beni bu deneyden neden dışlamak istediğini merak ediyorum."

"Açıkçası Dr. Şelf sizin kriterlere uyduğunuzu düşünmüyorum."

"Açıkçası Benton bu senin isteyeceğin son şey, öyle değil mi? Ama başka seçeneğin yok, çünkü hastanen bana karşı ayırmacılık yapmayacak kadar kurnaz."

166

"Hiç şizofreni teşhisi kondu mu?"

"Zeki olmak dışında hayır."

"Ailenizde şizofreni hastası var mı?"

"Bütün bunların sonunda neyi kanıtlayacağın seni ilgilendirir. Çeşitli ruh hallerinin durumuna göre dışarıdan uygun uyarılar verildiğinde beyin tüm alanları faaliyete geçer. Böylece insanlar depresyona girdiklerinde bazı beyin tomografi ve MRI çekimlerinde beyin ön bölgelerinde kan akışının aşırı derecede yükseldiği arka bölgelerde ise faaliyetin azaldığı açıkça görülür. Bu yüzden şimdi sen bu karışıma şiddeti katarak neyi kanıtlamayı umuyorsun ve bunun ne önemi var? Küçük deneyinin, Harvard Üniversitesinin insan denekler kullanımı komitesi tarafından onaylanmadığını biliyorum."

"Biz onaylanmayan çalışmalar yapmıyoruz."

"Şu sağlıklı kontrol denekleri, sen işini bitirdiğinde hâlâ sağlıklı kalıyorlar mı? Peki, o kadar sağlıklı olmayan deneklere ne oluyor? Depresyon, şizofreni ya da başka bozukluklar geçirmiş zavallı hastalar ya da geçmişte kendilerine zarar veren veya vermeye çalışmış olan ya da bu konuyu saplantı haline getirmiş olanlar?"

"Jackie'nin size bilgi verdiğini sanıyorum," dedi Benton.

"Pek sayılmaz. O beyin ön ve arka korteksini küçük bir balıktan bile ayırt edemez. Beynin anne eleştirilerine ve övgülerine nasıl tepki verdiği ile çalışmalar daha önce de yapıldı. Bu yüzden şimdi karışıma şiddeti de katınca ne bulmayı umuyorsun, bunun ne önemi var? Şiddet kullananların beyinlerinde, şiddet kullanmayanların beyinlerine göre farklılık olduğunu

göstereceksin ve bu neyi kanıtlayacak? Neden bu kadar önemli? Kum Adam'ı durduracak mı bu?"

"KumAdam'ımı?"

"Eğer onun beynine bakarsan Irak'ı görürsün, sonra ne olur? Irak'ı sihirli bir şekilde çıkarırsın ve o iyileşir mi?"

167

"Ondan gelen e-postadan mı söz ediyorsun?"

"Kim olduğunu bilmiyorum."

"Dr. Marontye havale ettiğiniz hasta adam olabilir mi?"

"Kay de ne bulduğunu anlamıyorum," dedi Dr. Şelf. "Eve geldiğinde morg gibi mi kokuyor? Ama o eve geldiğinde sen zaten evde olmuyorsun ki."

"Söylediklerinize bakınca Drew'un cesedi bulunmadan birkaç gün önce ondan bir e-posta aldığınız anlaşılıyor. Bu bir tesadüf mu? Eğer Drew'un öldürülmesiyle ilgili elinizde bir bilgi varsa bunu söylemeniz gerekiyor," dedi Benton. "Bunu bana söylemenizi istiyomm. Bu çok ciddi bir durum."

Dr. Şelf bacaklarını uzattı, çıplak ayaklarıyla aralarındaki sehpaye dokundu. "Eğer bu kayıt cihazını masadan düşürüp kırarsam ne olur?"

"Drew'u öldüren her kimse yeniden öldürecektir," dedi Benton.

"Eğer bu kayıt cihazını tekmelersem," derken çıplak ayak parmaklarıyla kayıt cihazına dokunup biraz itti. "Burada ne söylüyor ve ne yapıyor olabiliriz?"

Benton sandalyesinden kalktı. "Onun başka birini daha mı öldürmesini istiyorsunuz Dr. Şelf?" Kayıt cihazını aldı ama kapatmadı. "Bunu daha önce de yaşamadınız mı?"

"İşte yine başladık," dedi Dr. Şelf. "Komplo bu. Kay benim hakkımda yalan söyleyecek, tıpkı daha önce yaptığı gibi."

Benton kapıyı açtı. "Hayır," dedi. "Bu kez çok daha kötü olacak."

168

Dokuzuncu Bölüm

Venedik'te akşam saat sekiz. Maroni şarap kadehini yeniden doldururken hava yavaş yavaş kararıyor, penceresinin altındaki kanaldan yükselen nafoş kokuyu alıyordu. Bulutlar kalın, köpüklü bir katman halinde gökyüzünün yansını kaplamış, ufuk altın rengine dönüşüyordu.

"Korkunç manik halde." Benton'ın sesi Massachusetts yerine Ve-nedik'teymiş gibi açıkça duyuluyordu. "Tarafsız olamıyor, uygun davra-namıyorum. Öylece oturup onun manipölasyonlarını ve yalanlarını dinleyemiyorum. Başka birisini bul. Benim onunla işim bitti. Bu durumu iyi idare edemiyorum Paolo. Bir polis gibi davranıyorum, klink görevlisi gibi değil."

Maroni dairesinin penceresinin önünde oturmuş konuşmalarıyla bozulan çok güzel bir balolo içiyordu. Marilyn Şelf den kurtulamıyordu bir türlü. Kadın hastanesini istila etmişti. Roma'yı istila etmişti. Şimdi de Venedik'e kadar onu takip etmişti.

"Onu çalışmadan çıkarıp çıkaramayacağımı sormak istiyorum. Onun taramasını yapmak istemiyorum," dedi Benton.

169

"Sana ne yapacağını tabii ki söylemeyeceğim," dedi Dr. Maroni. "Bu senin çalışman, ama benim tavsiyemi mi istiyorsun? Onu kızdırma. İşine bakıp onun taramasını yap, bunu güzel bir deneyim haline getir ve yalnızca verinin işe yaramadığını kabul et. Sonra da çekip gidecektir zaten."

"Ne demek çekip gidecektir?"

"Görüyorum ki sana bilgi verilmemiş. Dr. Şelf taburcu edildi ve taramadan sonra hastaneden ayrılıyor," dedi Dr. Maroni. Açık kepenklerin arasından kanal yeşil rengine ve cam kadar pürüzsüz görünüyordu. "Otto ile konuştun mu?"

"Otto mu?" diye sordu Benton.

"Yüzbaşı Poma."

"Kim olduğunu biliyorum. Neden onunla bu konuda konuşmam gerekiyor ki?"

"Dün gece Roma'da onunla akşam yemeği yedim. Seninle bağlantı kurmamasına şaşırdım. Amerika'ya geliyor, şu anda havada olmalı."

"Sevgili Tanrım."

"Dr. Şelfle Drew Martin hakkında konuşmak istiyor. Onun bir şeyler bildiğinden emin ve bu bilgiyi açıklamadığını düşünüyor."

"Lütfen bana ona senin söylediğini söyleme."

"Söylemedim, zaten biliyordu."

"Bunu nereden bildiğini anlamıyorum," dedi Benton.

"Eğer o hastanede yattığının birilerine söylendiğini öğrenirse Dr. Şelfin ne yapacağını farkında mısın?"

Bir su taksisi yavaşça önünden geçerken sular Dr. Maroni'nin apartmanına sıçradı.

"Bu bilgiyi senden aldığını sandım," dedi Dr. Maroni. "Veya Kay' den. ikiniz de IRR'nin üyesi olduğunuza ve Drew Martin cinayetini soruşturduğunuza göre."

"Kesinlikle bizden öğrenmedi."

"Ya Lucy?"

170

"Ne Kay, ne de Lucy Dr. Şelfin nerede olduğunu biliyor," dedi Benton.

"Lucy, Josh ile iyi arkadaş."

"Sevgili Tannm. Lucy tarama yaptırırken Josh'ı görüyor. Bilgisayarlar hakkında konuşuyorlar. Lucy neden ona söylesin ki?"

Kanalın karşısındaki binanın çatısında bir martı, kedi gibi haykırdı. Bir turist ona ekmek fırlattı, kuş biraz daha fazla bağırdı.

"Benim söylediklerim varsayıma dayalı tabii ki," dedi Dr. Maroni. "Josh'ın bilgisayar bozulduğunda ya da tamir edemediği bir şey olduğunda Lucy'yi aradığım bildiğim için bu düşünce aklıma geldi. Görüyorsun ya MRI teknisyeni ve İT olmak Josh için fazla."

"Ne?"

"Şu anda önemli olan şey Dr. Şelfin nereye gideceği ve hangi soranlara yol açacağı."

"Sanırım New York'a," dedi Benton.

Öğrendiğin zaman bana söylersin." Dr. Maroni içkisinden bir yudum ali ii. "Fûnun bunlar varsayıma dayalı, yani Lucy'den söz ediyorum."

"Josh, ona söylemiş olsa bile, Lucy'nin henüz tanımadığı Yüzbaşı Po/na'^a söylediğini nasıl düşünebilirsiniz?"

"Hastaneden ayrıldığında Dr. Şelfi izlemeliyiz," dedi Dr. Maroni. "Sorun çıkaracaktır."

"Nedir bütün bu şifreli konuşmalar? Hiç anlamıyorum," dedi Benton.

"Bunu görebiliyorum. Bu çok yazık. Neyse çok önemli değil. Zaten Dr. Şelf gitmiş olacak. Sen, bana nereye gittiğini söyleyeceksin."

"Çok önemli değil mi? Eğer Dr. Şelf birisinin Yüzbaşı Poma'ya onun McLean'de hasta olarak yattığını söylediğini öğrenirse bu gizlilik yasalarını ihlal etmek olur. O zaman başımız büyük derde girer ve onun da istediği bu."

171

"Yüzbaşı Poma'nın ona ne soracağı ya da zamanı üzerinde bir kontrolüm yok. Bu soruşturmayı Carabinieri yürütüyor."

"Orada neler olduğunu anlamıyorum Paolo. Ben SCID'i yaparken sana gönderdiği bir hastadan söz etti," dedi Benton düş kırıklığı içinde. "Bundan bana neden söz etmediğini anlamıyorum."

Kanal boyunca uzanan binalarda pastel renkler hâkimdi. Sıvanın döküldüğü yerlerde tuğlalar ortaya çıkmıştı. Kemerli tuğla köprünün altından tik ağacından yapılmış cilalı bir tekne geçiyordu. Teknenin kaptanı ayakta idi. Köprü çok alçakta olduğu için başı neredeyse köprüye değecekti. Adam dümen kolunu başparmağıyla idare ediyordu.

"Evet, Dr. Şelf, bana bir hasta gönderdi. Otto, bana bu konuda sorular sordu," dedi Dr. Maroni. "Dün gece ona bildiklerimi anlattım, en azından anlatmaya hakkım olanları."

"Bana da söylesen iyi olurdu."

"Şimdi sana söylüyorum işte. Eğer konuyu açmasaydım yine de söyleyecektim. Son birkaç hafta boyunca onu birkaç kez gördüm. Geçen kasım ayında," dedi Dr. Maroni.

"Dr. Şelfin söylediğine göre kendisine Kum Adam diyormuş. Bu sana da tanıdık geliyor mu?"

"Kum Adam adı bana hiçbir şey anımsatmıyor."

"Dr. Şelf onun e-postalarını böyle imzaladığını söyledi," dedi Benton.

"Dr. Şelf geçen ekim ayında beni arayıp, Roma'da bu adamı görmemi istediğini söylediğinde bana hiç e-posta göndermedi. Adamın kendisine Kum Adam demesi hakkında hiçbir şey söylemedi. Ofisimde onu ilk kez gördüğümde, adam adından hiç bahsetmedi. Sanırım onu iki kez gördüm. Dediğim gibi Roma'da. Onun birini öldürdüğü sonucuna varmama neden olacak hiçbir bilgi yoktu elimde ve Otto'ya da aynı şeyi söyledim. Bu

172 m

yüzden sana onun dosyasını veremem. Bunu anlayacağını umuyorum Benton."

Dr. Maroni şişeye uzanıp güneş kanalda batarken kadehini yeniden doldurdu. Açık pencerelerden giren hava daha serindi ve kanal artık o kadar kötü kokmuyordu.

"Bana onun hakkında verebileceğin bir bilgi var mı?" diye sordu Benton. "Herhangi kişisel bir bilgi? Fiziksel tanımı? Irak'ta bulunduğunu biliyorum. Bütün bildiğim bu."

"Bunu istesem bile yapamam Benton. Notlarım yok."

"Yani onun hakkında elinde önemli bilgiler olabilir anlamına mı geliyor bu?"

"Varsayımsal olarak öyle," dedi Dr. Maroni.

"Kontrol etmen gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Notlarım yanımda yok," dedi Dr. Maroni.

"Nasıl yok?"

"Yani Roma'da değiller," dedi Dr. Maroni batan şehirden.

Saatler sonra Charleston'ın yirmi mil kuzeyindeki Kick'N Horse Salonu.

Marino, Shandy Snook'un karşısında oturmuş, ikisi de kızarmış biftek ve kuskus yiyordu.

Marino'nun cep telefonu çalınca ekrandaki numaraya baktı.

"Kim o?" diye sordu Shandy, kamışla Bloody Mary'sini yudumlarken.

"Neden insanlar beni rahat bırakmıyor?"

"Düşündüğüm kişi olmasa iyi olur," dedi Shandy. "Saat yedi oldu ve biz yemek yiyoruz."

"Burada değilim." Marino telefonu sessize alıp bu kendisini rahatsız etmiyormuş gibi yapmaya çalıştı.

173

"Evet." Kız içkisinin son yudumunu gürültülü bir şekilde çekerken, Marino'ya tıkanmış lavaboyu açan ilacı hatırlattı. "Evde kimse yok"

Salondaki Feed Troffundan Lynyrd Skynyrd'in sesi yükseliyordu. Budweiser neon ışıklarıyla aydınlanırken tavandaki pervaneler yavaşça dönüyordu. Duvarlar eğerler ve imzalar kaplarken, pencere pervazlarını motosiklet modelleri, rodeo adan ve seramik yılan modelleri süslüyordu. Tahta masalar motosikletçilerle doluydu. Verandada daha fazla sayıda motosikletçi vardı. Herkes yiyip içiyor Hed Shop Boysun konserine hazırlanıyordu.

"Kahrolası," diye homurdandı Marino masadaki cep telefonuna ve yanındaki kablosuz bluetooth kulaklığına bakarak. Arama önemsizmiş gibi yapması mümkün değildi, bu oydu. Göstergede özel yazsa bile o olduğunu biliyordu. Şimdiye kadar bilgisayarının masaüstündeki şeyi görmüş olmalıydı. Marino bunun bu kadar sürmüş olmasına şaşırılmış ve kızmıştı. Aynı zamanda suçsuzluğunu kanıtlamanın sevincini duyuyordu. Dr. Şelfin kendisini Shandy gibi istediğini hayal etti. Onu Shandy gibi yorduğunu. Bir hafta boyunca uyumamıştı.

"Her zaman dediğim gibi insan bir kereden fazla ölemez, öyle değil mi?" diye hatırlattı Shandy. "Bırak da bir kez olsun Büyük Şef halletsin işleri."

Arayan oydu. Shandy bunu bilmiyordu. Cenaze evinden arandığını sanıyordu. Marino zencefilli burbonuna uzanıp cep telefonuna bakmaya devam etti.

"Bırak bir kez olsun o ilgilensin," diye tekrar etti Shandy. "Canı cehenneme."

Marino telefona cevap vermedi, içkisinden kalanı bardağın dibinde sallarken gittikçe daha fazla geriliyordu. Scarpetta'nın telefonlarına cevap vermemek ya da onu tekrar aramamak göğsünün sıkışmasına yol açıyordu.

m

174

Dr. Selfin söylediklerini düşünüp aldatıldığını ve taciz edildiğini hissetti. Yüzü kızardı. Yılın büyük bir bölümünde Scarpetta, onun kendisini yeterince iyi olmayan biri gibi hissettirmişti, oysa belki de sorun ondaydı. Bu doğru. Sorun belki de ondaydı. Erkeklerden hoşlanmıyordu.

Evet, kesinlikle hoşlanmıyordu. Ve bunca yıldır Marino 'nun kendisini sorunmuş gibi hissetmesine neden olmuştu.

"Son olay neyse bırak Büyük Şef halletsin, yapacak daha iyi bir işi yok," dedi Shandy.

"Onun ya da yaptığı iş hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Onun hakkında bildiklerimi bilsen şaşırırsın, dikkat etsen iyi olur." Shandy bir içki daha istedi.

"Neye dikkat etsem iyi olur?"

"Onu destekliyorsun, çünkü bu beni sinirlendiriyor. Benim hayatındaki yerini unutuyorsun."

"Bütün bir haftadan sonra mı?"

"Şunu unutma bebeğim. Sen yalnızca emre amade değil, bir tek onun emrine amadesin," dedi Shandy. "Neden böyle olasan ki? Neden her söylediğinde zıplıyorsun? Zıpla! Zıpla!"

Parmaklarını şaklatıp kahkaha atmaya başladı.

"Kapa çeneni."

"Zıpla! Zıpla!" Marino'nun ipek yeleğinin içindekini görmesi için öne doğru eğildi.

Marino telefonuna uzanıp kulaklığını taktı.

"Gerçeği mi istiyorsun?" Sutyen takmamıştı. "Sana bir telesekreter-mişsin gibi davranıyor, bir insanmışm gibi değil. Bunu söyleyen ilk kişi de ben değilim."

"Kimsenin bana böyle davranmasına izin vermem," dedi Marino. "Kim olduğumu göstereceğim." Dr. Şelfi düşünüp kendisini televizyondaymış gibi hayal etti.

175

Shandy masanın altına eğildi. Marino yeleğinin içini görebiliyordu, ama Shandy'nin istediği kadarını. Masanın altından Marino'yu okşamaya başladı.

Kısa süre içerisinde diğer motosikletçiler de masanın altına eğilirken onu iyice görebilmek için bahaneler uydurarak yanlarından geçmeye başladılar. Marino, Shandy'nin bunu yapmasına izin verirken kızın göğüsleri kabardı, çatalı derinleşti. Kocaman bir karnı ve cüzdanına asılı zincir olan iriyan bir adam bardan kalktı. Acele etmeden ağır ağır tualete giderken manzarayı iyice içine çekti. Marino içini bir şiddet hissinin kapladığını hissediyordu.

"Hoşuna gitmiyor mu?" diye sordu Shandy. "Çünkü bana hoşuna gidiyormuş gibi geldi. Dün geceyi hatırladın mı bebeğim? Bir ergen gibiydin."

"Hatırlamıyorum," dedi Marino.

"Neden? Seni zor durumda mı bırakıyorum?" diye sordu Shandy. Marino, onun elini itti.

"Şimdi olmaz."

Scarpetta'yı aradı. "Ben Marino," dedi kısaca. Shandy'nin kiminle konuştuğunu anlamaması için yabancıyla konuşuyormuş gibi yapıyordu.

"Seni görmem lazım," dedi Scarpetta.

"Öyle mi? Kaçta?" Marino, onu tanıımıyormuş gibi davranıyordu. Uyanılmıştı ve yanlarından geçip kendini sergileyen esmer, egzotik kız arkadaşına bakan motosikletçiler yüzünden içini bir kıskançlık kaplamıştı.

"Buraya ne zaman gelebilirsen. Evdeyim," dedi Scarpetta. Ses tonu hiç alışık olmadığı şekildeydi. Marino, onun öfkesini yaklaşan bir fırtına gibi hissediyordu. E-postalan görmüştü, bundan emindi.

Shandy, ona kiminle konuşuyorsun, diye sorarmışçasına bakıyordu.

"Evet, sanırım." Marino kızmış gibi yapıp saatine baktı. 'Yarım saat içinde orada olurum.' Telefonu kapatıp Shandy'ye döndü. "Bir ceset geliyor."

176

Shandy nedense yalan söylediğim anlamış gibi gözlerinin içine bakıyordu. "Hangi cenaze evi?" Tekrar arkasına yaslandı.

"Meddick. Yine. Ne adam ama? Sabah, öğlen ve akşam o arabayı kullanmaktan başka bir işi yok herhalde. Ambulans kovalayıcısı diyebiliriz ona."

"Oh," dedi Shandy. "Şu herif." Dikkati kafasında alev desenli bir bandana ve kısa topuklu çizmeler giymiş bir adama yöneldi. Adam, onlara dikkat etmeden masalarının yanından geçip ATM'ye doğru yürüdü.

Oraya girdiklerinde Marino, adamı fark etmişti, çünkü onu daha önce hiç görmemişti. ATM'den acınası bir beş papel alırken onu seyretti. Bu arada köpeği bar taburesinin altına

kıvrılmış uyuyordu. Adam, köpeği bir kez bile okşamamış ya da barmenden onun için bir şey istememişti... bir kâse su bile.

"Neden senin gitmen gerektiğini anlamıyorum," diye tekrar başladı Shandy, ama bu kez sesi farklıydı, daha alçak, daha soğuk. "Bütün bildiklerini ve bütün o yaptıklarını düşününce çok önemli bir cinayet dedektifisin sen. Senin patron olman gerekir onun değil. O sapık yeğenin de değil." Kalan son ekmek parçasını da tabağının kenarına sıvaşmış olan sosla birlikte yedi. "Büyük Şef seni görünmez bir adama çevirmiş."

"Sana söyledim. Lucy hakkında öyle konuşma, sen hiçbir şey bilmiyorsun."

"Gerçek gerçektir. Kimsenin bana bir şey söylemesine gerek yok. Bu bardaki herkes onun nasıl biri olduğunu biliyor."

"Onun hakkında konuşmayı kessen iyi olur." Marino öfkeyle içkisini bitirdi. "Lucy hakkında konuşmayacaksın. Ben onu çocukluğundan beri tanırım. Araba kullanmayı ona ben öğrettim, ateş etmeyi ben öğrettim ve onun hakkında tek bir şey bile duymak istemiyorum, anlaşıldı mı?" Marino bunu yapmaması gerektiğini bildiği halde bir içki daha istedi. Zaten şu

177

ana dek üç burbon içmişti. Biri Shandy, birisi kendi için iki sigara yaktı. "Kimin görünmez olduğunu göreceğiz."

"Gerçek gerçektir. Büyük Şef seni her yere peşinde sürüklemeye başlamadan önce gerçek bir kariyerin varmış. Neden her zamanki gibi onun peşine takıldın? Ben nedenini biliyorum."

Ona suçlayıcı bir şekilde bakıp sigarasını üfledi. "Seni isteyebileceğini sandın."

"Belki de taşınmalıyız," dedi Marino. "Büyük şehre gitmeliyiz."

"Ben de seninle mi taşınacağım?" Shandy biraz daha duman üfledi.

"New York'a ne dersin?"

"Lanet olası New York'ta motosiklete binemeyiz. Kibirli Yanki'lerle dolu an kovanına benzer bir yere asla taşınmam."

Marino, ona en seksi bakışını atıp masanın altına uzandı. Bacağını okşadı, çünkü onu kaybetmekten çok korkuyordu. Bardaki herkes onu istiyordu ve Shandy, onu seçmişti. Bacağını okşamaya devam ederken Scarpetta'yı ve ne söyleyeceğini düşündü. Dr. Şelfin e-postalanı okumuştı. Belki de onun kim olduğunu ve başka kadınların onun hakkında ne düşündüğünü fark etmeye başlamıştı. > "Hadi sana gidelim," dedi Shandy.

"Neden hiç sana gitmiyoruz? Benimle görünmekten korkuyor musun? Belki de zengin insanların etrafında yaşıyorsun ve benim iyi olmadığımı düşünüyorsun?"

"Seninle devam edip ermeyeceğime karar vermem lazım. Ben köleliği sevmem," dedi. "Seni bir köle gibi ölesiye çalıştıracak ve ben kölelik hakkında her şeyi biliyorum. Büyük büyükbabam köleydi, ama babam değil. Kimse ona ne yapacağını söyleyemezdi."

Marino boş plastik bardağını kaldırmıyordu Jess'e gülümsedi, Jess dar kot pantolonu ve üstündekiyle bu akşam çok hoş görünüyordu. Yeni bir Maker's Mark getirip Marino 'nun önüne koydu. "Eve motosikletle mi gidiyorsun?" diye sordu Jess.

178

"Sorun değil." Marino, ona göz kırptı.

"Belki de kamp yerinde kalsam iyi olur. Arkada boş bir karavanım var." Barın arkasında ormanın içinde birkaç tane karavanı vardı. Eve gidecek durumda olmayan müşteriler burayı kullanabiliyordu.

"Daha iyi olamazdım."

"Bana da bir tane getir." Shandy'nin kendi statüsüne sahip olmayanlara bağırarak emir vermek gibi kötü bir alışkanlığı vardı."

"Hâlâ motosiklet yapma yarışını kazanmanı bekliyorum Pete." Jess, Shandy'ye aldırmandan mekanik bir şekilde, ağır ağır konuşuyor gözlerini Marino'nun dudaklarından ayırmıyordu. Marino'nun buna alışması biraz zaman almıştı.

Konuşurken Jess'e bakmayı, asla yüksek sesle konuşmamayı, konuşmasını abartmamayı öğrenmişti. Artık onun sağır olduğunun farkında değildi ve ona karşı özel bir yakınlık hissediyordu. Belki de bunun nedeni birbirlerine bakmadan iletişim kuramamalarıydı.

"Birinciye 125.000 dolar var." Jess bu miktarı uzatarak söylemişti.

"Bu sene Nehir Farelerinin kazanacağına dair bahse giriyorum," dedi Marino, Jess'e. Onun kendisiyle dalga geçtiğini hatta biraz flört ettiğini biliyordu. Marino şimdiye kadar ne bir motosiklet inşa etmiş, ne de bir yarışmaya katılmıştı. Bu hiçbir zaman da olmayacaktı.

"Ben Fırtına Siklonuna bahse giriyorum." Shandy, Marino'nun nefret ettiği o kibirli tarzıyla konuşmaya katıldı. "Eddy Trotta tam bir felaket. İsteddiği zaman yatağıma gelebilir."

"Bak ne diyeceğim," dedi Marino, Jess'e. Kolunu beline dolayıp konuştuğunu görebilmesi için yüzüne baktı. "Bu günlerde büyük para kazanacağım. O zaman motosiklet yapma yarışması kazanmam ya da iğrenç bir iş yapmam gerekmeyecek."

179

"Bu iğrenç işini bırakması gerekiyor. Çabasına -ya da benim çabama-değecek kadar kazanmıyor," dedi Shandy. "O Büyük Şefin kölesi o kadar, üstelik çalışması gerekmiyor. Marino, bana sahip."

"Oh öyle mi?" Marino bunu söylememesi gerektiğini biliyordu ama sarhoştur ve içi nefret doluydu. "New York'ta televizyona çıkmak için teklif aldığımı söylesem ne dersin?"

"Ne olarak? Rogaine reklamı için mi?" Shandy bir kahkaha atarken Jess söylenenleri anlamaya çalışıyordu.

"Dr. Şelfin danışmanı olarak. Durmadan bana teklif ediyor." Marino kendine engel olamıyordu, konuyu değiştirmesi gerekirdi.

Shandy gerçekten şaşırmıştı. "Yalan söylüyorsun, neden seni umur-sasın ki?"

"Bizim bir geçmişimiz var, onun için çalışmamı istiyor. Bir süredir bu konuyu düşünüyordum. Aslında hemen kabul ederdim, ama bu New York'a taşınmam ve seni terk etmem anlamına geliyor bebeğim." Kolunu hemen omzuna attı.

Shandy geri çekildi. "Vay canına, görünüşe göre program bir komediye dönecek."

"Şuradaki misafirimizi de benim faturaya ekle," dedi Marino yüksek sesli bir cömertlikle. Barda köpeğinin yanında oturan adamı gösterip işaret ediyordu. "Zor bir gece geçiriyor. Adamın beş papeli var."

Adam dönünce Marino çıban izleriyle delik deşik yüzünü iyice görebildi. Yılana benzeyen gözleri vardı. Böyle gözler Marino'ya hapiste yatan kişileri hatırlatırdı.

"Biranın parasını ben ödeyebilirim," dedi adam. Shandy, Jess'e söylenmeye devam ediyordu, ama yüzüne bakma zahmetine girmedikleri için kendi kendine konuşuyor sayılırdı.

"Fazla bir şey ödeyebilecekmişsin gibi gelmedi bana, ama Güneyli misafirperverliğim için özür dilerim," dedi Marino bardaki herkesin duyabileceği şekilde.

180

"Bence hiçbir yere gitmemelisin." Jess, Marino'ya ve elindeki içkiye bakıyordu.

"Hayatında yalnızca bir kadın için yer var ve bugünlerde bunu anlayacak," dedi Shandy, Jess'e ve dinleyen başka herkese. "Hem ben olmadan elinde ne kalıyor ki? Taktığı o güzel kolyeyi kim verdi sanıyorsunuz?"

"Canın cehenneme," dedi bandanalı adam, Marino'ya. "Ananın da canı cehenneme."

Jess kollarım göğsünde kavuşturarak bara geldi. Adama bakarak, "Burada kibar konuşuyoruz, gitsen iyi olacak," dedi.

"Ne?" dedi adam yüksek sesle. Bir elini kulağının arkasına koyup Jess'i taklit etti. Marino'nun sandalyesi geriye itildi, üç uzun adımda aralarındaki mesafeyi kapattı. "Üzgün olduğunu söyle serseri," dedi adama.

Adamın gözleri iğne gibi Marino'ya dokundu. Bankamatikten aldığı beş doları buruşturup yere attı, sigara söndürür gibi topuğuyla ezdi. Köpeğin kalçasına bir şaplak indirdi, kapıya doğru giderken Marino'ya, "Neden bir erkek gibi dışarı geliniyorsun? Sana söyleyeceğim bir şey var," dedi.

Marino adamı ve köpeği park yerine kadar takip etti. Adam yetmişlerde yapılmış gibi duran, ayakla çalıştırılan, alev desenli, plakasında bir gariplik olan eski bir motosikletin yanına gitti..

"Mukavva," dedi Marino plakayı fark ederek. "El yapımı, işte bu çok şeker. Ne diyeceksen söyle bakalım?"

"Bu gece burada olmamın nedeni? Sana bir mesajım var," dedi adam. "Otur!" diye bağırdı. Korkan köpek karnının üstüne yattı.

"Bir dahaki sefere mektup gönder." Marino, adamın kirli kot ceketinin yakalanna yapıştı. "Cenazeden daha ucuz."

"Beni hemen bırakmazsan daha sonra hoşuna gitmeyecek şekilde karşılık veririm. Burada olmamın bir nedeni var ve sen de dinlesen iyi olur."

181

• Marino, adamı bırakırken, salondaki herkesin verandaya çıkmış onları seyrettiğini fark etti. Köpek hâlâ ürkek bir şekilde karnının üstünde yatıyordu.

"Yanında çalıştığın o kaltağı burada istemiyoruz. Geldiği yere dönse akıllılık etmiş olur," dedi bandanalı adam. "Bu konuda bir şeyler yapabilecek olan birinin tavsiyesini iletiyorum yalnızca."

"Ona ne dedin sen?"

"Şu kadar söyleyeyim, o kaltağın güzel memeleri var." Ellerini göğsüne koyup dudaklanm yaladı. "Kasabadan hemen gitmezse ne kadar güzel olduklarına bakacağım."

Marino motosiklete bir tekme savurdu, gürültüyle yere düştü. .40 kalibrelik Glock'unu kutunun arka cebinden çıkarıp adamın gözlerinin arasına doğrulttu.

"Aptallaşma," dedi adam, motosikletçiler verandadan bağırmaya başlarken. "Beni vurursan işe yaramaz hayatın biter, bunu biliyorsun."

"Hey! Hey! Hey!"

"Vay canına!"

"Pete!"

Marino, adamın gözlerinin ortasındaki noktaya bakarken başının havada yüzdüğünü hissetti. Sarjörü çekip mermiyi sürdü.

"Beni öldürürsen sen de ölmüş sayılırsın," dedi bandanalı adam. Gerçekten korkmuştu.

Motosikletliler ayağa fırlamış bağırıyordu. Marino park yerine girmeye, cesaret eden insanların belli belirsiz farkındaydı.

"Şu pislik parçası motosikletini al," dedi Marino silahı indirerek. "Köpeği bırak."

"Lanet olası köpeğimi bırakmam!"

"Onu bırakıyorsun, köpeğe pislik gibi davranıyorsun. Şimdi sana üçüncü bir göz yapmadan defol git buradan."

182

Motosiklet homurtuyla çalışırken Marino silahın namlusuna sürülen kurşunu boşaltıp tekrar beline soktu. Kendisine ne olduğundan emin değildi ve bu durum onu çok korkutuyordu. Karnının üstünde oturup elini yalamaya devam eden köpeği okşadı.

"Sana bakacak iyi birini bulacağız," dedi Marino parmaklar koluna gömülürken. Başını kaldırıp Jess'e baktı.

"Sanırım artık bununla uğraşmanın," dedi Jess.

"Neden bahsediyorsun?"

"Ne olduğunu biliyorsun, o kadın. Seni uyardım. Seni mahvediyor, bir hiç gibi hissetmene neden oluyor. Şu olanlara bak. Bir hafta içinde vahşi bir adama dönüştün."

Marino'nun elleri deli gibi titriyordu. Dudaklarını okuyabilmesi için Jess'e baktı. "Bu çok aptalcaydı, değil mi Jess? Şimdi ne olacak ?" Köpeği okşadı. -

"Buranın köpeği olacak. Bu arada adam geri gelirse onun için hiç iyi olmayacak. Ama sen dikkat etsen iyi olur. Bir kavga başlattın."

"Onu daha önce gördün mü hiç?"

Jess başını iki yana salladı. Marino, Shandy'nin verandada korkulukların yanında durduğunu gördü. Neden oradan çıkmadığını merak etti. Marino neredeyse birini öldürüyordu, ama o hâlâ orada dikiliyordu.

183

Onuncu Bölüm

Uzakta karanlıkta bir köpek havlıyor, havlamaları gittikçe daha ısrarlı hale geliyordu.

Scarpetta, Marino'nun motorunun pat pat yapan ritmini seçebiliyordu. Güneye doğru inen Meeting Caddesinde birkaç blok öteden bile duyabiliyordu o lanet olası şeyi. Dakikalar sonra

motor evinin arkasındaki dar sokakta kükredi. Marino'nun içki içtiği belliydi. Telefonda konuşurken bunu anlamıştı. Marino gittikçe çok sevimsiz bir hal alıyordu.

Verimli bir konuşma yapmak istiyorlarsa, Marino'nun ayık olması gerekiyordu -belki de o güne kadar yapacakları en önemli konuşma olacaktı bu. Marino, King Caddesine dönerken Scarpetta kahve yapmaya başladı. Nahoş komşusu Bayan Grimballa paylaştığı dar araba yoluna gelmesi için bir cadde kalmıştı. Marino geldiğini haber vermek için gaz kolunu birkaç kez oynatıp motoru susturdu.

"Burada içecek bir şeyin var mı?" dedi ön kapıyı açan Scarpetta'ya. "Biraz burbon iyi olurdu. Öyle değil mi, Bayan Grimballe?" diye bağırdı san pervazlı eve. Kadının perdeleri oynadı. Motosikletin direksiyonunu kilitleyip anahtarı cebine attı.

184

"Hemen içeri gir," dedi Scarpetta, onun düşündüğünden daha fazla sarhoş olduğunu fark ederek. "Tanrı aşkına, neden sokağın sonuna kadar motosikletle gelip komşuma bağırarak zorundasın?" Marino arkasından mutfaka gelirken çizimleri gürültü çıkarıyordu, başı, geçtikleri kapı pervazlarının neredeyse tepesine değiyordu.

"Güvenlik kontrolü için. Buralarda ters giden bir şeyler olmadığından emin olmak istiyorum, yolunu kaybetmiş bir cenaze arabası ya da evsiz insanlar gibi."

Bir sandalye çekip çökercesine oturdu. Yoğun bir içki kokusu hâkimdi. Yüzü parlak kırmızı, gözleri kançanağı gibiydi. "Fazla kalamam, kadınıma geri dönmeliyim. Beni morgda sanıyor."

Scarpetta, ona kahve uzattı, koyu bir kahve. "Ayılacak kadar uzun kalacaksın yoksa motosikletinin yanına bile yaklaşamazsın. Bu durumda ona bindiğine inanmıyorum. Sanki bu sen değilsin. Neyin var senin?"

"Birkaç tane içki içtim, ne var bunda? Ben iyiyim."

"Hem de çok şey var ve sen iyi değilsin. Alkole ne kadar dayandığın umurumda bile değil. Her alkollü sürücü ölmeden, sakatlanmadan ya da hapse düşmeden önce iyi olduğunu düşünür."

"Buraya ders dinlemeye gelmedim."

"Ben de seni buraya sarhoş gelmen için davet etmedim."

"Neden beni davet ettin? Fırçalamak için mi? Benimle ilgili başka bir yanlış bulmak için mi? Yüksek standartlarına uymayan başka bir şey bulduğun için mi?"

"Sen böyle konuşmazdın."

"Belki de sen, beni hiç dinleliyordun," dedi Marino.

"Buraya seninle açık ve dürüst bir konuşma yapabiliriz umuduyla gelmeni istedim, ama öyle görünüyor ki bu iyi bir zaman değil. Misafir odamda uyusan iyi olur, sabah konuşuruz."

185

"Ne zaman olursa fark etmez." Marino esneyip gerindi kahvesine dokunmadı. "Konuş bitsin, yoksa buradan gidiyorum."

"Oturma odasına gidip ateşin karşısına oturalım." Mutfak masasından kalktı.

"Dışarı 27 derece, Marino da ayağa kalktı.

"O zaman burayı serin ve hoş bir hale- getireyim." Scarpetta gidip havalandırmayı açtı. Marino onun peşinden Scarpetta'nın en sevdiği odaya gitti. Burası tuğla şöminesi, çam yer döşemesi, açıktaki kirşileri ve sıvalı duvarlarıyla küçük bir oturma odasıydı. Scarpetta ızgaraya kimyasal bir odun koyup yaktı, iki sandalyeyi şömineye yaklaştırıp lambaları kapattı.

Marino alevlerin kütüğü yakmasını seyrederken, "Bunları kullandığına inanmıyorum. Her şeyin orijinalini isterken sahte kütük kullanıyorsun," dedi.

Lucious Meddick blokun etrafında dolaşırken daha fazla sinirlenmeye başlamıştı.

O sarhoş müfettiş motosikletle gelip komşuları rahatsız ettikten sonra ikisinin içeriye girdiğini görmüştü. Gündelik ikili, diye düşündü Lucious. O kutsanmış biriydi, çünkü ona yanlış yapılmıştı ve Tann bunu düzeltiyordu. O kadına dersini vermek için yola çıkan Lucious ikisini de yakalamıştı. Cenaze arabasını yavaşça karanlık sokağa sokarken yine lastiğinin patlamasından endişelenip daha fazla öfkelenmeye başladı. Düş kırıklığı artarken bileğindeki lastik bandı şaklattı. Polis telsizinden gelen sesler uykusunda bile deşifre edebildiği uzak bir parazit halindeydi.

Onu aramamışlardı. William Hilton Highway'de ölümcül bir araba kazasının yanından geçmiş, cesedin rakip cenaze evinin arabasına konduğunu görmüştü. İşte bir kez daha kimse

Lucious'u umursamıyordu. Beaufort bölgesi artık o kadının bölgesiydi ve Lucious 'u kimse aramıyordu. Adresini karıştırdığı için kadın, onun aleyhinde oy kullanmıştı. Eğer

186

bunun mahremiyetinin ihlali olduğunu düşünüyorsa ne anlama geldiği konusunda bir fikri yoktu.

Geceleri pencerelerden kadınları filme almak yeni bir şey değildi. Bu kadar kolay olması çok şaşırtıcıydı. Pek çok kadın perdeleri veya jaluzileri kapama zahmetine girmiyor ya da bir iki santim aralık bırakıp kim bakacak ki, diye düşünüyorlardı. Kim bir çalının arkasına saklanır ya da bir ağaca tırmanırdı ki, tabii ki Lucious. O kibirli kadın doktorun insanların şaşkınlıkla seyredeceği ve kimin çektiğinin asla bilinmeyeceği ev videosunu seyrettiğini hayal etti. Daha da iyisi ikisini de hareket halinde yakalayacaktı. Lucious cenaze arabasını -kendisinininki kadar bile güzel değildi- ve araba kazası düşündü. Bu haksızlık dayanılmazdı.

Kim aranmıştı? O değil. Telsizciyi arayıp bölgede olduğunu söylemesine rağmen Lucious'u aramamışlardı. Telsizci kız kibirli bir ses tonuyla onu aramadığını söylemiş, hangi birim olduğunu sormuştu. Lucious herhangi bir birimden olmadığını söylemiş, bunun üzerine kadın, ona polis kanallarından ve hatta telsizlerden uzak durmasını söylemişti. Bir kırbaç gibi acıtana kadar lastik bandı tekrar şaklattı. Kaldırımların üstünden geçip kadın doktorun bahçesinin arkasındaki demir kapıya gelince yolu kapatan beyaz Cadillac'ı gördü. Burası karanlıktı. Lastiği bir kere daha şaklatıp küfretti. Cadillac'm arka tamponunda oval biçimindeki tampon çıkartmasını fark etmişti.

Hilton Head'in başharfleri olan HH yazılıydı.

Kahrolası cenaze arabasını burada bırakacaktı. Hem zaten bu ara sokağa kimse girmezdi. Cadillac'ı ihbar edip polis ona ceza kestiğinde nasıl da gülecekti. Neşe içinde yaratacağı sıkıntıları düşündü. Kahrolası müfettiş, o kaltak için çalışıyordu, ikisini eve girerken görmüştü. Müfettişin seksi bir kız arkadaşı vardı, onunla morgda karşılaşmıştı. Dr..Scarpetta'mn da kuzeyde bir erkek arkadaşı olduğunu duymuştu. İşte bu çok ilginçti. Lucious

187

kendini aptal yerine koyuyor, işinin reklamını yapıyor, kaba müfettişe ondan gelecek işler için teşekkür ediyor ve karşılığında ne alıyordu? Saygısızlık. Ayrımcılık. Şimdi bunun bedelini ödemek zorundaydılar.

Motoru ve ışıkları kapatıp Cadillac'a bakarak aşağı indi. Cenaze arabasının arkasını açtı, üzerinde güzelce katlanmış çarşaflar ve beyaz ceset torbalan olan boş bir sedyeyi yere indirdi. Arkada sakladığı alet kutusundaki kamerayı ve ekstra pilleri çıkarıp kapağı kapattı. Cadillac'a baktı, yanından geçip eve nasıl yaklaşabileceğini düşündü.

Sürücü tarafında camın ardında birisi hareket etti. Arabanın içi karanlıktı ve bir kişinin belli belirsiz hareket ettiğini gördü. Lucious sevinçle video alıcısını açtı ve hafızasında ne kadar boşluk kaldığına baktı. Cadillac'ın içinde tekrar bir hareketlenme oldu. Lucious arabanın arkasına geçip plakasını videoya kayıt etti.

Herhalde içeride bir çift vardı, önce heyecanlandı. Sonra kınldı. Farlarını görmüşlerdi ve yoldan çekilmemişlerdi. Bu saygısızlıktı. Cenaze arabasının arkasında karanlıkta park ettiğini görmüşlerdi, çünkü yanlarından geçemiyordu, daha düşüncesiz olamazlardı. Ama pişman olacaklardı. Eliyle cama vurdu. Onları korkutmak istiyordu. "Plakanızı aldım." Sesini yükseltti. "Hemen polisi arıyorum."

Yanan kütükler çatırdarken şöminenin üstündeki ingiliz yapımı köşeli saatin tik takları duyuluyordu.

"Gerçekten neyin var senin?" diye sordu Scarpetta, ona bakarak. "Neyin var?" "Bunu soran sensin o halde senin bir şeyin var."

"Bizim bir şeyimiz var, buna ne dersin? Sen perişan görünüyorsun, beni perişan ediyorsun. Şu geçtiğimiz hafta tamamen kontrol dışıydı. Bana ne yaptığını ve neden yaptığını söylemek ister misin?" diye sordu. "Yoksa benim söylememi mi istersin?"

188

"Lütfen Marino konuş benimle."

Marino ateşe bakmaya devam etti. Bir süre için ikisi de konuşmadı.

"E-postaları biliyorum," dedi. "Ama bunu zaten biliyorsundur, çünkü geçen gece Lucy'den yanlış alarmı kontrol etmesini istemiştin."

"Demek onu benim bilgisayarımı kontrol etmesi için yolluyorsun. Ne kadar güveniyorsun bana?"

"Ah, senin güven hakkında bir şey söylemenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ben istediğimi söylerim."

"Kız arkadaşına yaptırdığın tur. Hepsi kayıtlı, her dakikasını gördüm."

Marino birden irkildi. Tabii ki kameralar ve mikrofonlardan haberdardı, ama birilerinin onları gözetleyeceğini hiç düşünmemiştir. Belli ki her hareketlerinin ve sözlerinin kameraya alındığını biliyordu, ama Lucy'nin kayıtlara bakacağını düşünmemiş olmalıydı. Bu konuda haklıydı. Lucy'nin bunu yapması için bir neden yoktu. Marino bu yaptığımm fark edilmeyeceğinden emindi ve bu durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Her yerde kameralar var," dedi Scarpetta. "Gerçekten kimsenin bunu öğrenmeyeceğini mi düşündün?"

Marino cevap vermedi.

"Ben umursadığımı sanıyordum, öldürülen o küçük çocuğu umursa-dığını sanıyordum, ama sen onu göstererek kız arkadaşına gösteriş yaptın. Bunu nasıl yapabildin?"

•Marino ne ona baktı, ne de cevap verdi.

"Marino böyle bir şeyi nasıl yapabildin?" diye tekrar sordu.

"Bu onun fikriydi. Kayıtlarda bunu da izlemiş olmalısın," dedi.

"Onu izinsiz gezdirmen zaten yeterince kötü. Onun cesetlere bakmasına nasıl izin verirsin? Özellikle de o çocuğunkine."

189

"Lucy'nin beni casus gibi izlediği kaydı gördün." Scarpetta'ya öfkeyle bakıyordu. "Shandy hayır cevabını kabul etmiyordu. Buzdolabından çıkmadı. Denedim."

"Bu bir mazeret değil."

"Bıktım artık bu casusluktan."

"İhanet ve saygısızlık, ben de bundan bıktım," dedi Scarpetta.

"Zaten istifa etmeyi düşünüyordum," dedi çirkin bir tonla. "Eğer Dr. Şelften gelen e-postalarıma burnunu soktuysan, hayatımın geri kalanında burada seninle takılmaktan daha iyi fırsatlanm olduğunu görmüş-sündür."

"İşten ayrılmak mı? Yoksa seni kovacağımı mı umuyorsun? Çünkü yaptığın şeyden sonra bunu hak ediyorsun. Biz morgu insanlara açmıyoruz ve orada bulunan zavallı insanlarla gösteriş yapmıyoruz."

"Tanrım, kadınların her şeye aşın tepki vermesinden nefret ederim. O kadar duygusal ve mantıksızsınız ki. Hadi devam et kov beni," dedi boğuk bir sesle. İnsanların ayık olduklanm göstermek için çok fazla çabaladıklarında yaptıkları gibi telaffuzuna dikkat ediyordu.

"Dr. Şelf de tam olarak bunu istiyor."

"O senden çok daha önemli diye onu kıskanıyorsun."

"Bu benim tanıdığım Pete Marino değil."

"Sen de benim tanıdığım Scarpetta değilsin. Senin hakkında yazdığı diğer şeyleri okudun mu?"

"Benim hakkımda bir sürü şey yazmış."

"Neden yaşadığın yalanı itiraf etmiyorsun? Belki de Lucy bunu senden almıştır."

"Cinsel tercihim mi? Çaresizce öğrenmek istediğin şey bu mu?"

"Bunu kabul etmekten korkuyorsun."

190

"Eğer Dr. Şelfin ima ettiği şey doğru olsaydı bundan korkmazdım. Bundan korkanlar onun gibi, senin gibi insanlardır."

Marino arkasına yaslanıp bir an için ağlayacakmış gibi göründü. Sonra ateşe dönerken yüzü yine sertleşti.

"Dün yaptığın şey benim bunca yıldır tanıdığım Marino'nun yaptığı bir şey olamaz."

"Belki öyledir ve sen bunu hiç görmemiştir."

"Öyle olmadığını biliyorum. Sana ne oldu?"

"Bu hale nasıl geldiğimi bilmiyorum," dedi. "Geri dönüp bakınca bir süre için iyi bir boksör olduğumu görüyorum, ama ezilmiş bir beyin istemedim. New York'ta üniformalı polis olmaktan bıktım. Doris'le evlendim, o da benden bıktı. Hastalıklı bir oğlum vardı öldü ve şimdi de hastalıklı serserilerin peşindeyim. Nedenini bilmiyorum. Senin yaptığın işi neden yaptığını da hiç anlayamadım, herhalde bana hiç söylemeyeceksin," dedi asık suratla.

"Belki de kimsenin bana duymaya ihtiyacı olan ya da kendimi anlaşılmış ve önemli hissetmemi sağlayacak bir şey söylemediği bir evde büyüdüğüm içindir. Belki de babamın ölmesini seyrettiğim içindir. Hepimizin her gün yaşadığı bir şey bu. Belki de hayatımın geri kalanını beni çocukken yenen bir şeyi anlamaya çalışarak geçirdim. Ölümü. Kim olduğumuzun ya da ne yaptığımızın basit veya mantıklı nedenleri olduğunu sanmıyorum." Marino'ya baktı, ama o Scarpetta'ya bakmıyordu. "Belki de senin davranışını da açıklayan basit ya da mantıklı bir cevap yoktur, ama keşke olsaydı."

"Senin için çalışmıyordum. Bu durum değişti." Marino ayağa kalktı. "Bir burbon alacağım." "Daha fazla burbona ihtiyacın yok," dedi kederli bir şekilde.

191

Marino dinlemiyordu. Bara giden yolu biliyordu. Scarpetta, onun dolabı açtığını, oradan bir kadeh aldığını sonra da başka bir dolaptan da bir şişe aldığını duydu. Marino bir elinde şişe, bir elinde likör kadehi ile odaya geri döndü. Scarpetta'nın midesinde bir huzursuzluk başlamıştı. Marino'nun gitmesini istiyordu, ama gecenin bir yansı sarhoş bir şekilde onu kovamazdı.

Marino şişeyi sehpa koydu. "Richmond'un en iyi dedektiflerinden biriysen sen de şeftin ve uzun yıllar birlikte hiç sorun yaşamadan çalıştık." Kadehini kaldırdı. Marino içkisini yudumlamazdı. Büyük yudumlar halinde içerdi. "Sonra sen kovuldun, ben işi bıraktım. O zamandan beri hiçbir şey düşündüğüm gibi gitmedi. Florida'yı çok seviyordum. Harika bir eğitim tesisimiz vardı. Ben soruşturmaların basındaydım, iyi para alıyordum. Hatta ünlü bir psikiyatra bile gidebiliyordum. Psikiyatra ihtiyacım olduğundan değil, ama kilo vermişim ve vücudum harika olmuştu. Onu görmeyi bırakana kadar gerçekten iyi gidiyordum."

"Dr. Şelfe devam etseydin hayatını yok ederdi. Onun seninle iletişim kurmasının yalnızca manipülasyon olduğunu göremediğine inanamıyorum. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Mahkemede nasıl olduğunu gördün, onu duydun."

Marino içkisinden bir yudum daha aldı. "İlk kez senden daha güçlü bir kadın vardı ve sen bunu kaldıramadın. Belki de benim onunla olan ilişkimden hoşlanmıyorsun. Bu yüzden aleyhinde konuştun, çünkü yapacak başka bir şeyin yoktu? Buraya tıkilip kaldın ve ev kadını olmak üzeresin."

"Bana hakaret etme. Seninle kavga etmek istemiyorum."

Marino içkisini içerken nefreti artık iyice ortaya çıkmıştı. "Belki de Florida'dan taşınmamızı istemenin nedeni benim onunla olan ilişkimdir. Bunu şimdi anlıyorum."

192

"Sanırım Florida'dan taşınmamızın nedeni Wilma Kasırgası'ydı," dedi Scarpetta midesinin daha da kötüleştiğini hissederek. "O ve yeniden gerçek bir işe, gerçek bir ofise ihtiyacım olması."

Marino içkisini bitirip biraz daha koydu.

"Yeterince içtin," dedi Scarpetta.

"Haklısın." Kadehini kaldırıp bir yudum daha aldı.

"Seni eve götürmesi için bir taksi çağırmanın zamanı geldi."

"Belki de buradan def olup gidip başka bir yerde gerçek bir işe başlamalısın, o zaman kendini daha iyi hissedersin."

"Benim nerede kendimi daha iyi hissedeceğime sen karar veremezsin," dedi Scarpetta, onu dikkatle inceleyerek. Ateşin ışığı iri yüzünde oynayıyordu. "Lütfen daha fazla içme, yeterince içtin."

"Yeterli olduğu kesin."

"Marino lütfen Dr. Şelfin aramıza bir uçurum açmasına izin ver-me."

"Bunu yapması için ona ihtiyacım yok. Bunu sen kendi başına yapım."

"Hadi böyle yapmayalım!"

"Hadi yapalım." Marino'nun dili dolaşıyordu, sandalyesinde sallanarak gözlerinde sinir bozucu bir parıltıyla ona bakıyordu. "Kaç günüm kaldığını bilmiyorum. Ne olacağını kim bilebilir

ki? Bu yüzden zamanımı nefret ettiğim bir yerde bana hak ettiğim saygıyı göstermeyen biri için çalışarak geçirmeyi düşünmüyorum. Sanki sen benden daha iyiymişsin gibi. Ama daha iyi değilsin."

"Kaç günüm kaldı derken ne demek istiyorsun? Hasta mısın?" diye sordu Scarpetta.

"Hasta ve yorgun, söyledığım şey bu."

Scarpetta, onu hiç bu kadar sarhoş görmemişti. Ayakta sallanırken biraz daha burbon koymaya çalıştı, fakat başaramadı. Scarpetta şişeyi

193

onun elinden almak istedi, ama Marino'nun gözlerindeki bir şey buna engel oldu.

"Yalnız yaşıyorsun ve burası güvenli değil," dedi Marino. "Güvenli değil. Bu eski evde tek başına yaşıyorsun."

"Ben her zaman yalnız yaşadım."

"Evet, bu durumda Benton'ı nasıl açıklıyorsun? Umanm ikinizin güzel bir hayatı olur."

Scarpetta, Marino'yu bu kadar sarhoş ve nefret dolu görmemişti. Ne yapacağını bilemiyordu.

"Bir seçim yapmam gerekiyor. Bu yüzden sana gerçeği söyleyeceğim." Marino konuşurken tükürükler saçıyor, elindeki kadeh tehlikeli bir şekilde yan duruyordu. "Senin için çalışmaktan çok sıkıldım."

"Eğer böyle hissediyorsan bunu bana söylediğine sevindim." Ama Scarpetta, onu ne kadar rahatlatmaya çalışırsa Marino o kadar öfkeleniyordu.

"Benton, o zengin züppe. Dr. Wesley. Ben bir doktor, avukat ya da Hintli aşçı olmadığım için sana göre hiçbir zaman yeterince iyi değilim. Sana bir şey söyleyeyim. Ben Shandy için yeterince iyiyim ve o hiç de senin sandığın gibi biri değil. Seninkinden daha iyi bir aileden geliyor. Miami'de yoksul bir market çalışanının çocuğu olarak yoksul bir şekilde büyümemiş."

"Çok sarhoşsun. Misafir odasında yatabilirsin."

"Senin ailen de benimkinden iyi değil. Haftanın beş günü ucuz makarna ve domates sosu yiyen yoksul italyanlar."

"Sana bir taksi çağırayım."

Marino kadehini sehpa çarptı. "Anma adayıp buradan gitmem gerçekten iyi fikir."

Dengesini sağlamak için koltuğa tutundu.

"O motosikletinin yanına bile yaklaşmıyorsun," dedi Scarpetta.

194

Marino yürümeye başladı. Scarpetta kollarını tutarken devasa cüssesiyle kapı pervazına çarptı.

Scarpetta, onu durdurmaya çalışıp gitmemesi için yalvarırken onu neredeyse kapıya kadar sürükledi. Elini cebine sokup motosikletinin anahtarını çıkardı, Scarpetta anahtarı kaptı.

"Anahtarı bana ver. Bak nazikçe söylüyorum."

Scarpetta anahtarı avucunun içinde saklayıp elini arkaya götürdü. On kapının orada küçük antrede mücadele ediyorlardı. "Motosikletine binmeyeceksin, zaten zor yürüyorsun ya taksiye binersin ya da bu gece burada kalırsın. Kendini ya da bir başkasını öldürmene izin vermeyeceğim. Lütfen dinle beni."

"Ver onu bana." Marino iradesiz gözlerle ona bakıyordu. O artık Scarpettanm tanımadığı devasa bir adam, kendisine fiziksel olarak zarar verebilecek bir yabancıydı. "Ver onu bana." Scarpettanm arkasına uzanıp bileğini yakaladı. Scarpetta korkudan şok geçiriyordu.

"Marino bırak beni." Kolunu kurtarmak için mücadele etti ama mengeneye sıkışmış gibiydi. "Canımı acıtıyorsun."

Marino arkasına uzanıp diğer bileğini yakaladı. Üzerine eğilirken Scarpettanm korkusu dehşete dönüştü. Scarpettanm zihni hızla çalışıyor, daha ileri gitmeden onu durdurmanın yollarını arıyordu.

"Marino bırak beni canımı acıtıyorsun. Hadi oturma odasına gidip konuşalım." Sesinin sakin çıkmasına gayret ediyordu, ama kollarıyla arkasına yapışmıştı. Marino vücudunu onunkine bastırdı. "Marino. Kes şunu. Bunu yapmayı istemiyorsun. Çok sarhoşsun."

Marino, onu öperek vücudunu kavradı. Scarpetta başını çevirip ellerini itmeye çalıştı. Onunla mücadele ederken durmadan hayır diyordu, ikisi boğuşurken anahtar yere düştü. Marino onun bluzunu yırttı. Scarpetta ona durmasını söyleyip durdurmaya çalışırken Marino üstünü yutmaya devam etti. Scarpetta-ellerinden kurtulmaya çalışarak canını yaktığını

195

söyledi. Sonunda Marino'yla mücadele etmeyi bıraktı, çünkü o artık Marino değildi. Evinin içinde kendisine saldıran bir yabancıydı. Marino elleri ve ağzıyla onu incitirken dizlerinin üstüne düştü ve Scarpetta, onun arka cebindeki tabancayı gördü.

"Marino? İstedğin bu mu? Bana tecavüz etmek mi istiyorsun? Marino?" Sesi o kadar sakin ve korkusuzdu ki sanki başkasının bedeninden geliyor gibiydi. "Marino? İstedğin bu mu? Bana tecavüz etmek mi istiyorsun? Bunu istemediğini biliyorum. Biliyorum."

Marino birden durdu. Scarpetta'yı bırakınca hava birden serinledi. Marino ellerini yüzüne kapatıp dizlerinin üstünde öne doğru eğildi. Scarpetta'mn bacaklarına sarılıp çocuk gibi ağlamaya başladı. Marino ağlarken Scarpetta tabancayı onun belinden çıkardı.

"Bırak beni." Scarpetta ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Bırak beni." Marino dizlerinin üstünden kalkmadan elleriyle yüzünü örttü. Scarpetta tabancanın şarjörünü çıkarıp, yuvada mermi olup olmadığını kontrol etti. Silahı yanındaki masanın çekmecesine koyup motosiklet anahtarını aldı. Anahtarı ve şarjörü şemsiyeliğin içine sakladı. Marino'nun ayağa kalkmasına yardım edip mutfağın çıkışındaki misafir yatak odasına götürdü. Yatak küçüktü ve Marino yatınca her santimini doldurmuş gibiydi. Scarpetta, onun çizmelerini çıkarıp üstünü örttü.

"Hemen geleceğim," dedi ışığı açık bırakarak.

Misafir banyosunda bir bardağa su doldurup ilaç şişesinden dört ağrı kesici aldı. İçi acıyor, teni yanıyordu. Tualete oturup öğürdü. Derin nefesler alıp aynadaki kırmızı yüzüne bakarken bir yabancıyı görüyor gibiydi. Yüzüne soğuk su serpip ağzını yıkadı. Kendini kontrol etmesi birkaç dakika sürdü. Misafir odasına döndüğünde Marino horluyordu.

"Marino. Uyan. Otur." Onu doğrultup yastığı arkasına koydu. "Bunları al, bütün suyu iç, çok su içmen lazım. Sabah kendini berbat hisse-

196

deceksin, ama bu işe yarar." Marino suyu içip ilaçları aldı. Scarpetta, ona bir bardak daha getirirken yüzünü duvara döndü. "Lambayı kapat," dedi Marino duvara doğru.

"Uyanık kalman gerek."

Marino cevap vermedi.

"Bana bakmak zorunda değilsin ama uyanık kalman gerek."

Marino, ona bakmıyordu. Viski, sigara ve ter kokuyordu. Kokusu Scarpetta'ya olardan, acıyan yerlerini hatırlatıyordu. Yeniden midesi bulandı.

"Merak etme," dedi Marino boşuk bir sesle. "Buradan gideceğim ve beni bir daha görmeyeceksin, sonsuza dek yok olacağım."

"Sen çok sarhoşsun ve ne yaptığını bilmiyorsun," dedi. "Ama olanları hatırlamam istiyorum. Bunları yanı hatırlamak için olabildiğince uyanık kalman gerekli. O zaman atlatabiliriz."

"Neyim olduğunu bilmiyorum. O adamı neredeyse vuruyordum. Vurmayı çok istedim. Neyim var bilmiyorum."

"Kimi neredeyse vuruyordun?" diye sordu Scarpetta.

"Barda," dedi Marino sarhoş konuşmasıyla. "Neyim olduğunu bilmiyorum."

"Barda neler olduğunu anlat bana."

Marino duvara bakıp soluklan ağırlaşırken bir sessizlik oldu.

"Kimi neredeyse vuruyordun?" diye yüksek sesle sordu.

"Adam birilerinin onu gönderdiğini söyledi."

"Göndermek mi?"

"Senin hakkında tehditler savurdu. Onu neredeyse vuruyordum. Sonra buraya gelip onun gibi davrandım. Kendimi öldürmeliyim."

"Kendini öldürmeyeceksin."

"Öldürmeliyim."

197

"O zaman budaha da kötü olur. Beni anlıyor musun?"

Marino cevap vermedi. Scarpetta'ya bakmıyordu.

"Eğer kendini öldürürsen sana üzülmeceğim ve seni bağışlamayacağım," dedi Scarpetta.

"Kendini öldürmek çok bencilce, o zaman hiçbirimiz seni affetmeyiz."

"Senin için iyi değilim, yeterince iyi değilim, hiçbir zaman olamayacağım. Hadi bunu söyle de kurtulalım." Ağzında sanki kumaş parçası varmış gibi konuşuyordu.

Yatağın yanındaki sehpa da duran telefon çaldı. Scarpetta açtı.

"Benim," dedi Benton. "Gönderdiğimi gördün mü? Nasılsın?"

"Evet, ya sen?"

"Kay? İyi misin?"

"Evet, ya sen?"

"Tanrım, birisi mi var orada?" diye sordu telaşla.

"Her şey yolunda."

"Kay? Orada birisi mi var?"

"Yarın konuşuruz. Evde kalıp bahçede çalışmaya karar verdim. Bull'un yardıma gelmesini isteyeceğim."

"Emin misin, onunla bir sıkıntı yaşamayacağından emin misin?"

"Artık eminim," dedi Scarpetta.

Saat sabahın dördü, Hilton Heat. Beyaz dalgalar sanki denizin ağzı köpürüyormuş gibi kumsala yayılıyordu.

Will Rambo tahta basamaklarda sessizce yürüyordu. Kilitli kapının üstünden geçti, italyan tarzı beyaz villanın çok sayıda bacası, kemerli girişleri, koyu kırmızı çatısı vardı.

Arka tarafta bakır lambaların altında, üzerinde kültürlarının, boş kadehlerini ve araba anahtarının bulunduğu taş bir masa duruyordu. Kadın

198

o zamandan beri yedek anahtarı kullanıyordu. Ama zaten çok sık arabaya binmiyordu. Neredeyse hiçbir yere gitmiyordu. Will Rambo sessizce hareket ederken, palmiye ağaçları ve çamlar rüzgârda sallandı.

Ağaçlar sallanıyor, Roma'nın üstüne büyü serpiyor gibiydi. Çiçek yaprakları Via D 'Monte Tarpeo boyunca kar gibi savrukuyordu. Gelincik çiçekleri kan kırmızı, antik tuğla duvarların üzerinden sarkan salkımlar vücuttaki morluklar gibiydi. Güvercinler basamaklar boyunca hopluyor, kadınlar sokak kedilerini Whiskas'la ve çöplerin arasında plastik tabaklarda buldukları yumurtalarla besliyorlardı.

Yürüyüş için güzel bir gündü. Turist trafiğı yoğundu. Kız biraz sarhoştı, ama Will Rambo 'nun yanında rahat ve muduydu. Rambo, onun mutlu olacağını biliyordu.

"Babamla tanışmanı istiyorum," dedi Rambo duvann üstünde oturup sokak kedilerine bakarlarken. Kız tekrar bunların ırklarının bozulup deforme olduğu zavallı sokak kedileri, olduklarını, birisinin onları koruması gerektiğini söyledi.

"Bunlar sokak kedisi değil vahşi kediler, arada fark var. Bu vahşi kediler burada olmak istiyor.ve eğer onları kurtarmaya çalışırsan seni parçalarlar. Bunlar sokağa atılan ya da acı çeken, bir çöp tenekesinden diğerine gidip birisi onları yakalayıp öldürene kadar böyle yaşayan kediler değiller."

"Neden birisi onları öldürsün ki?" diye sordu kız.

"Çünkü bannaklanndan çıkıp bu güvensiz yerlere geldiklerinde başlarına gelecek olan şey budur. Arabalar çarpar, köpekler kovalar ve sürekli tehlike halinde ve onanılmaz yaralar içinde kalırlar. Şu kediler gibi değildirlər. Şunlara bir bak, hepsi yalnız ve onları izin vermedikçe kimse onları yanına gitmeye cesaret edemez. Olmak istedikleri yer burası, bu harabelerin arası."

199

"Sen çok garipsin, " dedi kız, onu dirseğıyle dürterek. "İlk tanıştığımızda öyle düşünmüştüm, ama tatlısın da."

"Hadi gel," dedi Rambo, kızın kalkmasına yardım ederek

"Çok sıcak oldu," diye şikayet etti kız. Çünkü Rambo uzun siyah paltosunu ona sarmış hava soğuk ya da güneşli olmasına rağmen, şapka ve güneş gözlüğü takmasında ısrar etmişti.

"Sen çok ünlüsün ve insanlar sana bakacaktır," diye hatırlattı ona. "Bakacaklarını biliyorsun ve biz insanların bakmalarını istemiyoruz."

"Kapaklığımı düşünmeye başlamadan önce arkadaşlarımı bulmam lazım."

"Hadi gel, dairemi görmelisin çok güzeldir. Seni oraya arabayla götüreceğim, çünkü yorgun olduğunu görebiliyorum. Eğer istersen arka-daşlarını da arayıp davet edebilirsin, güzel şarap içip peynir yiyeceğiz. "

Sonra birden kafasının içindeki ışıklar sönmüş gibi karanlık oldu ve parlak kırıntı parçalarıyla dolu sahneler uyanı. Sanki bir zamanlar bir hikâye veya bir gerçeği anlatan vitraylı cam küçük parlak parçalara ayrılmış gibiydi.

Evin kuzey tarafındaki merdivenler süpürülmemiş, çamaşır odasına giden kapı iki ay önce oraya son gelişinden beri açılmamıştı. Merdivenlerin iki tarafında gülhatmi çiçekleri vardı. Panel camın arkasındaki alarm panelini ve kırmızı ışığı görebiliyordu. Alet çantasından elmas uçlu cam keserini çıkardı. Camdan bir parça keserek çalıların arkasındaki toprağa koydu. Köpek ulumaya başlarken Will duraksadı, ama sükûnetini bozmadı. İçeri uzanıp kilidi çekti, kapıyı açtı ve alarm ötmeye başladı. Şifreyi girince sustu. Artık aylardır özlediği evin içindeydi. Bunu o kadar uzun zamandır hayal etmiş ve planlamıştı ki sonunda bu kadar kolay olması hayal kırıklığına uğratmıştı. Çömelip kumlu parmaklarıyla elini tel kafesten içeri soktu, köpeğe fısıldadı. "Bir şey yok. Her şey iyi olacak."

200

Köpek ulumayı kesti. Will, yapıştırıcı ve özel kumun bulunmadığı elinin üst kısmını yalamasına izin verdi.

"Aferin oğlum," diye fısıldadı. "Endişelenme." Kumlu ayaklarıyla çamaşır odasından çıkıp oynayan filmin sesine doğru gitti. Kadın ne zaman dışarıda sigara içse merdivenlere oturup kapıyı açık bırakmak gibi bir kötü alışkanlığı vardı. Oraya oturup açık bir yara gibi duran havuzun siyah dibine bakarken dumanın bir kısmı içeri girerdi. Duman dokunduğu her şeye kaka olarak nüfus ediyordu. Will sigaranın iğrenç kokusunu alıyordu. Bu mide bulandırıcı bir kokuydu. Kadının havası gibi sert, donuk. Hastalıklı bir hava. Ölüme yalan.

Duvarlar ve tavanlar toprak rengi, taş zemin ise deniz rengindeydi. Her kapı kemerliydi. Devasa saksılardaki, bitkiler porsuyup kahverengileş-mişti, çünkü onları yeterince sulamıyordu. Taş zeminde siyah saçlar vardı. Kadının zaman zaman dolaşıp saçlarını yolduğu yerlerde birikmişti. Sırtı kendisine dönük kanepede uyuyordu. Başının tepesindeki kel nokta dolunay gibi soluk renkteydi.

Will'in çıplak kumlu ayakları sessizdi. Film oynamaya devam ediyordu. Michael Douglas ve Glenn Close müzik setinde çalan Madam Butterfly ariası eşliğinde şarap içiyordu. Will kemerli girişin altında durup Öldüren Cazibeyi seyretti. Filmin her karesini biliyordu. Defalarca seyretmişti. Kadın bilmeden camın ardından onunla birlikte seyretmişti. Diyaloglar daha karakterler söylemeden kafasmda canlanıyordu. Michael Douglas gidiyor, Glenn Close öfkeyle onun gömleğini yırtıyor.

Altta olanı görmek için umutsuzca yırtıyor, parçalıyordu. Ellerinde o kadar çok kan vardı ki, Roger'm bağırsaklarını içeri sokmaya çalışırken kendi derisinin rengini göremiyordu. Rüzgâr ve kum ikisine doğru savruluyor, birbirlerini zorlukla görüyor ve duyuyorlardı.

Kadın kanepede sarhoş ve uyuşturulmuş gibi uyuduğu için onu duyamazdı. Üzerine eğilen ve onu taşımak için bekleyen Will'i hissetmiyordu. Kadın ona teşekkür edecekti.

201

"Mil! Yardım et bana! Lütfen bana yardım et! Oh Tanrı lütfen!" Çığlıklar. "Çok acıyor! Lütfen ölmeme izin verme!"

"Ölmeyeceksin." Onu sılıca tutuyordu. "Ben buradayım, buradayım hemen yanımdayım." "Dayanamıyorum!"

"Tanrı- insana dayanabileceğinden fazlasını vermez. " Will küçük bir çocukken babası her zaman ona böyle söylerdi.

"Bu doğru değil."

"Doğru olmayan nedir? " Oturma odasında oturmuş şarap içerlerken ve Will masanın taş ayağını tutarken böyle sormuştu babası.

"Bütün ellerimde ve yüzümdeydi. Tadını hissedebiliyordum, onun tadını hissediyordum. Onu hayatta tutmaya çalışırken kanının tadı ağızımdaydı, çünkü ona ölmeyeceğine dair söz vermiştim."

"Dışarı çıkmalıyız. Hadi gidip kahve içelim."

Will duvardaki düğmeyi çevirip filmin sesini sonuna kadar açtı, kadın doğrulup oturdu ve çığlık atmaya başladı. Yüksek ses yüzünden kadının çığlıklarını zorlukla duyuyordu. Ona doğru eğilip kumlu parmağını kadının dudağına koydu, başını iki yana sallayıp yavaşça onu susturdu. Votka kadehini doldurup kadına uzatı. içmesini işaret etti. Alet çantasını açıp feneri ve

kamerayı çıkardı. Kanepede kadının yanına oturup kan çanağına dönmüş panik haldeki gözlerine baktı. Kadının kirpikleri yoktu, hepsini .yolmuştu. Kadın ayağa kalkıp koşmaya çalışmadı. Will, ona içkisini işaret etti, o da içti. Olması gerekeni şimdiden kabul etmişti. Ona teşekkür edecekti.

Filmin sesi evi sarsarken kadının dudaklan, "Lütfen canımı yakma," dedi. Bir zamanlar güzel bir kadındı.

"Şşştttt." Will başını iki yana sallayıp onu susturdu. Kumlu parmağıyla dudağına dokundu, dişine kadar bastırdı. Daha sonra alet kutusunu açtı,

202

içinde yapıştırıcı, kum torbalan, siyah saplı iki uçlu testere ve çeşitli hobi bıçakları vardı.

Sonra arkadaşının sesini duymaya başladı. Roger ağlıyor, çığlıklar atıyor ve ağzından kanlı köpükler fışkınyordu. Ama bu kez ağlayan Roger değil, kanlı dudaklarıyla yalvaran bu kadındı. "Lütfen canımı yakma!"

Glenn Close, Michael Douglas'a çekip gitmesini söylüyordu.

Kadın bir nöbet geçiriyormuş gibi ağlamaya ve hıçkırmaya başladı. Will kanepeye bağdaş kurarak oturdu. Kadın, onun ellerine ve ayakları altına baktı. Alet kutusunu ve yerdeki kamerayı görünce kaçınılmazı fark etmek, şişmiş kızarmış yüzünde etkisini gösterdi.

Will, onun tırnaklarının ne kadar bakımsız olduğunu fark etti. Dayanılmaz acılar çeken insanları ruhani olarak kucaklayıp acıdan kurtardığı zaman hissettiği duygu içini kapladı. Hoparlörlerden çıkan sesi kemiklerinde hissedebiliyordu.

Kadının ezilmiş kanlı dudakları kıpırdadı. "Lütfen canımı yakma, lütfen, lütfen yapma." Ağlayıp burnu akarken kanlı dudaklarını diliyle ıslattı. "Ne istiyorsun? Para mı? Lütfen canımı yakma," diye kıpırdadı kanlı dudakları.

Will gömleğini ve pantolonunu çıkarıp güzelce kadını, sehpanın üstüne koydu. Külodunu da çıkarıp diğer giysilerinin üstüne koydu, içindeki gücü hissedebiliyordu ve sonra onu bileklerinden sıkıca yakaladı.

203

On Birinci Bölüm

Şafak. Yağmur yağacak gibi görünüyordu.

Rose kösedeki dairesinin penceresinden dışarı bakarken okyanus Murray Bulvarı'nın karşısındaki deniz setine yavaşça çarpıyordu. Bir zamanlar harika bir otel olan oturduğu binanın yakınında, Charleston'un en pahalı evleri vardı. Okyanusun kenarındaki bu muhteşem malikânelerin fotoğraflarını çekmiş, arada sırada baktığı bir albüm hazırlamıştı. Olanlara inanmak onun için imkânsız görünüyordu. Hem kâbus, hem de bir rüyada yaşıyor gibiydi.

Charleston'a taşındığında tek istediği okyanusa yakın bir evde oturmaktı. "Okyanusun orada olduğunu bilecek kadar yakın olmalıyım," diye tarif etmişti. "Son kez senin peşinden bir yere taşınmış olacağım," demişti Scarpetta'ya. "Bu yaşta bahçeyle uğraşmak istemiyorum. Hep su kenarında yaşamak istedim, ama çürük yumurta kokan bir bataklıkta değil, okyanus kıyısında. Bir de okyanusun yürüyebileceğim kadar yakın olması gerekiyor." Uzun süre böyle bir yer bulmak için dolaşmışlardı. Rose sonunda Ashley Nehri yakınlarında eski bir apartman dairesi bulmuş, Scarpetta, Lucy ve Marino orayı restore etmişlerdi. Bu iş için Rose tek

-204

kuruş bile harcamamıştı ve Scarpetta maaşına da zam yapmıştı. Öyle olmasa Rose kirayı ödeyemezdi, ama bu durum hiç dile getirilmemişti. Scarpetta'nın söylediği tek şey Charleston'ın yaşadıkdan diğer yerlere göre daha pahalı bir şehir olduğuydu. Ama öyle olmasa bile Rose bir zammı hak ediyordu.

Rose kahve yapıp haberleri seyrederken Marino'nun aramasını bekliyordu. Bir saat geçince merak etmeye başladı. Bir saat daha geçti ve haber çıkmayınca Rose'un düş kırıklığı artmaya başladı. Marino'ya birkaç mesaj bırakıp, bu sabah işe gelemeyeceğini, ona uğrayıp kanepayı taşımasına yardım edip edemeyeceğini soran bir mesaj bırakmıştı. Üstelik onunla konuşması gerekiyordu. Scarpettaya konuşacağım söylemişti. Bu iyi bir zamandı. Saat neredeyse on olmuştu. Cep telefonunu tekrar aradı ve sesli bir mesaj bıraktı. Açık pencereden bakarken serin hava içeri girdi. Su dalgalı ve hırçındı, kurşun rengine bürünmüştü.

Kanepeyi kendi basma çekmemesi gerektiğini biliyordu, ama sabırsızlanmış ve sinirlenmişti. Bu yüzden kendi basma yapmaya karar verdi. Çok kısa bir süre önce başarabileceği bir iş olan kanepe çekmenin aptallık olduğunu düşünürken öksürdü. Yorgun bir şekilde oturup dün gecenin, aynı kanepede yapılan sohbet, el ele tutuşup öpüşmelerin anılan arasında kendini kaybetti.

Telefon çaldı, Lucy'ydi.

"Nasıl gitti?" diye sordu Rose.

"Nate merhaba diyor."

"Ben, onun senin hakkında söyledikleriyle daha çok ilgileniyorum."

"Yeni bir şey yok."

"Bu iyi haber." Rose mutfak tezgâhına gidip televizyonun uzaktan kumandasını buldu. Derin bir nefes aldı. "Kanepeyi çekmek için Marino gelecekti, ama her zamanki gibi..."

205

Bir duraklama oldu. Lucy konuşmaya başladı. "Arama nedenlerimden biri de o. Kay Teyzeme uğrayıp Nate'le olan randevumu anlatacaktım. O gittiğimi bilmiyor. Endişelenmemesi için gidip geldikten sonra anlatıyorum. Marino'nun motosikleti evinin yakınında duruyordu."

"Seni bekliyor muydu?"

"Hayır."

"Saat kaç gibiydi?"

"Sekiz civan."

"Bu mümkün değil," dedi Rose. "Marino sekizde hâlâ komada oluyor... en azından bu günlerde öyle."

"Starbucks'a gittim, dokuzda tekrar evin oradan geçtim ve bil bakalım kimi gördüm?"

BMW'siyle patates cipsi kız arkadaşı..."

"O olduğundan emin misin?"

"Plakasını söylememi ister misin? Banka hesabında ne kadar parası olduğunu filan... aslında fazla bir şey de yok. Parasının çoğunu harcamış gibi görünüyor. Babasından kalanları da öyle, adamın bu parayı bir hiç uğruna bırakmış gibi düşünüyor insan. Ama kız bir sürü anlamsız yere yatmış yapmış, şimdi de aynı hızla harcıyor."

"Bu çok kötü. Starbucks'tan dönerken seni gördü mü?"

"Ferrari'yledim. Can sıkıcı bir şıllık olmasının yanı sıra birde korse bilemem. Özür dilerim..."

"Özür dileme. Şıllığın ne olduğunu biliyorum ve ona bu tanımın çok iyi uyduğundan hiç şüphem yok. Marino'nun şıllık bulma konusunda özel bir yeteneği var."

"Sesin iyi gelmiyor. Zor nefes alıyor gibisin," dedi Lucy. "Ben biraz sonra sana gelip kanepeni çeksem ne dersin?"

"Seni bekliyor olacağım," dedi Rose. Telefonu kapatırken öksürmeye başladı.

Televizyonu açtığı sırada Drew Martinin hızlı servisiyle, rakibinin karşılık vermeyi bile denemediği sahneyi gördü. CNN geçen yılın Fransız

206

Açık Tenis Turnuvası'ndaki görüntüyü, Drew ile ilgili haberleri verirken kullanıyordu. Tenisçi Drew'un hayatını tekrar tekrar yayınlıyorlardı. Tekrar tekrar. Alt yazılar. Roma. Polis tarafından kordon altına alınmış inşaat alanı, yanıp sönen acil ışıklar.

"Bu konuda başka ne biliyoruz? Yeni bir gelişme var mı?"

"Romalı yetkililer hiçbir şey söylemiyorlar. Öyle görünüyor ki ne bir ipucu, ne de bir şüpheli var. Bu korkunç cinayet gizemini hâlâ koruyor. Buradaki insanlar neden diye soruyor. Cesedin bulunduğu inşaat alanının etrafına çiçekler koyduklarını görebiliyorsunuz."

Ekrandan birkaç görüntü daha geçti, Rose seyretmemeye çalışıyordu. Çünkü hepsini defalarca görmüştü, ama hâlâ büyülenmeye devam ediyordu.

Drew servis atıyor.

Drew ağa doğru koşup topa o kadar hızlı vuruyor ki top seyircilere zıplıyor, kalabalık ayağa fırlayıp çılgınca alkışlıyor, bağırıyor.

Drew, Dr. Şelfin programında. Hızla konuşuyor, zihni bir konudan diğerine atlıyor, çünkü Amerika Açık Tenis Kupası'm kazandığı için çok heyecanlı. Tenisin Tiger Woods'u olduğu söyleniyor. Dr. Şelf görüşmede sormaması gereken sorular soruyor.

"Bakire misin Drew?"

Kız utanarak, yüzünü ellerinin arasma alıyor.

"Hadi." Dr. Şelf kendinden çok emin bir şekilde gülümsüyor. "Ben herkesle bunları konuşuyorum." Seyircilere dönüyor. "Utanç. Neden seks hakkında konuşurken utanç hissedersiniz?"

"Bekâretimi on yaşımdayken kaybettim. Ağabeyimin bisikletine binerken."

Kalabalık deli gibi.

"Drew Martin 16 yaşında öldü," diyor muhabir.

207

Rose kanepeyi oturma odası boyunca iterek duvara dayamayı başardı. Sonra da üzerine oturup ağladı. Kalkıp odada dolaştı, biraz daha ağladı. İnleyerek bu ölümün yanlış, şiddetin dayanılmaz olduğunu ve bundan nefret ettiğini söyledi kendi kendine. Bütün bunlardan nefret ediyordu. Banyodaki ilaç şişesini aldı, mutfığa gidip kendine bir kadeh şarap koydu. İlacı şarapla birlikte yuttu. Birkaç dakika sonra öksürerek uzun uzun nefes aldı, ardından ikinci tableti de yuttu. Telefon çalıyordu. Dengesiz bir şekilde telefona uzandı, ahizeyi neredeyse düşürüyordu.

"Alo?"

"Alo?" dedi Scarpetta.

"Haberleri seyretmemeliyim."

"Ağlıyor musun?"

Başı dönüyor, her şeyi çift görüyordu. "Yalnızca grip."

"Hemen geliyorum," dedi Scarpetta.

Marino başını koltuğun arkasına yaslarken gözleri koyu renk gözlüklerinin ardında gizlenmişti, elleri iki yanındaydı.

Dün geceki giysileriyle uyuduğu her halinden belliydi. Yüzü kızarmıştı. Bir süredir yıkanmayan sarhoşların iğrenç kokusu vardı üzerinde. Görünüşü ve kokusu, tarif edilemeyecek kadar korkunç olan hatıraları aklına getirdi. Scarpetta arabayı sürerken korkunç bir sessizlik vardı. Araba sarımsak ve peynir kokusuyla doluydu. Marino camını açtı.

"Işık gözlerimi acıtıyor. Işığın gözlerimi bu kadar acıttığına inanmıyorum," dedi Marino.

Bunu defalarca söylemişti. Neden Scarpetta'ya bakmadığı ya da kapalı gökyüzü ve yağmura rağmen güneş gözlüklerini çıkarmadığı şeklindeki sorulmamış soruya cevap veriyordu. Bir saat kadar önce Scarpetta ona * kahve ve kızarmış ekmek getirdiğinde Marino inleyerek doğrulmuş,ba-

208

şını tutmuştu. "İnandırıcı olmayan bir şekilde, neredeyim ben?" diye sormuştu.

"Dün gece çok sarhoştun." Scarpetta kahveyi ve ekmeği yatağın yanındaki komodine koymuştu. "Hatırlıyor musun?"

"Eğer bir şey yersem kusarım."

"Dün geceyi .hatırlıyor musun?" - Marino davranışlarından onun evine geldikten sonrasını hatırlamadığını söyledi. Ama her şeyi hatırladığı anlaşılıyordu. Midesinin bulandı-ğından şikâyet etmeye devam etti.

"Keşke arkada şu yiyecekler olmasaydı. Şu anda yiyecek kokusu alacak durumda değilim."

"Bu çok kötü. Rose grip olmuş."

Scarpetta, Rose'un binasının arkasındaki park yerine bıraktı arabasını.

"Ben kesinlikle grip olmak istemiyorum," dedi Marino.

"O zaman arabada kal."

"Silahıma ne yaptığını bilmek istiyorum." Bunu daha önce birkaç kez söylemişti.

"Daha önce söylediğim gibi emniyetli bir yerde."

Scarpetta arabayı park etti. Arka koltuk saklama kaplarıyla doluydu. Bütün gece uyumayıp yirmi kişiyi doyuracak kadar Fontino soslu Taglio-lini, lazanya Bolonez ve sebze çorbası pişirmişti.

"Dün gece dolu silah taşıyacak durumda değildin," dedi Scarpetta.

"Silahımın nerede olduğunu bilmek istiyorum, ne yaptım onu?"

Scarpetta'nın biraz önünde yürüyordu ve ona yardım etmeyi bile teklif etmemişti.

"Tekrar ediyorum. Dün gece silahım senden aldım, motosiklet anahtarını aldım. Zor ayakta dururken motosiklete binmekte ısrar ettiğin için anahtarı senden aldım, hatırlıyor musun?"

209

"Senin şu burbon," dedi beyaz boyalı eve girerken. "Booker's." Sanki bu Scarpetta'nın hatasıydı. "Onun kadar iyi bir burbon alacak param yok. O kadar yumuşak ki."

"Yani suç benim."

"Neden evinde o kadar güçlü bir şey bulundurduğunu bilmiyorum."

"Çünkü geçen Noel'de sen getirmiştin."

"Birisi krikoyla kafama vurmuş olmalı," dedi merdivenleri çıkıp kapıcıyla birlikte içeri girerken.

"Günaydın Ed," dedi Scarpetta. Lobinin çıkışındaki ofisinden gelen televizyon sesini duyabiliyordu. Haberlerde Drew Martin cinayetiyle ilgili haberler vardı.

Ed ofisine doğru bakıp başım salladı. "Korkunç görünüyor, gerçekten çok güzel bir kızmış. Öldürülmeden hemen önce onu burada görmüş- tüm. Ne zaman kapıdan girse bana yirmi dolar verirdi. Çok korkunç, çok hoş bir kızdı. Sıradan biri gibi davranırdı."

"Burada mı kalıyordu?" diye sordu Scarpetta. "Her zaman Charleston Clays Otelinde kaldığını sanıyordum. En azından haberlerde öyle söylüyorlardı."

"Tenis koçunun orada dairesi var ve nadiren kahr, ama evi var işte," dedi Ed.

Scarpetta bunu daha önce neden hiç duymadığını merak etti. Ama şimdi bunu sormak için doğru zaman değildi. Rose için endişeleniyordu. Ed, Rose'un katının düşmesine bastı. Kapılar kapandı. Marino'nun koyu renk gözlükleri hâlâ gözündeydi.

"Galiba migrenim var," dedi. "Migren için bir şeyin var mı?"

"Zaten sekiz yüz miligramdık ibuprofen aldın. Beş saatten önce başka bir şey alamazsın."

"Onun migrene bir yaran yok. Keşke evde öyle bir burbonun olmasaydı. Sanki birisi beni uyuşturmuş gibi."

210

"Kendini uyuşturan tek kişi sensin."

"Bull'u aradığına inanamıyorum. Ya tehlikeliyse?"

Scarpetta, Marino'nun dün gecedan sonra bunu söylediğine inana-mıyordu.

"Umarım ofiste de yardım etmesini istemeyeceksin. Ne biliyor ki? Yalnızca ayağımızın altında dolaşacaktır."

"Şu anda bunu düşünemiyorum. Aklımda Rose var ve belki sen de kendinden başka birini düşünsen iyi edersin." Sinirlenmeye başlamıştı. Scarpetta duvarları beyaz boyalı, zemini mavi halı kaplı koridordan geçti.

Rose'un dairesinin zilini çaldı, cevap yoktu, içeriden televizyon dışında hiç ses gelmiyordu. Kutuyu yere koyup zili tekrar çaldı, sonra Rose'un cep telefonunu aradı. Telefonun içeride çaldığını duyabiliyordu.

"Rose!" Scarpetta kapıyı yumrukladı. "Rose!" Televizyon dışında hiçbir ses duymuyordu.

"Anahtar bulmalıyız," dedi Marino'ya. "Ed'de vardır. Rose!"

"Boş ver onu." Marino kapıyı olabildiğince şiddetli bir şekilde tekmeledi. Tahta kapı parçalanıp zincir kırıldı. Kapı uçup arkadaki duvara çarparken, piring menteşeler yere düştü.

Rose kanepede hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Gözleri kapalı, yüzü kül gibiydi. Uzun, kar beyazı saçları dağılmıştı.

"Hemen 911'i ara!" Scarpetta, Rose'un arkasına yastık koyarken, Marino ambulansı aradı. Scarpetta, Rose'un nabzına baktı. Altmış bir.

"Geliyorlar," dedi Marino.

"Arabaya git. Çantam bagajda."

Marino daireden koşarak çıktı. Scarpetta yerdeki şarap kadehini ve kanepenin altına gizlenmiş gibi duran ilaç şişesini fark etti. Rose'un, Roxidocon aldığını görünce panikledi. Bu bağımlılık yaptığı bilinen güçlü

211

bir ağrı kesiciydi. Yüz tabletlik kutu on gün önce doldurulmuştu. Şişenin ağzını açıp on beş miligramlık tabletleri saydı. On yedi tane kalmıştı.

"Rose!" Scarpetta, onu sarstı. Rose sıcaktı ve terliyordu. "Rose, uyan! Beni duyuyor musun? Rose!"

Scarpetta yatak odasına gidip ıslak bir bezle geldi. Bezi Rose'un alnına koyup elini tuttu. Onunla konuşup uyandırmaya çalıştı. Marino geri dönmüştü. Deli gibiydi. Scarpetta'ya çantasını verirken çok korkmuş görünüyordu.

"Kanepeyi taşımış, onu ben yapacaktım," dedi koyu renk gözlükleriyle kanepeye bakarak. Uzaktan siren sesleri gelirken Rose kıpırdandı. Scarpetta çantasından tansiyon aletini ve stetoskopunu çıkardı. "Buraya gelip kanepeyi çekeceğime söz vermiştim," dedi Marino. "Kendi başına çekmiş. Kanepe şuradaydı." Koyu renk gözlüklerinin ardından camın kenarındaki boş alana bakıyordu.

Scarpetta, Rose'un kolunu sıvadı, stetoskopu koluna geçirdi, kan akışını durdurmak için tansiyon aletini dirseğinin hemen üstüne sardı.

Siren sesleri çok yüksekti.

Aleti şişirdi, sonra vanayı açıp havayı yavaşça boşaltırken damar boyunca akan kanı dinledi.

Siren sesleri durdu. Ambulans gelmişti. Yüksek tansiyonu 8.6, düşük tansiyonu 5.8'di.

Rose'un göğsünü ve sırtını dinledi. Solunumu hafiflemişti, tansiyonu düşüktü.

Rose kıpırdandı, başını oynattı.

"Rose?" dedi yüksek sesle. "Beni duyuyor musun?"

Rose'un gözleri yavaşça açıldı.

"Ateşini ölçeceğim." Dijital termometreyi Rose'un dilinin altına koydu. Termometre birkaç saniye sonra öttü. 37.1'di. ilaç şişesini kaldırdı. "Kaç tane aldın bundan?" diye sordu. "Ne kadar şarap içtin?"

212

"Yalnızca gribim."

"Kanepeyi kendin mi çektin?" diye sordu Marino sanki fark edermiş gibi.

Rose başını salladı. "Aşın yüklendim. Hepsi bu."

Koridordan hızlı ayak sesleri ve sedye gürültüsü geldi.

"Hayır," diye itiraz etti Rose. "Gönder onları."

Mavi eşofmanlı iki acil servis görevlisi sedyeyi iterek içeri girdi. Üzerinde defibrilatör cihazı ve diğer aletler vardı.

Rose başını "hayır" anlamında iki yana salladı. "Hayır. Ben iyiyim. Hastaneye gitmiyorum." Ed endişeli bir şekilde içeri girdi.

"Sorun nedir bayan?" Soluk mavi gözlü, sansin acil servis görevlisi kanepeye yaklaşp

Rosea baktı. Sonra Scarpetta'ya döndü.

"Hayır." Rose inatçıydı. Onları eliyle göndermeye çalıştı. "Gerçekten! Lütfen gidin. Bayıldım. Hepsi bu."

"Hepsi bu değil," dedi Marino, Rose'a. Koyu renk gözlükleriyle sansin acil servis görevlisine bakıyordu. "Kapıyı kırmak zorunda kaldım."

"Gitmeden önce tamir etsen iyi olur o zaman," diye mırıldandı Rose.

Scarpetta kendini tanıttı. Rose'un alkolle oksikodonu kanştırdığını, oraya geldiklerinde bilincinin yerinde olmadığını söyledi.

"Bayan?" Sarışın görevli Rose'a doğru eğildi. "Ne kadar alkol ve oksikodon aldınız ve ne zamanınız?"

"Her zamankinden bir tane fazla, yani üç tablet ve yalnızca yarım kadeh şarap."

"Bayan bana bu konuda dürüst davranmanız çok önemli."

Scarpetta, adama ilaç şişesini uzatıp Rose'a döndü. "Dört ile altı saatte bir tablet diyor. Sen bundan iki tane fazla almışsın, şimdiden yüksek dozdasın. Her şeyin yolunda olup olmadığım görmek için hastaneye gitmeni istiyorum."

213

"Hayır."

"Tabletleri çiğnedin mi, yoksa bütün olarak mı yuttun?" diye sordu Scarpetta. Çünkü tabletler çiğnendiğinde daha hızlı çözünüyor, oksikodon daha hızlı serbest kalıp emiliyordu.

"Her zamanki gibi bütün olarak yuttum. Dizlerim çok kötü ağrıyordu." Marino'ya baktı.

"Kanepeyi itmemeliydim."

"Eğer acil servis görevlileriyle girmezsen seni ben götüreceğim," dedi Scarpetta. Sarışın acil servis görevlisinin ona baktığının farkındaydı.

"Hayır." Rose inatçı bir şekilde başını sallıyordu.

Marino, sarışın görevlinin Scarpetta'yı seyretmesini seyrediyordu. Marino geçmişte yaptığı gibi korumacı-bir tavırla Scarpetta'ya yaklaşmadı. Scarpetta en rahatsız edici soruyu, yani Rose'un neden Roxicodone kullandığını sormadı.

"Hastaneye gitmiyorum," dedi Rose. "Gerçekten gitmeyeceğim."

"Görünüşe göre size ihtiyacımız yok," dedi Scarpetta. "Teşekkürler."

"Birkaç ay önce bir konferansınızı dinlemiştim," dedi sarışın görevli. "Ulusal Adli Tıp Akademisi'nde çocuk ölümleriyle ilgili bir konferanstı."

isim kartında T. Turkington yazılıydı. Scarpetta, onu hatırlamıyordu.

"Sen orada ne arıyordun?" diye sordu Marino, "o akademi polisler içindir."

"Ben Beaufort Bölgesi Şerif Departmanında müfettişim. Akademiye beni onlar gönderdi. Mezun oldum."

"İşte bu ne kadar garip," dedi Marino. "O zaman Charleston'da ambulansa ne arıyorsun?"

"Bugün izinliyim. Acil serviste çalışıyorum."

"Burası Beaufort bölgesi değil."

"Ek kazanç sağlıyor. Acil serviste öğrendiklerim işimde faydalı oluyor. Burada kız arkadaşım var. Ya da vardı." Turkington bu konuda rahat

214

görünüyordu. Scarpetta'ya döndü. "Eğer her şeyin yolunda olduğunu düşünüyorsanız biz gidelim."

"Teşekkürler. Ben, ona dikkat ederim," dedi Scarpetta.

"Bu arada sizi yeniden görmek çok güzel." Mavi gözleri bir an için Scarpetta'ya sabidendi, sonra arkadaşıyla birlikte gitti.

Scarpetta, Rosea, "Her şeyin yolunda olduğunu görmek için seni hastaneye götürüyorum," dedi.

"Beni hiçbir yere götürmüyorsun. Lütfen gidip bana yeni bir kapı getirir misin?" dedi Rose, Marino'ya. "Ya da yeni bir kilit veya yaptığın bu pisliği temizleyecek herhangi bir şey."

"Arabamı alabilirsin," dedi Scarpetta anahtarı ona fırlatarak. "Ben eve yürürüm."

"Evine girmem gerekiyor."

"Bu biraz bekleyecek," dedi Scarpetta.

Güneş duman rengi bulutların arasına bir girip bir çıkıyor, deniz kıyıya doğru yükseliyordu.

Güney Carolina'da doğup büyümüş Ashley Dooley rüzgârlığını çıkarıp kollarını koca göbeğinde bağladı. Yeni kamerasını kansası Madelisa'ya çevirdi. Bir kum tepesinin ardında siyah beyaz köpek ortaya çıkınca kamerayı durdurdu. Köpek kulakları sürünerek Madelisa'ya doğru ilerledi. Sonra nefes nefese kadının bacaklarına sürtündü.

"Oh, bak Ashley!" Kadın çömelip köpeği okşadı. "Zavallı bebek, ne oldu tatlım? Korkma. Bu bir yavru." Köpekler onu severdi. Arayıp bulurlardı. Hiçbir zaman bir köpek ona hırlamaz ya da zarar verecek bir şey yapmazdı. Geçen yıl kanser olduğunda Frizbi'yi uyutmak zorunda kalmışlardı. Madelisa bunun üstesinden gelememiş, pahalı olduğu için tedaviyi reddeden Ashley'yi hiç affetmemişti.

215

"Şuraya doğru git," dedi Ashley. "Eğer istersen köpek de filme girebilir. Arkadaki bütün şu güzel evleri alıyorum. Vay canına şuna bak. Avrupa'da görebileceğin gibi bir şey, kimin böyle büyük bir eve ihtiyacı olur ki?"

"Keşke Avrupa'ya gidebilsek."

"Bu kamera bir harika."

Madelisa bunu duymaya dayanamıyordu. Her nasılsa kocası, bir kameraya bin üç yüz dolar verebiliyordu, ama zavallı Frizbi için tek kuruş bile harcamamıştı.

"Bütün şu balkonlara ve kırmızı çatıya bak," diyordu kocası. "Böyle bir evde yaşadığını düşünsene." Eğer öyle bir evde yaşasaydık senin şık kameralar ve plazma televizyon almam umursamazdım, ama o zaman Frizbi'nin veteriner masraflarını da karşılayabilirdik, diye düşündü Madelisa. "Hayal edemiyorum," dedi kum tepesinin önünde poz vererek. Köpek nefes nefese ayağının dibine oturdu.

"Şuraların altında otuz milyon dolarlık bir ev olduğunu duydum." Kocasını eliyle işaret etti. "Gülümse. Bu bir gülümseme değil, kocaman gülümse. Sanırım ünlü birinin eviydi, belki de Wal-Mart'ı kuran adamın. Bu köpek neden böyle nefes nefese kalmış. Burası hiç sıcak değil. Köpek titriyor da, belki de hastadır. Kuduz olabilir."

"Hayır, tatlım korkmuş gibi titriyor. Belki de susamıştır. Sana bir şişe su getirmeni söylemiştim. Ayrıca Wal-Mart'ı kuran adam öldü," diye ekledi. Köpeği okşayıp sahili incelerken etrafta kimseyi görmedi. Yalnızca uzaklarda balık avlayan birkaç kişi vardı. "Galiba kaybolmuş," dedi. "Buralarda onun sahibi olacak birini göremiyorum."

"Gidip arayalım. Biraz film çekeriz."

"Neyi arayalım?" diye sordu karısı. Köpek bacaklarına sürmüyor, nefes nefese titriyordu. Madelisa, onu kontrol edince, banyo yapması ve tırnaklarının kesilmesi gerektiğini fark etti. Ama başka bir şey daha vardı.

216

"Oh, Tanrım galiba yaralı." Köpeğin boynunun üst kısmına dokundu, kanlı parmağına bakıp köpeğin tüylerini karıştırdı, yarasını bulmaya çalıştı. Ama yara yoktu. "İşte bu çok garip, üzerine kan nereden bulaşmış olabilir ki? Burası da kanlı ama yaralanmış gibi görünmüyor. İyyy, bu çok iğrenç."

Parmaklarını şortuna sildi.

"Belki de bir kedi filan yemiştir."

Ashley kedilerden nefret ederdi. "Yürümeye devam edelim. Saat ikide tenis var. Ondan önce yemek yemek istiyorum. O salamlı sandviçten kaldı mı hiç?"

Madelisa arkasına baktı. Köpek kumda oturmuş nefes nefese onlara bakıyordu.

"Çalıkların arkasındaki şu tuğla yığınının altına gömdüğün küçük kutuda yedek anahtar sakladığını biliyorum," dedi Rose.

"Marino akşamdan kalma ve onun motosikletiyle ve .40 kalibrelik tabancasıyla etrafta dolaşmasını istemedim," dedi Scarpetta.

"Senin evine neden geldi ki?"

"O konuyla ilgili konuşmak istemiyorum."

"Ben senin hakkında konuşmak istiyorum. Neden kanepeden kalkıp bir sandalye çekmiyorsun? Neredeyse üzerimde otururken seninle konuşmak zor oluyor," dedi Rose.

Scarpetta yemek odasından bir sandalye getirip oturdu. "Şu tedavin?"

"Eğer ima ettiğin oysa morgdan ilaç çalmıyorum. Düzinelerce ilaç şişesiyle gelen bütün o zavallı insanlar, çünkü neden? Çünkü ilaçlarını almıyorlar. İlaçlar hiçbir şeyi düzeltmez. Eğer düzeltseydi insanlar en sonunda morga gelmezdi."

"İlaç şişesinin üstünde senin ve doktorun adı var. Bak, onu hemen arayıp ne tür bir doktor olduğunu, neden onu gördüğünü sorup öğrenebilirim."

217

"O bir onkolog."

Scarpetta göğsüne bir tekme yemiş gibi oldu.

"Lütfen bunu benim için daha da zorlaştırma," dedi Rose. "Küllerim için bir vazo seçme zamanım gelene kadar bunu öğrenmeyeceğini umuyordum. Yapmamam gereken bir şey yaptığımı biliyorum." Nefesini düzeltmeye çalıştı. "Çok kötü durumdaydım, çok üzgündüm ve her yerim ağrıyordu."

Scarpetta, onun elini tuttu. "Duygularımızın bizi nasıl pusuya düşürdüğü ne kadar garip. Sen çok metinsin, yoksa inatçı mı demeliyim. Şimdi bu durumla hesaplaşman gerekiyor."

"Öleceğim," dedi Rose. "Herkes bunu yapmaktan nefret ediyorum."

"Ne tür kanser?" Rose'un elini tuttu.

"Akciğer. Bu hastalığın ofiste sigara içtiğin o eski günlerde, pasif içici olmamdan kaynaklandığını düşünmeye başlamadan önce..." diye söze başladı Rose.

"Keşke içmeseydim. Bunu ne kadar istediğimi anlatamam."

"Beni öldüren şeyin onunla bir ilgisi yok," dedi Rose. "Gerçekten bu onuda dürüstüm."

"Küçük hücre mi yoksa büyük olmayan hücre mi?"

"Küçük olmayan."

"Adenokarsinom mu, skuamöz mü?"

"Adenokarsinom. Teyzem de bundan ölmüştü. Benim gibi o da hiç igara içmezdi. Büyükbabası da skuamözden öldü. O sigara içerdi. Milyon yılda geçse akciğer kanseri olacağımı düşünemezdim. Ama öleceğim de hiç aklıma gelmezdi zaten. Bu çok saçma değil mi?" İcini çekti. Yüzüne renk, gözlerine ışık gelmeye başlamıştı. "Her gün ölüme bakıyoruz, ama bu ölüm konusundaki inkânımızı. değiştirmiyor. Haklısın Dr. Scarpetta. Sanırım bugün beni arkadan vurdu. Geldiğini hiç görmedim."

218

"Belki de bana artık Kay demenin zamanı gelmiştir."

Rose başını iki yana salladı.

"Neden olmasın? Biz dost değil miyiz?"

"Ben her zaman şuurlara ve bunun bize çok faydalı olduğuna inanmı-şımdır," dedi.

"Tanımaktan onur duyduğum birisi için çalışıyorum. Adı Dr. Scarpetta. Ya da Şef." Gülümsedi.

"Ona asla Kay diyemem."

"Şimdi de benim insanüstü bir varlık olduğumu söylüyorsun. Tabii başkası hakkında konuşuyorsan o başka."

"O gerçekten başka biri. Senin gerçekten tanımadığın biri. Sanırım onun hakkmda benden çok daha olumsuz düşünüyorsun, özellikle de bu günlerde."

"Üzgünüm, ben az önce tarif ettiğin o kahraman kadın değilim, ama sana en iyi şekilde yardım etmeme izin ver. Seni ülkenin en iyi kanser merkezine göndereceğim. Stanford Kanser Merkezi. Lucy'nin gittiği yer. Seni ben götüreceğim. Gereken her türlü tedaviyi..."

"Hayır, hayır, hayır." Rose başını yine yavaşça iki yana salladı.

"Şimdi sessiz olup beni dinle. Her türlü uzmana gittim. Geçen yaz çıktığım üç haftalık tatili hatırlıyor musun? O bir yalandı. Çıktığım tek gezi bir uzmandan diğerine yaptığım yolculuktu. Sonra beni Lucy, Stanford'a götürdü. Doktorumu oradan buldum. Hastalığın gidişatı aynı. Tek seçimim kemoterapi ve radyoterapiydi, ben de reddettim."

"Mümkün olan her şeyi denemeliyiz."

"Zaten üç-B aşamasındayım."

"Lenf bezlerine sığramış mı?"

"Lenf bezlerine. Ve kemiklere. Dördüncü aşamaya geçmek üzere. Ameliyat olanaksız."

"Kemoterapi ve radyoterapi, hatta yalnız radyoterapi bile işe yarayabilir. Bunu denemeliyiz, böyle vazgeçemeyiz."

219

"Öncelikle biz diye bir şey yok. Ben var ve hayır, kendime bunu yapmayacağım. Saçlarımın dökülüp midemin bulanmasını, bu hastalığın beni öldüreceğini bildiğim halde perişan olmayı kabul etmiyorum. Er ya da geç. Hatta Lucy, bana marihuana getirmeyi bile teklif etti. Böylece kemoterapi midemi bukdırmayacakmış. Benim esrar çektiğimi düşünebiliyor musun?"

"Belli ki bu dunımu o da senin kadar biliyor," dedi Scarpetta. Rose başını salladı.

"Bana söylemeliydin."

"Lucy'ye söyledim ve sırlarımızın efendisi o. O kadar çok sır var ki, artık hiçbirimizin gerçekten doğru olanı bildiğinden emin değilim. İstemediğim şey tam olarak bu. Kendini kötü hissetmeni hiç istemedim."

"Bana yalnızca ne yapabileceğimi söyle." İcini büyük bir keder kaplamaya başlamıştı.

"Değiştirebileceklerini değiştir. Değiştiremeyeceğini asla düşünme."

"Söyle bana, istediğin her şeyi yapacağım," dedi Scarpetta.

"İnsan ölene kadar hayatında değiştirebileceklerini fark edemiyor, işte bunu değiştiremiyor." Rose göğsüne dokundu. "Sen istediğin her şeyi değiştirme gücüne sahipsin."

Dün gecenin hayali, Marino'nun kokusu, mücadelesi aklına gelince ne kadar yıkılmış olduğunu göstermemeye çalıştı.

"Ne oldu?" Rose, onun elini sıktı.

"Kendimi kötü hissetmemeyi nasıl becerebilirim?"

"Az önce bir şey düşündün ve o ben değildim," dedi Rose. "Marino. Korkunç görünüyor ve çok garip davranıyor."

"Çünkü o pislik suratlı sarhoş oldu," dedi Scarpetta sesinde öfkeyle.

"Pislik surat, işte bu .senin kullandığını duymadığım bir ifade. Ama bugünlerde benim de ağzım bozuldu. Hatta bu sabah Lucy'yle telefonda

220

konusurken Marino'nun son sevgilisi için şıllık dedim. Lucy sekiz civarında senin mahallenden geçiyormuş. Marino'nun motosikleti evinin önündeymiş."

"Sana yiyecek getirdim hâlâ koridorda duruyor. Gidip dolaba kaldırayım."

Öksürük nöbetinden sonra Rose mendili ağzından çekince parlak kırmızı kan lekeleri göründü,

"Lütfen, seni Stanford'a götürmeme izin ver," dedi Scarpetta.

"Bana dün gece olanları anlat."

"Konuştuk." Scarpetta yüzünün kızardığını hissediyordu. "O çok sarhoş olana kadar."

"Senin kızardığın daha önce hiç görmemiştim."

"Sıcak bastı."

"Evet, ben de gribim zaten."

"Senin için ne yapabileceğimi söyle."

"İşimi her zamanki gibi yapmama izin ver. Yeniden canlandırılmak istemiyorum, hastanede ölmek istemiyorum."

"Neden benim yanıma taşınmıyorsun?"

"Bu benim her zamanki gibi işime bakmam anlamına gelmiyor," dedi Rose.

"En azından doktorunla konuşmama izin verir misin?"

"Bilmen gereken başka bir şey yok. İstedğini sordun, ben de sana söyledim. Uygun bir tedavi yok. Yardımcı tedavi istiyorum."

"Evimde fazladan bir oda var. Küçük, ama belki de daha büyük bir yere taşınmalıyım," dedi Scarpetta.

"Bu kadar benliksiz olman seni bencil yapıyor. Kendimi suçlu ve etrafımdaki herkese acı verdiğim için korkunç hissetmeme neden olursan bu senin bencil olduğunu gösterir."

221

Scarpetta biraz tereddüt ettikten sonra, "Benton'a söyleyebilir miyim?" diye sordu.

"Ona söyleyebilirsin, ama Marino'ya değil. Ona söylemeni istemiyorum." Rose oturup ayaklarını yere uzattı. Scarpetta'nın iki elini tuttu. "Ben adli patolog değilim. Ama neden bileklerinde morluklar var?"

Köpek hâlâ bıraktıkları yerde Girilmez levhasının yanında kumun üstünde oturuyordu.

"Görüyor musun bu normal değil," dedi Madeiisa. "Bir saatten uzun bir süredir burada oturmuş bizim gelmemizi bekliyor. Hadi buraya gel sarkık kulak, seni küçük tatlı şey."

"Tadım adı bu değil, ona isim takma. Tasmaına bak," dedi Ashley. "Bak gerçek adı burada yazıyor. Nerede yaşadığı da!"

Madeiisa eğildi, köpek ona doğru uzanıp başını elinin arasına koydu ve yaladı. Madeiisa gözlerini kısarak tasmaına baktı, yanında okuma gözlükleri yoktu. Ashley'nin de öyle.

"Göremiyorum," dedi. "Görebildiğim kadarıyla telefon numarası gibi. Zaten cep telefonum da yanımda değil."

"Benim de öyle."

"İşte bu çok aptalca ya burada bileğimi falan burksam? Birisi mangal yapıyor," dedi havayı koklayarak. Etrafına bakınca balkonları ve kırmızı çatısı olan devasa beyaz evin arkasından duman yükseldiğini gördü. Girilmez tabelası olan birkaç evden biriydi bu. "Eee, ne piştiğini görmek için koşup gitmeyecek misin?" diye ^ordu köpeğe kulaklarını okşayarak. "Belki biz de kendimize küçük bir ızgara alıp dışarıda yemek yapabiliriz."

Köpeğin tasmaını yeniden okumaya çalıştı, ama gözlükleri olmadan bunu yapması mümkün değildi. Zengin insanlar düşünmüdü. Devasa beyaz evin arkasında yüksek çam ağaçları tarafından kısmen gizlenmiş evin verandasında mangal yapan milyoneri düşünmüdü.

222

"Kız kardeşine merhaba de," dedi Ashley kaldığı yerden devam ederek. "Burada Hilton Head'de Millionaire Row'da bulunan evimizin ne kadar lüks olduğunu söyle. Bir dahaki sefere barbekü yaptıkları şu malikâneye benzer bir yerde kalacağımızı da."

Madelisa sahilten aşağıya, evin olduğu yöne doğru baktı. Büyük ağaçların ardından doğru dürüst göremiyordu. Dikkatini köpeğe verip, "Bahse girerim şuradaki evde yaşıyor," dedi.

Birisinin barbekü yaptığı Avrupa tarzı görünümlü beyaz malikâneyi işaret ediyordu. "Oraya gidip soracağım."

"Git bakalım ben de biraz dolaşıp film çekeceğim. Bir dakika önce birkaç domuzbalığı gördüm."

"Hadi gel sarkık kulak, gidip aileni bulalım," dedi Madelisa, köpeğe.

Köpek kumda oturmuş kalkmıyordu. Madelisa, onu tasmaından çekti, ama köpek hiçbir yere gitmiyordu. "Tamam, o zaman," dedi. "Sen burada kal. Ben şu büyük eve gidip senin oraya ait olup olmadığını öğreneyim. Belki de dışarı çıktın ve onlar bunu bilmiyorlar. Ama kesin olan bir şey var. Birisi seni çok özleyiyor!"

Madelisa, ona sarılıp öptü. Sert kumların üstünden atlayıp yumuşak kumlara geldi. Deniz yosunlarından geçip birisinden kum tepelerine çıkmanın yasadışı olduğunu duymuş olsa da deniz otlarında yürümeye devam etti. Girilmez tabelasında hiç tereddüt etmeden cesurca iskelede yürümeye başladı. Zengin birinin, belki de ünlü birinin mangal yaptığı büyük beyaz eve doğru ilerledi. Durmadan arkasına bakıp köpeğin kaçıp gitmediğinden emin olmaya çalışırken herhalde öğle yemeği yapıyor diye düşündü. Kum tepesinin ardında köpeği göremedi. Sahilde de göremiyordu, yalnızca yunusların suda oynayışlarını filme alan Ashley'yi görüyordu, iskelenin bitiminde tahta bir kapı vardı. Kilitli olmamasına şaşırdı. Tamamen kapanmamıştı bile. Bahçeden geçip etrafa bakarak seslendi.

223

"Merhaba!" Hiç bu kadar büyük bir havuz görmemişti. İtalya veya İspanya ya da egzotik Uzakdoğu ülkelerinden gelmiş gibi görünen seramiklerle kaplı bir havuzdu bu. Etrafına bakıp, "Merhaba," diye seslenmeye devam etti. Kötü bir şekilde kesilmiş, bir tarafı yanmış diğer tarafı kanlı ve çiğ olan etin piştiği mangalın yanında merakla durakladı. Et garip görünüyordu, bifteğe ya da domuz etine benzemiyordu, tavuk olmadığı da kesindi.

"Merhaba!" diye seslendi. "Kimse yok mu?" Verandanın kapısına vurdu, cevap yoktu. Evin yan tarafına dolaştı. Mangalı kim yapıyorsa oralarda bir yerde olduğunu düşündü, ama yan bahçe boş ve bakımsızdı. Jaluzilerin arasındaki boşluktan bakınca taş ve paslanmaz çelikten yapılmış boş mutfakı gördü. Dergiler dışında böyle bir mutfak görmemişti. Kasap tahtasının yanında iki büyük köpek kâsesi olduğunu fark etti.

"Merhaba!" diye bağırdı. "Sanırım köpeğinizi buldum. Merhaba!" Seslenmeye devam ederek evin yan tarafına geçti. Kapıya giden merdivenleri çıktı. Kapının yanındaki büyük cam panellerden biri kırıktı. Koşarak sahile geri dönmeyi düşündü, ama çamaşır odasında büyük bir köpek kulübesi vardı ve içi boştu.

"Merhaba!" Kalbi deli gibi çarpıyordu. Eve izinsiz giriyordu, ama buranın köpeğin evi olduğunu anlamıştı. Yardım etmesi gerekiyordu. Ya köpek Frizbi olsaydı ve kimse onu geri getirmeseydi?

"Merhaba!" Kapıyı denedi ve kapı açıldı.

224

On ikinci Bölüm

Meşe ağaçlardan sular damkıyor.

Porsuk ağacı ve zeytin ağacının derin gölgelerindeki Scarpetta, bitkilerin çürümemesi için drenajı sağlamak amacıyla kırık çömlek parçalarını saksıların dibine döşedi. Sağanak yağmur yüzünden ıkk hava nemliydi. Yağmur birden başlamış ve sonra birden kesilmişti.

Bull elindeki merdiveni Scarpetta'nın bahçesini bir örtü gibi kaplayan meşe ağacının yanına getirdi. Scarpetta saksıya döktüğü toprağı düzelterek petunya, maydanoz, dereotu ve rezeneyi dikti; çünkü bunlar kelekleri çekiyordu. Kuzukulakların yerini değiştirip güneşi daha iyi alabilecekleri bir yere götürdü. Nemli, killi toprağın kokusu eski tuğla ve yosun kokusuna karşıyordu. "Eğer bu eğretiliği çekersem tuğlaya zarar verebilirim Bull. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bu Charleston tuğlasıdır. Tahminimce iki yüz yıllık," diye konuştu merdivenin tepesinden.

"Ben olsam biraz çekip ne olacağına bakardım."

Eğretiliği sorun çıkarmadan çıktı. Scarpetta tenekeyi doldururken Marino'yu düşünmemeye çalışıyordu. Rose'u. düşününce de midesi bu-lanıyordu. "Siz gelmeden az önce, sokağa motosikletli birisi geldi." Scarpetta yaptığı işi bırakıp ona baktı. "Marino muydu?"

225

Rose'dan döndüğünde Mario'nun motosikleti gitmişti. Scarpetta'nın arabasıyla eve gelip yedek anahtarı almış olmalıydı.

"Hayır, bayan, o değildi. Ben merdivende malta eriklerini buduyordum. Bu yüzden çitin üstünden motosikletteki adamı görebildim. O beni görmedi. Belki de önemli bir şey değildir." Makasın şaklamasıyla dallar yere düştü. "Bu birisi, sizi rahatsız ediyorsa, bunu bilmek isterim." "Ne yapıyordu?"

"Yola girip çok yavaş bir şekilde ilerledi. Yolun yansına gelince geri dönüp gitti. Turuncu ya da san renkli bir bandana takmıştı. Buradan anlaması zordu. Motosikletinin egzoz borusu çok kötüydü. Şingirdayıp neredeyse kesilecekmiş gibi boşuk boşuk ses çıkanyordu. Bilmem söylenmesi gereken bir şey varsa bunu söyleyin. Dikkatli olurum."

"Onu daha önce buralarda gördün mü?"

"Görseydim motosikletini tanırdım."

Marino'nun dün gece söylediği bir şey geldi aklına. Motosikletli biri onu park yerinde tehdit etmiş, eğer Scarpetta kasabadan ayrılmazsa kötü bir şey olacağını söylemişti. Kim onun gitmesini böyle bir mesaj verecek kadar çok isterdi ki? Aklına sorgu yargıcı geldi.

Bulla sordu: "Buradaki sorgu yargıcı hakkında bir şey biliyor musun? Adı Henry Hollings?"

"Yalnızca cenaze evi işinin savaştan beri onun ailesine ait olduğunu biliyorum. Calhoun'daki yüksek duvarların ardında bulunan devasa yer. Buradan fazla uzak değil. Sizi bir şeyin rahatsız etmesi fikri hoşuma gitmedi. Komşunuz çok meraklı."

Bayan Grimbale yine camdan bakıyordu.

"Bir atmaca gibi beni izliyor," dedi Bull. "Kaba bir havası var ve insanların incinmesi umurunda değil."

Scarpetta yaptığı işe geri döndü. Menekşelerini yiyen bir şey vardı. Bunu Bull'a söyledi.

226

"Bir de büyük bir fare sorununuz var," diye cevap verdi Bull. Bu daha çok bir kehanet gibiydi.

Scarpetta menekşeleri biraz daha inceledi. "Sülükler," diye karar verdi.

"Birayı deneyebilirsiniz," dedi Bull makası şaklatarak. "Karanlıktan sonra bir fincan bira dökün, içinde yüzüp sarhoş olur ve boğulurlar."

"Ve bira öncekinden daha fazla sülüşü çeker, hem ben hiçbir şeyi öldürmem."

Meşe ağacından biraz daha yağmur süzüldü. "Şurada rakun pislikleri gördüm." Bull makasıyla işaret ediyordu. "Menekşeleri yiyenler onlar olabilir."

"Rakunlar, sincaplar. Onlara bir şey yapamam."

"Yapılacak bir şeyler var, ama siz yapmazsınız. Hiçbir şeyi öldürmekten hoşlanmadığınız kesin. Yaptığınız işi düşününce bu biraz ilginç. Hiçbir şeyin sizi öldürmekten daha fazla rahatsız edeceğini düşünmüyorum."

"Öyle görünüyor ki yaptığım iş her şeyin beni rahatsız etmesine neden oluyor."

"Hı-hı. Çok fazla şey bildiğinizde böyle olur. Şuradaki ortancalar. Etraflarına birkaç parça paslı çivi koyarsanız renkleri maviye döner, ingiliz tuzu da işe yarar."

"Hiç duymamıştım."

Scarpetta büyüteciyle bir kamelya yaprağının arkasını inceleyip beyazımsı pullar gördü. "Bunları budayacağız. Hastalıklı yaralar olduğu için aletleri, başka bir şeyler üzerinde kullanmadan önce dezenfekte etmemiz gerekecek. Buraya bitki patologunu getirmeliyim."

"Hı-hı. Bitkilerin de insanlar gibi hastalıkları oluyor."

Kargalar, budanan meşenin üzerinde gürültü yapmaya başlamıştı. Birkaç tanesi birden kanat çırpıp uzaklaştı.

227

Madelisa, Tanrı'nın söylediğini yapmadığı için Tanrı'nın onu buzdan bir sütuna çevirdiği İncil'deki kadın gibi öylece duruyordu. Bir eve izinsiz giriyor, yasaları çiğniyordu.

"Merhaba?" diye seslendi tekrar.

Bütün cesaretini toplayıp çamaşır odasından çıktı. Şimdiye kadar gördüğü en büyük evin mutfağına girerek seslenmeye devam etti. "Merhaba!" Ne yapacağını bilemiyordu. Daha önce

hiç olmadığı kadar korktuğunu hissediyordu. Buradan olabildiğince hızlı bir şekilde çıkmalıydı. Evin içinde yürümeye, her şeye merakla bakmaya başlarken kendini bir hırsız gibi hissediyor, yakalanacağından ve hapse gireceğinden endişeleniyordu.

Hemen oradan gitmeliydi. Hemen şimdi. Seslenmeye devam eder-ken ensesindeki bütün tüyler diken diken olmuştu. "Merhaba! Evde kimse yok mu?" Eğer kimse yoksa neden evin kapısı kilitli değildi ve mangalda et vardı. Evin içinde dolaşırken birinin onu izlediğini hayal etmeye başlamıştı. . Bir şey, onu bu evden olabildiğince hızlı çıkıp Ash-ley'ye dönmesi için uyarıyordu. Böyle meraklı bir şekilde evin içinde dolaşmaya hakkı yoktu, I ama artık oraya girdiği için bu elinde değildi. Daha önce hiç böyle bir ev görmemişti ve kimsenin ona neden cevap vermediğini anlayamıyordu. Geri dönemeyecek kadar merak etmişti ya da geri dönemeyeceğini hissediyordu.

Kemerli bir girişten geçip büyük oturma odasına girdi. Mavi taş zemin mücevher gibi parlıyordu. Üzerinde muhteşem Uzakdoğu halıları seriliydi. Tavanda kirişler ve bir domuzu pişirmeye yetecek kadar büyük bir şömine vardı. Okyanusa bakan büyük camın üstüne sinema perdesi indirilmişti. Tepedeki projektörün ışığında tozlar süzülüyordu. Ekran boştu ve hiç ses yoktu. Siyah deri kanepeye bakıp üzerine güzelce katlanmış olan kıyafederi görüp şaşırdı: koyu renk bir tişört, koyu renk pantolon ve erkek külotu.

228

Büyük cam sehpanın üstünde sigara paketleri, ilaç şişeleri ve neredeyse beşte biri boşalmış Gray Goose votkası duruyordu.

Madelisa, birinin -büyük olasılıkla bir erkeğin- sarhoş, depresif veya hasta olduğunu hayal etti. Bu durum köpeğin neden dışarda olduğunu açıklayabilirdi. Kısa bir süre önce burada birisi vardı, içki içiyordu, diye düşündü. Her kimse mangalda et pişirmeye başlamış, sonra da ortadan kaybolmuşu. Madelisa'nın kalbi deli gibi çarptı. İzlediği hissinden kurtulamıyordu. Tanım burası çok soğuk, diye düşündü.

"Merhaba? Evde kimse yok mu?" diye boğuk bir sesle tekrar seslendi. t

Korku içinde titreyerek evi incelerken ayaklannın kendi kendine hareket ettiğini hissediyordu. Oradan gitmesi gerekiyordu. Eve bir hırsız gibi gizlice girmişti. Başı derde girecekti. Bir şeyin kendisine baktığını hissediyordu. Buraya girdiğini öğrendiklerinde polis de ona böyle bakacaktı. Paniğe kapılmaya başlamıştı, ama ayaklan onu dinlemiyordu. Bir odadan diğerine kendi kendine hareket ediyorlardı.

"Merhaba?" diye seslendi sesi çatlayarak.

Oturma odasının dışında antrenin sol tarafında başka bir oda vardı. Oradan bir su sesi geliyordu.

"Merhaba!"

Tereddütlü bir şekilde akan suyun sesini takip ederken ayaklanm durduramıyor gibiydi. Yürümeye devam etti; kendini şık, ciddi mobilya-lann bulunduğu ipek perdelerin ve resimlerin bütün duvarları kapladığı büyük bir yatak odasında buldu. Güzel, küçük bir bzla annesi olduğunu tahmin ettiği hoş, mutlu bir kadının fotoğrafı vardı. Küçük kız bir köpek yavrusuyla - bu onun bulduğu köpekti- havuzda keyifli bir şekilde oynuyordu. Aynı güzel kadın, ünlü psikiyat Dr. Şelf in karşısında kanepede oturmuş ağlıyordu. Aynı güzel kadın,- Drew Martin ve koyu siyah saçlı

229

yakışıklı bir adamla birlikte duruyordu. Drew ve adam tenis kıyafetleri giymiş, bir tenis kortunda raketlerle poz vermişti. Drew Martin öldürülmüştü.

Yatağın üstündeki soluk mavi yorgan karmakarışık. Yanındaki siyah mermer zeminde oraya atılmış gibi görünen giysiler vardı. Pembe bir eşofman ve bir çift çorap gördü. Ayaklan kendisim oraya doğru götürürken suyun sesi gittikçe yükseliyordu. Madelisa ayaklarına aksi yöne gitmelerini söyledi, ama onu dinlemiyorlardı. Siyah oniks kaplı banyoya doğru yürürlerken ayaklarına durun, dedi. KOŞUN! Bakır lavabodaki ıslak, kanlı havluları, kanlı testere bıçağı ve tuvaletin arka tarafındaki kanlı kesicileri, çamaşır sepetinin üstündeki temiz, soluk çarşafları yavaş yavaş fark etti. Balar küvetin etrafındaki çizgili perdenin arkasında su, metal gibi ses çıkarmayan bir şeyin üstüne dökülüyordu.

Karanlıktan sonra, Scarpetta elindeki feneri evinin arkasındaki sokağın ortasında bulunan paslanmaz çelik Colt tabancanın üstüne tuttu.

Polis çağırmamıştı. Eğer bu son olaylarla sorgu yargıcının bir ilgisi varsa polisi aramak işi daha da kötüleştirirdi. Adamın kimlere hükmettiğini bilmek zordu. Bull'un anlattığı hikâyeye de kafasını karıştırmıştı. Kargalar, meşe ağacından uçuşunca Bull bunun bir anlamı olduğunu biliyordu. Bu yüzden Scarpetta'ya gerçek olmayan bir şeyi, eve gitmek zorunda olduğunu söylemişti, ama aslında gizli bir şeyler yapmayı düşünüyordu, iki bahçe kapısı arasındaki çalılann arasına gizlenip beklemişti. Beş saat boyunca orada beklemeye devam etmişti. Scarpetta'nın bundan haberi yoktu.

O her zamanki gibi. işine devam etmişti. Bahçede yapacaklarını bitirmiş, duş almış, üst katta bulunan ofisinde çalışmaya başlamıştı. Birkaç telefon görüşmesi yapmış Rose, Lucy ve Benton'ı kontrol etmişti. Bütün bu süre zarfında Bull'un evin arka tarafındaki çalılann arasında saklandığını bilmiyordu. Bull bunun balık tutmak gibi olduğunu söylüyordu. Balıklar oradan aynldığımızı inandırmazsamz hiçbir şey yakalayamazsınız. Güneş alçalıp gölgeler uzamaya başlamıştı. Bull ise bütün öğleden sonrasını,

serin tuğlaların üstünde oturarak geçirirken ara sokakta bir adam görmüştü. Adam doğruca Scarpetta'nın dış kapısına gelmiş, kilidi açmak için elini içeri sokmaya çalışmıştı. Bu işe yaramayınca demir kapının üstüne tırmanmaya başlamıştı. Bull tam bu sırada kapıyı savurup adamın üstüne atlamıştı. Bu adamın motosiklede gelen adam olduğunu düşünüyordu, ama her kimse ciddi bir şeyin peşindeydi. Boğuşmaya başladıklarında adam silahını düşürmüştü.

"Olduğun yerde kal," dedi Scarpetta karanlık sokaktaki Bull'a. "Eğer herhangi bir nedenle bir komşu filan gelirse kimse hiçbir şeye yaklaşmayacak, kimse bir şeye dokunmayacak. Neyse ki ne yaptığımızı kimse görmüyor."

Scarpetta eve dönerken Bull'un fener ışığı gelişigüzel dizilmiş tuğlaları aydınlatıyordu. Scarpetta, ikinci kata çıkıp birkaç dakika içinde fotoğraf makinesi ve olay yeri inceleme çantasıyla sokağa geri döndü. Fotoğraflar çekti, lateks eldivenlerini giydi, tabancayı alıp namluyu açtı, altı tane .38 kalibrelik mermiyi bir torbaya, silahı da başka bir torbaya koydu. Parlak sarı kanıt bandıyla etiketleyip üzerine başharflerini ekledi.

Bull aramaya devam ederken fener ışığı da onun hareketlerini taklit ediyordu. Sonra Bull yavaş yavaş biraz daha yürüdü. Birkaç dakika geçtikten sonra, "Burada bir şey var baksanız iyi olur," dedi.

Scarpetta dikkatli adımlarla ona doğru geldi. Bahçe kapısından otuz metre kadar uzakta, yapraklarla kaplanmış asfaltta altın zincirin ucunda asılı duran altın parayı gördü. Altın, fener ışığında ay ışığı gibi parlıyordu.

"Adamla boğuştuğunda kapıdan bu kadar uzakta mıydın?" diye sordu Şüpheli. "O zaman neden silah şuradaydı?" Feneriyle kapının karanlık şeklini ve bahçe duvarını işaret ediyordu.

"Nerede olduğumu söylemek çok zor," dedi Bull. "Böyle şeyler çok hızlı olur. Bu kadar uzakta olduğumu sanmıyordum, ama kesin olarak da söyleyemem."

Scarpetta dönüp eve doğru baktı. "Burası' oldukça uzak," dedi. "Silahı bıraktıktan sonra onu kovalamadığına emin misin?"

"Bütün söyleyebileceğim altın zincire takılı altın paranın burada uzun süre kalmayacağı," dedi Bull. "Bu yüzden onu kovalamış olabilirim. Biz boğuşurken de altın zincir kopmuştur. Onu kovaladığımı sanmıyorum, ama ölüm kalım meselesi olduğunda zaman ve mesafe her zaman doğru ölçülmeyebilir."

"Haklısın," diye onayladı Scarpetta.

Yeni eldivenler takıp zincirin ucundaki parayı aldı. Büyütecî olma-dan bunun ne tür bir para olduğunu anlayamazdı. Yalnızca bir taraftaki üzerinde taç olan başı, diğer tarafındaki çelenk ve bir rakamını göre-biliyordu.

"O zaman herhalde ben onunla boğuşurken koptu," dedi Bull ken-disi buna inanmış gibi. "Umarım sizi, bütün bunları onlara yani polise vermeye .zorlamazlar."

"Verecek bir şey yok," dedi Scarpetta. "Şu ana dek bir suç yok. Yalnızca seninle bir yabancı arasında bir boğuşma olmuş. Bundan kimseye bahsetmek niyetinde değilim, yalnızca Lucy'ye söyleyeceğim. Yarın laboratuvarda neler yapabileceğimize bakacağım."

Bull'un başı zaten dertteydi. Yeni bir belaya bulaşmayacaktı. Özellikle de Scarpetta yüzünden.

"Burada insanlar bir silah bulduklarında polisi aramak zorundadırlar," dedi Bull.

"Ama ben bunu yapmayacağım." Dışarıya getirdiği eşyaları topladı.

"Bir şeye karıştığım için beni yakalayacaklarından korkuyorsunuz. Benim için başınızı derde sokmayın, Bayan Kay."

"Kimse seni bir yere götürmeyecek," dedi Scarpetta.

Gianni Lupano'nun siyah Porsche 911 Carrera'sı oraya, ne kadar nadir gelirse gelsin hep Charleston'da kalırdı.

233

"Nerede o?" diye Ed'e sordu Lucy.

"Görmedim."

"Ama hâlâ kentte."

"Onunla dün konuştum. Beni arayıp bakım ekibini yukarı getirmemi, havalandırmasının çalışmadığını söyledi. O yokken filtreyi değiştirdiler. Çok iyi, içe dönük bir adamdır. Ne zaman gelip gittiğini biliyorum, çünkü aküsü bitmesin diye haftada bir arabasını çalıştırmamı istiyor." Ed hamburger kutusunu açınca ofis kızarmış patates koktu. "Senin için bir sakıncası var mı? Soğumasını istemiyorum. Sana arabayı kim söyledi?"

"Rose, onun bu binada dairesi olduğunu bilmiyormuş," dedi Lucy, kapının eşiğinden lobiye, içeri kimin girdiğine bakarak. "Bunu öğrenince onun kim olduğunu anlamış. Onu, Porsche olduğunu düşündüğü pahalı bir araba kullanırken gördüğünü söyledi."

"Rose, benim kedim kadar yaşk ve Volvo kullanıyor."

"Ben arabaları her zaman sevmişimdir. Bu yüzden Rose hoşlansa da hoşlanmasa da arabalar hakkında çok şey bilir," dedi Lucy. "Ona Porsche ve Lamborghini hakkında her şeyi sorabilirsin, sana anlatır. Buradaki, insanlar Porsche kiralamıyor. Belki Mercedes, ama onun gibi Porsche kiralamazlar. Bu yüzden onu burada tuttuğunu düşündüm."

"Rose nasıl?" diye sordu Ed, Sweetwater kafesinden aldığı hamburgeri yerken. "Bugün olanlar çok kötüydü."

"Kendini harika hissettiği söylenemez," dedi Lucy.

"Geçen sene ben grip aşısı oldum. İki kez grip, bir kez de nezle oldum. Bu çürüğün olmasın diye insana şeker vermeye benziyor. Bir daha aşı falan olmayacağım."

"Drew Roma da öldürüldüğünde, Gianni Lupano burada mıydı?" diye sordu Lucy. "Ben New York'ta olduğunu duydum, ama bu gerçek olduğu anlamına gelmiyor."

234

"Drew, buradaki turnuvayı ayın ortasında pazar günü kazandı." Ağzını peçeteyle silip büyük meşrubat bardağını aldı. Kamışla bir yudum çekti. "O gece Gianni'nin Charleston'dan ayrıldığını biliyorum, çünkü arabasına bakmamı istedi. Ne zaman geleceğini bilmediğini söyledi, ama sonra birdenbire yine buraya geldi."

"Ama sen onu görmedin."

"Neredeyse hiçbir zaman görmem."

"Onunla telefonda mı konuşuyorsun?"

"Genellikle öyle."

"Anlamıyorum," dedi Lucy. "Drew Kadınlar Arası Açık Tenis Turnuvası dışında neden Chadeston'a gelsin ki? Turnuva ne za-mandı? Yılda bir kez mı?"

"Bu civarda evleri olan insanları görsen şaşırırsın. Hatta film yıldızları bile var."

"Arabasında GPS var mı?"

"Her şey var. Acayip bir araba."

"Anahtarı ödünç alabilir miyim?"

"Oh." Edd hamburgeri kutusuna koydu. "Bunu yapamam."

"Merak etme kullanmayacağım. Yalnızca bir şeye bakmam gerekiyor ve bu konuda hiç kimseye bir şey söylemeyeceğimi biliyorum."

"Sana arabayı veremem." Yemeyi bırakmıştı. "Eğer öğrenirse..."

"Yalnızca anahtarları, on dakika, en fazla oh beş dakika için gerekiyor. Bunu asla öğrenmeyecek."

"Belki de arabaya kadar gitmişken çahştırsan iyi olur. Bunun bir zararı olmaz."

"Çalıştırırım." Lucy arka kapıdan çıkıp park yerinin kuytu bir köşesinde duran Porsche'u buldu. Motoru çalıştırıp siciline bakmak için torpido gözünü açtı. Carrera 2006 modeldi ve Lupano üstüne kayıtlıydı. GPS'yi aciD kayıtlı yerleri bularak not etti.

235

Soğuyan makinenin hızlı harekeden duyuluyor.

MRI odasında Benton camın arkasında Dr. Şelfin çarşafla örtülü ayaklarına baktı. Dr. Şelf on dört tonluk makinenin içindeydi. Başını oynatmaması için çenesi bandanmıştı. Baş, beynini görüntülemek için gerekli radyo dalgalarını aldığı bir spirale dayalıydı. Kulaklarının üstünde kulaklıklar vardı. Bir süre sonra görüntüleme başladığında kâsede alınmış olan annesinin sesini duyacaktı.

"Şimdiye kadar iyi gidiyor," dedi Benton, Dr. Susan Lean'e. "Onun oyunları hariç. Herkesi bu kadar beklettiği için çok üzgünüm." Teknisyene döndü. "Sen nasılsın? Uyanık mısın?"

"Bunu ne kadar sabırsızlıkla beklediğimi anlatamam," dedi Josh bulunduğu konsoldan.

"Küçük kızım bütün gün kustu. Karımın şu anda beni öldürmeyi ne kadar istediğini bilemezsin."

"Hiçbir zaman dünyaya mutiülük getiren bir insan olarak tanınmadı." Benton, Dr. Şelften bahsediyordu. Camdan ayaklarına bakıp çoraplarını fark etti. "Çorap mı giyiyor?"

"Bir şey giydiği için şanslısın. Onu getirdiğinde her şeyi çıkarmakta ısrar etti," dedi Dr. Lean.

"Buna hiç şaşırmadım." Benton çok dikkadiydi. Dr. Şelf dahili hadarı kullanmadığı taktirde onları duyamasa da görebiliyordu. "Tam manik halde. Buraya geldiğinden beri öyle. Kalışı çok verimli geçti. Ona sorarsan bir yargıç kadar akli başında."

"Ona üzerinde metal bulunup bulunmadığını sordum. Sutyeninde metal olup olmadığını," dedi Dr. Lean. "Manyetik tarayıcının dünyanın altmış bin katı çekim gücünde olduğunu ve demirli hiçbir şeyle yanına yaklaşılmaması gerektiğini söyledim. Eğer üzerinde metal varsa ve bize söylemiyorsa sutyen yanığının farklı bir anlamı olacağını söyledim. Sutyeninde metal olduğunu söylerken bununla gurur duyuyordu. Büyük

236

göğüslü olmanın sıkıntılarını anlattı durdu. Tabii ki ona sutyenini çıkarması gerektiğini söyledim, o da her şeyi çıkarmayı tercih edeceğini söyledi ve tuvaleti sordu."

"Söyleyecek bir şey bulamıyorum."

"Pantolonunu ve çoraplarını çıkarmamasını sağladım."

"İyi iş çıkarmışsın Susan. Hadi şu işi bitirelim."

Dr. Lean dahili hattaki konuşma düğmesine bastı. "Şimdi bazı lokalize görüntülerle başka bir deyişle yapısal görüntülemeyle başlayacağız. Bu bölüm altı dakika sürecek. Makinenin çıkardığı biraz yüksek gürültüleri duyacaksın. Nasılsınız?"

"Başlayabilir miyiz lütfen?" dedi Dr. Şelfin sesi.

Dahili hat kapandı. Dr. Lean, Benton'a, "PANAS için hazır mısın?" diye sordu. PANAS0 (Pozitif ve Negatif Duygu Ölçeği) puanlamasını ifade ediyordu.

Benton dahili hat düğmesine basıp konuşmaya başladı: "Dr. Şelf kendinizi nasıl hissettiğinizle ilgili bir dizi soruyla başlayacağım. Seansımız sırasında aynı sorulan birkaç kez sormaya devam edeceğim tamam mı?"

"PANAS'ın ne olduğunu biliyorum," dedi Dr. Şelfin sesi.

Benton ile Dr. Lean bakıştı, ifadeleri sakindi. Dr. Lean alaya bir şekilde, "Harika," derken yüzlerinden bir şey okunmuyordu.

Benton, "Ona aldırma. Bu işi bitirelim," dedi.

Josh başlamaya hazır bir şekilde Benton'a baktı. Benton, Dr. Maroni ile konuşmasını, Josh'ın Lucy'ye Bayan Ünlüyü anlatmasına ve Lucy'nin de bunu Scarpetta'ya söylemesine dair imalı suçlamasını düşünüyordu. Benton bu konuda hâlâ şaşkındı. Dr. Maroni ne demeye çalışıyordu? Camdan Dr. Şelfe bakarken- aklına bir şey geldi. Roma'da olmayan dosya, Kum Adam'ın dosyası belki de burada McLean'deydi.

(*) Potitive and Negative Meet Scales.

237

Monitör Dr. Şelfin parmağındaki alıcıdan aktarılan hayati sinyalleri ve • kan basmanı gösteriyordu. "Kan basıncı yüz on sekize yetmiş sekiz," dedi Benton not alarak. "Nabız yetmiş iki."

"Nabız oks nedir," diye sordu Dr. Lean.

Benton, Dr. Şelfin arteriyel oksihemoglobin doyma oranının -ya da kanındaki oksijen doygunluk ölçüsünün- doksan dokuz olduğunu söyledi. Normaldi. PANAS'ı başlatmak için dahili hatta bastı.

"Dr. Şelf? Birkaç soru için hazır mısınız?" i "Sonunda," dedi. Dr. Şelfin dahili hattan gelen sesi.

"Soruları ben soracağım. Hissettiklerinizi birden beşe kadar olan bir ölçekte puanlamanızı istiyorum. Bir, hiçbir şey hissetmediğiniz anlamına geliyor, iki biraz, üç orta, dört çok ve beş aşın anlamına geliyor. Anlaşıldı mı?"

"PANAS'ı biliyorum. Ben bir psikiyatrim."

"Nörobilimci gibi görünüyor," diye yorumda bulundu Dr. Lean. "Bu bölümde bizi kandırarak-"

"Umurumda değil." Benton dahili hat düğmesine basıp sorulan sormaya başladı. Test sırasında bunları birkaç kez daha soracaktı. Kendini üzgün, utanmış, stresli, düşmanca, kızgın ve suçlu hissediyor muydu? Ya da ilgili, kararlı, aktif, güçlü, ilham almış, heyecanlı, coşkulu, tetikte hissediyor muydu? Dr. Şelf hepsine bir puan verip hiçbir şey hissetmediğini iddia etti.

Benton, onun hayati belirtilerini kontrol edip not aldı. Hepsi normaldi. Hiçbir şey değişmemişti.

"Josh?" Dr. Lean zamanın geldiğini gösterdi.

Yapısal tarama başladı. Çekiçle vurma sesini andıran gürültüyle birlikte Dr. Şelfin beyni Josh'in bilgisayar ekranında görüldü. Görüntüler-

238

den ayrıntılı bir sonuç çıkarmak mümkün değildi. Tümör gibi çok büyük bir patoloji olmadığı taktirde MRI tarafından yakalanan binlerce görüntü daha sonra analiz edilene dek hiçbir şey görmeyeceklerdi.

"Başlamaya hazmız," dedi Dr. Lean dahili hattan, "iyi misiniz?"

"Evet," Dr. Şelf sabırsızdı.

"İlk otuz saniye hiçbir şey duymayacaksınız," diye açıkladı Dr. Lean. "Bu yüzden sessiz ve rahat olun. Sonra annenizin ses kaydını duyacaksınız. Yalnızca dinlemenizi istiyorum. Tamamen hareketsiz olun. Yalnızca dinleyin."

Dr. Şelfin hayati belirtileri hâlâ aynıydı.

Ürkütücü bir sonar sesi insana denizaltını hatırlatıyordu. Benton camın arkasından Dr Şelfin örtülü ayaklarına bakmaya devam etti.

"Burada hava uzun süredir bir harika Marilyn," dedi Gladys Şelfin kayıtlı sesi. "Klimayı bile kullanmıyorum., gerçi çalışmıyor ama olsun. Koca bir böcek gibi ötüyor. Hava şu anda çok kötü olmadığı için yalnızca pencereleri ve kapıları açık tutuyorum."

Bu konuşmalar aslında tarafsız olsa da Dr. Şelfin hayati belirtileri değişmeye başladı.

"Nabız yetmiş üç, yetmiş dört," dedi Benton not alarak.

"Bunun onun için ne tür bir ifade olduğunu söyleyebilirim," dedi Dr. Lean.

"Burada yaşarken bahçende olan bütün muhteşem meyve ağaçlarım düşünüyorum Marilyn. Hani turuncgil hastalığı yüzünden Ziraat Bakanlığı 'mn kestirdiği bütün o ağaçları. Güzel bahçeleri severim. O aptalca temizleme programının büyük ölçüde bittiğini bilmek seni memnun edecektir; çünkü hiçbir işe yaramadı. Ne büyük bir utanç. Hayat aslında yalnızca bir zamanlamadan ibaret öyle değil mi?"

Alet, "Nabız atışını yetmiş beş, yetmiş altı, kandaki oksijeni de doksan sekiz gösteriyor," dedi Benton.

239

"...Bu çok kötü bir şey Marilyn. Şu denizaltı kıyının iki kilometre açığında bütün gün ileri geri gidip geliyor. Üzerinde küçük bir Amerikan bayrağı dalgalanıyor. Periskopun olduğu şu

kuleye ne deniyordu? Savaştan kalma olmalı. Heri geri, ileri geri. Küçük bayrağı sallayarak bir tür talim yapıyor olmalılar. Bunu arkadaşlanma söylüyorum. Ne talimiydi o? Kimse onlara Irak'ta denizaltıya ihtiyaç olmadığını söylememiş mi?... "

Tarafsız ilk bölüm bitti. Otuz saniyelik dinlenme döneminde Dr. Şelf in tansiyonuna tekrar bakıldı. Yüz on altıya seksen iki olmuştu. Daha sonra annesinin sesi tekrar duyuldu. Gladys Şelf, bugünlerde Florida'da alışveriş yapmayı sevdiği bir yer hakkında konuşuyordu. İnşaa dar hiç bitmiyor, yüksek binalar her yerde ortaya çıkıyor diyordu. Çoğu bina boştu, çünkü emlak piyasası bu günlerde çok kötüydü. Bunun en büyük nedeni Irak'taki savaştı. Bu savaş herkese neler yapmıştı.

Dr. Şelf aynı şekilde tepki gösterdi.

"Vay canına," dedi Dr. Lean. "Bir şey kesinlikle amigdalasının dikkatini çekti. Nabız oksa bir bak."

Doksan yediye düşmüştü.

Annesinin sesi tekrar duyuldu. Önce olumlu ifadeler ardından eleştiri.

"...Sen patolojik bir yalancıydın Marilyn. Konuşmaya başladığından itibaren ne zaman doğru söylediğini anlayamazdım. Ya sonra? Ne oldu? O ahlâkını nereden aldın? Bu ailedeki birinden almadığın kesin. Sen ve küçük kirli sırlann. Bunlar çok iğrenç ve çok kötü. Senin kalbine ne oldu Marilyn? Keşke sevenlerin bir bilse! Utanmalısın Marilyn..."

Dr. Şelfin kanındaki oksijen oranı % 96'ya düşmüş, soluklan hızlanıp sığlaşmıştı ve dahili hattan da duyulabiliyordu.

"...Bir kenara attığın bütün o insanlar, kimi ve neyi kast ettiğimi biliyorsun. Gerçekmiş gibi yalan söylüyorsun. Bu beni bütün hayatım boyunca endişelendirdi ve günün birinde seni de yakalayacak..."

?...?;? 240

"Nabız yüz yirmi üç," dedi Dr. Lean.

"Az önce başını oynattı," dedi Josh.

"Hareket dedektörü bunu doğrulayabiliyor mu?" diye sordu Dr. Lean.

"Bilmiyorum."

"Ve sen paranın her şeyi çözeceğini sanıyorsun. Dul maaşını gönderiyorsun ve bu seni bütün sorumluluklardan kurtarıyor, insanlara rüşvet veriyorsun. Oh göreceğiz bakalım. Günün birinde ektiğini biçeceksin. Ben, senin parayı istemiyorum. Barlarda, arkadaşlarımla içki içiyorum. Senin neyim olduğunu bile bilmiyorlar."

Nabız yüz otuz dördtü, kandaki oksijen doksan dörde düşmüştü. Ayakları huzursuzdu. Dokuz saniye kalmıştı. Annesi konuşmaya devam edip kızının beyindeki nöronları harekete geçiriyordu. Kan bu nöronlara akıyor. Kanın artışı; tarayıcıyla tespit edilen oksijeni azalmış kandaki artış demekti, işlevsel görüntüler çekildi. Dr. Şelf fiziksel ve duygusal stres altındaydı. Bu onun bir oyunu değildi. - ? .

"Hayati belirtileri hoşuma gitmiyor. Bu kadar yeter, daha ileri gitmeyeceğiz," dedi Benton, Dr. Lean'e.

"Katılıyorum."

Benton dahili hattı açtı. "Dr. Şelf burada bırakacağız."

- Lucy bilgisayar laboratuvarındaki dolaptan alet çantasını, tornavidayı ve küçük siyah kutuyu alırken telefonda Benton'la konuşuyordu.

"Soru sorma," dedi Benton. "Az önce taramasını bitirdik. Daha doğrusu erken bitirdik. Sana bunu anlatamam, ama bir şeye ihtiyacım var."

"Tamam." Lucy bilgisayarın önüne oturdu.

"Josh'la konuşmam istiyorum, içeri girmen gerekiyor."

"Niçin?"

241

"Bir hasta e-postalarını Pavillon'un ağına gönderilen-iletiler olarak alıyor."

"Ve?"

"Ve aynı ağda elektronik dosyalar bulunuyor. Pavillon'un klinik müdürünü gören herkes için birer tane. Kimi kastettiğimi anladın mı?"

"Ve?" ' •

"Ve bu klinik müdürü geçen kasım ayında Roma'da ilgilendiğimiz birini görmüş," dedi Benton telefonda. "Bütün söyleyebileceğim bu hastanın Irak'ta görev yaptığı. Görünüşe göre onu, Dr. Şelf havale etmiş."

"Ve?" Lucy internette yazmaya devam ediyordu.

"Josh taramayı yeni bitirdi. Erken kestiğimiz şu taramayı. Bu gece buradan ayrılacak olan kişinin taraması. Bu da başka iletilmiş e-posta olmayacağı anlamına geliyor. Çok fazla zamanımız yok."

"Hâlâ orada mı? Yani şu ayrılacak olan kişi?"

"Şu anda evet. Josh az önce gitti. Çocuğu hasta, acelesi vardı."

"Şifresini verirsen ağa girebilirim," dedi Lucy. "Bu işi daha da kolaylaştırır. Ama bilgisayarın en az bir saat kapalı olacak."

Lucy cep telefonundan Josh'ı aradı. Josh arabasıyla hastaneden uzaklaşıyordu. Bu daha da iyiydi. Josh'a Benton'ın e-postalarını göremediğini, server'da bir sorun olduğunu, hemen onarması gerektiğini ve bunun da biraz zaman alacağını söyledi. Bunu uzaktan yapabildi, ama sistem yöneticisinin şifresine ihtiyacı vardı. Ya da eğer isterse, Josh gidip sorunu kendisi halledebilirdi. Josh kesinlikle bunu yapmak istemiyordu. Hemen karısı ve çocuğu hakkında konuşmaya başladı. Tamam. Lucy'nin bu işi halletmesi harika olurdu. Teknik sorunlarda her zaman birlikte çalışıyorlardı ve Lucy'nin amacının bir hastanın e-posta adresine ve Dr. Maroni'nin özel dosyalanna girmek olduğu hiç aklına gelmezdi. Eğer Josh en kötüsünü düşünecek olsa, Lucy'nin izin bile almadan dosyalan

242

hack'leyebileceğini tahmin ederdi. Onun yeteneklerinin farkındaydı. Servetini nerden edindiğinin de.

Lucy, Benton'm hastanesindeki bilgisayarını hack'lemek istemiyordu. Bu çok uzun sürerdi. Bir saat sonra Benton'ı aradı. "Bakacak zamanım yok," dedi. "Bu işi sana bırakıyorum. Her şeyi sana ilettim. E-pos-tan doldu."

Lucy laboratuvarından çıkıp Augusta Brutale motosikletiyle uzaklaştı, içi öfke ve kaygı doluydu. Dr. Şelf, McLean'deydi. Neredeyse iki haftadır oradaydı. Kahretsin. Benton bunu biliyordu.

Hızlı gidiyor, ılık rüzgâr aklım başına getirmeye çalışıyormuş gibi kaskına çarpıyordu.

Benton'm neden tek kelime bile söylemediğini anlıyordu, ama bu doğru değildi. Dr. Şelf ve Marino birbirine e-posta gönderiyordu ve bütün bu süre içinde Dr. Şelf, McLean'de, Benton'm burnunun dibindeydi. Benton, Marino ya da Scarpettay'ı uyarmamıştı. İkisi birlikte Marino'yu morgda Shandy'yi gezdirirken seyrettikleri zaman Lucy'yi uyarmamıştı. Lucy, Marino hakkında yorumlarda bulunmuş, Dr. Şelfe gönderdiği e-postaları anlatmış, ama Benton yalnızca dinlemişti. Lucy kendini şimdi aptal ve ihanete uğramış gibi hissediyordu. Benton, ondan gizli elektronik dosyaları istemekte bir sakınca görmüyordu, ama kendisi Dr. Şelfin orada hasta olduğunu ve Pavillion'daki özel bir odaya herkesin canına okumak için günde üç bin dolar ödediğini söylemiyordu. Altıncı vitese takıp öne doğru eğildi. Yükselen sütunlar ve kendisine Stanford Kanser Merkezinde harpıyla uyumsuz şarkılar çalan kadını hatırlatan dikey kablolarla Arthur Ravenel Jr. Köprüsü'ndeki arabaları hızla geçti. Marino zaten berbat durumdaydı, ama bir de Dr. Şelfin neden olabileceği karmaşayı kaldıramazdı. O nötron bombasını anlayamayacak kadar basit biriydi. Dr. Şelfle karşılaşmıştı. Arka cebinde sapan taşıyan kocaman

243

aptal bir çocuk sayılırdı. Belki de ilk e-postayı Marino göndermişti. Ama Dr. Şelf bir şeyi nasıl bitireceğini bilirdi. Marino'yu nasıl bitireceğini çok iyi biliyordu.

Shem Creek'de demirlemiş olan karides teknelerinin yanından, Ben Sawyer Köprüsünün üstünden hızla geçip Sullivan Adasına, Marino'nun bir seferinde rüya ev olarak tanımladığı yere geldi. Burası kırmızı metal çatılı direkler üzerinde duran minik, eski bir balıkçı kulübesiydi. Pencereleri karanlıktı, verandasında ışık bile yoktu. Kulübenin arkasındaki iskele bataklıktan kıvrılarak geçip, Intercoastal Su Yoluna uzanan dar derede son buluyordu. Marino buraya taşındığında bir kayık satın almış dereleri ve balıkları keşfetmenin keyfini yaşıyordu veya yalnızca oturup bira içiyordu. Lucy kendine ne olduğunu anlayamıyordu. Nereye gitmişti? Bedeninde kim yaşıyordu?

Ön bahçe kumlu ve ağlarıyla kaplıydı. Kulübenin altında, çöp yığınlarının arasından yolunu buldu. Eski buzluk, paslanmış bir mangal, yengeç sepetleri, çürümüş balık ağları, bataklık gibi kokan çöp tenekeleri. Harap olmuş tahta basamaklardan çıkıp boyası dökülmüş kapıyı denedi. Kilit gevşekti, ama zorla açmak istemiyordu. Kapıyı menteşelerinden çıkıp içeri girmek daha iyiydi. Bir tornavida yardımıyla Marino'nun rüya evine girdi. Alarm sistemi yoktu. Marino, her zaman silahının yeterince caydmcı olduğunu söylledi.

Tepedeki ampulün ipini çekti. Sert ışık ve gölgelerin içinde oraya son geldiğinden beri içerisinin çok değiştiğini gördü. Ne kadar olmuştı? Altı ay mı? Marino sanki bir süre sonra orada yaşamayı bırakmış gibi yeni hiçbir şey yapmamıştı. Oturma odası, ucuz bir kanepa, düz arkalıklı iki koltuk, büyük ekran televizyon, bilgisayar ve yazıcı dışında çıplaktı. Duvardaki mutfak tezgâhında birkaç boş bira kutusu, Jack DaniePs şişesi, buzdolabında biraz peynir ve bira vardı.

244

Marino'nun masasına oturup USB portundaki 256 megabayt'lık sürücüyü çıkardı. Alet çantasından iğne uçlu bir pense, bir tornavida ve mücevhercilerin kullandığı kadar ince, pille çalışan bir matkap çıkardı. Küçük siyah kutunun içinde dört tane tek yönlü mikrofon vardı. Her biri sekiz milimetreden küçük, daha doğrusu bebe aspirini kadardı. Sürücünün plastik kılıfını açıp mili, onun ardından da boyun ipini çıkardı, tçine mikrofonu yerleştirdi. Mikrofonun üstündeki metal ağ, daha önce boyun ipinin bağh olduğu küçük delikte fark edilmeyecek şekilde duruyordu. Kaplamanın dibine ikinci bir delik açarken matkap sessizce uğuldadı. Boyun ipinin halkasını buraya takıp ipi yeniden bağladı.

Pantolonunun cebinden başka bir sürücü -laboratuvardan aldığı sürücü-daha çıkarıp USB portuna taktı. Marino'nun bastığı her tuşu kendisinin e-postasma aktaracak olan casus yazılımını. aktardı. Marino'nun hard drive'ını tarayıp belgeleri karıştırdı. Marino'nun ofisteki bilgisayarına kopyaladığı Dr. Şelften gelen e-postalar dışında bir şey yoktu. Bu hiç şaşırtıcı değildi. Marino'nun oturup profesyonel makaleler ya da roman yazmasını beklemiyordu. Belge hazırlama konusunda oldukça kötüydü. Marino'nun sürücüsünü tekrar porta takıp hızla etrafı dolaştı, çekmeceleri açıp kapadı. Sigaralar, Playboy dergileri, 357/ Magnum Smith&Wesson, birkaç dolar bozukluk, faturalar ve gereksiz paslalar vardı.

Lucy onun bu odaya nasıl sığdığını hiç anlamıyordu. Gardırop, yatağın ayakucundaki duvarların arasına gerilmiş bir sopadan ibaretti. Giysiler onun üzerine gelişigüzel atılmıştı. Yerde bir sürü şey, kocaman iç çamaşırları ve çorapları duruyordu. Yatak yapılmamıştı. Tanrı bilir çarşafın en son ne zaman yıkanmıştı.

Yan tarafta bir telefon kulübesi büyüklüğünde banyo vardı, içerisi tuvalet, duş ve lavabodan ibaretti. Lucy ilaç dolabını karıştırıp beklenebileceği gibi tuvalet malzemeleri ve akşamdan kalma olanlar için

245

kullanılan ilaçlar buldu. Shandy Snook adına reçete edilmiş olan Kode-inli Fiorinal şişesini aldı. Neredeyse. boştu. Bir başka rafta Testrodeim tüpü duruyordu. Reçetenin yazıldığı kişinin adını hiç duymamıştı. Bu bilgiyi kaydetti. Kapıyı menteşelerine tekrar yerleştirip karanlık, sarsak merdivenlerden indi. Rüzgâr şiddetini artırmıştı. İskeleye gelen belli belirsiz gürültüyü duydu. Silahını çıkarıp ortalığı dinledi, fenerini gürültünün geldiği yere tuttu, ama ışık yeterli gelmemişti. İskeleye doğru uzanıyordu.

iskeleye giden eskiyip kıvrılmış, bazıları kayıp olan merdivenleri çıktı. Çamurun kokusu çok güçlüydü. Göremediği şeyleri eliyle uzaklaştırmaya çalışıp bir antropologun kendisine söylediklerini hatırladı. Hepsı kan grubuna ilgilidir. Sivrisinek gibi böcekler 0 grubunu sever. Lucy'nin kanı da O'dı, ama eğer kanaması yoksa sivrisineklerin kan tipini nasıl bildiğini hiç anlamıyordu. Etrafında uçuşup ona saldırırken, kafata-sını bile ısıyorlardı.

Yürümeye devam edip ortalığı dinlerken ayak sesleri hiç ses çıkarmıyordu. Tok bir ses duyuyordu. Fenerin ışığı yıpranmış tahtalarda, kıvrılmış paslı çivilerde gezdi. Rüzgâr bataklık çayırına dokunuyor, aralarından geçip fısıldıyordu. Charleston'ın ışıkları, sülfür kokulu nemli havada uzaktaymış gibi görünüyordu. Ay, yoğun bulutların arasına girip çıkıyordu. İskenenin sonunda rahatsız edici sesin kaynağını buldu. Marino'nun kayığı gitmişti. Parlak turuncu tamponları sallanarak tok seslerle direklerle vuruyordu.

246

On Dördüncü Bölüm

Karen ve Dr. Şelf, Pavillon'un ön basamaklarında alacakaranlığın içinde.

Verandanın ışığı çok parlak değildi. Dr. Seli yağmurluğunun cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp kalemini aldı. Karşılarındaki ormandan tiz sesli böceklerin uğultusu geliyordu. Uzaklarda çakallar uluyordu.

"Bu nedir?" diye sordu Karen, Dr. Selle.

"Şovuma ne zaman konuklanm gelse bunlan imzalarlar. Böylece onlan yayma çıkarmam, haklannda konuşmam için bana izin vermiş oluyorlar. Kimse sana yardım edemez Karen, öyle değil mi? Bu çok açık."

"Kendimi biraz daha iyi hissediyorum."

"Her zaman öyle hissedeceksin, çünkü seni öyle programlıyorlar, tıpkı beni programlamaya çahştıkları gibi. Bu bir komplo, bu yüzden bana annemi dinlettiler."

Karen kâğıdı ondan alıp okumaya çalıştı. Işık yeterli değildi.

"Harika konuşmalarınızı ve edindiğim içgörülerini paylaşmak istiyorum. Dünyanın her yerindeki milyonlarca insana yardımcı olabilirim. Bunun için iznini istiyorum. Tabii takma isim de kullanabilirsin."

247

"Oh, hayır. Benim hakkımda konuşman beni çok mutlu eder. Gerçek adımlı kullan. Senin şovuna çıkmak ne demek Marilyn! Ne komplosu? Sence bu beni de kapsıyor mu?"

"Bunu imzalamaksın." Karen'a bir kalem uzattı.

Karen imzaladı. "Eğer programımda benim hakkımda konuşacaksan seyretmem için zamanını bana bildirir misin? Gerçekten bu programı yapacağını düşünüyor musun?"

"Eğer hâlâ burada olursan."

"Ne?"

"Sen ilk programımda olamazsın Karen. İlk program Frankenstein ve korkunç deneyleri ile ilgili olacak. Bana isteğim dışında ilaç verildi. Tarayıcıda işkence ve hakarete maruz kaldım. Tekrar edeyim. Şu kocaman makinede yatarken annemi, onun yalanlanm, suçlamasını dinlemem için beni zorladılar. Programıma çıkmam haftalar alabilir. Umanm hâlâ burada olursun."

"Hastanede mi? Yarın sabah ilk iş buradan aynlıyorum."

"Burada demek istiyorum."

"Nerede?"

"Hâlâ bu dünyada olmak istiyor musun Karen ya da hiç istedin mi? Gerçek soru bu."

Karen titreyen elleriyle sigarasını yaktı.

"Drew Martinle ilgili dizimi seyrettin," dedi Dr. Şelf. ?

"Çok üzücüydü."

"Antrenörüyle ilgili gerçeği herkese anlatmalıyım. Drew'a söylemeye çalıştım."

"Antrenörü ne yaptı ki?"

"Hiç benim web siteme baktın mı?"

"Hayır, ama bakmalıydım." Karen taş basamağa oturup sigarasını

248

"Oraya çıkmaya ne dersin? Seni programıma çıkarana kadar?"

"Web sitene çıkmak mı? Yani hikâyemi orada mı anlatacaksın?"

"Kısaca Kendini Anlat diye bir bölümümüz var. İnsanlar blok açıyor, hikâyelerini birbirine yazıyor. Tabii ki bazıları çok iyi yazamıyor. Bu yüzden onları düzelten, yeniden yazan, dikte eden, görüşme yapan bir ekibim var. İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun? Sana kartımı vermiştim?" "Hâlâ bende." "Hikâyeni o karttaki e-posta adresime göndermeni istiyorum. Biz siteye göndeririz. Sen birçok insana ilham verebilirsin. Zavallı Dr. Westey'in yeğeninin tam aksine."

"Kim?" "?:,? V

"Gerçek yeğeni değil, Beyninde tümör var. Benim araçlarım bile onu iyileştiremez."

"Oh Tanrım! Bu çok korkunç, sanırım beyin tümörü insanı delirtir ve onlar için yapılabilecek hiçbir şey yok."

"Siteye girdiğinde onun hakkında her şeyi okuyabilirsin. Hikâyesini ve diğer bütün blokları göreceksin. Çok şaşıracaksın," dedi Dr. Şelf, Karenin bir basamak üstünden. Rüzgâr onun tarafındaydı. Sigara dumanı ters yöne yayılıyordu. "Senin hikâyen mi? Çok önemli bir mesaj verecek. Kaç kez hastaneye yattan? En azından on. Neden başarısız oluyorsun?"

Dr. Şelf bu soruyu, kameralar yüzüne yaklaşırken, seyircilerine sorarken hayal etti kendini. Dünyanın en tanınmış yüzlerinden biriydi o. Adını seviyordu. Adı inanılmaz kaderinin .bir parçasıydı, Şelf. Bu addan vazgeçmeyi hep reddetmişti. Hiçbir isim için vazgeçmezdi isminden. Ve hiç kimseyle paylaşmazdı. Bu ismi kabul etmek istemeyen herkes ayıplanırdı, çünkü bağışlanmayan günah seks değildi; başarısızlıktı..

"İstedığınız zaman programınıza çıkarım. Lütfen beni arayın. Hemen gelirim," dedi Karen. "Şey hakkında konuşmak zorunda kalmadığım sürece... söyleyemiyorum."

249

Ama o zamanlar, fantezileri canlı düşünceleri sihirli hale gelip önsezileri harekete geçmeye başlarken bile, Dr. Şelf neler olabileceğini asla hayal etmemişti.

"Ben Dr. Marilyn Şelf. Benlik üzerine konuşan Şelfe hoş geldiniz, yardıma ihtiyacınız mı var? " Canlı seyircilerin çılgınca alkışlan eşliğinde, dünyanın her yerinde milyonlarca insan seyredirken programına her zaman böyle başladı.

"Bana şeyi anlattırmayacaksın değil mi? Ailem beni asla bağışlamaz. Bu yüzden içkiyi bırakamıyorum. Televizyonda ya da web sitenizde söylemek zorunda bırakmazsan sana söylerim." Karen tekdüze konuşup duruyordu.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim." Bazen Dr. Şelf seyircilerin alkışını engelleyemezdi. "Hepinize hayranım."

"Boston Terrier cinsi köpeğim vardı, adı Haydut. Gece onu dışarı çıkardım. Çok sarhoş olduğum için içeri almayı unuttum. Kış ayıydı." Alkışlar yağmur gibi. Binlerce el alkışlıyor gibi.

"Ve ertesi sabah onu arka kapıda ölü olarak bulduk. Kapı tırnak izleriyle doluydu. Zavallı küçük Haydut kısa tüyleriyle titremiş, ağlamış, havlamıştı eminim. Hava çok soğuktu ve içeri girebilmek için kapıyı tırmalamıştı." Karen ağlıyordu. "Bu yüzden ben onu düşünmemek için beynimi uyuşturuyorum. Beynimde şu beyaz alanlardan ve... genişlemesinden, şey atrofiden(*) söz ediyorlar. Devam et Karen diyorum. Beynini öldürüyorsun. Bunu görebiliyorsun. Gün gibi ortada, normal olmadığı- mı açıkça görebilirsin." Şakaklarına dokundu. "Nörologun ofisindeki ışık kutusunun üstünde anormal beynimi açıkça gördüm. Ben hiçbir zaman normal olmayacağım. Neredeyse altmış yaşındayım ve olan oldu."

(*) Beslenme yetersizliği, trofik bozukluk veya bilinmeyen nedenlere bağlı olarak bir organ veya dokunun normal anatomik yapı ve fizyolojik görevini ' kaybetmesi durumu.

250

"İnsanlar köpekleri söz konusu olunca bağışlamazlar," dedi Dr. Şelf düşüncelerinde kaybolarak.

"En azından öyle olduğumu biliyorum. Ama bunu adatmak için ne yapabilirim? Lütfen bana söyle."

"Zihinsel hastalıklan olan insanların kafataslarının biçiminde gariplikler vardır. Delilerin kafaları deformedir," dedi Dr. Şelf. "Manyakların beyinleri yumuşaktır. Bu bilimsel bilgiler 1824'te Paris'te yapılan bir çalışmadan alınmış. Yüz aptal ve geri zekâlı incelenmiş yalnızca on dört tanesinin kafasının normal olduğu görülmüş."

"Yani benim geri zekâlı olduğumu mu söylüyorsunuz?"

"Buradaki doktorların sana söylediklerinden çok farklı bir şey mi bu? Kafanın biraz farkı olması, senin biraz farklı olman?"

"Ben bir geri zekâlı mıyım? Köpeğimi öldürdüm."

"Bu batıl inançlar ve manipülasyonlar yüz yıllardır gündemde. Akıl hastanesine kapatılan aptallarla insanların kafataslarının ölçülmesi ve geri zekâlıların beyinlerinin incelenmesi."

"Ben geri zekâlı mıyım?"

"Bugün seni sihirli bir boruya -mıknatıs- koyuyorlar ve senin beyninin deforme olduğunu söyleyip anneni dinletiyorlar." Dr. Şelf karanlıkta kararlı bir figür onlara doğru gelirken konuşmayı kesti.

"Karen, eğer senin için bir sakıncası yoksa Dr. Şelfle yalnız konuşmam gerekiyor," dedi Benton Wesley.

"Ben geri zekâlı mıyım?" diye sordu Karen merdivenden kalkarken. "Sen geri zekâlı değilsin," dedi Benton kibarca.

Karen, ona veda etti. "Bana karşı her zaman çok naziktiniz," dedi Benton'a. "Eve gidiyorum ve bir daha geri gelmeyeceğim."

Dr. Şelf, Benton'ı basamaklara oturmaya davet etti. Ama Benton oturmadı. Dr. Şelf, onun öfkesini hissedebiliyordu ve bu kazandığı yeni bir zaferdi.

251

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum," dedi Dr. Şelf. Benton, lambaların uzaklaştırdığı gölgeler yüzünden değişik görünüyordu. Dr. Şelf, onu karanlıkta hiç görmemişti. Bu farkındalık büyüleyiciydi.

"Dr. Maroni'nin şu anda ne diyeceğini merak ediyorum. Kay ne derdi acaba," dedi Dr. Şelf. "Bana sahildeki bahar molalarını haürlüyor. Genç bir kız büyüleyici bir adamı fark eder ve sonra? Adam da onu fark eder. Kuma otururlar, suda yüzerler, birbirlerine su atarlar, güneş batana kadar istedikleri her şeyi yaparlar. Islak, tuzla yapış yapış olmalarına aldırılmazlar. Sihir nereye gitti Benton? Yaşlanmak, hiçbir şeyin yetmediğini fark ettiğin zamandır. O sihri bir daha asla hissetmeyeceğini bilirsin. Ölümün ne olduğunu biliyorum. Sen de öyle. Yanıma otur Benton. Gitmeden önce benimle sohbet etmene sevindim."

"Annenle konuştum," dedi Benton. "Tekrar."

"Ondan hoşlanmış olmalısın."

"Sana söylediğim bir şeyi geri almama neden olan çok ilginç bir şey söyledi Dr. Şelf." "Özürleri her zaman kabul ederim. Senden geldiği zaman beklenmedik bir nimet gibi oluyor."

"Dr. Maroni hakkında haklıymışsın," dedi Benton. "Onunla seks yaptığın konusunda."

"Ben onunla seks yaptığımı hiç söylemedim." Dr. Şelf içinin buz kestiğini hissetti. "Bu ne zaman olacaktı? Kahrolası manzaralı odamda mı? Beni uyuşturmuştunuz. Onunla iradem dışında birlikte oldum. Beni uyuşturdu."

"Şu andan bahsetmiyorum."

"Bilincim yerinde değilken önlüğümü açıp bana dokundu. Bedenimi sevdiğini söyledi."

"Çünkü daha öncesini hatırlıyordu."

252

"Onunla seks yaptığımı kim söyledi? O lanet olası kaltak mı söyledi? Buraya neden geldiğimi, ne olduğunu, o nereden bilebilir ki? Ona hastan olduğumu söylemiş olmalısın. Seni dava edeceğim. Maroni'nin kendine engel olamadığını, direnemediğini ve sonra da kaçtığını söyledim. Yaptığının yanlış olduğunu biliyordu, bu yüzden italya'ya kaçtı. Onunla seks yaptığımı hiç söylemedim. Sana böyle bir şey asla söylemedim. Bana uyuşturucu verdi, benden faydalandı. Böyle olacağını bilmeliydim? Bunu neden yapmasın ki?"

Bu, Dr. Şelfi heyecanlandırmıştı. O zaman da heyecanlandırıyordu, şimdi de. Oysa böyle olacağını bilmiyordu. O anda Maroni'ye çıkmıştı, ama durmasını söylememişti. "Beni bu kadar coşkuyla muayene etmenin nedeni ne?" diye sormuştu. "Çünkü bilmem önemli," demişti Dr. Maroni. "Evet. Senin olmayanı bilmelisin." Dr. Maroni, onu keşfetmeye devam ederken, "Bir zamanlar gittiğin ve sonra senelerce uğramadığın bir yer gibi. Neyin değiştiğini, neyin değişmediğini, orada tekrar yaşayıp yaşayamayacağım görmek istersin," demişti. "Peki, yaşayabilir miydin?" diye sormuştu. "Hayır." Sonra da kaçmıştı. Yaptığı en kötü şey buydu, çünkü bunu daha önce de yapmıştı.

"Çok çok uzun zaman önceden bahsediyorum," dedi Benton.

Su sessizce şapırdıyor.

Sullivan Adasından kürek çekerek uzaklaşan Willy Rambo'nun etrafı su ve geceyle çevriliydi. Cadillac'ini kuytu bir köşeye park ettikten sonra yakındaki kayığı ödünç almıştı. Bu kayığı daha önce de kullanmıştı. Gerektiğinde dıştan takmalı motoru da çalıştıyordu. Sessizlik istediğindeyse kürek çekiyordu. O kürek çekerken karanlıkta sular şapırdıyordu.

253

Grotta Bianca'ya doğru gidiyordu. İlk kez burada öldürmüştü. Zihninin derin mağarasında, kireç taşı sarkıtlarının ve güneşin gördüğü yerlerde bulunan yosunların arasında, parçalar bir araya gelirken o aşinalık hissini duyuyordu. Herkül Sütununun ötesine yürüyüp mineral prizmalar ve sürekli damlayan su sesi eşliğinde taş koridorlardan oluşan yeraltı dünyasına girdi.

Rüya gibi o günde ikisi yalnızdı. Yalnız bir keresinde cekedi ve şapkalı okul çocukları yanlarından geçmişti. "Yarasa sürüleri gibi gürültücüler," demişti kıza. Kız gülmüş ve onunla eğlendiğini söylemişti. Kolunu tutup ' ona yaslanmış, Will, kızın yumuşaklığını hissetmişti. Sessizliğin arasında yalnızca, suyun damlayan sesi vardı. Kızı taş avizelerin altındaki Yılanlar Tünelinden geçirmişti. Şeffaf taş perdelerinden geçip Çöl Koridoruna girmişlerdi.

"Eğer beni burada bırakırsan dışarı çıkan yolu asla bulamam," demişti kız.

"Neden, seni burada bırakayım ki? Ben senin rehberim. Çölde, yolu bilen rehberin olmasa kaybolursun."

Yüksek kum fırtınası duvara doğru savruluyordu. Gözlerini ovuşturup zihninde olanları görmemeye çalıştı.

"Sen yolu nereden biliyorsun? Buraya sık sık geliyor olmalısın," demişti kız. Sonra kum fırtınasını bırakıp tekrar mağaraya döndüler. Kız o kadar güzel, o kadar zarıftı ki kuvarsdan yapılmış gibiydi. Ama sevgilisi onu başka bir kadın için terk ettiği için üzgündü.

"Seni böyle bir yeri bilecek kadar özel yapan nedir?" diye sordu Wille. "Yüzeyin üç kilometre derininde ve sonu gelmez ıslak taş labirenti. Burada kaybolmak ne korkunç bir şey olurdu. Acaba hiç kimse kaybolmuş mudur? Saader sonra lambaların kapatıldığında burası zifir karanlık ve bir kiler kadar soğuk olmalı."

Will yüzünün önündeki elini göremiyordu. Bütün gördüğü parlak kırmızıydı. Kumlar her yana çarparken hiç derisinin kalmadığını düşünüyordu.

254

"Will! Oh Tanrım! Yardım et Will!" Bir koridor uzaktaki okul çocuklarının çığlıkları haline gelmiş, fırtınanın kükreyişi sona ermişti. Su damlıyor, ayak sesleri ıslak çıkıyordu. "Neden gözlerini ovuşturup duruyorsun," diye sordu kız.

"Yolu karanlıkta bile bulabilirim. Karanlıkta çok iyi görebilirim ve çocukken buraya çok sık gelirdim. Ben senin rehberim." Will, kıza karşı çok nazik, çok yumuşaktı, çünkü kaybının onun dayanamayacağı kadar fazla olduğunu düşünüyordu. "Şu taşın ışıkla ne kadar saydam olduğunu görebiliyor musun? Taş tendonlar ve sinirler kadar düz ve güçlü. Kristaller kemiğin bal mumu şansı renginde. Bu dar koridordan geçince Milano kubbesi var. Çok yaşlı bir bedenin gri, nemli, serin dokusu gibi."

"Ayakkabılarımın ve pantolonumun paçaları ıslak kireç taşıyla lekелendi. Sıva gibi bir şey bu. Giysilerimi mahvetti."

Kızın şikâyetleri onu sinirlendirmişti. Dibine yeşil madeni paraların saçıldığı doğal havuzu gösterdi ona. Burada dileği gerçekleşen biri olup olmadığını merak etti. Kız da bir bozukluk attı. Para havuzun dibine çöktü.

"İstediğin bütün dilekleri dileyebilirsin. Ama asla gerçekleşmezler ya da eğer gerçekleşirse bu senin için korkunç olur."

"Bu söylediğin çok korkunç bir şey Will," dedi kız, "Bir dileğin gerçekleşmesinin kötü olacağını nasıl söyleyebilirsin? Ne dilediğimi bilmiyorsun, ya sevgilim olmanı dilediysem? Sen kötü bir sevgili misin?" Will ona cevap vermedi ama daha da öfkelenmişti, çünkü onun sevgilisi olursa kız onun çıplak ayaklarını görürdü. En son Irak'ta on iki yaşında bir kız, onun çıplak ayaklarını görüp bağırarak, küçük yumruklarıyla onu yumruklamıştı. Sonra durup uykuya dalmıştı. Will bu konuda hiçbir şey hissetmemişti, çünkü kızın bir hayatı yoktu. Bitmek bilmeyen ölüm ve ülkesinin tahribatı dışında sabırsızlıkla bekleyeceği bir şeyi yoktu. Su damlarken kızın yüzü hafızasından gittikçe siliniyordu. Roger acısı çok fazla olduğu için Will tabancasını ona doğrultmuştu.

255

Kupola Mağarası'ndaki taşlar kafatası gibi yuvarlaklı. Sular yağmur yağıyormuş gibi damlıyor, damlıyor, damlıyordu. Mum ışığı gibi parlayan sarkıtlar, dikişler oluşmuştu. Kıza onlara dokunmamasını söyledi.

"Eğer dokunursan is gibi kararılır," diye uyardı.
"Hayatımın hikâyesi," dedi kız. "Neye dokunursam berbat oluyor."
"Bana teşekkür edeceksin."
"Ne için?" diye sordu kız.

Geri dönüş koridorunda hava sıcak ve nemliydi. Su duvarlardan kan gibi süzülüyordu. Tabancasını tutarken parmağı, kendisi hakkında bildiği her şeyden bir parmak uzaktaydı. Eğer Roger, ona teşekkür edebilseydi ederdi.

Basit bir teşekkür ve bunu bir daha yapması gerekmeyecekti, insanlar nankördü. Önemli olan her şeyi alıyor, sonra da onu umursamıyorlardı.

Savaşın sonra inşa edilmiş kırmızı beyaz çizgili fener evi kıyıdan doksan metre uzaktaydı ve işaret ışığı yoktu.

Will'in omuzları kürek çekmekten dolayı yanıyordu. Fiberglas banka oturduğu için kalçaları ağrıyordu. Bu zor bir işti, çünkü kendi ağırlığı da neredeyse kayık kadardı ve gideceği yere bu kadar yaklaştığı için motoru kullanmayacaktı. Gürültü çıkıyordu ve o gürültü istemiyordu. Duyacak kimse olmasa bile. Burada kimse yaşamıyordu. Gündüz hariç buraya kimse gelmezdi, o da yalnızca güzel havalarda. Yine de kimse buranın onun olduğunu bilmezdi. Fener evinin aşkı ve bir kova kum. Kaç küçük çocuğun bir adası vardı ki? Bir eldiven ve top, piknik ve kamp. Hepsi bitmişti. Ölmüştü. Kayıkla karşı tarafa mutsuz bir yolculuk.

Suyun karşısında Pleasant Dağı'nın, James Adasının ve Charleston'ın ışıkları görünüyordu. Güneybatı da Folly Sahili vardı. Yalnızca sıcak ve bulutlu olacaktı. Öğleden sonraya kadar sular alçacaktı. Kayığı sahile çekerken altı istiridye kabuklarına sürtündü.

256

On Beşinci Bölüm

Adli fotoğraf laboratuvarında sabahın erken saatleri. Günlerden çarşamba.

Scarpetta ihtiyaç duyduğu şeyleri hazırladı. Bu kez yapacağı bilim basitti. Dolaplardan, çekmecelerden* seramik kâseler, kâğıt ve köpük tabaklar, steril pamuklar, zarflar, model çamuru, damıtılmış su, bir şişe gun blue,* bir şişe RTX** yapıştırıcılar ve küçük alüminyum bir tava çıkardı. Tezgâhının üstünde duran digital kameraya uzaktan kumandalı kapama düğmesini yerleştirdi. Tezgâhın üstünü kalın kahverengi kâğıtla kapladı.

Gizli izlerin metal gibi delikli olmayan yüzeylerde kendilerini göstermeleri için hangi karışımı kullanacağı konusunda seçeneği olmasına rağmen genellikle kullandığı tek şey kimyasal dumandı. Bu sihir değil, yalnızca kimyaydı. Yapıştırıcı neredeyse tamamen siyanoakrilattan oluşuyordu. Bu aminoasitlere, glikoza, laktik aside ve derideki deliklerden çıkan diğer kimyasallara reaksiyon gösteren akrilik reçineydi. Yapıştırıcı buharı gizli izlerle buluştuğunda (bu izler çıplak gözle görülemezdi),

(*) Metal yüzeyleri koyu mavi-siyaha çeviren selenyumdioksit. (**) Rutenyum tetroksit.

257

kimyasal reaksiyon yeni bir kompozit oluşturuyordu... insan bunun oldukça dayanıklı ve gözle görülebilir bir kabartı olmasını umuyordu.

Scarpetta yaklaşımını düşündü. DNA örneği alacaktı, ama bu labo-ratuvarda değil. Bunun önceliği yoktu. Çünkü ne RTX, ne de yapıştırıcı DNA'yı bozmazdı. Yapıştırıcı diye karar verdi ve tabancayı kâğıt torbadan çıkarıp seri numarasını yazdı. Boş silindiri açıp namlunun iki tarafını kâğıt havlu ile kapadı. Başka bir torbadan altı tane otuz sekizlik özel mermi çıkardı. Bunları kimyasal duman odasına dik bir şekilde yerleştirdi. Kimyasal duman odası cam bir tankın içindeki ısı kaynağından ibaretti. Tabancayı üstünde asılı olan tele, tetik muhafazasından ası. Nem için biraz su koyup yapıştırıcıyı küçük alüminyum tavaya sıktı. Kimyasal duman odasının kapağını kapattı. Egzoz fanını açtı.

Yeni bir çift eldiven giyip içinde altın kolyenin bulunduğu torbayı aldı. DNA konusunda altın zincirin büyük yardımı olacağı kesindi. Onu ayrıca bir torbaya koyup üzerini etiketledi. Zincire asılı olan altın para da DNA kaynağıydı, ama üzerinde parmak izleri de vardı. Kenarlarından hafifçe tutup bir büyüğe baktı. Laboratuvarın ön kapısının biyometrik kilidinin açıldığını duydu. Birisi içeri girdi. Scarpetta, onun ruh halini hissedebiliyordu.

"Keşke fotoğraf tanıma programımız olsaydı," dedi Scarpetta, çünkü Lucy'nin kendini nasıl hissettiği ve nedeni konusunda soru sormaması gerektiği zamanları iyi bilirdi.

"Zaten var," dedi Lucy gözlerini kaçırarak. "Ama karşılaştırmak için elinde bir şey olmalı. Çok az polis departmanında veritabanı var. Peki, olanlar ne yapıyor? Önemli değil, hiçbir şey birbirine bağlı değil. Bu serseri her kimse kimliğini öyle ya da böyle bulacağız. Ama ben sokağında motosikletiyle gezinen o serseriden bahsetmiyorum."
"Peki, kimden bahsediyorsun?"

258

"Kolyesi ve silahı olan birinden bahsediyorum. Ve bunun Bull olmadığı konusunda emin değiliz."

"Bu çok anlamsız."

"Eğer bir kahraman gibi görünmek istiyorsa çok mantıklı olabilir ya da başka bir işin peşinde olup bunu saklamak istiyor olabilir. Silahın ve kolyenin kime ait olduğunu bilmiyorsun, çünkü onlar kimin kaybettiğini hiç görmedin."

"Kanıtlar aksini göstermedikçe Bull'a inanacağım ve beni korumak için kendini tehlikeye attığı için ona minnettar kalacağım."

"İstediyine inan."

Scarpetta, Lucy'nin yüzüne baktı. "Sanırım ters giden bir şeyler var."

"Yalnızca Bull'la şu motosikletli adam arasındaki sözde kavganın tanığı olmadığını söylüyorum hepsi bu."

Scarpetta saatine baktı. Kimyasal duman odasına doğru yürüdü. "Beş dakika. Bu kadarı yeterli." Kapağı açıp işlemi durdurdu. "Silahın seri numarasını kontrol etmemiz gerekiyor."

Lucy yaklaşmış, cam tankın içine baktı. Eldivenlerini giyip içeri uzandı, teli söküp silahı aldı. "Kabartı izi var. Biraz. Şurada namlunun üstünde." Tabancayı bir o tarafa, bir bu tarafa çevirdi. Kâğıt kaplı tezgâha bıraktı. Tankın içine uzanıp mermileri çıkardı. "Birkaç tane kısmi iz, sanırım yeterince ayrıntı var." Mermileri de silahın yanına bıraktı.

"Bunların fotoğraflarını çekeceğim ve belki sen fotoğrafları tarayıp karakteristiklerini çıkarır, IAFIS'de* (Otomatik Entegre Parmak İzi Tanımlama Sistemi) tararsın."

Scarpetta telefonu aldı. Parmak izi laboratuvarını arayıp yaptıklarını anlattı.

(*) Integrated Automated Fingerprint Identification System.

259

"Zaman kazanmak için onlarla önce ben çalışacağım," dedi Lucy. Pek dostça değildi. "Renk kanallarını gevşet, böylece beyaz siyaha dönecek ve hepsini mümkün olduğunca hızlı bir şekilde tarayacağız."

"Önemli bir şeyler olmuş. Sanırım hazır olunca söyleyeceksin bana."

Lucy, onu dinlemiyordu. Öfkeyle söylendi: "Çöpler içeri, çöpler dışarı."

Alaycı olduğu zaman kullandığı sözlerdi bunlar. Parmak izi IAFIS'te taranırken bilgisayar taş mı, yoksa balığa mı baktığını bilmezdi. Otomatik sistem düşünmezdi. Hiçbir şey bilmezdi. Bir parmak izinin karakteristikliklerini diğer izin üstüne koyardı. Eğer karakteristiklikler eksikse, silinmişse veya becerikli bir adli görevli tarafından doğru bir şekilde şifrelenmediyse araştırmacının boşa gitme olasılığı büyüktü. Sorun IAFIS'te değildi, insanlardaydı. Aynı şey DNA içinde geçerliydi. Sonuçlar yalnızca DNA'nın ne kadar iyi alındığına, kimin tarafından ve ne şekilde işlendiğine bağlıydı.

"İzlerin ne kadar nadir olarak doğru bir şekilde alındığını biliyor musun?" diye söylenmeye devam etti Lucy. Ses tonu sinirliydi. "Hapiste bir şerif yardımcısı, on parmağın da izini alır, ama hâlâ eski bir yöntem olan mürekkep yöntemini kullanır. Bütün izler IAFIS'e verilir, ama hiçbir işe yaramaz. Geometrik optik tarama kullansak böyle olmaz, ama hapishanenin parası yok. Bu lanet olası ülkede hiçbir şey için para yok."

Scarpetta şeffaf plastik zarfın içindeki altın parayı bırakıp büyüteğe baktı. "Neden bu kadar berbat bir halde olduğunu bana söyleyecek misin?" Yanıttan korkuyordu.

"Silahı NCIC* (Milli Suç Bilgi Arşivi)'ye girebilmem için seri numarasını öğrenmem gerekiyor?"

"Tezgâhın üstündeki şu kâğıtta yazılı. Rose'la mı konuştun?" Lucy kâğıdı alıp bilgisayarın başına oturdu. Klavye takırdamaya başladı. "Onu kontrol etmek için aradım. Senin kontrol edilmen gerektiğini söyledi."

(*) National Crime Information Computer.

260

"Bir Amerikan Doları," dedi Scarpetta büyüteçle baktığı para için. Böylece başka bir şey söylemek zorunda kalmayacaktı. "1873." Daha önce işlenmemiş bir kanıtta hiç görmediği başka bir şey gördü.

"Bununla su tankında deneme atışı yapıp balistikleri NIBIN'den* geçirmek istiyorum." Bu Ulusal Entegre Balistik Bilgi Ağıydı.

"Eğer silah başka bir olayda kullanıldıysa buluruz," dedi Lucy. "Gerçi sen olanların henüz suç olduğunu düşünmüyorsun ve polisi karıştırmak istemiyorsun," dedi Lucy.

"Daha önce açıkladığım gibi Bull onunla mücadele etmiş ve silahı elinden düşürmüş," dedi fazla savunmacı, olmamaya çalışarak. Büyüteci ayarlayarak parayı inceledi. "Motosikletli adamın oraya bana zarar vermek için geldiğini kanıtlayamam. içeri izinsiz girmede. Yalnızca denedi."

"Bull öyle diyor."

"Eğer bunu kesin olarak bilmesem, parmak izi bulmak için bu paranın yapıştırıcısıyla incelendiğini düşüneneğim." Scarpetta paranın önünde ve arkasındaki beyaz kabartı izlerine benzeyen soluk izlere baktı.

"Ne demek eğer öyle olmadığını bilmesen? Bilmiyorsun ki zaten. Hiçbir şey bilmiyorsun. Yalnızca Bull, onu evin arkasında bulduğunu söylüyor. Birilerinin kaybettiği başka bir hikâye."

"Kesinlikle Polimer kalıntısına benziyor, Japon yapıştırıcısı gibi. Hiç anlamıyorum," dedi Scarpetta. Plastik naylonla kaplı parayı kopya tezgâhına götürdü. "Anlamadığım bir sürü şey var." Lucy'ye baktı. "Sanırım hazır olunca benimle konuşacaksın." Eldivenlerini çıkarıp yeni eldivenler ve yüz maskesi taktı.

"Öyle görünüyor ki bütün yapmamız gereken fotoğraflarını çekmek. Ne gun blue, ne de RTX gerekli." Lucy paranın üstündeki kabartı izinden bahsediyordu.

(*) National Integrated Ballistic Identification Network.

261

"En fazla belki siyah toz kullanabiliriz. Ama ona bile gerek olabileceğini sanmıyorum." Scarpetta kopya tezgâhının üstündeki kamerayı ayarladı. Dört ışığın kollarını oynattı.

"Fotoğrafım çekeceğim, sonra her şey DNA'ya gidebilir."

Kopya tezgâhının altı için kahverengi kâğıttan bir parça kopardı. Parayı zarftan çıkardı, resim üste gelecek şekilde koydu. Köpük bardağı ikiye ayırıp paranın üstüne huni şeklinde koydu. El yapımı çadır, parlaklığı en aza indirmişti. Kabartı şimdi çok daha net görünüyordu. Uzaktan kumanda düğmesine uzanıp fotoğraf çekmeye başladı.

"Japon yapıştırıcı," dedi Lucy. "Belki de bu bir suç olayında kanıttı ve sonra bir şekilde yine piyasaya çıktı."

"Bu olabilir. Doğru olup olmadığını bilmiyoruz, ama bu durumu açıklayabilir."

Anahtarlar hızla klik yaptı. "Altın bir dolar," dedi Lucy. "Amerikan, 1873. Bakalım neler bulabileceğiz." Birkaç tuşa bastı. "İnsan neden Kodein ve Fiorinal'ı birlikte alır? Ve bu tam olarak nedir?"

"Butalbital artı kodein fosfat, aspirin, kafein," dedi Scarpetta. Diğer tarafının fotoğrafım çekebilmek için parayı dikkatlice çevirdi. "Güçlü bir narkotik ağrı kesici. Genellikle ciddi baş ağrıları için verilir." Kameranin mercekleli kapanıp açıldı. "Neden?"

"Ya Testroderm?"

"Deriye sürülen testosteron jelidir."

"Stephen Siegel'i duydun mu hiç?"

Scarpetta bir an düşündü, bu isim tamamen yabancıydı. "Hatırlamıyorum."

"Testroderm onun tarafından yazılmış ve tesadüfe bak ki, Shandy Snook'un geldiği Charlotte'taki bir proktolog bu adam. Yine ne tesadüf ki Shandy'nin babası bu proktoloğun hastasıymış. Bu da Shandy'nin

262

onun hastası olduğu ve istediği zaman ondan reçete alabildiği anlamına geliyor." "Reçete nerede yazılmış?"

"Sullivan Adasında bir eczanede. Yine büyük bir tesadüf ki Shandy' nin orada LLC adına iki milyon dolarlık bir evi var," dedi tuşlara basmaya devam ederek. "Belki de Marino'ya neler olduğunu sormanın zamanı gelmiştir. Bence hepimiz endişelenmeliyiz."

"Beni en çok endişelendiren şey senin ne kadar öfkeli olduğun." "Galiba gerçekten öfkeliyken nasıl olduğumu bilmiyorsun." Lucy öfkeli bir şekilde yazmaya devam etti. "Demek Marino güzelce uyuşturuluyor, yasadışı olarak. Belki de güneş losyonu gibi testosteron jeli sürüyor ve akşamdan kalmalarına yardımcı olması için deli gibi hap yutuyor, çünkü birdenbire öfkeli, sarhoş King Kong'a dönüştü." Gürültüyle yazmaya devam etti. "Belki de priapizm'i vardır ve kalp krizi bile geçirebilir. Ya da içki yüzünden zaten kontrolden çıkmış durumdayken iyice kontrolden çıkar. Bir insanın bsacık bir hafta içinde bir başka insan üzerinde bu kadar etki yaratabilmesi çok şaşırtıcı." "Bu kız arkadaşın çok kötü bir haber olduğu çok açık." "Ben onu kastetmiyorum. Sen kendi haberini vermek zorundaydın sanki." "Evet, zorundaydım. Söylemek zorundaydım. Ve bir de sen ve Rose varsınız," dedi Scarpetta sessizce.

"Senin bu altın para altı yüz dolar değerinde," dedi Lucy bilgisayardaki dosyayı kapatırken. "Zincir dahil değil."

Dr. Maroni, San Marco'nun güneyindeki dairesinde şöminenin karşısında oturuyordu. Bazilikanın kubbesi yağmur yüzünden çok kasvetli
(*) Penisin sürekli ereksiyon halinde olması.

263

görünüyordu. Yerli halkın çoğu yeşil kauçuk çizmeler, turistler ise ucuz san çizmeler giymişti. Çok kısa bir süre içinde Venedik sokaklarındaki sular yükselecekti.

"Cesedi duydum." Telefonda Benton'la konuşuyordu.

"Nasıl? Başta vaka önemli değildi. Sen nereden duydun ki?"

"Otto söyledi."

"Yani Yüzbaşı Poma."

Benton bu yüzbaşıyla arasına mesafe koymaya karar vermişti, ilk adını bile kullanamıyordu. Dr. Maroni, "Otto başka bir şey için aradığında söz etmişti," dedi.

"O nereden biliyordu ki? Başlangıçta haberlerde fazla bir şey yoktu."

"Biliyor, çünkü o Carabinieri."

"Ve bu onu çok önemli yapıyor, öyle mi?" dedi Benton.

"Ona kızgınsın."

"Beni şaşırtan şey şu ki; o Carabinieri'de adli tabip ve bu olayda yasal yetki Carabinieri'nin değil, ulusal polisin. Her zaman olduğu gibi bunun nedeni olay yerine ilk olarak ulusal polisin gitmesi."

"Ne diyebilirim ki? italya'da işler böyle yürüyor. Yasal yetki olay yerine ilk varanın oluyor ya da ilk arayanın, ama seni başka bir şeyin kızdığını düşünüyorum."

"Kızgın değilim."

"Bir psikiyatra kızgın olmadığını söylüyorsun." Dr. Maroni piposunu yaktı. "Şu an seni göremiyorum, ama kızgın olduğumu hissedebiliyorum. Bali yakınında ölen kadın hakkında neden bir şeyler öğrenmek istiyorsun söyle bakalım?"

"Şimdi de benim tarafsız olmadığımı ima ediyorsun."

"Senin Otto'yu tehdit olarak gördüğünü ima ediyorum. Olayların sırasını biraz daha açık bir şekilde ifade edeyim. Ceset Bali'nin dışında

264

\utostrade'de bulundu. Duyunca başta hiçbir şey düşünmedim. Kim olduğunu dmse bilmiyordu ve fahişe olduğunu düşünüyorlardı. Polis cinayetin Sacra "orona Unita -Puglia Mafyası- bağlantılı olduğunu düşündü. Otto, orasının ^arabinieri'nin sorumluluk alanının dışında olduğuna memnun olduğunu ifade etti, çünkü gangsterlerle uğraşmak hoşuna gitmiyordu. Ona göre katiller kadar olan çıkmış olan kurbanları kurtaracak bir şey yoktur. Galiba ertesi gün bana iari'de bir adli patolojla konuştuğunu söyledi. Görünüşe göre kurban kayıp bir vanadalı turist-miş. En son Ostuni'de bir diskoda görülmüş. Çok sarhoşmuş. _)radan bir adamla ayrılmış. Ertesi gün Puglia'da Grotta Bianca'da görülen adının tarifine uyuyor. Yani Beyaz Mağara."

"Tekrar ediyorum. Yüzbaşı Poma her şeyi bilen biri ve öyle görünüyor ki nitün dünya ona rapor veriyor."

"Tekrar ediyorum. Ona çok kızgın gibi konuşuyorsun."

"Şu Beyaz Mağara hakkında konuşalım. Katilin sembolik çağrışımlar raptığını varsaymak zorundayız," dedi Benton.

"Bilincin derin seviyeleri," dedi Dr. Maroni. "Gömülü çocukluk hatıraları, travma ve acı dolu bastırılmış anılar. Mağaranın keşfi, kendi nevroz ve »sikozlanm, korkulanmn sırlanna doğru mitolojik bir yolculuk olarak orumlayabiliriz. Ona korkunç bir şey olmuş ve belki de bu onun başına geldiğini düşündüğü korkunç şeyden çok önce olmuş olabilir."

"Fiziksel tarifi hakkında ne hatırlıyorsun? Onu diskoda, mağarada veya başka bir yerde gördüğünü iddia eden insanlar nasıl tarif ettiler?"

"Genç olduğunu ve keş taktığını," dedi Dr. Maroni. "Hepsi bu."

"Hepsi bu mu? Irkı?"

"Her iki ortamda da etraf çok karanlıkmış."

"Hastanla ilgili tuttuğun notlar burada. Hemen kontrol ediyorum. Hastan liskoda Kanadalı bir kadınla tanıştığından söz etmiş. Bu: ceset

265

bulunduktan bir gün sonra. Ondan bir daha haber alamamışsın. Irkı neydi?"

"Beyazdı."

"Notlarından aynen okuyorum, 'Kızı Bali'de yol kenarında bıraktığını, söylediğini yazmışsın."

"O sırada kızın Kanadalı olduğu bilinmiyordu. Kimliği tanımlanmamıştı. Dediğim gibi fahişe olduğunu düşünüyorlardı."

"Kanadalı turist olduğunu öğrendiği zaman aradaki bağlantıyı kuramadın mı?"

"Doğal olarak endişelendim, ama bir kanıtım yoktu."

"Evet, Paulo, sen hastanı korumaya devam et. Ama kimse Kanadalı turisti korumak için bir şey yapmadı. Onun tek suçu diskoda biraz eğlenmek ve hoşlandığı, güvenebileceği birisiyle tanışmaktı. Kızın İtalya'da-ki tatili mezarlıkta son buldu. Yoksullar mezarlığına gömülmediği için şanslı."

"Çok sabırsız ve üzgünsün," dedi Dr. Maroni.

"Belki, şimdi notların önümde olduğuna göre Paulo, hafızan biraz hareketlenir."

"Bu notları sana bırakmadım. Nasıl aldığını bilemiyorum." Bunu tekrar tekrar söylüyordu ve Benton da onun oyununa eşlik ediyordu.

"Eğer hastanla ilgili notlarını hastanede elektronik ortamda saklıyorsan, dosya paylaşma işlevini kapalı tutsan iyi olur," dedi Benton. "Çünkü eğer birisi bilgisayarında bu çok gizli dosyaların bulunduğunu öğrenirse onlara bakmak isteyebilir. İnternet hain bir yer."

"Kanadalı turist bir yıl önce nerede öldürülmüştü," dedi Benton. "Aynı şekilde doğranmıştı. Şimdi nasıl oluyor da Drew Martine yapılanlardan sonra bu vaka -yani hastan- aklına gelmedi? Vücudun aynı bölgelerinden et parçaları kesilmiş. Ceset çıplak olarak hızla bulunabileceği bir yere atılmıştı. Ve yine hiç kanıt yoktu."

266

"Görünüşe göre katil tecavüz etmiyor."

"Ne yaptığını bilmiyoruz. Özellikle Tanrı bilir ne kadar bir süre için onları soğuk suda oturmaya zorladığı düşünülse. Seni aramadan önce Kay'ı aradım. Umarım gönderdiklerime en azından bir göz atmıştır."

Dr. Maroni bekliyordu. Yağmur bir taraftan hızla apartmana vururken, diğer taraftan kanaldaki su gittikçe yükseliyordu. Doktor bir süre etrafa baktı. Kepenkleri açınca kaldırımdaki suyun en az otuz santim olduğunu gördü. Bugün dışarı çıkmak zorunda olmadığı için kendini şanslı hissediyordu. Sel ona göre turistler için gördüğü kadar eğlenceli bir macera değildi.

"Paulo?" Benton hatta geri gelmişti. "Kay?"

"Buradayım?"

"Dosyalar Kay'de," dedi Benton, Dr. Maroni'ye. "iki fotoğrafa bakıyor musun?" diye sordu Scarpetta'ya. "Ve diğer dosyalara?"

"Drew Martinin gözlerine yaptıkları," dedi Scarpetta hemen. "Bari yakınlarında öldürülen kadınla ilgili böyle bir kanıt yok. Otopsi raporlarına bakıyorum italyanca. Elimden geldiği kadar anlamaya çalışıyorum. Neden hastanın dosyasına bu otopsi raporunun iliştilirildiğini merak ediyorum. Yani şu Kum Adam denilen hastanın?"

"Adam kendisine öyle diyor," dedi Dr. Maroni. "Dr. Şelfin e-posta-larına dayanarak söylüyorum bunu. E-postalarına baktın mı?"

"Şimdi bakıyorum."

"Neden otopsi raporu senin hastanın dosyasına iliştilmişti?" diye tekrarladı Benton. "Kum Adam'ın dosyasına."

"Çünkü endişelenmiştim, ama kanıtım yoktu."

"Boğulma mı?" diye sordu Scarpetta. "Kırmızı noktacıklara ve başka bulguların yokluğuna dayanarak belirlenmiş."

"Suda boğulmuş olması mümkün mü?" diye sordu Dr. Maroni. Ben-ton'ın ona gönderdiği dosyaların çıktısı alınmış kucağında duruyordu. "Belki Drew da suda boğulmuştur?"

267

"Hayır, Drew kesinlikle suda boğulmamıştı. Bir iple boğulmuştu."

"Drew'un vakasında boğulmayı düşünmemin nedeni küvet," dedi Dr. Maroni. "Ve şimdi de bakır küvetteki o kadının fotoğrafı ortaya çıktı. Ama yanılıyorsam bunu anlayabilirim."

"Drew hakkında yanılıyorsun, ama kurbanların ölümlerinden önce küvette oldukları konusunda haklısın. Başka kanıtın yoksa boğulmayı düşünmek zorundayız. Şunu kesinlikle söyleyebilirim ki Drew boğulmadı, ama bu Bari'deki kurbanın da boğulmadığı anlamına gelmez. Bakır küvetteki kadına ise ne olduğunu bilmiyoruz. Öldüğünü bile söyleyemeyiz, ama bundan korkuyorum."

"Uyuşturucu verilmiş benziyor," dedi Benton.

"Söz konusu üç kadının ortak noktasının bu olduğundan şüpheleniyorum," dedi Scarpetta. "Bari'deki kurbanın kanında yasal limitin üç katı alkol çıktığı için bu şekilde etkisiz hale getirildiğini söyleyebiliriz. Drew'un ki yasal limitin iki katıydı."

"Onları kontrol edebilmek için uyuşturuyor," dedi Benton. "Bu durumda Bari'deki kurbanın boğulduğuna dair herhangi bir ipucu yok öyle mi? Raporda hiçbir şey yok mu? Ya diatomlar?"

"Diatom mu?" diye sordu Dr. Maroni.

"Mikroskopik algler," dedi Scarpetta. "Önce birisinin kontrol etmesi gerekiyordu, ama eğer boğulmadan şüphelenilmiyorsa bunu yapmazlar."

"Neden şüphelensinler ki? Ceset yol kenarında bulundu," dedi Dr. Maroni.

"ikincisi, diatomlar her yerde bulunur," dedi Scarpetta. "Suda bulunur, havada bulunur. Ancak kemik iliği veya iç organlar incelenirse önemli bilgi verecek sonuç elde edilir. Ve haklısınız Dr. Maroni. Neden böyle

268

muayene edilsinler ki? Bari'deki kurbanın fırsat kurbanı olduğundan şüpheleniyorum. Belki Kum Adam, bundan sonra ondan böyle söz edeceğim..."

"O zaman kendisinin ne dediğini bilmiyoruz," dedi Dr. Maroni. "Hastam kesinlikle bu adından hiç bahsetmedi."

"Açık olması için ona Kum Adam diyeceğim," dedi Dr. Scarpetta. "Belki barları, diskolar, turistlerin bulunduğu yerleri geziyordu ve Bari' deki kızın şanssızlığı yanlış zamanda yanlış yerde olmasıydı. Öte yandan Drew Martin olayı, bana pek öylesineymiş gibi gelmedi."

"Bunu da tam olarak bilmiyoruz." Dr. Maroni piposundan bir nefes çekti.

"Ben bildiğimi düşünüyorum," dedi Scarpetta. "Dr. Şelfe geçen sonbaharda, Drew Martin hakkında e-postalar göndermeye başladı."

"Eğer onun katil olduğunu varsayarsak."

"Dr. Şelfe, Drew'un ölümünden birkaç saat önce küvetteki görüntüsünün fotoğrafım gönderdi," dedi Scarpetta. "Benim kitabımda bu onu katil yapar."

"Lütfen bana gözleri hakkında biraz daha fazla şey söyleyin," dedi Dr. Maroni.

"Rapora bakılırsa katil Kanadalı kurbanın gözlerini çıkarmamış. Drew'unkiler çıkarılmış, göz yuvaları kumla doldurulmuş, gözkapakları yapıştırılmış. Bildiklerime dayanarak söyleyebilirim ki neyse ki bütün bunlar öldükten sonra yapılmış."

"Yalnız sadizm değil sembolizm söz konusu," dedi Benton.

"Kum Adam gözlerinize kum serper ve uyutur," dedi Scarpetta.

"Benim sözünü ettiğim mitoloji bu," dedi Dr. Maroni. "Freudcu ve Jungcu, ama önemli. Bu vakada derinlik psikolojisine aldırılmazlık ediyoruz ve bu bizi zora sokuyor."

"Ben hiçbir şeye aldırılmazlık etmiyorum. Keşke sen de hastan konusunda aldırılmazlık etmeseydin. Onun turist cinayetiyle bir ilgisi olabileceğinden şüphelendin, ama hiçbir şey söylemedin," dedi Benton.

269

Tartışma. Hataları ima edip suçlama. Venedik şehrini sel basarken üç yönlü konuşma devam etti. Scarpetta laboratuvarında çalışmakta olduğunu, daha fazla bir şey sormak istemiyorlarsa telefonu kapatacağını söyledi. O telefonu kapattıktan sonra da Dr. Maroni savunmasına devam etti.

"Bu hastanın mahremiyetini ihlal olurdu. Bir kanıtım yoktu," dedi Benton'a. "Kuralları bilirsin. Ne zaman bir hastamız şiddetle ilgili imalarda bulunsa ya da doğru olduğuna inanmamız için bir neden olmayan şiddet dolu hareketlere atıfta bulunsa, polis getirdiğimizi düşünsene. O zaman her gün hastalarımızı polise rapor ederdik."

"Bence senin hastan rapor edilmeliydi ve Dr. Şelfe onun hakkında daha fazla şey sormalıydın."

"Bence sen artık insanları tutuklayabilen bir FBI ajanı değilsin Benton. Psikiyatri hastanesinde adli psikologsun. Harvard Tıp Fakültesi'nde-sin. İlk sadakatin hastana yönelik olmalı."

"Belki artık buriu yapamam. Dr. Şelfle iki hafta geçirdikten sonra, artık hiçbir konuda kendimi aynı hissetmiyorum, sen dahil Paulo. Sen hastanı korudun ve en azından iki kadın öldü."

"Eğer o yaptıysa."

"O yaptı."

"Ona bu görüntüleri gösterdiğinde Dr. Şelfin ne yaptığını söyle bana, yani Drew'un fotoğrafını. Görüntülerdeki oda, italyan tarzı ve eski duruyor," dedi Dr. Maroni.

"Roma'da veya Roma'ya yakın bir yerde olmalı," dedi Benton. "Drew'un Roma'da öldürüldüğünü var sayabiliriz."

"Ya ikinci görüntü?" Dr. Şelfin e-postasında bulunan ikinci dosyayı tıkladı. Bu kez bakır bir küvetteki kadının görüntüsü vardı. Kadın otuzlu yaşlarda, uzun siyah saçlıydı. Dudakları kabank ve kanlı, gözleri şiştiği için kapanmıştı. "Ona Kum Adam'ın gönderdiği bu son görüntüyü gösterdiğinde Dr. Şelf ne söyledi?"

270

"E-posta gönderildiğinde Dr. Şelf tarayıcıdaydı. Daha sonra ona gösterdiğimde ilk kez görmüş oldu. İlk endişesi, onun bilgisayarına izinsiz girdiğimiz -bu ifadeyi o kullandı- ve yasal haklarını ihlal ettiğimiz oldu. Lucy hacker olduğu için yasaları ihlal ettiğimizi -Dr. Şelfin suçlaması bu- ve bunun da dışarıdan birisinin, Dr. Şelfin McLean'de hasta olduğunu bildiği anlamına geldiğini söyledi. Bu arada nasıl oluyor da Lucy suçlanıyor? Bunu merak ediyorum."

"Onun suçlanması hiç şüphesiz çok ilginç. Sana katılıyorum."

"Dr. Şelfin web sitesine ne koyduğunu gördün mü? Lucy'nin beynindeki tümör hakkında konuştuğu sözde itirafı var."

"Lucy mi yapmış bunu?" Dr. Maroni şaşırmıştı. Bunu bilmiyordu.

"Yapmadı tabii ki. Ben yalnızca Dr. Şelfin, Lucy'nin düzenli tarama için McLean'e geldiğini bir şekilde öğrendiğini ve taciz etmek için duyduğu bitmek bilmez iştah yüzünden bu itirafı web sitesine koyduğunu düşünüyorum."

"Lucy nasıl?"

"Nasıl sanıyorsun?"

"İkinci görüntü hakkında Dr. Şelf başka ne dedi? Bakır küvetteki kadın hakkında yani, kim olduğu konusunda bir fikriniz var mı?"

"Yani birisinin, Dr. Şelfin aklına Lucy'nin onun e-postalarına girdiğini sokmuş olması lazım, bu çok garip."

"Bakır küvetteki şu kadın," dedi Dr. Maroni tekrar. "Onunla karanlıktaki basamaklarda yüzleştğinde Dr. Şelf ne dedi? Bu önemli bir şey olmalı." Bekledi. Pipoğunu yeniden yaktı.

"Onun basamaklarda olduğunu hiç söylemedim."

Dr. Maroni gülümseyip pipoğundan duman çekti. "Tekrar ediyorum, bunu ona gösterdiğinde ne söyledi?"

"Görüntünün gerçek olup olmadığını sordu. Gönderen kişinin bilgisayarındaki dosyaları görmeden bunu bilemeyeceğimizi söyledim, ama

271

gerçek görünüyor. Görüntüyle oynandığını gösteren bir belirti yok. Gizli bir gölge, perspektifteki bir hata, ışık veya havada bir tuhaflık yok."

"Hayır, resimle oynanmış gibi görünmüyor," dedi Dr. Maroni. Yağmur kepenklerine çarpıp kanal suyu binaya doğru sıçrarken ekrandaki görüntüyü tekrar inceledi. "Eğer bu konuda biraz bilgim varsa oynamadığını söyleyebilirim."

"Dr. Şelf bunun hastalıklı bir şaka olduğunda ısrar etti. Drew Martin'in fotoğrafının gerçek olduğunu söyledim, hastalıklı bir şakadan fazlası söz konusuydu. Kız öldü. İkinci fotoğraftaki bir kadının da ölmüş olabileceğine dair endişemi dile getirdim. Öyle görünüyor ki birisi Dr. Şelfle öylesine konuşuyor ve yalnızca bu vaka hakkında da değil. Acaba bu kişi kim?"

"Peki, o ne dedi?"

"Onun hatası olmadığını söyledi," dedi Benton.

"Şimdi bize bu bilgiyi getirdiğine göre, Lucy..." diye söze başladı Dr. Maroni, ama önce Benton tamamladı.

"Nereden gönderildiklerini biliyor olabilir. Lucy bu durumu açıkladı. Dr. Şelfin e-postasına girmesi, Kum Adam'ın IP adresinin izini sürmesini sağladı. Dr. Şelfin umursamadığını gösteren yeni bir kanıt daha. IP adresini kendisi takip edebilir ya da bir başkasına bunu yaptırabilirdi, ama o bunu yapmadı. Hiç aklına bile gelmemiştir herhalde. Adres Charleston'daki bir bölgeyi, aslında limanı gösteriyor."

"Bu çok ilginç."

"Çok açık ve coşkulusun Paulo."

"Bununla ne demek istediğimi anladığından emin değilim. 'Çok açık ve coşkulu?'"

"Lucy, limanın IT'siyle konuştu. Bütün bilgisayarın, kablolu ağı her şeyi yöneten adam bu," dedi Benton. "Lucy'ye göre önemli olan Kum Adam'ın IP'sinin, limandaki hiçbir MAK'le uyuşmaması."

272

MAK makine adres kodu demek oluyor. Kum Adam'ın kullandığı nasıl bir bilgisayarsa, limandaki bilgisayarlardan biri değil, yani orada çalışan biri olması mümkün görünmüyor. Lucy birkaç olası senaryo daha koydu ortaya. Adam limana girip çıkan birisi olabilir -yük gemisi ya da kargo gemisiyle- ve limana geldiğinde limanın alanını kullanıyor olabilir. Eğer öyleyse yolcu veya yük gemisinde çalışan biri olabilir. Gemi ne zaman Charleston'daki limana gelse Dr. Şelfe e-posta gönderiyor olabilir. E-postalarının hepsi -Lucy'nin Dr. Şelfin gelen kutusunda bulduğu yirmi yedi e-postanın hepsi- limanın kablolu ağından gönderilmiş. Yeni gelen bu e-posta dahil, yani şu bakır küvetteki kadın. O halde adam şu anda Charleston'da olmalı," dedi Dr. Maroni.

"Umarım limanı gözaltına almışsınızdır. Böylece onu yakalayabilirsiniz."

"Ne yaparsak yapalım çok dikkatli olmalıyız. Şu anda polisi işe karıştıramayız. Bu, adamı kaçırmak."

"Yük gemileri, kargo gemileri için bir takvim olmalı. Takvim tarihlerinin Dr. Şelfe e-posta gönderdiği zamanla örtüştüğü bir tarih var mı?"

"Hem evet, hem hayır. Belirli bir yolcu gemisinin bazı tarihleri -yükleme ve boşaltma tarihlerinden söz ediyorum- gönderdiği e-postalar-daki tarihe uyuyor. Ama bazıları uymuyor. Bu yüzden adamın Charleston'da olması, hatta muhtemelen orada yaşaması için bir nedeni olduğunu düşünüyorum. Belki de limana çok yakın bir yere park edip limanın kablolu ağı gizlice kullanıyordun"

"İşte burada beni kaybediyorsun," dedi Maroni. "Ben çok eski bir dünyada yaşıyorum." Pipsunu tekrar yaktı. Pipsunu sevmesinin tek nedeni onu yakmaktan aldığı keyifti.

"Bu etrafta bir tarayıcıyla dolaşıp insanları cep telefonundan izlemeye benziyor," diye açıkladı Benton.

273

"Sanırım bu da Dr. Şelfin hatası değil," dedi Dr. Maroni esefle. "Katil geçen sonbahardan beri ona Charleston'dan e-posta gönderiyor ve Dr. Şelfin bunu biliyor olması gerekiyordu. Birine

söylemeliydi." "Kum Adam'ı sana gönderdiğinde sana söyleyebilirdi." "Peki, Dr. Şelf, bu Charleston bağlantısını biliyor mu?" "Ona söyledim. Bu sayede Dr. Şelfin bir şey hatırlayacağını ve bize yardımcı olabilecek başka bilgileri açıklayacağını umuyordum."

"Kum Adam'ın ona bunca zamandır Charleston'dan e-posta gönderdiğini söylediğinde ne dedi?"

"Bunun onun hatası olmadığını söyledi," dedi Benton. "Sonra da li-muziniyle hava alanına gidip özel uçağına bindi."

274

On Altıncı Bölüm

Alkışlar, müzik ve Dr. Şelfin sesi. Web sitesi.

Scarpetta, Lucy'nin McLean'deki beyin tarama ile ilgili sahte itirafını okurken hissettiği sıkıntıyı gizleyemiyordu. Lucy, neden tümörü olduğunu, onunla yaşamının nasıl bir şey olduğunu yazmıştı. Scarpetta artık daha fazla dayanamayacağını hissediyordu. Lucy elinde olmadan teyzesinin kızgınlığının, kendi hissetmesi gerekenden çok daha kolay olduğunu düşünüyordu.

"Yapabileceğimiz bir şey yok. Olan oldu," dedi Lucy, kısmi parmak izlerini dijital görüntüleme sistemiyle tararken. "Ben bile gönderilmiş bir şeyi geri alamıyorum, hiçbir şeyi geriye çeviremiyorum. Duruma bir de şöyle bakabiliriz. Artık herkes bildiğine göre, bu yüzden dışlanacağım korkusunu yaşamama gerek kalmadı."

"Dışlanmak mı? Bu durumu tarif etmek için ilginç bir yol."

"Bana göre fiziksel engellilik, dışlanmama neden olan başka her şeyden çok daha kötü. Bu yüzden insanların sonunda bunu öğrenmesi ve bunu gizlemekten kurtulmuş olmam belki de daha iyi. Gerçek bir rahatlama getiriyor. Bir şey saklamamak daha iyi, sence de öyle değil mi? insanların

275

bir durumu bilmesiyle ilgili garip olan şey, beklenmedik armağanlar getirme olasılığı. Senin umursadıklarını bile düşünmediğin bu insanlar sana doğru uzanıyor. Geçmişten gelen sesler seninle yeniden konuşuyor. Başka sesler sonunda susuyor. Sonunda bazı insanlar hayatından çıkıyor." "Kimden bahsediyorsun?"

"Yalnızca hiç şaşırmadığımı söyleyebilirim."

"Bir armağan getirsin getirmesin Dr. Şelfin böyle bir hakkı yoktu," dedi Scarpetta.

"Kendi söylediklerini dinlemelisin."

Scarpetta cevap vermedi.

"Bu durumun senin hatan olabileceğini düşünmek istiyorsun. Biliyorsun ya, ünlü Dr. Scarpetta'mın yeğeni olmasaydım kimse benimle ilgilenmezdi. Her şeyi kendi hatan yapıp sonra da düzeltmeye çalışmak gibi amansız bir ihtiyaç duyuyorsun," dedi Lucy.

"Artık buna bakamıyorum." Scarpetta bilgisayarı kapattı.

"Bu senin kusurun," dedi Lucy. "Benim de zorlandığım bir şey bu, eğer bilmen gerekiyorsa."

"Bu tür konularda uzmanlaşmış bir avukat bulmamız gerekiyor. İnternet yoluyla karalama konusunda yani. Bu konularda hiçbir düzenleme yok, sanki kanunsuz bir ülke gibi."

"Benim yazmadığımı kanıtlamaya çalış. Bunu dava etmeye kalk. Beni odak noktası yapma, çünkü kendini odak noktası yapmak istemezsin. Seni bütün sabah bu konuda rahat bıraktım ve artık yeter. Buna devam etmeyeceğim."

Scarpetta tezgâhın üstünü toplayıp eşyaları kaldırmaya başladı.

"Burada oturup senin telefonda Benton'la, Dr. Maroni'yle sakın bir şekilde konuşmanı dinledim. Bunu nasıl yapılabiliyorsun. Bu inkâr ve uzak duruşa nasıl dayanabiliyorsun?"

Scarpetta göz yıkama istasyonunun yanındaki çelik lavabonun musluğunu açtı. Fotoğraf dışında hiçbir şeyle uğraşmayan tertemiz bir labo-

276

ratuvarda değil de otopsi salonunda çalışıyormuş gibi ellerini fırçaladı. Lucy, teyzesinin bileklerindeki morlukları gördü, istediği şeyi deneyebilirdi, ama bunları gizleyemezdi.

"Bu serseriye hayatın boyunca koruyacak mısın?" Lucy, Marino'yu kast ediyordu. "Tamam, bana cevap verme. Belki de Marino'yla benim aramdaki en büyük fark görünmeyendir. Ben, Dr. Şelfin kendim için ölümcül bir şey yapmama neden olmasına izin vermezdim."

"Ölümcül mü? Umarım değildir. Senin bu sözcüğü kullanman hiç hoşuma gitmiyor." Scarpetta altın parayı ve zinciri paketlemekle meşguldü. "Neden bahsediyorsun sen ölümcül derken?"

Lucy laboratuvar önlüğünü çıkarıp kapalı kapının arkasına astı. "Dr. Şelfin beni onarılamayacak bir şeye doğru yönlendirme zevkini ona tattırmayacağım. Ben Marino değilim."

"Bu DNA'yı hemen ulaştırmamız gerekiyor." Scarpetta zarflan yapıştırmak için kanıt bandını yırttı. "Kanıt zincirinin kırılmaması için bunları elden teslim edeceğim, belki otuz altı saat alır? Belki daha az? Eğer öngörülmeyen komplikasyonlar olmazsa. Analizin beklemesini istemiyorum. Eminim nedenini anlarsın. Eğer, birisi silahla ziyaretime gelirse."

"Richmond'dakini hatırlıyorum. Noel tatilini seninle geçiriyordum. UVA'dan (Virginia Üniversitesi;**) eve dönmüştüm, yanımda bir arkadaşım vardı. Marino, benim gözümün önünde kıza asılmıştı."

"Ne zaman? Bunu birden fazla yaptı." Scarpetta'nın yüzünde Lucy 'nin daha önce hiç görmediği bir ifade vardı.

Teyzesi bazı belgeleri doldurdu, Lucy'yle göz göze gelmemek için kendini bir şeylerle meşgul ediyordu, çünkü onun yüzüne bakamıyordu. Lucy, teyzesinin aynı anda hem öfkeli, hem de utanmış olduğu bir zamanı

(*) University of Virginia.

277

hatırlamıyordu. Öfkeli olabilirdi, ama utanmış asla. Lucy'nin içindeki his gittikçe kötüleşiyordu.

"Kadınların etrafında olmayı kaldıramadığı için umutsuzca onları etkilemeye çalışıyordu ve en azından onun istediği şekilde etkilenmemekten daha kötüsü, onunla hiç ilgilenmiyorduk. Onunla kaldıramayacağı şekilde ilişki kurmaya çalışıyorduk," dedi Lucy. "Onunla bir insan olarak ilişki kurmak istedik, ama o ne yaptı? Gözümün önünde kız arkadaşım sarktı, tabii ki sarhoştı."

Lucy çalıştığı yerden kalkıp teyzesinin bir şeylerle uğraştığı yere gitti. Scarpetta çekmecedeki renkli markörleri alıp kapaklarını açtı, mürekkeplerinin bitip bitmediğini kontrol etmek için her birini denedi.

"Buna dayanamadım," dedi Lucy. "Kavga ettik. Yalnızca on sekiz yaşındaydım. Ona meydan okudum. Daha kötüsünü yapmadığım için şanslıydı. Sanki bütün sıkıntılar yok olup gidecekmiş gibi kendini böyle meşgul etmeye devam edecek misin?"

Lucy, teyzesinin ellerini tutup kollarını yavaşça yukarı doğru itti. Bilekleri parlak kırmızıydı, derin doku hasan vardı, sanki demir mendenelerle sıkıştırılmış gibiydi.

"Bu konuyla ilgili konuşmak istemiyorum," dedi Scarpetta. "Önemsemediğini biliyorum." Bileklerini çekip kollarını indirdi. "Lütfen bu konuda beni rahat bırak Lucy."

"Sana ne yaptı?"

Scarpetta otardı.

"Bana ne yaptığını söyle," dedi Lucy. "Dr. Şelfin onu kışkırtmak için ne yaptığı umumda değil. Onu kışkırtmak için fazla bir şey gerekmediğini ikimiz de biliyoruz. Artık çok ileri gitti. Artık geri dönüşü yok ve kuralın istisnası yok. Onu cezalandıracağım."

"Lütfen, bırak'ben ilgileneyim."

278

"Sen ilgilenmiyorsun ve ilgilenmeyeceksin. Her zaman onun için mazeretler buluyorsun."

"Bulmuyorum, ama onu cezalandırmak çözüm değil. Bu ne işe yarayacak

1 w

"Tam olarak ne oldu?"

Lucy'nin sesi sakindi, ama içi donmuş gibiydi. Böyle zamanlarda her şeyi yapabiliirdi. "Bütün gece senin evindeydi, ne yaptı? Senin istemediğin bir şey olduğu kesin, yoksa kollannda morluk olmazdı. Gerçi ondan hiçbir şey istemezsin, ama seni zorladı, öyle değil mi? Bileklerini tuttu, ne yaptı? Boynun kızarmış, başka ne yaptı o serseri? Bütün o fahişelerden sana kim bilir ne hastalık..."

"O kadar ileri gitmedi."

"O kadar ileri ne demek? Ne yaptı?" Lucy bunu bir soru olarak değil, daha fazla açıklama gerektiren bir gerçeği işaret edercesine söylüyordu.

"Sarhoştı," dedi Scarpetta. "Artık onun testosteron kremini kullandığını bildiğimize göre bunun onu çok saldırgan yaptığını düşünebiliriz. Bu ne kadar kullandığına bağlı. Marino'nun ortalamasının anlamını bilmediğini hepimiz biliyoruz, her zaman aşırıya kaçır." "

"Haklısın. Geçen hafta ne kadar çok içki ve sigara içti. Sınırlarını asla bilmez. Ama artık bunlar kalmadı. Şey, sanırım bütün bunlar onu bu noktaya kadar getirdi."

"Bu noktaya kadar mı? Bunca yıl sonra, ilişkiniz onun sana saldırması noktasına mı geldi?"

"Ben olayı hiç böyle görmedim. Marino başka biri gibiydi. O kadar saldırgan, öfkeli ve kontrolden çıkmıştı ki. Belki benden çok onun için endişelenmeliyiz."

"Yine başlama."

"Lütfen anlamaya çalış."

279

"Sen, bana onun ne yaptığını söyleyince daha iyi anlayacağım." Lucy'nin sesi sakindi. Her şeyi yapabilecek durumda olduğunda sesi böyle çıkardı. "Ne yaptı sana? Sen konudan kaçtıkça ben onu daha fazla cezalandırmak istiyorum. Beni ciddiye alman gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyorsun, Kay Teyze."

"Yalnızca biraz ileri gittikten sonra durup ağlamaya başladı," dedi Scarpetta.

"Biraz ileri' ne demek ?" "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Gerçekten mi? Eğer polisi arasaydım ayrıntılan isteyeceklerdi. Nasıl olduğunu bilirsin. Mahremiyeti ihlal edilen kişi olayı anlattığında mahremiyeti tekrar ihlal edilir. Polisler olanları hayal etmeye başlar. Mahkemeden mahkemeye gidip tecavüz davalan arayan bu sapıklar arkada oturup bütün ayrıntılan dinlerler."

"Neden bu noktada takılıp kaldın? Bu konunun benimle ilgisi yok." "Polisi arasaydım ve Marino cinsel saldırı yüzünden tutuklamaydı, ne olacağını sanıyorsun? En azından? Mahkemeye çıkardın ve Tann bilir ne kadar görkemli bir gösteri olurdu bu. insanlar bütün ayrıntılan dinlerlerdi. Sen herkesin gözü önünde hayali olarak soyulur, aşağılanır-dın? Büyük Doktor Kay Scarpetta bütün dünyanın görmesi için soyulur ve tartaklanırdı."

"O kadar ileri gitmedi."

"Gerçekten mi? Gömleğinin arkasında ne saklıyorsun? Boynundaki morlukları görebiliyorum." Lucy, Scarpetta'mın gömleğine uzandı.

Scarpetta, onun ellerini itti. "Sen adli hemşire değilsin ve bu kadar yeter. Beni kızdırma."

Lucy'nin kendi öfkesi yüzeye çıkmaya başlamıştı. Bunu yüreğinde, ellerinde, ayaklarında hissedebiliyordu. "Bunu ben halledeceğim," dedi.

280

"Senin halletmeni istemiyorum. Zaten gizlice evine girip araştırma yaptın. Senin işleri nasıl hallettiğini biliyorum. Ben kendime bakmasını bilirim, ikinizin arasında bir yüzleşme yaşanmasını istemiyorum."

"Ne yaptı? O sarhoş serseri sana ne yaptı?"

Scarpetta sessizdi.

"O iğrenç kız arkadaşını senin işyerinde gezdirdi. Benton ve ben bunun her saniyesini seyrettik, sonra da sana saldırdı."

"Kes şunu."

"Kesmeyeceğim, ne yaptı? Elbiselerin nerede? Onlar kanıt."

"Lucy kes şunu."

"Neredeler? Onları istiyorum. Üzerindeki elbiseleri istiyorum. Onları ne yaptın?"

"Durumu daha da zorlaştırmıyorsun."

"Onları attın değil mi?"

"Bırak artık."

"Cinsel saldırı. Adam yaralama. Herhalde Benton'a söylemeyi düşünmüyorsun, yoksa şimdiye kadar söyledin. Ve bana da söylemeyecektin. Bana Rose söyledi, en azından şüphelendiğini söyledi. Senin neyin var? Senin güçlü bir kadın olduğuna sanıyordum. Nüfuzlu bir kadın. Bütün hayatım boyunca böyle düşündüm, işte. Kusurun bu. Sana bunu yapmasına izin verdin ve kimseye söylemedin. Neden ona izin verdin?"

"Konu bu."

"Neden?"

"Neden ona izin verdin?"

"Konu bu," dedi Scarpetta. "Senin kusurun hakkında konuşalım."

"Konuyu bana çevirme."

"Polisi arayabilirdim. Silahına yakındım ve onu öldürebilirdim. Buna hakkım olurdu. Yapabileceğim pek çok şey vardı."

281

"Peki, neden yapmadın?"

"En az kötü olanı seçtim. Bu durum düzelecek. Diğer seçeneklerde böyle bir şey olamazdı. Bunu neden yaptığını biliyorsun, değil mi?"

"Bu benim yaptığım bir şey değil. Senin yaptığın bir şey."

"Annen yüzünden... benim acınası, zavallı kardeşim. Eve durmadan erkek getirirdi. Erkek bağımlısıydı. Hatırlıyor musun bir keresinde bana neden erkeklerin hep senden daha önemli olduğunu sormuştun."

Lucy ellerini yumruk yaptı.

"Annenin hayatındaki bütün erkeklerin senden daha fazla önemli olduğunu söylemiştin. Ve haklıydın. Nedeni hakkında ne söylediğimi hatırlıyor musun? Çünkü Dorothy içi boş bir kaptı. Bu seninle ilgili bir şey değil. Annenle ilgili. Evinde olanlar yüzünden hep mahremiyetinin ihlal edildiğini hissettin..." Sesi hafiflerken bir gölge gözlerinin mavisini koyulaştırdı. "Bir şey oldu mu? Başka bir şey? Annenin erkek arkadaşları sana uygunsuz bir şey yaptı mı?"

"Herhalde dikkat çekmek istiyordum."

"Ne oldu?"

"Unut gitsin."

"Ne oldu Lucy?"

"Unut gitsin. Şu anda konu ben değilim. Ben küçük bir çocuktum. Sen değilsin."

"Sayılıyorum. Marino'yla nasıl mücadele edebilirdim ki?"

Bir süre için sessiz kaldılar. Aralarındaki gerilim birden hafifledi. Lucy artık onunla kavga etmek istemiyordu. Marino'dan da hayatındaki herkesten nefret ettiği kadar nefret ediyordu, çünkü teyzesine karşı kaba davranmasına neden- oluyordu. Onun yüzünden acı çeken teyzesine karşı hiç acıma göstermiyordu. Hiç geçmeyen bir yarayı Lucy daha da kötüleştirmişti.

282

"Bu haksızlık," dedi Lucy. "Keşke orada olsaydım."

"Her zaman her şeyi düzeltemezsin," dedi Scarpetta. "Sen ve ben farklı olmaktan çok birbirimize benziyoruz."

"Drew Martin'in antrenörü, Henry Hoiligns'in cenaze evine gitmiş," dedi Lucy. Çünkü Marino hakkında daha fazla konuşamazlardı. "Adres Porsche'nin GPS'sinde kayıtlı. Sorgu yargıcından uzak durmayı tercih edersen, ben kontrol edebilirim."

"Hayır," dedi Scarpetta. "Tanışmamızın zamanı geldi."

Antikalarla döşenmiş zarif bir ofisti. Kalın perdeler havanın içeri girebilmesi için geriye çekilmişti. Maun lambri kaplı duvarlarda Henry Hoiligns'in atalarının yağlıboya tabloları asılıydı. Geçmişlerini kollayan bir dizi asık suratlı adamdı bunlar.

Döner sandalyesiyle yüzü pencereye dönüktü. Pencerenin dışında yine harika bir Charleston bahçesi vardı. Scarpetta'nın kapıda durduğunun farkında değildi.

"Hoşuna gidebilecek bir tavsiyem var." Yoğun güneyle aksanıyla rahatlatıcı bir sesle telefonda konuşuyordu. "Tam onun için yapılmış kül vazolarımız var. Çoğu insanın bilmediği harika bir keşif bu. Bio çözü-nürlü, suda çözülebiliyor, öyle çok süslü ve pahalı bir şey değil... Evet, eğer suya atmayı planlıyorsan... Külleri denize dök gerçekten. Yalnızca vazoyu suya atarak küllerin her yöne saçılmasını önlemiş olursun. Aynı ol-ma-dıgını biliyorum. Elbette hangisi senin için anlamlıysa onu seçebilir-sin ve ben de sana elimden geldiğince yardımcı olurum... Evet, evet. Benim tavsiyem o yönde. Hayır, küllerin her yere saçılmasını istemezsin. Bunu daha zarif bir şekilde nasıl ifade edebilirim. Küllerin tekneye saçılması çok büyük bir talihsizlik olur."

Birkaç anlayışlı yorumda daha bulunup, telefonu kapattı. Arkasını dönünce Scarpetta'yı görünce şaşırmadı. Onu görmeyi bekliyordu. Scar-

petta daha önce aramıştı. Onun telefon konuşmasını dinlediğini anladıysa bile endişelenmiş ya da gücenmiş görünmüyordu. Adamın gerçekten düşünceli ve nazik olduğunu görmek Scarpetta'yı şaşırtmıştı. Scarpetta her zaman onun açgözlü, riyakâr ve kendini çok önemseyen biri olarak düşünmüştü.

"Dr. Scarpetta." Gülümseyerek ayağa kalktı, özenle düzenlenmiş masasının etrafından dolaşıp elini sıktı.

"Beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, özellikle bu kadar kısa süre önce haber verdiğim için," dedi Scarpetta. Adam kanepeye otururken Scarpetta yüksek arkalıklı koltuğu seçti. Adamın oturmak için seçtiği yer önemliydi. Eğer Scarpetta'yı küçümsemek ya da ondan önemliymiş gibi görünmek isteseydi geniş masasının arkasında kalırdı.

Henry Hollings, terzi elinden çıkmış koyu renk pantolonu, siyah ipekten kemerli tek düğmeli ceketi ve soluk mavi gömleğiyle seçkin görünüşlü bir adamdı. Saçları, gümüş rengi ipek kravatıyla aynı tondaydı. Yüzünde çizgiler vardı, ama sertleşmiş çizgiler değil. Kınşıklıktan onun kaşlarını çatmaktan çok gülümsediğini gösteriyordu. Gözleri yumuşaktı. Scarpetta'nın onu görmeyi beklediği kurnaz politikacı modeline uymaması Scarpetta'yı hâlâ rahatsız ediyordu. Kurnaz politikacıların sorunlarını bu olduğunu kendi kendine hatırlattı, insanlardan faydalanmadan önce onları kandırırdı.

"Sizinle açık konuşalım," dedi Scarpetta. "Burada olduğumu öğrenmek için pek çok fırsatınız oldu. Aradan neredeyse iki yıl geçti. Bunu söyleyeyim ve işimize bakalım."

"Sizi arayıp bulmak benim için küstahlık olurdu," dedi adam.

"Bence zarafet olurdu. Kasabada yeni biriyim, gündemimiz aynı ya da öyle olmalı."

"Samimiyetiniz için teşekkür ederim. Bana açıklamak için bir fırsat sağlamış oldunuz. Biz Charleston'da biraz etnosentrik* davranırız. Uygun zamanı beklemede, neyin ne olduğunu görmede oldukça becerikliyizdir. Burada işlerin hızlı bir şekilde yürümediğini fark ettiğinizi düşünüyorum, insanlar hızlı yürümezler bile." Gülümsedi. "Bu yüzden inisiyatifi sizin almanızı bekliyordum. Ama alacağınızı düşünmüyordum. Biraz daha açıklamama izin verir misiniz? Siz adli patoloğsunuz. Önemli bir şöretiniz olduğunu da eklemeliyim. Sizin gibi insanlar genellikle seçilmiş sorgu yargıçları hakkında olumsuz düşünürler. Biz doktor ya da adli uzman değiliz. Sizin burada çalışmaya başladığınızda benim hakkımda bazı savunmacı duygular yaşamamanızı bekliyordum."

"O halde ikimiz de var sayımlarda bulunmuşuz." Scarpetta, onun lehine düşünmeye karar verdi. En azından öyle yapacaktı.

"Charleston dedikoduyu sever." Adam, ona Matthew Brady'nin fotoğrafını hatırlatıyordu... dik oturan bağdaş kurmuş elleri kucaklarında. Bu dedikoducuların çoğu da dargörüşlü ve kindardı."

"Eminim siz ve ben profesyoneller olarak iyi geçineceğiz." Scarpetta böyle bir şeyden emin değildi.

"Komşunuz, Bayan Grimal'ı tanıyor musunuz?"

"Onu genellikle camdan bana bakarken görüyorum."

"Görünüşe göre bir cenaze arabasının iki kere evinizin arkasına geldiğinden şikâyet etmiş."

"Ben bir tanesini biliyorum." ikincisini hatırlamıyordu. "Lucious Meddick. Esrarengiz ve hatalı bir şekilde ev adresim iş adresim olarak yazılmış. Bunun artık düzeltildiğini umuyorum."

• "Bayan Grimal başmızı büyük derde sokabilecek insanlara şikâyetinde bulundu. Bana bu konuda telefon geldi ve ben araya girdim. Sizin kesinlikle eve ceset teslimi almadığınızı bildiğimi ve bir hata olması gerektiğini söyledim."

(*) Benmerkeziyetçilik.

"Eğer sizi aramasaydım, acaba bana söyler miydiniz, diye merak ediyorum."

"Eğer size zarar vermek isteseydim neden bu olayda sizi koruyayım ki?"

"Bilmiyorum."

"Buralarda bir sürü ölüm ve trajedi olduğunu düşünüyorum. Ama herkes aynı şekilde hissetmiyor," dedi adam. "Güney Carolina'da benim işimi istemeyen tek bir cenaze evi bile

yok. Lucious Meddick's de buna dahil. Sizin evin morg olduğunu gerçekten düşündüğüne bir dakika bile inanmadım, yanlış adresi okumuş olsa bile."

"Neden bana zarar vermek istesin ki? Onu tanımıyorum bile."

"Cevabınız bu. Sizi onun için iş kaynağı olarak görmüyor. Ve siz de tahminimce ona yardım etmek için hiçbir şey yapmıyorsunuz," dedi ollings.

"Ben pazarlama yapmıyorum."

"Eğer izin verirsiniz birlikte iş yapabileceğimiz her sorgu yargıcına, enaze evine ve cenaze kaldırma servisine e-posta gönderip onaylı doğru adresinizin bulunmasını sağlayabilirim."

"Buna gerek yok, kendim yapabilirim." Adam böyle nazik davrandıkça Scarpetta ona daha az güveniyordu.

"Açıkçası benden gelmesi daha iyi, bu onlara sizin ve benim birlikte çalıştığımız mesajını verir. Bu yüzden burada değil misiniz?"

"Gianni Lupano," dedi Scarpetta.

Hollings'in yüz ifadesi boştu.

"Drew Martin'in tenis koçu."

"O vakada yasal yetkim olmadığını bildiğinize eminim. Haberlerdeki dışında bir bilğim yok," dedi Hollings.

"Geçmişte sizin cenaze evinizi ziyarete gelmiş, en azından bir kez."

"Eğer buraya Drew Martin hakkında soru sormaya geldiyse bundan kesinlikle haberim olurdu."

286

"Buraya bazı nedenlerle gelmiş," dedi Scarpetta.

"Bunu nereden bildiğinizi sorabilir miyim? Belki de benden daha fazla Charleston dedikodusu duymuşsunuzdur."

"En azından sizin park yerinize park ettiğini söyleyebilirim," dedi Scarpetta.

"Anlıyorum." Başını salladı. "Sanırım, polis veya başka birisi arabasındaki GPS'e baktı. Adresim oradaydı. Bu durumda ben de onun cinayet şüphelisi olup olmadığını sorabilirim."

"Drew Martinle ilişkili herkesin sorgulandığım düşünüyorum ya da sorgulanacaktır. Arabasından söz ettiniz. Charleston'da arabası olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Çoğu insan -bu binadakiler dahil- onun burada bir dairesi olduğunu bilmiyorlar. Sizin nereden bildiğinizi merak ediyorum."

"Konuk defteri tutuyoruz," dedi adam. "Her zaman kilisenin dışındaki podyumda durur böylece törene katılan herkes imzalayabilir. Belki orada bir cenazeye katılmıştır, deftere ya da defterlere bakabilirsiniz."

"Son iki yıl yeterli olur," dedi Scarpetta.

Sorgulama odasındaki tahta sandalyeye kelepçeler takılmıştı.

Madelisa Dooley yalan söylediği için sonunun o oda olup olmadığını merak ediyordu.

"Çoğunlukla uyuşturucu sorunu var, ama her türden suçla uğraşıyoruz," diyordu Müfettiş Turkington. Madelisa ve Ashley, Beaufort bölgesi Şerif Departmanının güney şubesinin içinde ilerlerken birbiri ardına rahatsız edici odaların yanından geçtiler. "Hırsızlık, soygun, cinayet."

Şube, Madelisa'nın hayal ettiğinden daha büyüktü. Çünkü Hilton Head Adasında bir suç işlenebileceği hiç aklına gelmemişti, ama Tur-

287

kington'a göre Broad Nehri'nin güneyinde, altmış yeminli memuru ve sekiz müfettişi sürekli meşgul edecek kadar suç vardı.

"Geçen yıl altı yüz, yedi yüz suç vakasıyla uğraştık," dedi Turking-ton.

Madelisa bunların kaçının gizlice bir yere izinsiz girmek ve yalan söylemekten ibaret olduğunu merak etti.

"Size ne kadar şaşkın dununda olduğumu söyleyemem," dedi Madelisa endişeyle. "Burada güvende olduğumuzu sanıyorduk. Kapımızı kilideme zahmetinde bile bulunmuyoruz."

Turkington'm onları konferans salonuna soktu. "Kaç kişinin sırf zengin oldukları için başlarına kötü bir şey gelmeyeceğini düşündüklerine şaşarsınız."

Turkington, onu ve Ashley'yi zengin sanması Madelisa'nın gunmını okşamıştı. Daha önce onları zengin gören hiç kimse olmamıştı. Bir an için orada neden bulunduğunu unutup bu durumun kendisini mutlu etmesine izin verdi. Güzel takım elbiseli ve kravatlı bu genç adam

her an Bay ve Bayan Ashley Dooley'nin ekonomik durumunu öğrenebilirdi. Kuzey Charleston'daki hiç de etkili olmayan adreslerini ve burada kiraladıkları çam ağaçlarının çok gerisinde kaldığı için insanın okyanusu bile göremediği ucuz evi öğrendiğinde ikiyle ikiyi toplayabilirdi.

"Lütfen oturun." Turkington, Madelisa, onun için bir sandalye çekti.

"Haklısınız," dedi Madelisa. "Para, sizi kesinlikle mutlu yapmaz veya insanların sizinle geçinmesini sağlamaz." Sanki bunu biliyormuş gibi.

"Çok güzel bir kameranız var," dedi Turkington, Ashley'ye. "Size ne kadara mal oldu? En azından bin papeldir." Ashley'ye kamerayı kendisine uzatmasını işaret etti. "Neden benden almak zorunda olduğunuzu bilmiyorum," dedi Ashley. "Neden çektiklerime hızla bakmıyorsunuz?"

288

"O eve neden gittiğinizi hâlâ anlamış değilim." Turkington'un soluk mavi gözleri Madelisa'nın üzerindeydi. "Neden en başında Girilmez tabelası olmasına rağmen o eve girdiniz?"

"Karım evin sahibini arıyordu," diye cevap verdi Ashley masadaki kameraya konuşuyormuş gibi.

"Bay Dooley lütfen karınızın yerine cevap vermeyin. Onun bana söylediklerine göre siz kanıt değilsiniz. Karınız evdeyken siz sahildeymişsiniz."

"Neden kamerama el koymak zorunda olduğunuzu anlamıyorum." Madelisa saplantılı bir şekilde arabadaki köpeği düşünürken Ashley'de kamerasını düşünüyordu.

Madelisa, köpeğin hava alabilmesi için camı biraz aralık bırakmıştı ve Tann'ya şükür hava çok sıcak değildi. Ooo, lütfen havlamasın. Köpeği şimdiden çok sevmişti. Zavallı yavru neler yaşamıştı. Köpeği okşayınca eline bulaşan yapışkan kanı hatırladı. Köpek o eve gidişini açıklayan tek neden olsa da köpekten bahsedemezdi. Eğer polis o küçük yavruyu öğrenirse onu elinden alırlardı ve bir yere kapatır sonunda da uyulurlardı. Tıpkı Frizbi gibi.

"O evin sahibini arıyordunuz. Bunu defalarca söylediniz, ama evin sahibini neden aradığınızı hâlâ öğrenemedim." Turkington'un soluk gözleri ona sabitlenmiş durumdaydı. Kalem defterin üzerinde oynarken Madelisa'nın yalanlarının kaydını tutuyordu.

"Çok güzel bir evdi," dedi Madelisa. "Ashley'nin orayı filme almasını istedim, ama izin almadan bunun doğru olmayacağını düşündüm. Bu yüzden havuzun kenarında insanları aradım, evde birileri olabilir mi diye bakmaya gittim."

289

"Yılın bu zamanında sizin bulunduğunuz o bölgelerde fazla insan olmaz. O evler çok zengin insanların ikinci ya da üçüncü evleri ve mevsim dışında oraları kiralamazlar."

"Bu kesinlikle doğru," diye doğruladı Madelisa.

"Ama siz birinin evde olacağını düşündünüz, çünkü mangalda pişen 'bir şey gördüğünüzü söylediniz."

"Bu kesinlikle doğru."

"Bunu sahilden nasıl gördünüz?"

"Dumanı gördüm."

"Mangaldan yükselen dumanı gördünüz ve belki de barbeküde pişen şeyin kokusunu aldınız." Not almaya devam etti.

"Bu doğru."

"Neydi o?"

"Ne neydi?"

"Mangalda pişen şey?"

"Et, domuz eti olabilir. Belki biftek olabilir."

"Ve doğruca evin içine girmeyi kendinizde hak olarak gördünüz." Birkaç şey daha yazdıktan sonra kalem durdu, başım kaldırıp onlara baktı. "Biliyorsunuz hâlâ anlayamadığım nokta burası."

Ne kadar düşünürse düşünsün Madelisa da anlamakta zorluk çekiyordu, içinde doğruluk payı olan hangi yalanı söyleyebilirdi ki?

"Size telefonda da söylediğim gibi evin sahibini arıyordum. Sonra endişelenmeye başladım. Yaşlı bir zengin mangal yaptığım soma da kalp krizi geçirdiğini düşündüm. Başka neden

insan mangala et koyar ve ortadan kaybolurdu ki? Bu yüzden evde birileri var mı, diye seslenmeye başladım, sonra da çamaşır odasının kapısının açık olduğunu gördüm."

290

"Yani kilidi mi açtı?"

"Evet."

"Kapının yanındaki panel camın bir tanesinin olmadığını diğerinin kırık olduğunu söylediniz," dedi Müfettiş Turkington not alarak.

"Ve bunu yapmamam gerektiği halde içeri girdim, ama sürekli kendime şu soruyu soruyordum, ya zengin bir insan felç geçirmiş yerde yatıyorsa."

"Önemli olan da bu... hayatta yaptığımız zor seçimler," dedi Ashley. Gözleri kamerayla müfettiş arasında gidip geliyordu, "içeri girmeseydim, sonradan gazetede yardım edebileceğim birinin haberini okuduğumda kendimi asla affetmezdim."

"Evi kameraya çektiniz mi, efendim?"

"Madelisa'nın dışarı çıkmasını beklerken bazı yunusları çektim."

"Evi kameraya alıp almadığınızı sordum."

"Bir düşünüyüm. Galiba biraz çektim. Madelisa evin önündeyken çekmiştim, ama izin alamazsa kimseye göstermeyecektim."

"Anlıyorum. Çekim yapmak için izin almak istediniz, ama yine de izin almadan çektiniz."

"izin alamayınca filmi sildim," dedi Ashley.

"Gerçekten mi?" dedi Turkington, ona uzun süre bakarak. "Karıınız birisinin orada öldürülmüş olabileceğini söyleyerek evden çıkıyor ve siz öldürülen her kimse ondan izin alamadığınız için filmi silmeyi düşünebiliyorsunuz?"

"Garip geldiğini biliyorum," dedi Madelisa. "Ama önemli olan zarar vermek niyetinde olmamamız."

Ashley söze girdi. "Madelisa koşarak evden çıktığında gördükleri yüzünden çok telaşlıydı. Hemen 911'i aramak istedim, ama ikimizin de cep telefonu yoktu."

291

"Evdeki telefonu kullanmak aklınıza gelmedi mi?"

"Orada gördüklerimden sonra hayır!" dedi Madelisa. "Adamın hâlâ orada olduğunu hissediyordum!"

"Adam mı?"

"Bu korkunç bir histi. Hayatımda hiç o kadar korkmamışım. Benîm orada gördüklerimden sonra birisinin beni seyrettiğini hissederek telefonu kullanmam mümkün değildi." Mendil bulmak için çantasını karıştırdı.

"Bu yüzden koşarak kiralık evimize gittik. Kendini kaybetmişti, onu sakinleştirmek zorundaydım," dedi Ashley. "Bebek gibi ağlıyordu. Tenis dersimizi kaçırdık. Madelisa ağladı, ağladı, bütün gece ağladı. Sonunda dedim ki 'Tatlım neden biraz uyumuyorsun? Sabah bu konuyu tekrar konuşuruz.' Gerçek şu ki ona inandığımdan emin değildim. Kanmın hayal gücü her zaman çok genişti. Gizemli kitaplar okur, suç programlarım seyreder; fakat ağlamaya devam edince bir şeylerin ters gittiğini düşünerek endişelendim. Bu yüzden sizi aradım." Üzgünüm.

"Ama yeni bir tenis dersinizden sonra aradınız," dedi Turkington. "Karıınız bu sabah çok üzgündü, ama tenise gittiniz sonra evinize gelip duş aldınız, üstünüzü değiştirdiniz, Charleston'a geri dönmek için eşyalannızı topladınız. Sonunda polisi aramaya karar verdiniz. Öyle mi? Bütün bunlara inanmam mı gerekiyor?"

"Bütün bunlar doğru olmasaydı neden tatilimizi iki gün kısaltalım ki? Bu tatili bütün yıl boyunca planlamıştık," dedi Ashley. "İnsan acil durum olduğunda parasını geri almayı bekliyor. Belki siz bizim için kiralama şirketine bir şey söyleyebilirsiniz."

"Eğer polisi bunun için aradıysanız zaman kaybetmişsiniz," dedi 'urkigton.

I

292

"Keşke kamerama el koymasaydınız, evin önünde çektiğim kısacık görüntüyü de sildim zaten. Görülecek hiçbir şey yok. On saniye kadar kız kardeşiyle konuştuğu görüntü var."

"Yani kız kardeşi de mi sizinle birlikteydi?"

"Kamerada kardeşine konuşuyordu. Göreceklerinizin işe yarayacağını sanmıyorum, çünkü sildim."

Madelisa, ona köpek yüzünden filmi sildirtmişti. Filmde Madeüsa'nın köpeği okşadığı bir sahne vardı.

"Belki de yaptığınız çekimleri görebilme imkânım olsaydı, mangaldan yükselen dumanı fark ederdim. Dumanı sahilden gördüğünüzü söylemişsiniz, öyle değil mi? Eğer evi kameraya çektiyseniz duman da görünüyordur, değil mi?"

Ashley hazırlıksız yakalanmıştı. "Şey o bölümü çektiğimi sanmıyorum. Kamerayı o tarafa çevirmemişim. Neden şimdi hemen seyredip kameramı geri vermiyorsunuz? Yani çektiklerimin çoğu Madelisa, yunuslar ve evimizde çektiğim başka şeyler var. Neden kamerama el koymak zorundasınız anlamıyorum."

"Kaydettiklerinizin işimize yarayıp yaramayacağını anlamamız gerekiyor."

"Ne gibi?" diye sordu Ashley panik içinde.

"Karınızın olanları anlattıktan sonra sizin de eve girip girmediğiniz konusunda bize gerçeği söyleyip söylemediğiniz gibi." Müfettiş Turkington artık hiç de dostça davranmıyordu. "İçeri girip karınızın hikâyesini kontrol etmediğinize inanmakta zorlanıyorum."

"Karımın söyledikleri doğru olsa oraya asla girmezdim," dedi Ashley. "Ya katil hâlâ içeride saklanıyorsa?"

Madelisa akan suyun sesini, kanı, giysileri, ölen tenis oyuncusunun fotoğrafını hatırladı. Kocaman oturma odasındaki dağınıklığı, bütün o ilaç

293

ve votka şişelerini hatırladı. Ve bir de film perdesine hiçbir şey yansıtmayan açık projektör vardı. Dedektif ona inanmıyordu. Baş beladaydı. Gizlice bir eve girmişti. Bir köpek çalmıştı. Yalan söylemişti. Polis köpeği öğrenmemeliydi. Onu alıp uyuturlardı. O köpeği çok sevmişti. Yalanların canı cehennemeydi. O köpek için her türlü yalanı söylerdi.

Bütün cesaretim toplayarak, "Bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum, ama o evde kimin yaşadığını ve kötü bir şey olup olmadığını biliyor musunuz?" diye sordu.

"Orada kimin yaşadığını biliyoruz, adını açıklamak istemediğim bir kadın. Tesadüf o ki kadın evde yok, köpeği ve arabası da öyle."

"Arabası yok mu?" Madelisa'nın alt dudağı titremeye başladı.

"Köpeğini de yanına alıp bir yere gitmiş gibi. Başka ne düşünüyorum, biliyor musunuz? Bence siz o malikâneyi gezmek istediniz, sonra birisinin içeri izinsiz girdiğinizi gördüğünden şüphelendiniz. Böylece kendinizi korumak için bu garip hikâyeyi uydurdunuz. Çok zekice."

"Eğer eve bakma zahmetine girseniz gerçeği görürdünüz," dedi Madelisa sesi titreyerek.

"O zahmete girdik bayan. Kontrol etmesi için birkaç memur gönderdim ve sizin gördüğünüzü iddia ettiğiniz hiçbir şeyi bulamadılar. Çamaşır odasının yanındaki pencerenin camları eksiksizdi. Kırık cam da yoktu. Kan yoktu. Bıçaklar yoktu. Mangal kapalı ve tertemizdi. Üzerinde yakın dönemde bir şey pişirildiğine dair bir iz bile yoktu. Ve projektör de kapalıydı."

Hollings ve ekibinin ailelerle tanıştığı ofiste, Scarpetta soluk altın ve krem rengi çizgili kanepede oturmuş, ikinci konuk defterini karıştırıyordu.

294

• Şimdiye kadar gördüğü şeylerden Hollings'in zevkli ve düşünceli bir adam olduğunu çıkarıyordu. Büyük kaim konuk defteri, siyah deri ciltli, krem rengi sarı sayfalıydı. Hollings'in işinin büyüklüğü yüzünden yılda üç dört defter gerekiyordu. Yılın ilk dört ayında yaptığı sıkıcı araştırma sonucunda Gianni Lupano'nun cenaze evine geldiğine dair bir kanıt bulamadı.

Başka bir konuk defteri alıp, karıştırmaya başladı. Her sayfayı parmağıyla tarıyor, tanınmış Charleston aile isimlerini tanıyordu. Ocaktan marta kadar Gianni Lupano yoktu, nisan da olmadığını gören Scarpetta'nın düş kırıklığı artıyordu. Mayıs ve haziranda hiçbir şey bulamadı. Parmağı, deşifre etmesi kolay olan geniş halkalı imzada durdu. Geçen yıl 12 Temmuzda Holly Webster adlı birisinin cenaze törenine katılmıştı. Görünüşe göre katılım azdı... yalnız on bir kişi konuk defterini imzalamıştı. Scarpetta her adı not edip kanepeden kalktı, iki kadının cilalı bronz tabutun etrafına çiçekler yerleştirdiği küçük kiliseyi geçti. Maun merdivenlerden yukarı çıkıp Henry Hollings'in ofisine girdi. Bir kez daha adamın sırtı kapıya dönüktü ve telefonda konuşuyordu.

"Bazı insanlar bayrağı üç köşede katlayıp merhumun başının arkasına yerleştirmeyi tercih ediyor," diyordu rahatlatıcı aksanlı sesiyle. "Şey, elbette tabutun üstüne örtebiliriz. Ben, ne mi tavsiye ediyorum?" Kâğıdı kaldırdı. "Şampanya sateniyle cevizi tercih ediyor gibisiniz, ama aynı zamanda yirmi numaralı çelik istiyorsunuz... Elbette biliyorum, insanlar aynı şeyi söylüyor... Bu çok zor, böyle bir karan vermek çok zor, dürüst olmamı isterseniz çeliği tercih ederim."

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra döndü ve Scarpetta'yı kapıda dikilirken buldu. "Bunların bazılan çok serttir," dedi. "Yetmiş iki yaşında kıdemli bir asker kısa süre önce karısını kaybetti. Ağır bir depresyon geçirdi. Ağzına silah dayamış. Elimizden geleni yaptık, ama dünyadaki

\

295

hiçbir kozmetik ya da balam işi onu yüzüne bakılır hale getiremezdi. Neden bahsettiğimi bildiğinizi biliyorum. Kesinlikle açık tabut kabul edemeyiz, ama aile hayır cevabını kabul etmiyor."

"Holly Webster kimdi?"

"Korkunç bir trajedi," dedi hiç tereddüt etmeden. "İnsanın hiç unutmayacağı vakalardan biriydi."

"Gianni Lupano'nun bu cenazeye katıldığını hatırlıyor musunuz?"

"O zamanlar onu tanı mıyordum," dedi garip bir şekilde.

"Aile dostu muydu?"

Hollings masasından kalkıp kiraz ağacından yapılma dolabın çekmecesini açtı. Dosyalara bakıp bir tanesini çıkardı.

"Burada bazı cenaze düzenlemelerinin ayrıntıları var, faturaların kopyalan filan. Ailelerin mahremiyetine saygı yüzünden bunlara bakmanıza izin veremem, ama haber kupürlerine bakmanıza izin verebilirim." Kupürleri Scarpettaya verdi. "Uğraştığım bütün ölümlerle ilgili gazete kupürlerini saklanın. Bildiğiniz gibi bütün yasal kayıtların tek kaynağı polistir ve vakayla ilgilenen adli tabip ve Beaufort bölgesinde adli tabip ofisi olmadığı için vakayı otopsi için buraya gönderen sorgu yargıcıdır. Ama siz bütün bunları zaten biliyorsunuz, çünkü artık vakalarnı size gönderiyor; Holly öldüğünde henüz sizi kullanmıyorlardı. Aksi halde bu üzücü olay benim yerime sizin kucağınıza gelirdi."

Scarpetta herhangi bir kızgınlık belirtisi hissetmedi. Bu durum umurunda değil gibiydi.

"Ölüm Hilton Head'de meydana gelmiş. Çok zengin bir aile."

Scarpetta dosyayı açtı. Yalnızca birkaç haber kupürü vardı, içinde en ayrıntılı olanı Hilton Head'in Island Packet adlı gazetesinden alınmıştı. Bu habere göre 10.07.2006 sabahı, Holly Webster verandada köpeğiyle oynuyordu. Çocuk, gözetmen eşliğinde değilse, olimpik havuz yasaktı ve

296

o sabah, çocuğun yanında kimse yoktu. Habere göre anne ve babası şehir dışındaydı ve evde arkadaşları vardı. Anne babanın nerede olduğu ya da arkadaşlarının kimler olduğundan söz edilmiyordu. Öğle yemeği saatinde birisi Holly'ye yemek saatinin geldiğini söylemek için dışarı çıkmıştı. Ama Holly hiçbir yerde yoktu. Köpeği havuzda ileri geri gidiyor, pençesini suya sokuyordu. Sonunda küçük kızın cesedi havuzun dibinde bulunmuştu. Uzun siyah saçları gidere takılmıştı. Yakınlarda polise göre çocuğun almaya çalıştığı plastik bir kemik vardı.

Çok kısa başka bir haber kupürü daha vardı. İki ay önce Holly'nin annesi Lydia Webster, Dr. Selfin Talk-Showuna konuk olmuştu.

"Bu davayı duyduğumu hatırlıyorum," dedi Scarpetta. "Olduğu zaman Massachusetts'te teydim galiba."

"Kötü, ama çok büyük bir haber değildi. Polis elinden geldiğince gizlemeye çalıştı. Bunun bir nedeni tatil beldelerinin olumsuz olayları pek sevmemesidir." Hollings telefona uzandı.

"Otopsiyi yapan adli tabibin size bir şey söyleyeceğini sanmıyorum. Ama bir bakalım."

Durakladı. "Ben Henry Hollings," dedi. "İyi, iyi... kulaklarına kadar gömülüsün biliyorum, biliyorum... Sana gerçekten bir yardıma bulmalan lazım... Hayır, bir süredir tekneyle açılmıyorum... Doğru sana bir balık tutma gezisi borçluyum ve sen de bana ölüm soruşturmalarnın eğlence olduğunu düşünen bütün o çocuklar için bir konferans borçlusun. Holly Webster davası. Dr. Scarpetta burada. Onunla bir dakika konuşabilir misin?"

Hollings telefonu Scarpetta'ya uzattı. Scarpetta adli baştabibin yardımcısına Holly Webster'in boğulması ile ilgili olabilecek bir dava konusunda yardım istemek için arandığını söyledi.

"Hangi dava?" diye sordu şei yardımcısı.

"Üzgünüm, ama bu konuyu skinle konuşamam," diye cevap verdi. "Hâlâ soruşturmada olan bir cinayet."

297

"Bunu anladığınıza sevindim. Ben de Webster davasını konuşamam."

Bu konuşmayacağı anlamına geliyordu.

"Zorluk çıkarmaya çalışmıyorum," dedi Scarpetta. "Burada sorgu yargıcı Hollings'le birlikteyim, çünkü görünüşe göre Drew Martin'in tenis koçu Gianni Lupano, Holly Webster'in cenazesine katılmış. Bunun nedenini öğrenmeye çalışıyorum ve daha fazlasını söyleyemem."

"Bana tanıdık gelmedi. Adını hiç duymadım."

"Sorularımdan biri buydu... Webster ailesiyle ne gibi bir ilgisi olabileceği konusunda bir fikriniz olup olmadığını merak ettim."

"Hiçbir fikrim yok."

"Holly nin ölümü konusunda ne diyebilirsiniz?"

"Boğulma. Kazayla olmuş ve aksini gösteren hiçbir şey yok."

"Yani patolojik bir bulgu yok, öyle mi? Şartlara göre teşhis," dedi Scarpetta. "Kızın bulunma şekline bağlı."

"Doğru."

"Soruşturmayı yapan memurun adını söyleyebilir misiniz?"

"Sorun değil, bekleyin." Tuş sesleri geldi. "Bir bakalım. Doğru, ben de öyle düşünmüştüm. Beaufort bölgesi Şerif Departmanı Turkington. Başka bir şey istiyorsanız, onu aramamız gerekiyor."

Scarpetta tekrar teşekkür edip telefonu kapattı, Hollings'e döndü. "Anne Lydia Webster'in çocuğun ölümünden iki ay sonra Dr. Şelfin programına katıldığının farkında mısınız?"

"O programı seyretmedim. Aslında hiçbir programını seyretmiyorum. O kadının vurulması gerekiyor," dedi.

"Bayan Webster'in Dr. Şelfin programına nasıl çıktığı konusunda bir fikriniz var mı?"

"Bence haber malzemesi toplayan bir sürü araştırmacı grubu vardır. Böylece konuklan sıraya giriyordur. Bence Bayan Webster'in olanlarla

298

daha kendisi başa çıkamıyorken, başkasına anlatması psikolojik olarak yıkıcı olmuştur. Drew Martinle de aynı şey olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Geçen sonbaharda Dr. Şelfin programına çıkmasından mı bahsediyorsun?"

"İstemesem de orada plan pek çok şeyi duyuyorum. Drew kasabaya geldiğinde hep Charleston Plase'da kalıyordu. Bu son gelişinde üç hafta önce, kesinlikle odasında kalmadığını, çünkü sabah temizlikçiler geldiğinde yatağının hiç bozulmadığını, şahsi eşyaları haricinde orada bulunduğu dair hiçbir izin olmadığını söylemişler."

"Siz bütün bunları nereden biliyorsunuz?" diye sordu Scarpetta.

"Güvenlik müdürü çok yakın bir arkadaşım. Cenaze için akrabalar, arkadaşlar geldiğinde Charleston Plase'ı tavsiye ediyorum, tabii bütçeleri yeterse."

Scarpetta, kapıcı Ed'in Drew'un apartmana ara sıra girip çıktığını, ona yirmi dolar bahşış verdiğini söylediğini hatırladı. Belki de bu cömertlikten fazlasıydı. Belki bu ona ağzını kapalı tutması gerektiğini hatırlatmak içindi.

299

On Yedinci Bölüm

Sea Pines, Hilton Head Adasındaki en pahalı çiftlik.

Beş dolara insan güvenlik kapısından geçebiliyor ve gri mavi elbiseli korumalar kimlik istemiyordu. Scarpetta eskiden Benton'la ikisinin orada evi varken bu yüzden şikâyet ediyordu. O günleri anımsamak hâlâ acı vericiydi.

"Cadillac'ı Savannah'dan almış," dedi Müfettiş Turkington. İşaretsiz arabasında Scarpetta ve Lucy'yi içeri soktu. "Rengi beyaz. Ama bunu bilmenin bize bir faydası yok. Buralarda kaç tane beyaz Cadillac ve Lincoln olduğunu biliyor musunuz? Kiralık arabaların üçte biri beyazdır."

"Kapidaki nöbetçiler onu gördüğünü hatırlamıyorlar mı? Belki garip bir saatte gelmiştir?" "Kameralar hiçbir şey çekmiyor mu?" diye sordu Lucy ön koltuktan.

"İşe yarar bir şey yok. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Bir kişi belki gördüğünü söyler. Diğer görmediğini. Benim düşüncem arabayla buradan çıktı, buraya girmedi. Bu yüzden onu zaten fark etmezlerdi."

"Ne zaman aldığına bağlı," dedi Lucy. "Drew arabayı garajda mı tutuyordu? Bir kural olarak araba yolunda park ettiği görülmüş. Bu

300

yüzden Gianni'nin onu uzun bir süredir kullanıyor olması pek olası değil. Ne?" Arabayı kullanırken ona baktı. "Yani bir şekilde bzm arabasının anahtarlarını aldı ve Drew bunu fark etmedi mi?"

"Drew'un neyi fark ettiğini ya da neyi fark etmediğini söylemek mümkün değil."

"Hâlâ en kötüsünün olduğunu mu düşünüyorsunuz," diye sordu Turkington.

"Evet, öyle. Gerçeklere ve sağduyuya dayanarak öyle düşünüyorum." Turkington onları havaalanından alıp helikopteri konusunda ukalaca bir yorum yaptığından beri Lucy, ona takılıp duruyordu.

Turkington, ona yumurta çırpıcısı diyordu, Lucy de ona Luddite. Ama Turkington Luddite'm ne olduğunu bilmiyordu ve Lucy de söylemeye yanaşmıyordu.

"Ama bu onun fidye için kaçırıldığı anlamına gelmiyor," dedi Lucy. "Bunun mümkün olmadığını söylemiyorum. Ben buna inanmıyorum, ama tabii ki mümkün. Ve biz tam olarak yapmamız gereken şeyi yapmalıyız. Bütün soruşturma bürolarının aramasını sağlamalıyız."

"Keşke haberlerden uzak tutabilseydik. Becky, bütün sabah binadan insanları kovaladıklarını söyledi."

"Becky kim?" diye sordu Lucy.

"Olay Yeri İnceleme Şefi. O da benim gibi ikinci bir iş olarak acil serviste çalışıyor."

Scarpetta bunun neden önemli olduğunu merak etti. Belki de Turkington ikinci işe ihtiyacı olması yüzünden kendini mahcup hissediyordu.

"Ama düşünüyorum da sanırım, sen kira ödemek konusunda endişelenmek zorunda değilsin," dedi Turkington.

"Tabii ki zorundayım, benimki seninkinden biraz daha fazla."

"Elbette, yalnızca birazcık. O laboratuvarların sana neye mal olduğunu tahmin bile edemiyorum. Bir de elli tane ev ve Ferrari'lerin var."

301

"Elli tane sayılmaz. Hem sen, benim mal varlığım hakkında bu kadar bilgiyi nasıl edindin?"

"Bölümlerin çoğu laboratuvarların kullanmaya başladı mı?"

"Birkaç tanesi. Hâlâ yapım aşamasında, ama temel şeylerimiz var. Ayrıca onay aldık, seçme şansı bizde. Ya biz ya SLED."W (Güney Carolina Kanun Uygulama Birimi)

"Biz daha hızlıyız," diye ekledi. "Eğer mönüle olmayan bir şeye ihtiyacın varsa, ileri teknoloji merkezlerinde arkadaşlarımız var. Oak Rid-ge,Y- Twelve."

"Ben onların nükleer silahlar yaptığını sanıyordum."

"Bir tek onu yapmıyorlar."

"Şaka yapıyorsun. Adli işler yapıyorlar mı? Ne gibi?"

"Bu bir sır."

"Fark etmez bedelini ödeyebiliriz."

"Hayır ödeyemezsin. Ama bu yardım etmeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

Turkington'un koyu renk gözlük camları dikiz aynasında gibi görünüyordu. Belki de Lucy'den bıktığı için Scarpetta'ya döndü. "Hâlâ bizimle misiniz?"

Turkington, krem rengi bir takım giymişti. Scarpetta olay yerlerinde nasıl temiz kalabildiğini merak ediyordu. Lucy'yle onun tartıştığı daha önemli konular seçip kimsenin hiçbir şeyi var saymaması gerektiğini onlara hatırlattı. Buna Lydia Webster'in Cadillac'ının ne zaman kaybolduğu da dahildi. Çünkü öyle görünüyordu ki kadın arabasını yalnızca içki, sigara ya da yiyecek almak için nadiren kullanıyordu. Ne yazık ki araba kullanması iyi bir fikir değildi. Araba

kullanamayacak durumdaydı. Bu yüzden arabası günler önce kaybolmuş olabilirdi ve arabanın ortadan kaybolmasının

(*) South Carolina Law Enforcement Division.

302

köpeğin kaybolmasıyla bir ilişkisi olmayabilirdi. Sonra Kum Adam'm Dr. Şelf'e gönderdiği e-postalar vardı. Hem Drew Martin, hem de Lydia Webster'in soğuk suyla doldurulmuş küvette fotoğrafları vardı. İkisi de uyuşturucu verilmişe benziyordu. Peki ya Bayan Dooley'nin gördüklerine ne diyorlardı? Gerçek ne olursa olsun bu olayın üzerinde cinayet olma olasılığı vardı. Çünkü geri dönüş yoktu ve Scarpetta yirmi yıldır bunu söylerdi.

Sonra kendi özel alanına geri döndü. Bu elinde değildi. Düşünceleri en son Hilton Head'e geldiği zamana dönmüştü. Benton'ın evinden taşındığı zamana. O zamanlar, Benton'ın cinayetinin, ellerine bir şans geçse onu hemen öldürecek olan kişilerden gizlemek için planlandığı, o karanlık günlerinde hiç aklına gelmemiştir. O katiller şu anda neredeydi? İlgilerini mi kaybetmişlerdi. Artık onun bir tehdit olduğunu düşünmüyorlar mıydı ya da cezayı hak ettiğini? Bunu Benton'a sormuştu. Benton bu konuda konuşmuyordu ve konuşamayacağı söyliyordu. Scarpetta, arabanın camını açmca yüzüğü güneşte parladı, ama yüzük onu rahatlatmıyordu. Güzel havalar fazla uzun sürmeyecekti. Bugün ileri saatlerde yeni bir fırtına bekleniyordu.

Yol, golf sahalarından, dar kanallar ve küçük göllerin üstünde uzanan kısa köprülerden kıvrılarak ilerliyordu. Çayırılık kıyılarda bir timsah kütük gibi duruyordu. Çamurdaki kaplumbağalar sessizdi. Kar rengi bir balıkçıl sığ suda çubuk bacaklarının üstünde duruyordu. On koltuktaki konuşma bir an için Dr. Şelf'e odaklandı. Yüksek meşe ağaçlarının gölgesinde ışık hafifçe karardı. İspanyol yosunu ölü gri saçlara benziyordu. Burada çok az şey değişmişti. Birkaç yeni ev inşa edilmişti. Scarpetta uzun yürüyüşleri, tuzlu havayı ve rüzgârı, balkondaki günbatımları ve hepsinin sona erdiği zamanı hatırlıyordu. Benton'ın güya öldüğü binadaki yanmış kalıntıları düşünüyordu. Kararmış ormanda Benton'ın gümüş saçlarını, yanmış derisini ve

303

o vardığında hâlâ dumanı tüten ateşin pisliğini görüyordu. Benton'ın yüzü yoktu, yanmış kemikten başka bir şey yoktu. Otopsi raporları da sahteydi. Scarpetta kandırılmıştı, aldatılmıştı. Mahvolmuştu ve Benton'ın yaptığı şey yüzünden sonsuza dek değişmişti... Marino yüzünden değiştiğinden daha fazla.

Lydia Webster'in geniş beyaz villasının araba yoluna park ettiler. Scarpetta bu evi daha önce sahilden gördüğünü hatırlıyordu. Orada olma nedenleri yüzünden ev şimdi gerçekdışı gibi görünüyordu. Polis arabaları sokağı doldurmuştu.

"Burayı bir yıl kadar önce almışlar. Daha önce Dubaili bir işadama aitmiş," dedi Turkington kapıyı açarak. "Gerçekten çok acı. Büyük bir onarım yapmışlar ve yeni taşındıklarında küçük kız boğulmuş. Bayan Webster'in o olaydan sonra o evde nasıl kaldığını bilmiyorum."

"Bazı insanlar bundan kurtulamaz," dedi Scarpetta. Taş basamakların üstündeki tik ağacından yapılmış ikiz kapıya baktı. "Bu yüzden o yere ve hatıralara gömülü kalırlar."

"Bayan Webster, evi boşanma antlaşması sırasında mı almış?" diye sordu Lucy.

"Büyük olasılıkla." Sanki ölümü konusunda hiçbir kuşkusu yokmuş gibi konuşuyordu. "Boşanma davalan hâlâ sürüyor. Kocasının riskli yatırım fonları varmış. Neredeyse senin kadar zengin."

"Bu konuda konuşmayı bıraksak artık diyorum," dedi Lucy sinirlenerek.

Turkington ön kapıyı açtı. Olay Yeri müfettişleri içerideydi. Antredeki taş duvara kırık camlı bir pencere pervazı dayanmıştı.

"Tatildeki şu kadın," dedi Turkington, Scarpetta'ya. "Madelisa Doo-ley. Onun ifadesine göre çamaşır odasından içeri girdiğinde pencere çökmüş. Şuradaki cam." Turkington çömelip pencerenin sağ alt köşe-

304

sindeki camı işaret etti. Adamın çıkarıp yeniden taktığı cam bu, eğer bakarsanız yapıştırıcı izini zorlukla da olsa görebilirsiniz. Ben, kadının memurlar buraya ilk baktığında camı bulamadıklarını düşünmesini sağladım. Hikâyesini değiştirip değiştirmeyeceğini görmek istedim. Bu yüzden ona camın kırık olmadığını söyledim."

"Herhalde önce köpük sıkmamışsınızdır," dedi Scarpetta.

"Bunu duymuştum," dedi Turkington. "Yapmaya başlasak iyi olur, bence Bayan Dooley'nin hikâyesi doğru. O gittikten sonra evde bir şeyler olmuş."

"Cam pakedenip götürülmeden önce köpük sıkacağız," dedi Scarpetta. "Böylece kırık camı sabitleyebiliriz."

"Keyfinize bakın." Oturma odasına doğru yürüdü. Bir müfettiş sehpanın üzerindeki dağınıklığın fotoğrafını çekerken, bir başkası da kanepedeki minderleri kaldırıyordu.

Scarpetta ve Lucy siyah çantalarını astı. Galoşlarını ve eldivenlerini taktılar. Sirtında kaim renk harflerle adli müfettiş yazan siyah pantolonlu, polo tişörtlü bir kadın oturma odasından çıktı. Kırklı yaşlarında olmalıydı. Kahverengi gözleri ve kısa siyah saçları vardı. Minyon bir kadındı. Bu kadar ufak tefek bir kadının emniyet güçlerine katılması Scarpetta'yı çok şaşırtmıştı.

"Siz Becky olmalısınız," dedi Scarpetta. Kendisini ve Lucy'yi tanıttı.

Becky duvara dayalı camı işaret edip, "Sağ alt köşedeki cam," dedi. "Tony açıklamıştır herhalde." Turkington'u kast ediyordu. Eldivenli eliyle işaret etti. "Cam kesici kullanılmış sonra cam tekrar yapıştırılmış. Bunu nasıl fark ettiğimi bilmek ister misiniz?" Kendisiyle gurur duyuyordu. "Tutkala kum yapışmış görüyor musunuz?"

305 Baktılar. Görebiliyorlardı.

"Öyle görünüyor ki Bayan Dooley evin sahibini aramaya geldiğinde cam pencereden çıkarılmış ve yerde duruyordu," dedi Becky. "Kadının söyledikleri bence doğru. O evden kaçınca katil de ortalığı düzeltmiştir." Lucy karıştırma tabancasına bağlı kılıfa iki basınçlı konteyner soktu.

"Bu ürkütücü bir düşünce," dedi Becky. "Zavallı kadın buradayken katil de buradaymış. Kadın, birisinin kendini gözetlediğini hissettiğini söyledi. Yapıştırıcı spreyi mi? Daha önce duymuştum. Camın yerinde kalmasını sağlıyor. Neden yapıyor?"

"Poliüretan ve sıkıştırılmış gaz," dedi Scarpetta. "Fotoğraf çektiniz mi? Parmak izi ve DNA örneği aldınız mı?"

Lucy yine de pencerenin fotoğrafını çekti.

"Fotoğraflar ve DNA örnekleri tamam, parmak izi almadık. DNA'ya bakacağız. Ama bu kadar temiz görünmesine bakılırsa çok şaşıracaksınız," dedi Becky. "Adam herhalde bütün pencereyi temizlemiş. Camın nasıl kırıldığını bilmiyorum. Görünüşe göre büyük bir kuş cama çarpmış, pelikan gibi bir şey."

Scarpetta not almaya başladı. Hasarlı camı not edip ölçüsünü aldı.

Lucy pencere pervazının kenarlarını bandayıp sordu. "Hangi taraftan kırıldığını düşünüyorsun?"

"Bunun içeriden kıldığını düşünüyorum," dedi Scarpetta. "Şunu çevirebilir miyiz? Dış tarafına da sprey sıkmamız gerekiyor?" •

Lucy pencereyi dikkade kaldırıp, tersyüz etti. Sonra duvara dayayıp biraz daha fotoğraf çekti. Becky kenara çekilip, onları seyrederken notlar aldılar. "Biraz yardıma ihtiyacım olacak," dedi Scarpetta, ona. "Şurada durabilir misin?"

Becky, onun yanına geldi. "Pencere yerinde olsaydı kırık camın nerede olacağını duvarda gösterir misin? Bir dakika içinde camı nereden çıkardığına bakacağım, ama şimdilik bir fikrimiz olsun."

306

Becky duvara dokundu. "Ben çok kısayım," dedi.

"Başımın aynı seviyede," dedi Scarpetta, kırık camı inceleyerek. "Cam kınğı araba kazalarında gördüklerime benziyor. Arabadaki kişi emniyet kemeri takmadığı zaman başı cama vurunca böyle bir kırık oluşturur. Bu alanda dışa doğru yumru oluşmamış." Camdaki deliği işaret etti. "Darbenin en şiddetli kısmını almış. Yerde cam kınklan olduğuna eminim. Çamaşır odasının içinde. Belki pencere pervazında da vardır."

"Hepsini topladım. Birisinin başını cama vurduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Becky. "O zaman kan olmaz mıydı?"

"Bu şart değil."

Lucy kahverengi kasap kâğıdını camın bir tarafına bantladı. On kapıyı açıp kendisi spreyi sıkarken Scarpetta ve Becky'nin dışarı çıkmasını rica etti.

"Lydia Webster'la tanışmıştım." Verandaya çıktıklarında Becky konuşmaya devam ediyordu. "Küçük kız boğulduğunda fotoğraf çekmeye gelmişim. Benim de küçük bir kızım olduğu için ne kadar etkilendiğimi anlatamam. Küçük Holly hâlâ mor mayosuyla, suda yüzükoyun yüzüyordu. Saçları gidere yakalanmıştı. Bu arada Lydia'nın ehliyetini alıp bilgiyi gerekli yerlere gönderdik, ama fazla umutlanmayın. Boyu sizin kadar. Cama çarpıp bran o olabilir. Tommy, size söyledi mi bilmiyorum, ama cüzdanı burada mutfaktaydı. Dokunulmuşa benzemiyordu. Adamın hırsızlıkla ilgilendiğini düşünmüyorum."

Scarpetta açık havada bile poliüretan kokusunu alabiliyordu. İspanyol yosunlarıyla kaplı meşe ağaçlarına, çamların üzerinden göze çarpan mavi sulan izledi. Bisikletli ib bşi yanlarından geçerken onlara baktı.

"İçeri gelebilirsiniz." Lucy kapıda durmuş koruyucu gözlüğünü ve maskesini çıkarıyordu. Kırık cam sarımsı köpübe kaplanmıştı.

307

"Bununla ne yapacağız?" diye sordu Becky, gözlerini Lucy'den ayırmadan.

"Paketleyip yanımızda götüreceğiz," dedi Scarpetta.

"Ne için inceleyeceksiniz?"

"Yapıştırıcı. Ona yapışan mikroskopik her şey. Elementel ya da kimyasal yapısı. Bazen bulana kadar ne aradığımı bilemezsin."

"Bir pencereyi mikroskobun altına sığdırma konusunda şansa ihtiyacınız olacak," diye takıldı Becky.

"Ayrıca topladığın cam kırıklarını da istiyorum," dedi Scarpetta.

"Alınan numuneleri?"

"Laboratuvarda test etmemizi istediğin her şeyi istiyorum. Çamaşır odasına bakabilir miyiz?"

Çamaşır odası mutfağın yanındaydı. Kapının sağ tarafına, camın çıkarıldığı yere kahverengi kâğıt yapıştırılmıştı. Scarpetta katilin eve girdiği nokta olduğunu düşündüğü yere yaklaşırken dikkatli davranıyordu. Her zaman yaptığı şeyi yapıp dışarıya durdu, her metrekaresi taradı. Çamaşır odasının fotoğraflarının çekilip çekilmediğini sordu. Fotoğraflar çekilmiş, ayak izi, ayakkabı izi ve parmak izi aranmıştı. Bir duvara dört pahalı çamaşır makinesi ve kurutucu dizilmişti. Bir köpek kulübesi, dolaplar ve büyük bir masa vardı. Köşede duran çamaşır sepeti kirli çamaşırlarla doluydu.

"Buraya geldiğinde kapı kilitli miydi?" diye sordu Scarpetta, dışarıya açılan tik ağacından yapılma oymalı kapıya bakarak.

"Hayır. Bayan Dooley de kilitli olmadığını söyledi. Bu yüzden içeri girebilmiş. Bence adam panelı camı çıkarıp elini içeri soktu." Kâğıtla kaplı cama doğru gitti. "Şuradaki camı çıkarırsanız içerideki kilide uzanabilirsiniz. Bu yüzden insanlara camın kenarında anahtarsız kilit kullanmamalarını söylüyoruz. Tabii eğer hırsız alarmı açık olsaydı..." "Olup olmadığını biliyor muyuz?"

308

"Bayan Dooley girdiğinde açık değilmiş."

"Ama adam geldiğinde açık olup olmadığını da bilmiyoruz, öyle değil"

"Bunu ben de düşündüm. Eğer açık olsaydı, cam kinci..." dedikten sonra Becky bir daha düşündü. "Şey, camı kesmenin alarmı başlatacağını sanmıyorum. Alarmlar gürültüye karşı duyarlıdır."

"Bu da diğer cam kırıldığında alarmın açık olmadığını düşündürüyor. Bu cam kırıldığında adam içerideydi. Eğer cam daha önce kırıldıysa o başka. Ama ben bunun böyle olmadığını düşünüyorum."

"Ben de," dedi Becky. "Yağmurdan ve böceklerden korunmak için insan kırılan camı hemen yaptırır. Ya da en azından kırıklarını toplar. Özellikle de burada bir köpek olduğu için. Merak ediyorum da acaba Lydia onunla mücadele etti mi. Belki ondan kaçmak için kapıya koştu. Bir gece önce alarm çalmış. Bunu biliyor musunuz bilmiyorum. Bu çok sık olan bir şeymiş, çünkü Lydia sarhoş olup, alarmın varlığını unutup camı açıyormuş ve bu da alarmın çalışmasına neden oluyormuş. Güvenlik şirketinden arayınca da alarmın şifresini hatırlayamıyormuş. Bu yüzden polis gelmiş."

"O zamandan beri alarmın çaldığına dair bir kayıt var mı? Güvenlik şirketiyle konuşabildin mi? En son ne zaman alarm çalmış? En son ne zaman açılmış ve kapanmış?"

"En son sözünü ettiğim yanlış alarmda çalmış."

"Polis geldiğinde beyaz Cadillac'ını görmüş mü?"

Becky, "Hayır," dedi. Memurlar arabanın orada olduğunu hatırlamıyordu. Ama garajda olabilirdi. "Pazartesi hava kararınca alarmı açmış, dokuz civarında kapatmış sonra yeniden açmış. Ertesi sabah dört on dörtte yeniden kapatılmış. Yani dün."

"Ve sonra bir daha açılmamış mı?"

309

"Açılmamış. Bu yalnızca benim düşüncem, ama insanlar içki içip uyuşturucu aldıklarında normal saatlerde uyumazlar, garip saatlerde uyanırlar. Bu yüzden dört on dörtte belki köpeği dışarı çıkarmak, belki sigara içmek için alarmı kapattı ve adam, onu izliyordu. Belki uzun süredir izliyordu. Yani takip ediyordu. Belki camı kesip çıkardı ve orada karanlıkta beklemeye başladı. Evin bu tarafında bambu ve çalılar var ve civarda kimseler yok. Bu yüzden bahçe ışıkları yanıyor bile olsa orada gizlenmiş ve kimsenin onu görmemiş olması muhtemel. Ama köpeğin dummu çok garip. Nerede olabilir ki?"

"Birisini kontrol etmeye gönderdim," dedi Scarpetta.

"Belki köpek konuşup bu olayı çözebilir." Yine şaka yapıyordu.

"Eğer kaçsaydı birisi onu bulurdu," dedi Becky. "Burada her gün av köpeği göremezsiniz, insanlar burada başboş gezen köpekleri fark ederler. Bir diğer konu eğer Bayan Dooley gerçeği söylüyorsa katil Bayan Webster'la bir süre kalmış demektir, belki onu saatlerce canlı bıraktı. Alarm dün dört on dörtte kapandı ve Bayan Dooley kanı ve diğer her şeyi ögle sıralarında buldu... yaklaşık sekiz saat sonra. O zaman da büyük ihtimalle evin içindeydi.

Scarpetta sepetteki kirli çamaşırları inceledi. En üstte gelişigüzel bir şekilde katlanmış bir tişört vardı. Eldivenli eliyle tişörtü alıp açtı. Nemli ve kirliydi. Kalkıp lavabonun içine baktı. Paslanmaz çelikte sıçrayan suyun lekeleri görünüyordu. Giderin etrafına biraz su birikmişti.

"Camı temizlemek için bu tişörtü kullanmış olabilir," dedi Scarpetta. "Hâlâ nemli ve kirli, sanki temizlik bezi olarak kullanılmış gibi. Kanıt olarak laboratuvara göndereceğim."

"Ne aramayacaksınız?" diye sordu Becky tekrar.

"Eğer katil bunu ellediyse DNA'yi olabilir, tz kanıt bulunabilir. Hangi laboratuvar kullanacağımıza karar vermeliyiz."

310

"SLED iyi ve şık, ama iş yapmaları sonsuza dek sürüyor. Eğer labo-ratuvarlannız bize bu konuda yardımcı olabilirse çok seviniriz."

"Laboratuvarımız bu yüzden var." Scarpetta koridora açılan kapının yanındaki alarm paneline baktı. "Belki katil içeri girdiğinde alarmı kapattı. Panelde tuşlar yerine LCD ekran var. Parmak izi bulmak için iyi bir nokta. Ve belki DNA bile bulabiliriz."

"Eğer alarmı adam kapattıysa bundan onun Bayan Webster'i tanıdığı sonucunu çıkarabiliriz. Bu kadar uzun süre evde kaldığına göre mantıklı geliyor."

"Aslında bundan adamın buraları tanıdığını düşünebiliriz. Bayan Webster'i değil," dedi Scarpetta. "Şifresi ne?"

"Bir, iki, üç, dört, kapıyı arkandan ört' dediğimiz şifre. Herhalde ilk şifredir ve Bayan Webster hiç değiştirme zahmetine girmemiştir. Kanıtları size vermeden önce laboratuvarlar konusunu netleştirmeliyim. Tommy'ye sormam gerekiyor."

Turkington, Lucy'yle birlikte antredeydi. Becky, ona laboratuvar konusunu açtı. Turkington bugünlerde özelleşen şeyler konusunda şaşkınlığını dile getirdi. Bazı bölümler, özel polis bile tutuyordu.

"Biz de alacağız," dedi Lucy. Scarpetta'ya san koruyucu gözlükleri uzattı. "Florida'da bizim vardı."

Becky yerde açık duran çantayla ilgileniyordu. Yüksek yoğunluklu ışık kaynaklanna, nikel dokuz voltluk pillere, koruyucu gözlüklere ve çok girişli şarj aletine baktı. "Şerife bize de bu portatif Crime-lites takımlarından alması için yalvarıyorum. Her birinin farklı dalga boyu var, değil mi?"

"Mor, mavi, mavimsi yeşil, yeşil ışık tayfı," dedi Lucy. "Ve bu çok yararlı geniş dalga boylu beyaz ışığın uyumu güçlendirmek için birbiriyle değiştirilebilir mavi, yeşil ve kırmızı filtreleri var."

311

"İşe yarıyor mu?"

"Vücut sıvıları, parmak izleri, uyuşturucu kalıntıları, iplikçikler ve iz kanıtlar. Evet işe yarıyor."

400-430 nanometre genişliğindeki mor ışığı seçti. Becky ve Scar-petta'yla birlikte oturma odasına geçti. Bütün perdeler açıktı. Holly Webster'in boğulduğu karanlık dipli havuz ve ötesindeki kum tepeleri, deniz odan ve sahil görünüyordu. Okyanus sakindi. Gün ışığı dalgaların üstünde küçük, gümüş rengi balıklar gibi parlıyordu.

"Burada da bir sürü ayak izi var," dedi Becky etrafına bakınırken. "Çıplak ayaklar, ayakkabı izleri, hepsi küçük, herhalde Holly'nindir. Bu çok garip, çünkü adamın evden çıkmadan önce pencere gibi yerleri de sildiğini gösteren bir iz yok. Bu yüzden insan onun da ayak izlerini bulmayı bekliyor. Bu arada bu parlak taş nedir? Hiç böyle mavi seramik görmedim. Okyanus gibi."

"Öyle görünmesi için yapılmış," dedi Scarpetta. "Sodalit mavi mermer, belki de lapistir."

"Yok ya. Bir seferinde lapis taşlı bir yüzük yaptırmıştım. Birisinin bütün zemini bununla döşettiğine inanamıyorum. Kiri hiç göstermiyor. Ama yakın bir zamanda temizlenmediği kesin. Bir sürü toz ve pislik var, bütün ev böyle. Feneri eğimli tutarsan ne demek istediğimi anlarsın. Ama adamın nasıl olup da tek bir iz bile bırakmadığını anlayamıyorum. Çamaşır odasında hiçbir iz yok."

"Ben etrafta dolaşacağım," dedi Lucy. "Yukarısı için ne diyorsun?"

"Üst katı kullandığını sanmıyorum. Adamın oraya çıktığından şüpheliyim. Hiç bozulmamış. Yalnızca misafir odaları, resim galerisi ve oyun odası var. Hiç böyle bir ev görmemiştim. Güzel olmalı."

"Lydia Webster için olmamış," dedi Scarpetta her yerdeki uzun, siyah saç kıllarına, kanepenin önündeki masada duran boş kadehlere ve votka şişesine bakarak. "Buranın ona bir an bile mutluluk getirdiğim sanmıyorum."

312

Zil çaldığında Madelisa eve geleli bir saat olmamıştı.

Eskiden kapıda kimin olduğunu sorma zahmetine girmezdi.

"Kim o?" diye sordu, kilitli kapının ardından.

"Adli tabip ofisinden Müfettiş Marino," dedi Yankileri hatırlatan aksanlı derin bir ses.

Madelisa, korktuğunun basma geldiğini düşündü. Hilton Head'deki kadın ölmüştü. Yoksa neden adli tabip ofisinden biri buraya gelsindi ki? Ashley'nin eve gelir gelmez ufak tefek işleri halletmek için dışarı çıkmasına, yaşadığı onca şeyden sonra onu yalnız bırakmasına kızdı. Köpeğe kulak kabarttı. Neyse ki yan odada sessizce duruyordu. On kapıyı açınca birden dehşete düştü. Kapıda motosikletli bir haydut gibi giyinmiş biri vardı. O zavallı kadını öldüren adam buydu ve şimdi de Madelisa'yı öldürmek için gelmişti.

"Ben hiçbir şey bilmiyorum," dedi kapıyı kapamaya çalışarak.

Haydut ayağını kapıya dayayıp evin içine girdi. "Sakin olalım," dedi cüzdanını çıkarıp rozetini göstererek. "Dediğim gibi ben adli tabip ofisinden Pete Marino."

Madelisa ne yapacağını bilmiyordu. Eğer polis çağırmaya kalksa onu oracıkta öldürürdü. Bugünlerde herkes böyle rozetler satın alabilirdi.

"Oturup biraz konuşalım," dedi. "Hilton Head'de Beaufort bölgesi Şerif Departmanı'yla konuştuklarınızı öğrendim."

"Bunu size kim söyledi?" Kendini biraz daha iyi hissediyordu. "O müfettiş mi aradı sizi? Bunu neden yapsın ki? Ona bildiğim her şeyi anlattım. Ama o bana inanmadı. Yaşadığım yeri size kim söyledi? İşte bu beni endişelendirdi. Ben yetkililerle işbirliği yapıyorum, onlar benim ev adresimi dağıtıyor."

"Hikâyeniz konusunda biraz sorun yaşıyoruz," dedi Marino.

313

Lucy san koruyucu gözlükleriyle Scarpetta'ya baktı. Ana yatak odasındaydılar. Perdeler kapalıydı. Kahverengi ipekli yatak örtüsünün üzerindeki lekeler ve izler yüksek yoğunluklu mor ışıktaki floresan gibi parlıyordu.

"Sperm sıvısı olabilir," dedi Lucy. "Ama başka bir şey de olabilir." Yatağı ışıkla taradı.

"Salya, idrar, sebasöz* sıvı, ter..." dedi Scarpetta. Geniş bir lekeye doğru eğildi. "Bir koku alamıyomm. Işığı şuraya tut. Sorun şu ki, örtünün en son ne zaman temizlendiğini söylemek çok zor. Temizlik bu evin önceliklerinden değilmiş. Depresif insanların tipik özelliği. Yatak örtüleri laboratuvara gitsin. Diş ve saç fırçaları da. Ve sehpadaki kadehler."

"Arkadaki merdivenlerde sigara izmaritleriyle dolu kül tablası var," dedi Lucy. "Bayan Webster'm DNA'sının sorun olacağını sanmıyorum. Ya da ayak ve parmak izlerinin. Sorun adam. Ne yaptığını biliyormuş. Bugünlerde herkes uzman."

"Hayır," dedi Scarpetta. "Yalnızca öyle olduklarını sanıyorlar." Gözlüklerini çıkarınca yatak örtüsünün üstündeki parlak lekeler kayboldu. Lucy de Crime-lites'ı kapatıp gözlüğünü çıkardı.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Scarpetta'ya.

Scarpetta yatak odasına ilk girdiklerinde fark ettiği bir fotoğrafı inceliyordu. Dr. Şelf, oturma odası şeklinde düzenlenmiş sette oturuyordu. Karşısında uzun, siyah saçlı güzel bir kadın vardı. Televizyon kameraları yaklaşmıştı. Seyirciler alkışlayıp gülümsüyordu.

"Dr. Şelfin şovundayken," dedi Scarpetta, Lucy'ye. "Ama bunu beklemiyordum."

Lydia, Drew Martin ve Scarpetta'mın Drew'un koçu Gianni Lupa-no olduğunu düşündüğü esmer bir adamla birlikteydi. Fotoğraf Char- (*) Sebum salgılayan.

314

Ieston'nın hemen açığındaki Daniel Adasında Kadınlar Arası Açık Tenis Turnuvasında kortta çekilmişti. Üçü de güneş yüzünden gözlerini kısarak gülümsüyordu.

"Demek ki ortak payda neymiş?" dedi Lucy. "Bir tahmin edeyim. Dr. Self-ish."*

"Bu geçen turnuva değil," dedi Scarpetta. "Resimlerdeki farklılığa bak. Lydia'mın Drew'la çektiği fotoğrafı işaret etti. "Belirgin bir bozulma var. Gözlerine bak." Lucy yatak odasının ışığını açtı.

"Kadınlar Arası Açık Tenis Turnuvasında bu fotoğraf çekildiğinde Lydia kesinlikle kronik alkol ve reçeteli uyuşturucu ilaç kullanan birine benze miyormuş."

"Ve saçlarını yolan biri gibi durmuyor," dedi Lucy. "İnsan bunu neden yapar ki? Saçları, kasık tüyleri. Her yerde. Küvetteki şu fotoğrafında saçlarının yansı gitmiş gibi. Kirpikleri, kaşları bile."

"Trikotilomani,"** dedi Scarpetta. "Obsesif-kompulsif bozukluk.'***' Ank-siyete. Depresyon. Hayatı cehenneme dönmüş."

"Eğer Dr. Şelf ortak paydaysa, Bari'de öldürülen Kanadalı turiste ne diyorsun? Onun Dr. Şelfin programına çıktığını ya da onu tanıdığını gösteren bir kanıt yok."

"Bence o tadını, ilk aldığı zaman."

"Neyin tadını?"

"Sivilleri öldürmenin."

"Bu, Dr. Şelf bağlantısını açıklamıyor."

"Fotoğraflarım ona göndermesi suçları için psikolojik ortam ve törenler hazırladığını gösteriyor. Ayrıca bu bir oyun haline gelmiş. Bir amaca hizmet ediyor. Yaptığı şeyin dehşetini azaltıyor, çünkü başkalarına sadistçe

(») Bencil.

(**) Saç yolma hastalığı.

•(***) Kontrol edilemeyen ama sürekli tekrar edilen mantıksız alışkanlıklar ve huylar.

315

acı vermesi ve öldürmesiyle yüzleşmek dayanamayacağı kadar olabilir. Bu yüzden buna bir anlam kazandırmalı. Bu işi bir kurnazlığa dönüştürmeli." Olay yeri çantasından bilimsel olmayan, Post-it paketini çıkardı. "Din gibi. Bir şeyi Tanrı adına yaparsan bu onu iyi hale getirir, insanları taşıyarak öldürmek. Kazıkta yakmak. Engizisyon. Haçlı Seferleri. Senin gibi olmayan insanları ezmek. Adam yaptıklarına bir anlam veriyor. En azından benim fikrim bu yönde."

Yatağı parlak beyaz ışıkla araştırdı. Post-it'in yapışkan kısmını kullanarak iplikçikleri, kılları, kirleri ve gördüğü kumları topladı.

"O halde Dr. Şelfin bu adam için önemli olduğunu düşünmüyorsun? Yalnızca dramasmadaki bir dekor mu? Dr. Şelfi sadece tanıdığı için mi kullandı? Yayında gördüğü, ev halkından biri olarak kabul ettiği için mi?"

Scarpetta Post-it'i naylon poşete koyup san Olay Yeri bandıyla yapıştırdı, etiketleyip tarih attı. Lucy'yle birlikte yatak örtüsünü katlamaya başladılar.

"Bence bu tamamen kişisel," dedi Scarpetta. "Senin için kişisel bir anlamı olmayan birini oyununa ya da psikolojik dramana koymazsın. Ama nedenine cevap veremem."

Lucy, rulodan büyük bir tabaka kahverengi kâğıt yırtarken ses odayı doldurdu.

"Örneğin; onunla hiç tanışmamış olabilir. Bazı adamlar tanımadıkları kadınların peşine takılıp onu günlerce izlerler ya. Veya Dr. Şelfi tanıyor da olabilir. Bence onun programına çıktı veya onunla biraz zaman geçirdi."

Kadadıkları yatak örtüsünü kâğıdın ortasına koydular.

"Haklısın. Öyle ya da böyle bu olay kişisel," dedi Lucy. "Belki Ba-ri'deki kadını öldürdü ve belki de Dr. Şelfin bunu ortaya çıkaracağını düşünerek Dr. Maroni'ye yaptığı şeyi itiraf etmek dışında her şeyi anlattı. Ama Dr. Şelf ortaya çıkarmadı. Peki, şimdi ne olacak?"

316

"Şimdi kendisiyle hiç ilgilenilmediğini düşünüyor."

"Bu durumda ne olur?"

"Hareketlerinde artma başlar."

"Anne derinden rahatsız ve hasarlı çocuğuyla ilgilenmeyince ne olur?" diye sordu Scarpetta örtüyü paket yaparken.

"Bir düşüneyim," dedi Lucy. "Çocuk büyüyüp benim gibi mi olur?"

Scarpetta san banttın bir parça kesti. "Bu ne korkunç bir şey. Şovuna konuk olan kadınlara işkence yapıp öldürmek ya da birinin senin dikkatini çekmek için bunları yapması."

Altmış ekranlık televizyon, Marino'ya Madelisa'ya karşı kullanabileceği bir şeyler anlatıyordu.

"Bu plazma ekran mı?" diye sordu. "Şimdiye kadar gördüğüm en büyük televizyon olmalı."

Madelisa Dooley kiloluydu. Gözkapakları kalındı ve bir dişçiye gitse iyi olurdu. Dişleri ona beyaz çitleri hatırlatıyordu. Saç stilini de hemen değiştirmeliydi. Çiçek desenli kanepeye oturduğunda elli kıpır kıpırdı.

"Kocam ve oyuncakları. Büyük ve pahalı olması dışında ne olduğunu bilmiyorum."

"Bunda maç seyretmek harika olmalı. Ben olsam hiç başından kalkıp bir şey yapmazdım."

Herhalde Madelisa da öyle yapıyor olmalıydı. Bir zombi gibi televizyonun karşısında oturuyordu.

"Ne seyretmeyi seversiniz?"

"Suçla ilgili programlar ve esrarengiz şeyler, çünkü genellikle onları çözmeyi başanıyorum. Ama başıma gelenden sonra bir daha şiddet içeren bir şey seyredebileceğimi sanmıyorum."

"O halde adli tıp hakkında çok şey biliyor olmalısınız," dedi Marino. "Bütün o programları serettiğinize göre."

317

"Bir yıl önce jüri olarak görev yaptım. Jüriden daha fazla şey biliyordum."

"Görüntü geri getirme konusunda ne biliyorsunuz?"

"Duymuştum."

"Silinen fotoğraflar, video bandar, dijital kayıtların yeniden bulunması filan."

"Buzlu çay ister misiniz? Yapabilirim."

"Şu anda değil."

"Sanırım Ashley, Jimmy Dengate'den tavuk alacak. Oranın kızarmış tavuğundan yediniz mi hiç? Her an gelebilir. Belki siz de biraz yersiniz."

"Konuyu değiştirip durmanızı istemiyorum. Bu görüntü geri getirme yöntemi sayesinde hiçbir şeyi tam olarak silmek mümkün değil. İstedığınız kadar silebilirsiniz, biz görüntüyü yeniden buluruz." Bu tam olarak doğru değildi, ama Marino yalan söyleme konusunda sıkıntı çekmiyordu.

Madelisa köşeye sıkışmış fare gibi görünüyordu.

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?" Kadını istediği noktaya getirmişti, ama bu konuda kendini iyi hissetmiyordu. Aslında kendisi bile neyi amaçladığını bilmiyordu.

Scarpetta, bir süre önce onu arayıp Turkington'ın Bay Dooley'nin sildiğini söylediği şeyden şüphelendiğini söylediğinde Marino onunla konuşacağını söylemişti. Şu anda her şeyden çok Scarpetta'yı memnun etmek istiyordu. Onun kendisini hâlâ değerli bulmasını istiyordu. Scarpetta'nın kendisini aramasına çok şaşırmıştı.

"Neden bunu bana soruyorsunuz?" diye sordu Madelisa ve ağlamaya başladı. "O müfettişe anlattıklarımdan fazlasını bilmiyorum."

Madelisa, Marino'nun gerisine, küçük san evinin arka tarafına bakmaya devam ediyordu. San duvar kâğıdan, san halılar. Marino hiç bu kadar çok sanyı bir arada görmemişti. Dekoratör Dooley'lerin sahip olduğu her şeye işemiş gibiydi.

318

"Görüntü geri getirme konusunu açmamın nedeni şu ki; anladığım kadarıyla kocanız sahilde çektiği filmin bir kısmını silmiş," dedi Marino kadının gözyaşlarından etkilenmeyerek.

"Yalnızca evin önünde dururken beni çekmişti. Sildiğimiz tek şey bu. Çünkü izin alamamıştık, tabii nasıl alabilirdik ki? Ama denemedim değil. Benim de bildiğim bir şey."

"Siz ve görgünüz umurumda değil. Umurumda olan şey benden ve diğerlerinden neler sakladığınız." Sallanan sandalyede öne doğru eğildi. "Bana karşı yeterince açık olmadığınızı çok iyi biliyorum. Bunu nereden biliyorum? Bilim sayesinde."

Aslında hiçbir şey bilmiyordu. Dijital kameradan silinen görüntüleri bulmak mümkün değildi. Yapılabilse bile işlem çok sabır gerektiriyordu ve çok zaman alıyordu.

"Lütfen, yapmayın," diye yalvardı Madelisa. "Üzgünüm, ama lütfen onu almayın. Onu çok seviyorum."

Kadının neden bahsettiği konusunda Marino'nun hiçbir fikri yoktu. Kocasını kastettiği aklına geldi, ama bundan emin değildi.

"Onu almazsam ne olacak? Buradan gittiğimde bana sorarlarsa ne diyeceğim?"

"Onu bilmiyormuş gibi yapın." Daha yüksek sesle ağlamaya başladı. "Ne fark eder ki? O hiçbir şey yapmadı. Oh, zavallı bebeğim. Kim bilir neler geçirdi? Titriyordu ve üzerinde kan vardı. Korkup kaçmak dışında hiçbir şey yapmadı o. Eğer onu alırsanız ne olacağını biliyorsunuz. Onu uyutacaklar. Oh lütfen, bırakın bende kalsın! Lütfen! Lütfen! Lütfen!"

"Neden üzerinde kan vardı?" diye sordu Marino.

Scarpetta, büyük yatak odasında fener ışığını kaplan gözü rengindeki oniks zemine çapraz bir şekilde tuttu.

319

"Çıplak ayak izleri," dedi kapı eşiğinden. "Küçük gibi. Belki çocuğundur. Ve yine her yer saç."

"Eğer Madelisa Dooley'nin söylediklerine inanacak olursak adam buralarda dolaşmış olmalı. Bu çok garip," dedi Becky. Lucy küçük mavi-san renkte bir kutu ve bir şişe steril suyla birlikte geldi.

Scarpetta banyoya girdi. Kaplan desenli banyo perdesini açıp feneri derin bakır küvetin içine tuttu. Hiçbir şey yoktu, sonra bir şey dikkatini çekti. Küvetin kenarına monte edilmiş olan sabun kâsesiyle beyaz sabun kalıbı arasına sıkışmış olan bir seramik parçasıydı bu. Scarpetta, onu dikkatle inceledi. Mücevhercilerin kullandığı büyütecini çıkardı.

"Diş kaplamasından bir parça," dedi. "Porselen değil. Geçici kaplama. Kırılmış."

"Acaba gerisi nerede?" dedi Becky. Kapı eşiğinde çömelip yere baktı. Fenerini açıp her yöne doğrulttu. "Belki eskiden kalmadır."

"O zaman suyla birlikte akıp giderdi. Gideri kontrol etmeliyiz. Ama her yere gitmiş olabilir." Scarpetta ön diş ait olduğunu düşündüğü kaplamanın üstünde kurumuş kan izi olduğunu düşünüyordu. "Lydia Webster'in yakın zamanda dişçiye gidip gitmediğini öğrenebilir miyiz?"

"Kontrol edebilirim. Adada çok fazla dişçi yok. Başka bir yere girmediyse kolayca öğrenebiliriz."

"Yakın dönemde gitmiş olmalı, hem de çok yakın. İnsan hijyenine istediği kadar dikkat etmesin. Kink bir kaplamaya aldırmazlık edemez, özellikle de ön dişteyse."

"Adamın olabilir," dedi Lucy.

"Bu daha da iyi olur," dedi Scarpetta. "Küçük bir kâğıt zarfa ihtiyacım var."

"Ben getiririm."

"Hiçbir şey görmüyorum. Eğer burada kınldıysa geri kalanı ortada yok. Hâlâ dişte olduğunu düşünebiliriz. Bir keresinde benim de kapla-

320

mam kırılmıştı ve yarısı dişime yapışık kalmıştı." Becky, Scarpetta'nın gerisine, bakır küvete bakıyordu. "Dünyadaki en büyük sahte-pozitiften söz edebiliriz," diye ekledi. "Bu kitaplara geçecek bir örnek olacak. Luminol kullanmam gereken az sayıda olaydan biriyle karşı karşıyayım; küvet ve lavabo bakırdan. Eh, unutabiliriz."

"Artık luminoP kullanmıyorum," dedi Scarpetta, okside edici bu madde sadık olmayan bir arkadaşmış gibi.

Kısa süre öncesine kadar adli tıbbın vazgeçilmezinden olan luminolü gözle görünmeyen kanı bulmak için hiç tereddüt etmezdi. Kan yıkanmış, hatta üzeri boyanmış olsa bile spreyle luminol sıkıldığında parlardı. Ama bu konuda her zaman pek çok sorun vardı. Luminol bütün komşularına kuyruk sallayan köpek gibi kandaki hemoglobinden çok daha fazlasına tepki veriyordu: Boya. Vernik, Drano, ağartıcı, eğretilotu, mısır. Ve kuşkusuz bakır.

Lucy, ön test için küçük bir konteyner Hemastix(**' alıp temizlenmiş kan kalıntısı aradı. Ön testler kanın olabileceğini söylüyordu. Scarpetta, Bluestar Magnum***** kutusunu açıp kahverengi cam şişeyi, folyo paketini ve spreyle şişesini çıkardı.

"Bu daha güçlü, daha uzun süre dayanıyor ve tam karanlıkta kullanmak zorunda değilsin," diye Becky'ye açıklamada bulundu. "Sodyum perborat tetrahidrat*****1 yok, bu yüzden zehirli değil. Bakırda kullanılabilir, çünkü reaksiyonun yoğunluğu farklı, renk spektrumu farklı ve kandan farklı bir dayanıklılığı var."

(*) Olay yerindeki eser miktardaki ve hatta temizlenmiş kan izlerini bulan kimyasal Luminol denilen ve kan ile tepkimeye girdiğinde, mavi-yeşil renkli ışık saçan bir amin türevidir.

(**) Kuru kan örneklerinin tahlilinde kullanılan bir tür ilaç.

(***) Yıkanmış nesneler üzerindeki lekeler ve kan damlacıklarını tespit amaçlı kullanılır.

(****) Isıtıldığı zaman su ve oksijen çıkararak parçalanarak bileşik.

321

Ana yatak odasında henüz hiç kan görmemişti. Madelisa'nın iddiasına rağmen en yoğun beyaz ışık en ufak bir leke kalıntısı göstermiyordu. Şu ana dek bütün belirtiler Madelisa evden kaçtıktan sonra katilin titiz bir temizlik yaptığını gösteriyordu. Scarpetta spreyle şişesinin ağzını en inceye ayarladı, içine yüz mililitre steril su koydu. Buna iki tablet ekledi. Pipetle birkaç dakika karıştırdı. Kahverengi şişeyi açıp sodyum hidroksit solüsyonunu içine döktü.

Spreyi sıkmaya başlayınca noktalar, çizgiler, şekiller ve sıçramalar odanın her yerinde parlak kobalt mavisi halinde parladı. Becky fotoğraf çekti. Az sonra, Scarpetta temizlenip olay yeri çantasını toplarken cep telefonu çaldı. Lucy'nin laboratuvarındaki parmak iziyle çalışan teknisyen arıyordu.

"Buna inanmayacaksın," dedi adam.

"Samimi değilsen, benimle konuşmaya böyle başlama." Scarpetta şaka yapmıyordu.

"Altın paranın üstündeki iz." Adam heyecanı yüzünden hızla konuşuyordu. "Bir eşleme bulduk... geçen hafta bulunan küçük çocuk. Hilton Head'deki çocuk."

"Emin misin? Bundan emin olamazsın. Bu çok anlamsız."

"Anlamsız olabilir, ama bu konuda hiç kuşum yok."

"Gerçek değilse böyle söyleme. İlk reaksiyonum bir hata olduğu şeklinde."

"Hata yok. Marino'nun morgda aldığı on parmak izli kartı kullandım. Görsel olarak doğruladım. Hiç kuşku yok. Paranın üstündeki kısmi izin kabartı ayrıntısı kimliği belirlenemeyen çocuğun sağ parmak izine uyuyor. Hata yok."

"Yapıştırıcıyla buhara tutulan paradaki iz mi? Bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum."

322

"İnan bana, ben de anlamıyorum. Hepimiz ergenlik öncesi yaştaki çocukların parmak izlerinin buhara tutulacak kadar kakçı olmadığını biliyoruz. O yaştaki çocukların parmak izi yoğunlukla sudan oluşur. Yağ, amino asit ve ergenlikle birlikte gelen diğer şeyler yerine

yalnızca terden ibarettir. Bir çocuğun parmak izini yapıştıncı buhanna tutmadım daha önce. Ve bunun yapılabileceğini de düşünmüyorum. Ama bu iz o çocuğa ait ve b çocuk da senin morgunda."

"Belki de öyle olmamıştır," dedi Scarpetta. "Belki para yapıştıncı buhanna tutulmamıştır."

"Tutulmuş olmalı. Yapıştıncı buhanna tutulmuş gibi görünen bir kabartı ayrıntısı var."

"Belki de elinde yapıştıncı vardı ve paraya dokundu," dedi. "Parmak izini de o şekilde bıraktı."

323

On Sekizinci Bölüm

Akşam dokuz. Sert yağmur Marino'nun barakasının önündeki sokağı dövüyor.

Lucy, iPod şeklinde kamufle ettiği kablosuz kayıt cihazını açarken sıırsıklam olmuştu. Tam altı dakika sonra Scarpetta, Marino'yu arayacaktı. Şu anda Marino, Shandy'yle kavga ediyordu. Bütün söyledikleri Marino'nun bilgisayarına yerleştirdiği çok yönlü mikrofon tarafından alınıyordu.

Marino'nun ağır ayak sesleri, buzdolabının kapısı, teneke kutunun açılırken çıkardığı fışş diye bir ses duyuldu.

Shandy'nin öfkeli sesi Lucy'nin kulağında çınladı. "...Bana yalan söyleme. Seni uyarıyorum. Birdenbire mi? Birdenbire benimle vaade dayalı bir ilişki istemediğine karar verdin, öyle mi? Ve bu arada benim vaat istediğimi kim söyledi? Senin bir akıl hastanesine yatman gerekiyor. Belki Büyük Şefin nişanlısı sana orada bir indirim uygulayabilir."

Marino, ona Scarpetta'nın Benton'la nişanlandığını söylemişti. Shandy de Marino'ya canını acıtacağını bildiği yerden vuruyordu. Lucy,

324

Shandy'nin bunu Marino'ya karşı ne sıklıkta kullandığını, bu konuda onunla ne kadar alay ettiğini merak etti.

"Sen benim sahibim değilsin. İşine gelmediğinde benimle birlikte olmak istemiyorsun. O zaman önce ben senden kurtuluyorum," diye bağırdı Marino. "Bana iyi geliniyorsun. Benden o hormon pisliğini kullanmamı istedin, felç geçirmemem bir mucize. Hem de aradan yalmzca bir hafta geçti. Bir ay kullansam ne olurdu? Benim için bir mezar seçtin mi? Ya da belki de aklımı kaçırıp başıma bir iş açacağım için akıl hastanesine kapatıldım."

"Belki de zaten basma bir iş açmışsındır."

"Cehennemin dibine kadar yolun var."

"Neden senin gibi yaşlı bir şişkoya bağlanayım ki? Üstelik o hormon S pisliği olmadan bir işe bile yaramıyorsun:"

"Kes şunu Shandy. Beni küçümsemenden bıktım artık, beni duyuyor musun? Eğer ben bir hiçsem neden buradasın? Düşünmek için zamana ve alana ihtiyacım var. Şu anda her şey karmakarışık. İş berbat durumda. Sigara içiyorum, spora gitmiyorum, çok fazla içiyorum, uyuşturucu alıyorum. Her şey berbat oldu ve senin tek yaptığın beni daha büyük belanın içine sokmak."

Marino'nun cep telefonu çaldı. Cevap vermedi. Telefon çaldı, çaldı.

"Aç şunu!" dedi Lucy yüksek sesle, şiddetli yağmurun altında dikilirken.

"Evet." Marino'nun sesi duyuldu.

Tann'ya şükür. Marino bir an sessiz kaldı, Scarpetta'yı dinledi. Sonra, "Bu doğru olamaz," dedi.

Lucy, Scarpetta'nın neler söylediğini duyamıyordu, ama neler söylediğini biliyordu.

Scarpetta, Bull'un arka sokakta bulduğu Colt .38'in seri numarası ve üzerinden alınan parmak izleri için NIBIN ya da IAFIS'ten bir şey çıkmadığını söylüyordu.

"Ta o?" diye sordu Marino.

325

Bull'u kastediyordu. Scarpetta buna cevap veremezdi. Bullun izleri iAFIS'te olamazdı, çünkü daha önce hiç suç işlememişti ve birkaç hafta önce tutuklanmış olması sayılmıyordu. Eğer Colt onunsa, ama çalınmışsa veya bir suçta kullanılmamışsa NIBIN'de olamazdı. Scarpetta, Bulla onu dışlamak için parmak izinin alınmasının uygun olabileceğini söylemiş, ama Bull henüz bunu

yapamamıştı. Scarpetta, ona bunu yapmasını tekrar hatırlatamıyordu, çünkü Bulla ulaşamıyordu. Lucy ve Scarpetta, Lydia Webster'in evinden çıktıklarından beri bunu birkaç kez denemişti. Bull'un annesi, onun istiridye toplamaya çıktığını söylemişti. Bu havada istiridye toplamaya gitmesi şaşırtıcıydı.

"Hı-hı, hı-hı," diyordu Marino. Shandy'nin önünde söylediklerine dikkat ederek odada tekrar dolaşmaya başladı.

Scarpetta, Marino'ya paranın üstünde bulduğu kısmi izden de söz edecekti. Belki de şu anda bunu söylüyordu, çünkü Marino bir şaşkınlık ifadesi çıkarmıştı. "Bunu bilmek güzel," dedi.

Sonra tekrar sessiz kaldı. Lucy, onun dolaştığını duyabiliyordu. Bilgisayara yaklaştı, oturuyormuş gibi ahşap zeminde sandalye sürtünmesi duyuldu. Shandy sessizdi. Herhalde Marino'nun kiminle ve ne konuştuğunu anlamaya çalışıyordu.

"Tamam," dedi sonunda. "Bununla daha sonra uğraşabilir miyiz? Şu anda bir işin ortasındayım da."

Hayır. Lucy, teyzesinin onu istediği konuda konuşmaya ya da en azından dinlemeye zorlayacağından emindi. Geçen hafta boynunda eski bir gümüş parayla dolaşmaya başladığını söylemeden telefonu kapamasına izin vermeyecekti. Scarpetta'nın buzdolabındaki ölü çocuğun bir ara dokunduğu altın paranın takılı olduğu kolyeyle bağlantısı olmayabilirdi. Ama Marino o gösterişli yeni kolyeyi nereden bulmuştu? Eğer Scarpetta şu anda bunu soruyorsa Marino cevap vermiyordu. Veremezdi. Shandy hemen oracıkta dinliyordu. Lucy karanlıkta, yağmurda dikilirken yağmur

326

başlığını sırlıslık yapıp, yakasının etrafından içeri süzülürken yine Marino'nun teyzesine yaptığı şeyi düşündü. Yine aynı şeyleri hissediyordu. O korkusuz, o tatsız his.

"Evet, evet, sorun değil," dedi Marino. "Tereyağından kıl çeker gibi."

Lucy, teyzesinin ona teşekkür ettiğini düşündü. Kaderin cilvesi. Scarpetta, Marino'ya teşekkür ediyordu. Ona nasıl teşekkür edebilirdi ki? Nedenini biliyordu, ama bu yine de mide bulandırıcıydı. Scarpetta ona, Madelisa için teşekkür ediyordu. Sonunda ona köpeği aldığını itiraf etmesini ve üzerinde kan olan şortu göstermesini sağlamıştı. Kan köpeğin üstündeydi. Madelisa kanı şortuna silmişti, bu da onun olay yerine birisi yaralandıktan ya da öldürüldükten hemen sonra vardığını gösteriyordu, çünkü köpeğin üstündeki kan hâlâ ıslaktı. Marino şortu almış, köpeğin onda kalmasın izin vermişti. Madelisa'ya şöyle bir hikâye anlatacağını söylemişti: Katilin köpeği çaldığını ya da öldürüp bir yere gömdüğünü söyleyecekti. Tanımadığı bir kadına karşı bu kadar nazik ve duyarlı olması ne kadar şaşırtıcıydı.

Yağmur acımasız soğuk parmaklar gibi Lucy'nin kafasında tempo tutuyordu. Marino veya Shandy'nin pencereden bakma ihtimaline karşı evden uzak duruyordu. Hava karanlık olabilirdi, ama Lucy riske giremezdi. Marino telefonu kapamıştı.

"Sen, benim aptal olduğumu mu sanıyorsun! Bilmece gibi konuştuğun için kimle konuştuğunu anlamayacağım, öyle mi?" Shandy çığlık çığlığa bağıırıyordu. "O kadar aptalım ki bunu yutacağım, öyle mi? Arayan Büyük Şefti işte!"

"Bu seni ilgilendirmez. Bunu sana kaç kez söyleyeceğim? İstediğim kişiyle konuşurum."

"Her şey beni ilgilendirir! Geceyi onunla geçirdin, seni yalana serseri! Sabah erken bir saatte motosikletini orada gördüm! Sen, beni aptal

327

mı sanıyorsun? İyi miydi bari? Hayatın boyunca bunu istediğini biliyorum! İyi miydi, seni koca şişko!"

"Hayattaki her şeyin seni ilgilendirdiğini senin o şımarık, zengin kafana kim soktu bilmiyorum. Ama şunu dinle. Seni ilgilendirmez."

Shandy birkaç tehditin ve küfürün ardından fırtına gibi dışarı çıkıp kapıyı arkasından çarptı. Lucy gizlendiği yerden onun öfkeyle barakanın altındaki motosikletine yürüyüşünü izledi. Motosikletiyle Marino'nun kumlu ön bahçesinden geçtikten sonra gürültülü bir şekilde Ben Sawyer Köprüsüne doğru gitti. Lucy birkaç dakika daha bekleyip Shandy'nin geri gelmeyeceğinden emin olmaya çalıştı. Hiçbir ses duymuyordu. Yalnızca uzaktaki trafiğin ve yağmurun sesi vardı. Marino'nun ön verandasına gelip kapıyı çaldı. Kapıyı hızla açan

Marino'nun öfkeli yüzünde önce boş bir ifade belirdi, ardından huzursuzluk. İfadesi slot* makinesindeki resimler gibi hızla değişiyordu.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu. Shandy'nin geri gelmesinden endişe edercesine onun arkasına bakıyordu.

Lucy, Marino'nun sandığından daha iyi bildiği harabe barakaya girdi. Bilgisayarı gördü, mikrofon hâlâ içindeydi. Sahte iPod'u ve kulaklığı yağmurluğunun cebine sokmuştu. Marino kapıyı kapatıp önünde dikildi. Lucy küf kokulu kanepeye otururken geçen her saniye daha da rahatsız görünüyordu.

"Shandy ve ben morgdayken casusluk yaptığını duydum." Bu yüzden oraya geldiğini düşünerek ilk o başlamaya karar vermişti. "Bana karşı böyle saçmalıklar denememen gerektiğini şimdiye kadar öğrenemedin mi?"

Onun gözünü çocukken bile korkutamadığını bilmesine rağmen şimdi aptallık edip korkutmaya çalışıyordu. Ergenlik çağındayken seçimleri yüzünden alay ederken bile korkutamazdı onu.

(*) Tek kollu kumar makinesi.

328

"Bu konuyu doktorla konuştum zaten," diye devam etti Marino. "Söylenecek bir şey kalmadı, bu yüzden hiç başlama."

"Demek onunla yalnızca konuştun, öyle mi?" Lucy öne doğru eğildi. Glock'unu ayak bileğindeki kılıfından çıkarıp Marino'ya doğrulttu. "Seni öldürmemem için bana tek bir neden söyle," dedi duygusuz bir şekilde.

Marino cevap vermedi.

"Tek iyi bir neden," dedi Lucy tekrar. "Sen ve Shandy çok kötü kavga ediyordunuz. Sesiniz bütün sokağı inletiyordu."

Kanepeden kalkıp masaya gitti, çekmeceyi açtı. Bir gece önce gördüğü Smith&Wesson'u alıp tekrar oturdu, Glock'u kılıfına soktu. Marino'ya kendi silahını doğrulttu.

"Shandy'nin parmak izleri her yerde. Bol bol DNA bıraktığına da hiç kuşku yok. İkiniz kavga ettiniz, seni vurdu ve motosikletiyle uzaklaştı. Ne kadar patolojik, kıskanç bir şıllık." Emniyeti açarken Marino irkilmedi bile. Umursamıyor gibiydi.

"İyi bir neden," dedi Lucy.

"İyi bir nedenim yok," dedi Marino. "Devam et. Bunu onun yapmasını istedim, yapmadı." Scarpetta'yı kastediyordu. "Yapmalıydı. Yapmadı, bu yüzden sen yap. Shandy'nin suçlanması umurumda değil. Sana yardım bile ederim. Odamda külodu var. DNA'sını istediğin gibi alabilirsin. Silahta DNA'sını bulurlarsa işi biter. Bardaki herkes onun nasıl biri olduğunu biliyor. Jess'e sorman yeter. Buna kimse şaşırmayacaktır."

Sonra sustu. Bir an için ikisi de hareketsiz kaldı. Marino kapının önünde, elleri iki yanında dikiliyordu. Lucy kanepede, silahı Marino'nun kafasına doğrultmuş. Göğsü gibi geniş bir hedefe ihtiyacı yoktu. Marino da bu gerçeğin farkındaydı.

Lucy silahı indirdi. "Otur."

Marino bilgisayarın yanındaki sandalyeye oturdu. "Sana söyleyeceğini bilmeliydim."

329

"Bana söylememesi gereken hiçbir şeyi söylemedi? Kimseye tek kelime bile etmedi. Hâlâ seni korumaya devam ediyor. Bunun bir anlamı yok mu? Bileklerine ne yaptığını gördün mü?"

Marino'nun verebileceği cevap kaçanağı olmuş gözlerinin birden sulanmasıydı. Lucy, onun ağladığını hiç görmemişti.

"Rose fark etmiş. Bana söyledi. Bu sabah laboratuvardayken de ben gördüm. Dediğim gibi, bileğindeki izler. Bu konuda ne yapacaksın?"

Marino'nun teyzesine yaptığım düşündüğü şeyin hayalini zihninden silmeye çalıştı. Marino'nun onu çıplak görmesi, ona dokunması, Lucy'nin kurban kendisi olsa hissedeceğinden çok daha büyük bir şiddet duygusu hissetmesine neden oluyordu. Onun devasa ellerine, kollanna, ağzına bakıp yaptığım hayal ettiği şeyleri zihninden kovmaya çalıştı.

"Olan oldu," dedi Marino. "Bu kadar basit. Bir daha benim etrafımda olmasının gerekmeceğine dair söz veriyorum. Hiçbiriniz beni görmeyeceksiniz. Ya da beni söylediğin gibi hemen vurup her zaman yaptığın gibi bundan da sıyrılırsın. Daha önce yaptığın gibi. Sen

istediğin her şeyden sıyrılırsın. Devam et. Eğer bir başkası ona benim denediğim şeyi yapsa onu öldürürdüm. Çoktan ölmüş olurdu."

"Zavallı korkak. En azından ondan kaçmak ya da intihar etmek yerine üzgün olduğunu söyleyebilirsin."

"Bunun ona ne faydası olur? Her şey bitti. Bu yüzden her şey olup bittikten sonra öğreniyorum. Kimse beni arayıp Hilton Head'e gitmemi söylemedi."

"Çocuklaşma. Kay Teyzem seni arayıp Madelisa Dooley'yi görmeye gitmeni istedi. Buna inanmadım. Midem bulandı."

"Benden bir daha bir şey istemeyecek. Sen buraya geldikten sonra böyle bir şey artık olmaz, ikinizin de benden bir şey istemesini istemiyorum," dedi Marino. "Her şey bitti."

330

"Ne yaptığını hatırlıyor musun?"

Marino cevap vermedi. Hatırlıyordu.

"Üzgün olduğunu söyle," dedi Lucy. "Hiçbir şey hatırlamayacak kadar sarhoş olmadığım söyle. Hatırladığını ve üzgün olduğunu, hiçbir şeyi geri alamayacağını, ama üzgün olduğunu söyle. Bakalım o ne yapacak? Seni vurmayacaktır. Seni uzaklaştırmayacaktır bile. O benden daha iyi bir insan." Lucy'nin silahı tutan parmakları gevşedi. "Neden? Yalnızca nedenini söyle. Daha önce de sarhoş oldun. Milyonlarca kez onunla yalnız kaldın, hatta otel odalarında bile. Neden? Bunu nasıl yapabildin?"

Marino bir sigara yaktı, elleri titriyordu. "Her şey neden? Bunun mazeret olmadığını biliyorum. Yan delirmiş gibiydim. Neden her şey ve ben bunun önemli olmadığını biliyorum. O yüzükle geri geldi ya. İşte, bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

"Dr. Şelfe e-posta göndermemeliydim. Kafamı allak bullak etti. Sonra Shandy, ilaçlar, içki. İçime bir canavar girdi sanki," dedi Marino. "Nereden çıktığını bilmiyorum."

Lucy tiksinerek kalktı, silahı kanepeye attı. Marino 'nun yanından geçip kapıya gitti.

"Beni dinle," dedi Marino. "Shandy, bana şu şeyi verdi. Verdiği ilk erkek ben değilim. Son erkek üç gün sert kalmış. Shandy bunun komik olduğunu düşünüyordu."

"Hangi şey?" Oysa ne olduğunu biliyordu.

"Hormon jeli. Beni delirtiyor, her şeyi becermeyi, herkesi öldürmeyi istiyorum. Shandy için hiçbir şey yeterli değil. Daha önce hiç böyle bir kadın görmedim."

Lucy kollarını kavuşturup kapıya dayandı. "Charlotte'taki pislik bir progolog tarafından verilen testosteron hormonu."

331

Marino şaşırılmış gibiydi. "Sen nereden..." Yüzü karardı. "Oh, anlıyorum. Buraya daha önce geldin. Şimdi anlaşılıyor."

"Motosikletli o serseri kim Marino? Kick'N Horse'un park yerinde neredeyse öldüreceğin o serseri kim? Kay Teyzemin buradan gitmesini ya da ölmesini isteyen o adam?"

"Keşke bilsem."

"Bence biliyorsun."

"Sana gerçeği söylüyorum, yemin ederim. Shandy, onu tanıyor olmalı. Doktoru kasabadan göndermeye çalışan Shandy olmalı. Kıskaç şillik."

"Ya da belki de Dr. Şelftir."

"Bilmiyorum,"

"Belki şu kıskaç şillığı kontrol etsen iyi olur," dedi Lucy. "Belki de Kay Teyze'mi kışkırtmak için Dr. Şelfe e-posta göndermek yılanın yuvasına çomak sokmak gibi olmuştur. Ama sanırım sen testosteron seksle ve teyzeme tecavüz etmekle çok meşguldün."

"Etmedim."

"Sen bu yaptığına ne diyorsun?"

"Bugüne kadar yaptığım en kötü şey."

Lucy gözlerini ondan ayırmıyordu. "Taktığın şu gümüş dolarlı kolye? Nereden buldun onu?"

"Nereden olduğunu biliyorsun."

"Shandy, patates cipsi babasının evinin o buraya taşınmadan kısa bir süre önce soyulduğunu söyledi mi sana? Aslında adam öldükten hemen sonra soyulmuş ev. Para koleksiyonu varmış. Hepsi gitmiş. Polis, soygunu evin içinden birinin yaptığından şüpheleniyor, ama bunu kanıtlayamıyor."

"Bull'un bulduğu şu altın para," dedi Marino. "Shandy altın parayla ilgili bir şey söylemedi. Gördüğüm tek para bu gümüş dolar. O parayı

332

Bull'un kaybetmediğini nereden biliyorsun? Çocuğu bulan o, paranın üstünde çocuğun parmak izi var, öyle mi?"

"Ya para Shandy'nin ölen babasından çalındıysa?" dedi Lucy. "Bu senin için ne ifade ediyor?"

"Çocuğu, Shandy öldürmedi," dedi Marino biraz şüpheyle. "Yani çocuğu olduğuna dair bir şey söylemedi hiç. Eğer para Shandy'ninse birisi- ne vermiştir. Bu parayı verirken gülüyordu, onun askerlerinden biri oldu-ğumu gösterdiğini söyledi. Ona aitmişim. "Ama gerçekleri söylediğini bilmiyordum."

"DNA'sını almak iyi fikir," dedi Marino.

Marino ayağa kalkıp yürüdü. Kırmızı bir külotla geri geldi. Sandviç poşetine koyup Lucy'ye uzattı.

"Onun nerede yaşadığını bilmemen biraz garip," dedi Lucy.

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Gerçek bu," dedi Marino.

"Sana nerede yaşadığını söyleyeyim. Aynı adada. Suyun üstündeki küçük, sıcak bir evde. Romantik görünüyor. Oh, söylemeyi unuttum. Bakmaya gittiğimde motosikletin orada olduğunu fark ettim. Mukavva plakalı eski bir motosiklet. Evde kimse yoktu."

"Olaylan bu şekilde göremedim. Eskiden böyle değildim."

"O adam, Kay Teyzemin bir milyon mil yakınma bile yaklaşamayacak bir daha. Onun icabına baktım, çünkü senin bakacağını düşünmüyordum. Motosikleti çok eski. Güvenli olduğunu sanmıyorum."

Marino, ona bakmıyordu. "Eskiden böyle değildim."

Lucy ön kapıyı açtı.

"Neden hayatımızdan def olup gitmiyorsun?" dedi verandada yağmurun altında. "Artık umurumda bile değilsin."

Camlarının çoğu kink olan eski tuğla bina boş gözlerle Benton'a bakıyor gibiydi. Terk edilmiş puro fabrikasının ışıklan yanmıyordu. Park yeri tamamen kapalıydı.

333

Dizüstü bilgisayarını kucağındaydı. Dengesini korumaya çalışırken Lucy'nin genellikle kanun kuvvetini aklı getirmeyen siyah Subaru'sunun içinde limanın kablosuz ağını gizlice kullanıyordu. Periyodik aralıklarla camdan dışarı bakıyordu. Gece ağlıyormuş gibi yağmur yavaşça camlardan süzülüyordu. Caddenin karşısındaki boş tersanenin etrafındaki zincir çite, tren kazasından arta kalan vagon enkazları gibi duran konteynerlere baktı.

"Hiç hareket yok," dedi.

Lucy'nin sesi kulaklığında duyuldu. "Dayanabildiğin kadar dayan."

Telsiz frekansı güvenliydi. Lucy'nin teknolojik becerileri, Benton'ın ötesine geçiyordu ki Benton da bu konuda acemi sayılmazdı. Bir şeyleri güven altına almak, bir şeyleri karıştırmak konusunda Lucy'nin üstüne yoktu. Başkalanna casusluk yaparken kimsenin onlara casusluk yapamamasının harika olduğunu düşünüyordu. Benton, onun haklı olmasını diledi. Onun teyzesi dahil pek çok konuda haklı olmasını diliyordu. Lucy'den uçağını göndermesini istediğinde Scarpetta'nın oraya geldiğini bilmesini istemediğini söylemişti.

"Neden?"

"Çünkü büyük olasılıkla bütün gece park yerinde oturup kahrolası limanı izleyeceğim."

Scarpetta'nın Benton'ın evinden yalnızca birkaç mil uzakta olduğunu bilmesi durumu daha da zorlaştırabilirdi. Orada onunla birlikte oturmayı isteyebilirdi. Lucy bunun delilik olduğunu söylemişti. Scarpetta asla onunla birlikte limanda kendini tehlikeye atmayacaktı. Bu teyzesinin işi değildi. Teyzesi gizli ajan değildi. Nasıl kullanılacağını bilse de silahlardan hoşlanmazdı. O kurbanlarla ilgilenir, diğerleriyle ilgilenmeyi Lucy ve Benton'a bırakırdı. Lucynin aslında söylemek istediği şey, limanda oturmanın tehlikeli olduğu ve teyzesinin bunu yapmasını istemediğiydi.

Lucy'nin Marino'dan bahsetmemesi garipti. Oysa onlara yardımcı olabilirdi.

334

Benton karanlık Subaru'da oturmaya devam etti. Araba yeni deri kokuyordu. Yağmuru seyrediyor, caddenin karşısına bakıyor, Kum Adam'ın limanın kablosuz internet ağına girip girmediğinden emin olmak için bilgisayarı izlemeye devam ediyordu. Kum Adam bunu nereden yapıyor olabilirdi? Bu park yerinden değildi herhalde. Caddenin de olamazdı, çünkü arabasını caddenin ortasında park edip şu anda New York'a dönmüş Central Park West'de, çatı katı dairesinde oturan korkunç Dr. Şelfe korkunç e-postalar göndermeye cesaret edemezdi. Bu çok sinir bozucuydu. Haksızlıktı. Sonunda Kum Adam cinayetten yakasını kurtaramasa bile Dr. Şelfe kurtaracaktı. O da cinayetlerden Kum Adam kadar sorumluydu, çünkü önemli bilgileri saklamıştı, e-postalarla ilgilenmemişti. Benton ondan nefret ediyordu. Etmiyor olmayı diliyordu. Ama hayatında hiç kimseden etmediği kadar nefret ediyordu ondan.

Yağmur, SUV'un tavanını dövüyor; sis, uzaktaki sokak lambalarını sarmalıyordu. Benton ufku ve limanı gökyüzünden ayıramıyordu. Bu havada hiçbir şeyi bir diğerinden ayıramıyordu, ta ki bir şey kıpırdayana dek. Son derece hareketsiz bir şekilde oturdu. Caddenin karşısındaki çitte bir figür ilerlerken kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Bir hareket görüyorum," dedi Lucy'ye. "Ağa giren var mı? Ben göremiyorum."

"Kimse girmedi." Lucy, Kum Adam'ın limanın kablosuz internet ağına girmediğini söylüyordu. "Ne tür bir hareket görüyorsun?"

"Çit boyunca. Saat üç yönünde, şu anda kıpırdamıyor. Uç yönünde duruyor."

"On dakikalık mesafedeyim. Hatta o kadar bile yok."

"Ben çıkıyorum," dedi Benton. Arabasının kapısını yavaşça açınca içerinin lambası yandı. Tam karanlıkta yağmurun sesi biraz daha şiddetlendi.

335

Ceketinin içine uzanıp tabancasını çıkardı. Kapıyı iyice kapatmadı. Ses çıkarmak istemiyordu. Bunu nasıl yapması gerektiğini biliyordu, hayatında daha önce hatırlamak istemediği kadar çok yapmıştı. Bir hayalet gibi karanlık ve sessiz bir şekilde ilerledi. Yağmurun arasında su birikintilerinden geçti. Attığı her adımda duruyor, caddenin karşısındaki adamın kendisini görmediğinden emin olmak istiyordu. Ne yapıyor bu, diye sordu kendi kendine. Çitin yanında öylece duruyor, kıpırdamıyordu. Benton yaklaşıyor, figür hâlâ kıpırdamıyordu. Benton savrulan su perdeleri arasında figürü zorlukla seçebiliyor, yağmurun şapırtısından başka bir şey duymuyordu.

"İyi misin?" dedi Lucy'nin sesi.

Cevap vermedi. Telefon direğinin arkasında durunca katran kokusu aldı. Çitin yanındaki adam sola, saat bir yönüne doğru hareket etti, caddeyi geçmeye başladı.

"On dört?" dedi Lucy.

Benton cevap vermedi. Adam o kadar yaklaşmıştı ki Benton, onun yüzünün karanlık gölgesini, şapkasının sınırlarını, kollarının ve bacaklarının hareketini görebiliyordu. Direğin arkasından çıkıp tabancayı doğrulttu.

"Kıpırdama." Bunu hemen dikkati çeken, alçak bir tonda söylemişti. "Kafana dayanmış bir silah var, onun için kıpırdamadan dur."

Adam, Benton, onun adam olduğundan emindi, bir heykel gibi durdu. Hiç ses çıkarmıyordu.

"Yoldan çık, ama bana dönme. Soluna doğru bir adım at. Çok yavaşça. Dizlerinin üstüne çöküp ellerini başına koy." Sonra Lucy'ye hitaben, "Onu yakaladım. Yaklaşabilirsin," dedi. Sanki, Lucy bir taş atımlık mesafedeydi. "Bekle." Lucy'nin sesi gergindi. "Bekle. Hemen geliyorum." Benton, onun uzakta, bir sorun çıkarsa yardım edemeyeceği kadar uzakta olduğunu biliyordu.

336

Adamın elleri başının üstündeydi. Islak, çatlak asfaltta diz çökmüş beklerken, "Lütfen, beni vurmayın," dedi.

"Kimsin sen?" diye sordu Benton. "Bana kimi olduğunu söyle."

"Beni vurmayın."

"Kimsin sen?" Benton sesini yağmuru bastırarak kadar yükseltti. "Burada ne arıyorsun? Bana kim olduğunu söyle."

IIT> • ti

Beni vurma.

"Kahretsin. Bana kim olduğunu söyle. Burada ne arıyorsun? Bunu bir daha sormayacağım."

"Kim olduğunu biliyorum. Seni tanıdım. Ellerim basurun üstünde, bu yüzden vurmana gerek yok," dedi ses tekrar. Benton yağmurun sesinin arasında bu aksam tanıdı. "Senin gibi ben de katili yakalamaya geldim buraya. Doğru mu Benton Wesley? Lütfen silahını kaldır. Ben Otto Poma. Seninle aynı nedenden dolayı buradayım. Ben Yüzbaşı Otto Poma, Lütfen silahını kaldır."

Marino'nun balıkçı kulübesinden birkaç dakika mesafedeki Poe'nun Tavernası. Marino bir iki biranın iyi geleceğini düşünmüştü.

Cadde ıslak ve parlak siyahtı. Rüzgâr, yağmur, deniz ve bataklığın kokusunu getiriyordu. Roadmaster'ını karanlık, yağmurlu gecede sürerken rahatlıyordu, içki içmemesi gerektiğini biliyordu, ama kendisine nasıl engel olacağını bilmiyordu. Hem zaten ne fark ederdi? O olay olduğundan beri ruhunda bir hastalık, bir dehşet hissi vardı, içindeki canavar dışarı çıkmış, yüzünü göstermişti. Ve her zaman korktuğu şey tam karşısındaydı.

Peter Rocco Marino erdemli bir adam değildi. Yakaladığı bütün suçlularda olduğu gibi hayattaki çok az şeyin kendisinin suçu olduğuna, kendisinin aslında cesur ve iyi niyetli olduğuna inanıyordu. Oysa gerçek bunun tam tersiydi. O bencil, hasta ve kötüydü. Kötü, kötü, kötü! Karısı

337

onu bu yüzden terk etmişti. Kariyeri bu yüzden mahvolmuştu. Lucy bu yüzden ondan nefret ediyordu. O güne kadar sahip olduğu en güzel şeyi bu yüzden mahvetmişti. Scarpetta'yla olan ilişkisi ölmüştü. Marino öldürmüştü. Mahvetmişti. Scarpetta'nın elinde olmayan bir şey yüzünden ona tekrar tekrar ihanet etmişti. Scarpetta, onu hiç istememişti. Nasıl işteşindi ki? Bu yüzden Marino, onu cezalandırmıştı.

Motosikletine biraz daha gaz verirken vitesi yükseltti. Çok hızlı gidiyor, yağmur çıplak derisine iğne gibi batıyordu. Arabalar buldukları yere park etmişti. Hava yüzünden hiç motosiklet yoktu, yalnızca onunki vardı. Donuyordu, elleri kaskatı olmuştu. Dayanılmaz bir acı ve utanç hissediyor, içini zehirli bir öfke dolduruyordu. Kask denen işe yaramaz beyin kovanının kayışlarını çözüp direksiyona astı, motosikleti kilitledi. Restorana girerken deri giysileri gıcırdayordu. Boyanmamış eski ahşaptan restoranın tavanında vantilatör, duvarlarında kuzgun resimleri ve o güne kadar yapılmış Edgar Allan Poe posterlerinin tamamı asılıydı. Bar kalabalıktı, iki erkeğin ortasındaki Shandy'yi görünce yüreği sertçe çarpıp ürkmüş bir kuş gibi çırpındı. Adamlardan biri bandana takmıştı. Bu Marino'nun geçen gece neredeyse öldürdüğü adamdı. Shandy, onunla ' konuşuyor, bedenini koluna bastırıyordu.

Marino kapının yanında dikilirken sulan yere damlıyordu, içindeki yara büyürken ne yapması gerektiğini düşünüyor, boynunda atlann dörtnele koştüğünü hissediyordu. Shandy ve bandanalı adam bira ve tekila içiyor, çili con queso'yla tortila cipsi yiyordu. Ne zaman Marino'yla buraya gelseler bundan yerlerdi. Eskiden. Geçmişte. Bitmiş gitmiş zamanlar. Bu sabah hormon jelini kullanmamıştı, içinin karanlığındaki kötü yaratık alaycı şeyler fısıldarken jeli isteksizce atmıştı. Shandy'nin buraya o adamla gelecek kadar küstah olduğuna inanamıyordu. Bunun anlamı çok açıkü. Bu adamın doktoru tehdit etmesini isteyen Shandy'ydi. Shandy ne kadar kötü

338

olursa olsun, adam ne kadar kötü olursa olsun, ikisi birlikte ne kadar kötü olurlarsa olsunlar, Marino hepsinden daha kötüydü.

Onların doktora yapmaya çalıştığı şey, kendisinin yapmaya çalıştığıyla aynı değildi.

Onların olduğu tarafa bakmamaya çalışarak bara yaklaştı. Onları görmemiş gibi yaparken neden Shandy'nin BMW'sini görmediğini merak etti. Herhalde yan sokağa park etmişti. Her zaman birisinin kapısını çizmesinden korkardı. Bandanalı adamın motosikletinin nerede olduğunu düşünürken ederken aklına Lucy'nin motosikletle ilgili söyledikleri geldi.

Tehlikeli görünmesi filan. Lucy bir şey yapmıştı. Sırada Marino'nun motosikleti olmalıydı. Barmen bz on beşinde görünüyordu. Aslında bugünlerde bütün gençler Marino'ya öyle geliyordu.

"Ne alırsın tatlım? Hem sen nerelerdesin babim?"

Marino o kadar depresif ve dalgındı ki barmenin adını hatırlayamı-yordu. Shelly olduğunu düşünüyor, ama bunu söylemeye korkuyordu. Belki de Kelly'ydi. "Bud Lite." Kıza doğru eğildi. "Şimdi bakma. Ama Shandy'yle birlikte olan şu adam?"

"Evet, daha önce de geldiler."

"Ne zamandan beri?" diye sordu Marino. Kız birasını tezgâhın üstünden sürdü, o da beş papel.

"Bir fiyatına ibane. İbncisi de geliyor, tatlım. Oh Tanrım. Burada çalıştığım süre boyunca ara sıra gelirler. Geçen yıldır, sanırım. İbsini de sevmem. Bu aramızda kalsın. Adını sorma. Bilmiyorum. Kızın buraya birlikte geldiği tek adam o değil. Galiba bız evli."

"Yok ya."

"Umarım sen ve o ara vermişsinizdir. Sonsuza dek, tatlım."

"Onunla işim bitti," dedi Marino birasını içerken. "Zaten aramızda bir şey yoktu."

339

"Bela hariç hiçbir şey yoktur herhalde," dedi Shelly ya da Kelly.

Marino, Shandy'nin kendisine baktığını hissediyordu. Bandanalı adamla konuşmayı bırakmıştı. Marino başından beri onunla da yatıp yatmadığını merak etti. Çalınan paraları ve Shandy'nin parayı nereden bulduğunu merak etti. Belki de babası ona bir şey bırakmamıştı ve Shandy de çalmaya hakkı olduğunu düşünmüştü. Marino pek çok şeyi merak ediyor ve bunları başından beri merak etmiş olmayı diliyordu. Buzlu bardağını kaldırıp bir yudum alırken Shandy, onu seyrediyordu. Marino'nun delici bakışları yan deli gibiydi. Onun oturduğu yere gitmeyi düşündü, ama bunu yapamadı.

Kendisine hiçbir şey söylemeyeceklerinden ona güleceklerinden emindi. Shandy, bandanalı adamı dirseğiyle dürttü. Adam, Marino'ya bakıp pis pis sıırttı. Orada öylece oturup Shandy'yi hissetmenin, başından beri onun, Marino'nun kadını olmadığını bilmenin gerçekten çok komik olduğunu düşünüyor olmalıydı. Başka kimlerle yatıyordu bu kadın?

Marino boynundaki gümüş dolarlı kolyeyi koparıp birasına attı. Bardağı bann üstünden hızla itti, bardak onlara vamiadan durdu. Kendisini takip etmelerini dileyerek dışarı çıktı. Yağmur dinmişti. Sokak lambaları altında kaldırımın buhan tütüyordu. Motosikletin ıslak selesine oturup beklemeye başladı. Poe'nun Tavernasının girişine bakıp bekledi, umut etti. Belki bir kavga çıkarabilirdi. Belki onlar bitirirdi. Kalbinin yavaşlamasını ve göğsünün yanmasının geçmesini diledi. Belki kalp krizi geçirirdi. Bu kadar kötü olduğu için kalbi ona saldırmalıydı. Kapıya bakarak beklemeye devam etti. Aydınlık camlarda görünen insanlara baktı. Kendisi hariç herkes mutluydu. Bekleyip bir sigara yaktı, ıslak giysileri içinde ıslak motosikletinde oturmaya, sigara içip beklemeye devam etti.

O artık bir hiçti. İnsanları kızdırmayı başaramıyor, kavga bile çıkaramıyordu. O bir hiçti. Orada yağmurda, karanlıkta oturuyor, Shandy ya da bandanalı adamın veya her ikisinin birden gelmesini, içinde hâlâ

340

değerli bir şeyler kaldığını hissetmesini sağlamalarını istiyordu. Ama kapı açılmıyordu. Onu umursanıyorlardı. Ondaki korkuyorlardı. Marino'nun bir şaka olduğunu düşünüyorlardı. Bekleyip sigara içmeye devam etti. Motorunun kontağını çevirerek çalıştırdı.

Gaza yüklendi, lastikler gıcırdayarak hızla ileri atıldı. Motosikletini balıkçı barakasının altına koyup motorunu çalışır durumda bıraktı, çünkü artık motosikletine ihtiyacı yoktu. Gittiği yerde motosiklete binmeyecekti. Hızlı yürüyordu, ama kalbi kadar hızlı değil. Karanlıkta iskenenin basamaklarından çıkarken Shandy'nin eski, sarsak iskelesiyle alay edişini hatırladı. İskelesinin uzun, sıksa ve sarsak olduğunu söylüyordu. Marino, onu buraya ilk getirdiğinde ve bütün gece seviştiklerinde onun komik olduğunu düşünmüştü. On gün önce. Hepsini buydu. Shandy'nin onu tuzağa düşürdüğünü, küçük çocuğun cesedinin bulunduğu gece onunla flört etmeye başlamasının bir tesadüf olmadığı düşünmek zorundaydı. Belki Marino'yu bilgi almak için kullanmıştı. Marino da buna izin vermişti. Hepsini o yüzük yüzündendi. Doktor yüzük takmıştı ve Marino aklını kaybetmişti. Çizmeleri iskelede tok sesler çıkarıyor, yıpranmış tahtalar ağırlığının altında sarsılıyordu.

İskelenin sonunda durdu, derin derin solurken gözleri dolduruyor, milyonlarca görünmeyen dış tarafından canlı canlı yendiğini hissediyordu. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Ölüm iğnesini yedikten sonra bir adamın aynen böyle olduğunu görmüştü. Adamın yüzü morarmış ve hemen

ölmüştü. Hava o kadar karanlık ve kasvetliydi ki su ile gökyüzü bir olmuş gibiydi. Aşağıda dubalar iskeleye vuruyor, su yavaşça iskelenin direklerine çarpıyordu.

Bir başkasından çıkıyormuş gibi gelen bir sesle haykırıp cep telefonunu ve kulaklığını olabildiğince uzağa fırlattı. O kadar fırlatmıştı ki suya düşerken çıkardıkları sesi bile duymadı.

341 On Dokuzuncu Bölüm

Y-12 Ulusal Güvenlik Kompleksi. Scarpetta kiralık arabasını beton bariyerler ve üzerinde dikenli tellerin bulunduğu çiderin ortasındaki kontrol noktasında durdurdu.

Son beş dakika içinde camını ikinci kez indirip kimlik kartını gösterdi. Koruma telefon açmak için kulübesine girerken diğeri kırmızı Dodge Stratusun bagajını kontrol etti. Scarpetta bir saat önce Knoxville Havaalanı'na indiğinde Hertzde bekleyen bu aracı görünce çok mutsuz olmuştu. SUV istemişti. Kırmızı araba kullanmazdı. Kırmızı hiçbir şey giymezdi bile. Korumalar geçmişte olduğundan daha dikkatliydi. Y-12 ülkedeki en zengin uranyum depolanna sahipti. Çok iyi korunuyordu. Scarpetta çok önemli bir ihtiyacı olmadan buradaki bilim adamlarını rahatsız etmezdi.

Arabasının arkasında Lydia Webster'in çamaşır odasından aldığı kahverengi kâğıda sarılı pencere ve kimliği belirlenemeyen küçük çocuğun parmak izinin bulunduğu altın para kutusu vardı. Kompleksin arka taraf-larında kırmızı tuğla laboratuvar binası diğer binalar gibi görünüyordu, ama burada dünyanın en büyük tarayıcı elektron mikroskobu dünyordu.

342

"Şuraya çekebilirsiniz." Koruma gideceği yönü işaret etti. "Bir dakika içinde burada olacaktır. Onu takip edebilirsiniz."

Scarpetta ilerleyip park etti. Materyal Bilimi Laboratuvarı'nın şefi Dr. Franz'ın kullandığı siyah Tahoe'yu beklemeye başladı. Buraya geldiğinde her zaman onu takip ederdi. Buraya ne kadar çok gelmiş olursa olsun, hem yolunu bulamazdı, hem de bunu denemeye bile cesaret edemezdi. Nükleer silahlar üreten bir tesiste kaybolmak hiç iyi olmadı. Tahoe gelip manevra yaptı. Dr. Franz kolunu camdan sallayıp kendisini takip etmesini işaret etti. Belirli bir özelliği olmayan binaların yanından geçtikten sonra arazi çarpıcı şekilde değişti. Ormanlar ve açık araziler başladı. Sonunda Technology 2020 olarak bilinen tek katlı laboratuvara geldiler. Ortam aldatıcı şekilde pastoralı. Scarpetta ve Dr. Franz arabalarından indi. Scarpetta arabasının bagajındaki kahverengi kâğıda sarılı paketi çıkardı.

"Bize nasıl bir eğlence getirdin bakalım? Son gelişinde bütün bir kapıyı getirmiştin."

"Ve çizme izi bulmuştuk, öyle değil mi? Kimse orada öyle bir iz olduğunu düşünmüyordu oysa."

"Her zaman orada bir şey vardır." Bu Dr. Franz'ın sloganıydı. Scarpetta'nın yaşlarındaki Dr. Franz polo yaka bir tişört ve bol pantolon giymişti. Uzay mekiği ya da denizaltı parçalarını büyütüp incelemekten büyük keyif alan bir nükleer metalürji mühendisi deyince insanın aklına gelebilecek biri değildi. Scarpetta, onun peşinden, çapı bir ağaç kadar olan dört sütunun desteklediği devasa metal oda olmasa normal bir laboratuvara benzeyecek olan alana girdi. VisiTech Tarayıcı Elektron Mikroskobu Odası -LC-SEM- on ton ağırlıktaydı. Monte etmek için kırk tonluk bir forklift gerekmişti. Basit bir ifadeyle dünyanın en büyük mikroskobuydu ve orijinal kullanım amacı adli bilimler değil, silahlarda kullanılan metaller

343

gibi materyallerin analiziydi. Ama Scarpetta'ya göre teknoloji teknolojiydi ve şimdiye dek Y-12 onun kayıtsız bütün yalvarmalarına alışmıştı.

Dr. Franz pencerenin paketini açtı. Pencereyi ve parayı sekiz santim kalınlığındaki çelik döner tablaya koydu. Küçük bir füze büyüklüğündeki elektron silahının pozisyonunu ayarlamaya başladı. Kum, yapıştıncı ve kink camın bulunduğu şüpheli alanlara yaklaştırdı. Uzaktan aksis kontrolüyle kaydırıp eğdi. Uğultu ve klik sesleri duyuldu. Değerli parçaların numuneyi ezmesini ya da kenardan aşağıya inmesini engelleyen durdurucular çalıştı. Dr. Franz odayı onla eksi altıya kadar vakumlayabilmek için kapağını kapattığını açıkladı. Geri kalanını onla eksi ikiye kadar yeniden dolduracağını söyledi. Birisi istese de kapağı açamazdı artık.

Scarpetta'ya gösterdi. Asknda burada yapılan şey temel olarak dış uzayın şartlarını oluşturmaktı. Nem ve oksijen yoktu, yalnızca suç molekülleri vardı.

Vakum pompalarının sesi ve elektrik kokusu duyuldu. Temiz oda ısınmaya başladı. Scarpetta ve Dr. Franz dışarı çıkıp dış kapıyı kapattılar. Tekrar laboratuvardaydılar. Kırmızı, sarı, yeşil ve beyaz ışık onlara odada hiçbir insanın olmadığını söylüyordu, çünkü bu neredeyse ani ölüm anlamına gelirdi. Özel giysiler olmadan uzayda dolaşmak gibi bir şey, diye açıkladı Dr. Franz.

Çok sayıda düz video ekranlarının bulunduğu bilgisayar konsolunun başına oturdu. Scarpetta'ya, "Bir bakalım," dedi. "Ne kadar büyütmemi istiyorsun? İki yüz bin X'e kadar çıkarabilirim." Çıkabilirlerdi, ama şaka yapıyordu.

"Ve bir kum tanesi bir gezegen gibi görünür. Belki üzerinde yaşayan insanlar bile buluruz." "Ben de tam bunu düşünüyordum." Çeşitli mönüleri tıkladı.

Scarpetta, onun yanına oturdu. Büyük vakum pompası Scarpetta'ya MR1 tarayıcısını hatırlatıyordu. Turbo pompalar çalışmaya başladı, ar-

344

dmdan bir sessizlik oldu. Bu sessizlik ara ara kurutucu vantilatörlerin çalışmasıyla bozuldu. Bir süre beklediler. Yeşil ışık yanınca, elektron ışığı pencere camının olduğu alana vurduğunda aletin gördüğü şeye bakmaya başladılar.

"Kum," dedi Dr. Franz. "Ne olmuş ki?"

Taş parçacıktan gibi görünen çeşitli şekillerde ve boyutlardaki kum tanelerine, üzerlerinde mikroskopik meteorlara ve aylara benzeyen kraterler bulunan küreler karışmıştı. Elemental analiz, kumun silikasinin yanı sıra baryum, antimon ve kurşunu gösteriyordu.

"Bu vakada ateşli silah var mıydı?" diye sordu Dr. Franz.

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Scarpetta. "Roma'daki gibi."

"Çevresel ya da mesleki parçacıklar olabilir," diye tahminde bulundu Dr. Franz. Tabii ki en yüksek oran silikon. Potasyum, sodyum, kalsiyum ve neden bilmiyorum ama alüminyum izleri var. Cam olan arka planı çıkaracağım." Artık kendi kendine konuşuyordu.

"Bu Roma'da bulduklarına benziyor, hem de çok." Scarpetta kendini tekrarlıyordu. "Drew Martin'in göz yuvalarındaki kum. Aynı şey. Durmadan aynı şeyi söylediğimi biliyorum, ama buna inanmıyorum. Kesinlikle anlamıyorum. Barut kalıntısına benziyor. Peki, şu karanlık gölgeler nedir?" işaret etti. "Şu katmanlar?"

"Yapıştırıcı," dedi Dr. Franz. "Kumun Roma'dan ya da civarından gelmediğini söyleyebilirim. Ya Drew Martin yakasındaki kum? Bazalt olmadığına göre, o alanda görmeyi bekleyebileceğin volkanik aktiviteyi gösterecek bir şey yok. O zaman adam Roma'ya kendi kumunu mu götürdü?"

"Kumun oradan geldiğinin hiç düşünülmediğini biliyorum. En azından Ostia yakınlarındaki kumsallardan gelmedi. Adamın ne yaptığını bilmiyorum. Belki kum semboliktir, bir anlamı vardır. Ama ben daha önce

345

büyütülmüş kum tanesi gördüm. Büyütülmüş pislik gördüm. Ama böyle bir şey hiç görmedim." Dr.

Franz kontrastı ayarlayıp biraz daha büyüttü. "Gittikçe garipleşiyor," dedi.

"Epitelyum*' hücreler mi? Deri mi?" Scarpetta ekranda gördüklerini inceledi. "Drew Martin vakasında bundan bahsedilmiyordu. Yüzbaşı Po-ma'yı aramalıyım. Ya da neyin fark edildiğine. Ve polis laboratuvarı ne kadar karmaşık olursa olsun R&D kalitesinde aletleri olmayacaktır. Böyle bir şeyi yoktur." LC-SEM'i kastediyordu.

"Umarım kitle numunesi kullanmamış ve bütün örneği asitte eritme-mişlerdir. O zaman geriye yeniden test edeceğimiz bir şey kalmaz."

"Bunu yapmadılar," dedi Scarpetta. "Röntgen analizi yapıldı. Deri hücresi hâlâ oradaki kumun üstündedir, ama dediğim gibi ben bunu bilmiyorum. Raporda böyle bir şeyden söz edilmiyor. Kimse söz etmiyor. Yüzbaşı Poma'yı aramalıyım."

"Saat akşamın yedisi orada."

"Yüzbaşı Poma burada. Charleston'da."

"İşte şimdi kafam iyice karıştı. Onun Carabinieri'de olduğunu söylemiştin, Charleston Polis Müdürlüğünde çalıştığını değil."

"Aslında dün gece beklenmedik bir şekilde çıkageldi. Bana sorma. Ben de senin kadar şaşkınım."

Scarpetta'nın hâlâ içi acıyordu. Dün gece Benton'in yanında Yüzbaşı Poma'yla birlikte kapısına gelmesi hoş bir sürpriz olmamıştı. Bir an için şaşkınlıktan konuşamamıştı, fakat kahve ve çorba içtikten sonra geldikleri gibi aniden gidivermişlerdi. Benton'ı Roma'dan döndüğünde beri görmemişti. İncinmiş ve mutsuzdu. Onu bir daha gördüğünde, ki bunun ne zaman olacağını bilmiyordu, ona ne diyeceğini bilemiyordu. Bu sabah oraya gelmeden önce yüzüğü çıkarmayı düşünmüştü.

(*) Damarları ve bazı küçük boşlukları kaplayan vücudun dış ve iç yüzeyini örten doku tabakası.

346

"DNA," diyordu Dr. Franz. "Bu yüzden bunu ağartıcıyla bozmak istemeyiz. Ama eğer deri kalıntıları ve yağından kurtulursa belirti daha iyi olur."

Takımyıldızlarına bakıyor gibiydiler. Büyükayı ve hatta cezveye benziyor muydu bunlar? Ayın yüzü var mıydı? Scarpetta'nın gördüğü şey gerçekte neydi? Dikkatini yoğunlaştırabilmek için Benton'ı düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Ağartıcı kullanmayacağız. Emin olmak için kesinlikle DNA denemeliyiz," dedi Scarpetta. "Epitelyum hücreleri barut kalıntısında sık görülse de bunun için şüphelinin ellerinin çift yönlü yapışkan karbon banda dokunması gerekir. Bu durumda eğer bu gördüğümüz deriyse çok anlamsız, ancak deri hücreleri katilin elleri tarafından aktarılmış olabilir. Ya da hücreler belki de zaten penceredeydi. Ama bu son olasılıkta garip olan şu ki cam temizlenmişti. Bu yüzden toplanan iplikçikleri de görebiliyoruz. Beyaz iplik ve çamaşır sepetinde bulduğum kirli tişörtle uyumlu. Ama bu ne anlama geliyor? Aslında pek fazla bir şey değil. Çamaşır odası mikroskobik iplikçiklerle dolu olmalı."

"Bu büyütmede her şey dolu görünür." Dr. Franz fareyi tıklatıp oynattı, pozisyonu ayarladı. Elektron ışını kırık camın olduğu alana çarptı.

Kuruyup şeffaflaşan poliüretan köpüğün altındaki çatlaklar derin vadiler gibi görünüyordu. Bulanık beyaz şekiller epitel hücreler olabiliirdi. Çizgiler ve delikler, vücudun cama çarpan bir parçasının izini oluşturunuyordu. Kıl parçaları da vardı.

"Birisi camı parçalamış mı, yumruklamış mı?" diye sordu Dr. Franz. "Belki cam böyle kınılmıştır."

"Elle ya da ayak tabanıyla kınılmamış," dedi Scarpetta. "Sürtünme yok." Roma'yı düşünmeden edemiyordu. "Ateşli silah kalıntısı bir başkasının elleriyle aktanlmadıysa belki kumla aktanlmıştır."

347

"Yani adam dokunmadan önce mi?"

"Belki. Drew Martin vurulmadı. Bunu kesin olarak biliyoruz. Ama göz yuvalarında bulunan kumda baryum, antimon, kurşun izleri var." Düşüncelerini toparlamaya çalışarak tekrar tekrar üstünden geçti. "Kumu göz yuvalarına koyup gözkapaklarını yapıştırdı. Bu durumda barut izi adamın ellerinde olup kuma geçmiş olabilir, çünkü kuma dokunduğu kesin. Ama ya barut kalıntısı daha önceden oradaysa?"

"İlk kez birinin böyle bir şey yaptığını duyuyorum. Ne tür bir dünyada yaşıyoruz biz?"

"Umarım sön kez böyle bir şey tanık oluyorduzdur. Hayatımın büyük bölümünde ben de bu soruyu sordum kendi kendime."

"Barut kalıntısının daha önceden orada olmadığını gösteren bir şey yok," dedi Dr. Franz.

"Başka bir deyişle, bu durumda kum mu yapıştırmcımın üstünde yapışana mı kumun üstünde?" Ekrandaki görüntüleri işaret etti. "Kum mu adamın ellerindeydi yoksa elleri mi kumdaydı? Roma'daki şu yapıştıncı. Kitle numunesi için kullanmadıklarını söyledin. FTIR'la'A analiz ettiler mi?"

"Sanmıyorum. Siyanoakrilattı. Bu kadarını biliyorum," dedi. "FTIR deneyebilir ve ne tür moleküler parmak izi bulacağımıza bakabiliriz." 1 amam.

"Hem pencereden alınan yapıştıncıda, hem de paradaki yapıştıncıda deneyeceksin, değil mi?"

"Kesinlikle."

Fourier Transform Kızılötesi Spektroskopi, adının ima ettiğinden daha basit bir kavramdı. Bir molekülün kimyasal bağlan, ışığın dalga boylarını emiyor ve parmak izi kadar eşsiz bir spektrum '**' ürettiyordu, ilk bakışta
(*) Fourier Transform Infrared Spectroscopy. (**) Işığın farklı frekanslarına göre sıralanması.

348

buldukları şey hiç şaşırtıcı değildi. Spektrumlar penceredeki yapıştırıcı ve paradaki yapıştırıcı için aynıydı: ikisi de siyanoakrilattı, ama ne Dr. Franz, ne de Scarpetta bu türü tanııyordu.

Moleküler yapı sıradan Japon yapıştırıcısında kullanılan etilsiyanoakrilat değildi. Farklı bir şeydi.

"iki oktilsiyanoakrilat," dedi Dr. Franz. Gün sona eriyordu. Saat iki buçuk olmuştu. "Bunun bir tür yapıştırıcı olması dışında ne olduğu konusunda bir fikrim yok. Ya Roma'daki yapıştmcı? Onun moleküler yapısı nasıldı?"

"Bunu kimsenin sorduğunu sanmıyorum," dedi Scarpetta.

Tarihi binalar yumuşak bir şekilde aydınlatılmış, Saint Michael'm beyaz kulesi aya doğru yükseliyordu.

Dr. Şelf, muhteşem odasından limanı ve okyanusu gökyüzünden ayıramıyordu, çünkü hiç yıldız yoktu. Yağmur kısa bir süre önce dinmişti.

"Ananas fiskiyesini seviyorum, gerçi buradan görülmüyor." Penceresinin dışındaki şehir ışıklarıyla konuşuyordu, çünkü bu Shandy'yle konuşmaktan daha keyifliydi. "Aşağıda, suyun yakınında, pazarın altında. Ve çoğu yoksul küçük çocuklar yazın orada oynar. O pahalı evlerden biri senin olsa bu gürültü ruh halini bozardı. Dinle. Bir helikopter sesi duyuyorum. Sen de duyuyor musun?" diye sordu Dr. Şelf. "Sahil muhafaza. Ve hava kuvvetlerinin sahip olduğu o koca uçaklar. Uçan savaş gemileri gibiler. Her dakika tepede uçuyorlar, ama sen o uçakları biliyorsun zaten. Vergi mükellefleri paralarını neye harcıyorlar?"

"Bana para ödemeyi keseceğini bilseydim sana söylemezdim," dedi Shandy, pencerenin yakınındaki koltuğundan. Manzarayla ilgilendiği yoktu.

"Daha fazla ziyan, daha fazla kayıp için," dedi Dr. Şelf. "Bu çocuklar eve geldiklerinde neler olacağını biliyoruz. Hepimiz çok iyi biliyoruz, öyle değil mi, Shandy?"

349

"Bana konuştuğumuzu ver, seni rahat bırakayım. Ben de herkesin istediği şeyi istiyorum. Bunda bir yanlışlık yok. Irak umurumda bile değil," dedi Shandy. "Burada oturup politikadan konuşmak ilgimi çekmiyor. Gerçek politika duymak mı istiyorsun, bizle bara takıl." Kadehindeki buzlan döndürdü. "Bush'un ülkesinde bir Bush karşıtı."

"Ot gibisin."

"Çünkü Arapları, homolan sevmiyoruz ve küçük bebekleri tuvalete atmaya ya da parçalarını tıbbi bilimlere satmaya inanmıyoruz. Elmalı pastayı, bufalo kanadını Budweiser'i ve İsa'yı seviyoruz. Oh evet... bir de becermeyi. İstedığimi ver, çenemi kapatıp eve gideyim."

"Bir psikiyatr olarak her zaman karşımdakine kendini tanı demişimdir. Ama senin için bu geçerli değil canım. Sana kendini tanımamak için elinden geleni yap derim."

"Kesin olan tek bir şey var," dedi Shandy hain bir şekilde. "Marino benim üstümdeyken Dr. Şelfin üstesinden gelmeyi başardı."

"İam tahmin ettiğim şeyi yaptı. Yanlış kafayla düşündü."

"Oprah kadar zengin ve ünlü olabilirsin, ama dünyanın bütün gücü ve görkemi bir adamı benim gibi uyaramaz. Ben gencim, tatlıyım ve ne istediklerini biliyorum. İstedikleri kadar devam edebilirim ve hiç tahmin etmedikleri kadar devam etmelerini sağlayabilirim."

"Seksten mi bahsediyorsun, Kentucky Derbisi'nden mi?"

"Senin yaşlanmandan söz ediyorum."

"Belki de seni şovuma çıkarmalıyım. Ne büyüleyici sorular soranm. Erkeklerin sende ne bulduğunu. Seni bir kuyruk gibi takip etmeleri için nasıl bir koku yaydığını. Seni tam şu an olduğun gibi sergileriz, eriğin üstündeki kabuk gibi gergin bir deri ve altında hiçbir şey olmayan kot ceketle. Tabii bir de çizmelerin var. Ve son olarak alev almış gibi görünen bir bandana. Kibarca ifade edecek olursak biraz yıpranmış, ama korkunç

350

bir kaza geçiren zavallı arkadaşına ait. Seyircim arkadaşının bandanasını boynuna takmanı ve o iyileşene kadar çıkarmayacağını söylemeni çok dokunaklı bulacaktır. Bir kafanın yumurta gibi

çatladığında ve beyin havaya maruz kaldığında durumun çok ciddi olduğunu sana söyleme konusunda isteksizim."

Shandy içkisini yudumladı.

"Bir saatin sonunda -ve bu konunun seri olacağını sanmıyorum, yalnızca bir programın küçük bir parçası olacaktır- senin çekici, güzel ve davetkâr olduğuna hiç kuşumuz kalmayacaktır," dedi Dr. Şelf. "Şimdilik önyargılarından sıyrılabilirsin, ama benim olduğumu düşündüğün kadar yaşlandığında yerçekimi dürüst olmanı sağlayacaktır. Programımda ne diyorum? Yerçekimi sizi yakalar. Hayat hep düşüşe doğru gider. Hiçbir şey ayakta durmaz ya da uçmaz, hatta zorlukla oturur. Ama Marino'nunki kadar sert bir düşüş. Benim peşime düşme aptallığını gösterdikten sonra senden onu bulmanı istediğimde potansiyel düşüş olasılığı çok düşüktü. Senden açabildiğin kadar bela açmanı istedim canım. Zaten hiçbir zaman fazla yükselmemiş biri olarak ne kadar düşebilirdi ki?"

"Bana paramı ver," dedi Shandy. "Ya da belki de ben, sana ödeme yapmalıyım, böylece seni dinlemekten kurtulurum. Hiç şaşmamak lazım, senin..."

"Söyleme," diye parladı Dr. Şelf, ama gülümseyerek. "Kimi tartışmayacağımız ve hangi isimleri hiç söylemeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık. Bu senin kendi iyiliğin için. Bunu unutmamalısın. Senin benden daha fazla endişelenecek şeyin var."

"Memnun olmalısın," dedi Shandy. "Gerçek mi? Sana iyilik yaptım, çünkü artık benimle uğraşmak zorunda değilsin. Beni de Dr. Phil'i sevdiğin kadar seviyorsundur."

"O benim programıma çıkmıştı."

351

"Bana bir imzasını al."

"Hiç memnun değilim," dedi Dr. Seli. "Keşke beni iğrenç haberlerinle hiç aramasaydın. Bunları sana para verip hapisten kurtulmana yardım etmem için ahlattın. Sen akıllı kızsın. Hapiste kalman benim işime gelmez."

"Keşke seni hiç aramasaydım. Şey oldu, diye çekleri keseceğini bilmiyordum..."

"Ne oldu diye? Ben ne için para ödüyordum sana? Para ödediğim şeyin artık benim desteğime ihtiyacı yok."

"Sana söylememeliydim. Ama sen her zaman dürüst olmam gerektiğini söyledin."

"O zaman zamanımı boşa harcamışım."

"Şeyi merak ediyorsun?..."

"Neden kuralımızı bozarak beni kızdırmak istediğini merak ediyorum. Konuşmadığımız bazı konular var."

"Marino'yu konuşabilirim. Bunu da yaptım." Kötü bir şekilde güldü. "Sana söylemiş miydim? Hâlâ Büyük Şefi becermek istiyor, ikiniz aynı yaşta olduğunuz için bu seni rahatsız ediyordur." Shandy ordövrleri tavuk yer gibi yiyordu.

"Nasıl isteyeceğini buseydin belki seninle de yapardı. Ama fırsat verilse Büyük Şefi benden önce hallederdi. Bunu tahmin edebiliyor mu-sun?"

Eğer burbon hava olsaydı odada burbondan, başka nefes alacak bir şey olmazdı. Shandy çok fazla burbon içmiş, kapıcıdan bir tepsi istemişti. Dr. Şelf ise papatya çayı içerek başka yöne bakıyordu.

"Özel biri olmalı," dedi Shandy. "Ondan bu kadar nefret etmene şaşırmıyorum."

Bu metaforik bir şeydi. Shandy'nin temsil ettiği her şey Dr. Şelf m başka yöne bakmasına neden oluyordu. Ve o kadar uzun süre başka bir yöne bakmıştı ki çarpışmanın geldiğini görememişti.

352

"Yapacağımız şey şu," dedi Dr. Şelf. "Bu güzel şehirden ayrılıp bir daha ? da geri gelmeyeceksin. Sahildeki evini özleyeceğini biliyorum, ama senin evin diyerek yalnızca nezaket gösterdiğim için eminim bunun etkisinden hızla kurtulacaksın. Toplanmadan önce her şeyi boşaltacaksın. Prenses Diana'nın eviyle ilgili hikâyeleri hatırlıyor musun? Öldükten sonra dairesine ne oldu? Halı ve duvar kâğıtları söküldü, ampuller bile çıkarıldı, arabası ezilip küp haline getirildi."

"Kimse BMW'ye ya da motosikletime dokunamaz."

"Bu gece başlayacaksın. Kazı, boya, ağartıcı kullan. Bazı şeyleri yak, umurumda bile değil. Ama ne bir damla kan, meni ya da tükürük, tek bir giysi parçası, tek bir saç, iplik ya da bir

lokma yiyecek bile kalmayacak. Ait olduğun yere Charlotte'a geri döneceksin. Baban benden daha akıUıymış. Sana hiçbir şey bırakmadı. Ben tabii ki sana bir şey bırakacağım. Cebimde. Sonra senden kurtuluyorum."

"Burada Charleston'da yaşamam gerektiğini söyleyen sendin, böylece ben..."

"Ve şimdi de kararımı değiştirme ayrıcalığımı kullanıyorum."

"Beni hiçbir şey için zorlayamazsın. Kim olduğun umurumda değil. Bana ne söyleyeceğimi söylemeden bıktım. Ya da ne söylemeyeceğimi."

"Ben benim ve seni istediğim şey için zorlayabilirim," dedi Dr. Şelf. "Şimdi bana iyi davranman için uygun bir zaman. Yardımımı istedin ve ben de buradayım. Günahlarından kurtulman için ne yapman gerektiğini söyledim sana. 'Teşekkür ederim' ve 'isteklerin benim için emirdir' ve 'Bir daha seni üzecek ya da rahatsız edecek hiçbir şey yapmayacağım' demen gerekiyor."

"O zaman ver bana. Burbonum bitti ve aklımlı kaçırarak üzereyim. Beni bir lağım faresi gibi delirttin."

353

"O kadar çabuk değil. Şömine önü sohbetimizi henüz bitirmedik. Marino'yla ne yaptın?"

"O bir kaçık."

"Kaçık. O zaman sen çok okumuş birisin. Kurgu aslında en iyi gerçektir ve kaçık muhabirliği gerçekten daha gerçektir. Savaş hariç, çünkü kurgu bizi savaşa sokan şeydir. Ve senin yaptığın şeye, o korkunç şeye yol açan nedendir. Bunu düşünmek çok şaşırtıcı," dedi Dr. Şelf. "George W. Bush yüzünden burada bu sandalyede oturabiliyorsun. Ben de onun yüzünden burada oturuyorum. Seni dinlemek benim değerimi düşürüyor. Son kez seni kurtarmak için geliyorum."

"Başka bir eve ihtiyacım olacak. Evim olmadan başka bir yere taşı-namam."

"Bu ironinin üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum. Senden Marino'yla biraz eğlenmeni istedim, çünkü ben de senin deyiminle Büyük Şefle biraz eğlenmek istiyordum. Gerisini ben istemedim. Gerisini bilmiyordum. Ama artık biliyorum. Çok az insan benden iyidir ve senden daha kötü hiç kimse tanımadım. Toplanıp temizlenip senin gibi insanların gittiği yere gitmeden önce son bir sorum var. Bu durum bir an olsun rahatsız etti mi seni? Zayıf dürtü kontrolünden bahsetmiyoruz canım. İğrenç şeyin durmadan devam etmesinden söz etmiyoruz. Gün be gün ona nasıl bakabildin? Ben kötü muamele gören bir köpeğe bile bakamıyorum."

"Bana yalnızca istediğimi ver, tamam mı?" dedi Shandy. "Marino gitti." Bu kez kaçık dememişti. "Bana söylediğin şeyi yaptım..."

"Yapacak daha iyi şeylerim varken Charleston'a gelmeme neden olacak bir şey yapmanı söylemedim sana. Ve senin gittiğini öğrenmeden buradan gitmeyeceğim."

"Bana borçlusun."

"Yıllardır bana neye mal olduğunu hatırlayalım mı?"

354

"Bana borçlusun, çünkü ben onu tutmak istemedim, ama sen, beni zorladın. Senin geçmişini yaşamaktan bıktım. Kendi pisliğin konusunda kendini daha iyi hissetmem sağlayacağı için pis işler yapmaktan bıktım, istediğin zaman onu benim ellerimden alabilirdin, ama onu sen de istemedin. Sonunda bunu öğrendim. Onu sen de istemiyordun. Bu yüzden neden ben acı çekeyim ki?"

"Bu güzel otelin Meeting Caddesinde olduğunun farkında mısın? Ve eğer odam doğu yerine kuzeye baksa morgu görebileceğimizi biliyor musun?"

"Nazi olan o. Eminim Marino, onu becermiştir, bunu yalnızca istemekle kalmamış, gerçekten yapmıştır. Geceyi onun evinde geçirebilmek için bana yalan söyledi. Bu kendini nasıl hissetmene neden oluyor? O kadın gerçekten iyi bir parça olmalı. Marino, ona karşı öyle şeyler hissediyor ki o istese köpek gibi havlayabilir. Bütün bunlarla uğraşmak zorunda kaldığım için bana borçlusun. O numaralarından birini çekip, 'Shandy? Iriyan, ahmak bir polis var. Bana bir iyilik yapmaya ne dersin?' diye sormasay-dm, bütün bunlar olmayacaktı."

"Sen kendine bir iyilik yaptın. Bu sayede ihtiyacın olduğunu bilmediğim bilgiye ulaştın. Ben bir öneride bulundum, ama sen bunu benim iyiliğim için yapmadın. Bu bir fırsattı. Sen fırsatlar konusunda her zaman çok becerikliydin. Aslında bu konuda bir dâhi olduğunu söyleyebilirim. Şimdi bir de şu harika açıklama var. Aslında belki de bu bana mal olduğun onca şeyden sonra

benim aldığım ödüldür. İhanet mi etti? Dr. Kay Scarpetta ihanet mi etti? Acaba nişanlısı bunu biliyor mu?"

"Peki ya ben? O serseri bana ihanet etti. Bunu kimse yapmaz. Sahip olduğum onca adam içinde o koca şişko bana ihanet etti, öyle mi?"

"Bu konuda şöyle yapacaksın." Dr. Şelf kırmızı sabahlığının cebinden bir zarf çıkardı. "Benton Wesley ye anlatacaksın."

355

"Sen büyük bir baş belasısın."

"Onun bilmesi gerek. Bu senin çekin. Unutmadan söyleyeyim," dedi Dr. Şelf zarfı kaldırarak. "Şimdi de benimle yeni bir oyun mu oynayacaksın?"

"Oh, bu bir oyun değil, canım. Benton'in e-posta adresini biliyorum. Bilgisayarım masada," dedi Dr. Şelf.

Scarpetta'nın konferans salonu.

"Sıra dışı bir şey yok," dedi Lucy. "Aynı görünüyor."

"Aynı mı?" diye sordu Benton. "Neyle aynı?"

Dördü hizmetkârlar odasındaki küçük bir masanın etrafında toplanmıştı. Burası, serbest bırakılan, ama savaştan sonra ailesini terk etmeyen Mary adlı genç bir kadının odasıydı. Scarpetta büyük çabalar göstererek binanın tarihini öğrenmişti. Şu anda orayı hiç almamış olmayı diliyordu.

"Tekrar soracağım," dedi Yüzbaşı Poma. "Onunla bir zorluk yaşadınız mı? İşiyile ilgili bir sorun falan?"

Lucy, "işiyile ilgili ne zaman sorun yaşamadı ki?" dedi Lucy.

Kimse Marino'dan bir haber alamıyordu. Scarpetta, onu beş altı kez, hatta belki daha fazla aramıştı, ama Marino onu aramıyordu. Buraya gelirken Lucy, onun barakasına uğramıştı. Motosikleti barakanın altında duruyordu, ama kamyoneti yoktu. Kapıyı açmamıştı. Evde değildi. Lucy camdan baktığını söylemişti, ama Scarpetta, Lucy'yi tanıyordu.

"Evet, mutsuz olduğunu söyleyebilirim," dedi Scarpetta. "Florida'yi özlüyordu ve buraya taşındığı için mutsuzdu. Benim için çalışmaktan memnun değildi. Şu an Marino'nun sıkıntılarını konuşmak için iyi bir zaman değil."

Benton'in gözlerini üzerinde hissediyordu. Defterine birkaç not alıp daha önce aldığı notları kontrol etti. Ne dediklerini çok iyi bilmesine rağmen ön laboratuvar raporlarını inceledi.

356

"Taşınmadı," dedi Lucy. "Eğer taşındıysa da bütün eşyalarını geride bıraktı."

"Ve siz bütün bunları camdan gördünüz, öyle mi?" dedi Yüzbaşı Po-ma. . Lucy çok ilgisini çekmişti.

Bu odada toplandıklarından beri onu izliyordu. Onunla biraz eğleni-yormuş gibiydi, Lucy'nin tepkisiyse ona aldırmamak şeklindeydi. Scar-petta'ya bakışı Roma'daki bakışı gibiydi.

"Camdan çok şey görülebiliyor demek ki?" dedi Lucy'yle konuşuyor olmasına rağmen Scarpetta'ya bakarak.

"E-postalarma da girmemiş," dedi Lucy. "Benim izlediğimden şüphelenmiş olabilir. Dr. Şelfle arasında bir şey yok."

"Başka bir deyişle radar ekranından çıktı," dedi Scarpetta. "Tamamen."

Ayağa kalkıp perdeleri indirdi, çünkü hava kararmıştı. Yine yağmur yağıyordu. Lucy, onu Knoxville'den aldığından beri yağmaya devam ediyor, sis yüzünden dağlar orada değilmiş gibi görünüyordu. Lucy mümkün olan yerlerde dağlardan kaçınmış, çok yavaş uçarak nehirleri takip etmiş ve alçak yükseltileri bulmaya çalışmıştı. Yolda kalmamış olmaları şansı ya da Tanrı'nın bir lütfuydu. Arama çalışmaları durmuştu, yalnız yerdekiler devam ediyordu. Lydia Webster ölü ya da diri bulunamamıştı. Cadillac'ı hiçbir yerde yoktu.

"Düşüncelerimizi organize edelim," dedi Scarpetta, çünkü Marino hakkında konuşmak istemiyordu. Benton'm neler hissettiğini anlamasından korkuyordu.

Suğlululuk, öfke ve gittikçe artan bir korku. Görünüşe göre Marino ortadan kaybolma numarası çekiyordu. Kamyonetine atlayıp hiçbir uyanda bulunmadan, verdiği hasan onarmak için bir girişimde bulunmadan çekip gitmişti.- Sözcüklerle arası hiçbir zaman iyi olmamıştı ve karmaşık

duygularını arılamak için hiçbir zaman fazladan çaba harcamamıştı. Bu kez onarması gereken şey onu aşıyordu. Scarpetta, ona aldırmamaya, onu umursamamaya çalışıyordu, ama Marino kalıcı bir sis gibiydi. Marino'yla ilgili düşünceler Scarpetta'nın etrafındaki her şeyi bulanıklaşıyor, bir yalan başka bir yalanı doğuruyordu. Benton'a bileklerindeki morlukların SUVun bagaj kapağının kazayla bileklerine düşmesiyle meydana geldiğini söylemişti. Onun karşısında soyunmamıştı.

"Bildiklerimizden bir anlam çıkarmaya çalışalım," dedi herkese. "Kum hakkında konuşmak istiyorum. Silika* veya kuvars**', kireç taşı ve büyütmeyle görülen midye ve mercan parçaları. Burası gibi subtropik bölgelerde bulunan tipik kum. En ilginç ve şaşırtıcı olanı içinde barut izlerine rastlamış olmamız. Aslında buna yalnızca bamt kalıntısı diyeceğim, çünkü sahil kumunda baryum, antimon ve kurşun bulunması için başka bir açıklama bulamıyorum."

"Eğer sahil kumuysa," dedi Yüzbaşı Poma. "Belki de değildir. Dr. Maroni, ona gelen hastanın Irak'tan yeni döndüğünü söylemişti. Irak'ın pek çok bölgesinde barut kalıntısı vardır. Belki adam kumu Irak'tan getirmiştir, çünkü aklım orada kaçırmıştır ve kum da ona orayı hatırlatıyordun"

"Gypsum bulamadık, oysa buna çöl kumunda sık rasdanır," dedi Scarpetta. "Ama aslında Irak'ın hangi bölgesinde olduğuna bağlı. Dr. Ma-roni'nin bunun cevabını bildiğini sanmıyorum." "Neresi olduğunu bana söylemedi," dedi Benton.

"Ya notlan?" diye sordu Lucy.

"Notlarda yok."

"Irak'ın farklı bölgelerindeki kumun bileşimi ve morfolojisi farklı," dedi Scarpetta. "Bu, çökeltinin nasıl biriktiğine bağlı. Yüksek tuz içeriği

(*) Silikon diyoksit: Yer kabuğu ve kayaların % 95'ini oluşturan madde. (**) Silikonun üç ana çeşidinden biri.

kumun sahilden geldiğini kanıtlamasa da elimizdeki iki örnekte -Drew Martinin cesedinden ve Lydia Webster'in evinden alınan kum- yüksek oranda tuz var."

"Bence önemli olan kumun onun için neden bu kadar önemli olduğunu anlamak," dedi Benton. "Kum onun hakkında bize neler anlatıyor? Kendisine Kum Adam diyor. İnsanları uyutmanın sembolü mü? Belki. Yapıştırıcıyla ilişkili olabilen bir tip ötenazi. Tıbbi bir yönü de olabilir."

Yapıştırıcı, iki oktilsiyanoakrilat. Aslında estetik cerrahlar ve diğer pratisyenler tarafından küçük kesikleri kapamak için ya da askeriyede sürtünmeden meydana gelen kabartıları tedavi etmek için kullanılan cerrahi yapıştırıcı.

"Cerrahi yapıştırıcı yaptığı iş veya kimliği yüzünden onun elinde bulunuyor olabilir. Sembolizmi ifade etmeyebilir," dedi Scarpetta.

"Cerrahi yapıştırıcının sıradan Japon yapıştırıcısına oranla bir üstünlüğü var mı? Estetik cerrahların ne yaptığı konusunda fazla bir bilgim yok."

"Cerrahi yapıştırıcı biyoçözünürlüdür," dedi Scarpetta. "Kanserojen değildir."

"Sağlıklı yapıştırıcı." Yüzbaşı Poma, Scarpetta'ya bakarak gülümsedi.

"Öyle de diyebilirsiniz."

"Acıyı hafiflettiğine inanıyor olabilir mi? Belki," diye tahminde bulundu Benton, onları görmezden gelmiş gibi.

"Cinsel içerikli olduğunu söylemiştin," dedi Yüzbaşı Poma.

Lacivert bir takım ve siyah gömlek giymiş, siyah kravat takmıştı. Hollywood galasından ya da Armani reklamlarından fırlamış gibi duruyordu. Charleston'a ait biri gibi görünmüyordu ve Benton ondan Roma'da hoşlandığından daha fazla hoşlanmıyordu.

"Yalnızca cinsel olduğunu söylemedim," diye karşılık verdi Ben-I ton. "Cinsel bir içeriği olabilir dedim. Ayrıca katilin bunun farkında olmayabileceğini de söyleyeceğim. Kurbanlarına cinsel açıdan saldırıp saldırmadığını bilmiyoruz. Yalnızca işkence yaptığını biliyoruz."

"Bunu kesin olarak bildiğimizden emin değilim."

"Dr. Şelfe gönderdiği fotoğrafları gördünüz. Birisinin bir kadını soğuk su dolu küvete oturmaya zorlaması ne anlama gelebilir? Ve onu İ uyuşturmasına?"

"Ne anlam vereceğimi bilmiyorum, çünkü katil bunu yaptığı sırada orada değildim," dedi Yüzbaşı Poma.

"Eğer orada olsaydınız şimdi burada olmazdık herhalde, çünkü o zaman dava çözülmüş olurdu." Benton'm gözleri çelik gibiydi.

"Kurbanların acılarım hafiflettiğine inandığını düşünmek bana biraz fantastik geliyor," dedi Yüzbaşı Poma'ya. "Özellikle de teoriniz doğruysa ve onlara işkence yapıyorsa. Katil kurbanlara acı veriyor, acıların hafifletmiyor."

"Görünüşe göre acılarına neden oluyor. Ama karşımızda mantıklı bir zihin yok, yalnızca organize bir zihin var. Katil hesaplıyor ve titiz davranıyor. Zeki ve karmaşık. Bir eve gizlice girmeyi ve hiç iz bırakmamayı biliyor. Yamyamlıkla uğraşıyor ve büyük olasılıkla kurbanlarıyla bir olduğuna, bu şekilde bütünleştiğine inanıyor. Onlarla anlamlı bir ilişkisi olduğunu ve merhametli olduğunu düşünüyor."

"Kanıt." Lucy bununla daha çok ilgileniyordu. "Kumda barut kalıntısı olduğunu biliyor mu sence?" • "Olabilir."

"Ben bundan şüpheliyim. Hem de ciddi bir şekilde şüpheliyim. Kum savaş alanından, onun için anlam taşıyan bir yerden geliyor olsa bile bu, onun kumun saf bileşimini bildiği anlamına gelmez. Neden bilsin ki?"

360

"Ne demek istediğini anlıyorum. Kumu yanında getirmiş olması mümkün," dedi Benton. "Kendi aletlerini ve kesici aletlerini yanında getiriyor ' olabilir. Yanında getirdiği şeyler yalnızca faydalı bir amaç gütmüyor. Dünyası sembollerle dolu ve yalnızca bu sembolleri anladığımızda anlam taşıyacak olan dürtülerine göre hareket ediyor."

"Semboller gerçekten umurumda değil," dedi Lucy. "Ben en çok Dr. Şelfe e-posta göndermesini umursuyorum. Bu benim için çok önemli. Neden onu seçmiş? Ve neden limanın kablosuz internet ağına giriyor? Neden çitin üstünden tırmanıyor, en azından biz öyle düşünüyoruz? Ve neden boş bir konteyner kullanıyor? Bir kargoymuş gibi."

Lucy her zamanki Lucy'ydi. O gece sezgileri yüzünden erken saatte tersanenin çitlerine tırmanmış, etrafa bakınmıştı. İnsan, görünmeden limanın kablosuz internet ağma nereden girerdi? Aradığı cevabı bir konteynerin içinde bulmuştu, içeride bir masa, sandalye ve kablosuz bilgisayarlar için kullanılan bir parça vardı. Scarpetta, Bull hakkında, boş konteynerlerin yanında esrar çekmek üzereyken birisi tarafından doğrandığı o gece hakkında çok düşünmüştü. Kum Adam orada mıydı? Bull, ona çok fazla mı yaklaşmıştı? Bunu ona sormak istiyordu, ama birlikte sokağı araştırıp silahı ve altın parayı buldukları günden beri Bull kayıptı.

"Her şeyi yerli yerinde bıraktım," dedi Lucy. "Orada olduğumu anlamaz belki. Ama anlayabilir de. Bilmiyorum. Bu gece limandan hiç e-posta göndermedi, ama bir süredir göndermiyor zaten."

"Ya hava?" diye sordu Scarpetta. Saatine baktı.

"Gece yansına kadar açılacak. Laboratuvara uğrayıp havaalanına gidiyorum," dedi Lucy.

Lucy ayağa kalktı. Yüzbaşı Poma da. Benton sandalyesinden kıpırdamadı. Scarpetta, onun gözlerine bakarken korkulan geri dönmüştü.

"Seninle biraz konuşmalıyım," dedi Benton.

361

Yüzbaşı Poma ve Lucy dışarı çıkınca Scarpetta kapıyı kapattı.

"Belki de ben başlamalıyım. Hiç haber vermeden Charleston'a geldin. Beni aramadın. Senden günlerdir haber almamıştım, ama sen dün gece birdenbire onunla birlikte çıkageldin..."

"Kay," dedi Benton, evrak çantasına uzanıp kucağına alarak. "Şu anda bu konuya girmemeliyiz."

"Benimle konuşmadın bile."

"Biz mümkünse?..." diye söze başladı.

"Hayır, ertelememiz mümkün değil. Dikkatimi hiçbir şeye veremiyorum. Rose'un evine gitmeliyim, yapmam gereken bir sürü şey var ve her şey paramparça oluyor. Benimle hangi konuda konuşmak istediğini biliyorum. Neler hissettiğimi sana anlatamam. Gerçekten anlatamam. Bir karar verdiysen seni suçlayamam. Kesinlikle anlarım."

"Bu konuşmayı ertelemeyi istemeyecektim. Birbirimizin sözünü kesmeyi bırakmamız gerektiğini söyleyecektim."

Bu Scarpetta'yı şaşırttı. Benton'ın gözlerindeki ışık... Scarpetta her zaman onun gözlerinde gördüklerinin yalnızca kendisi için olduğuna inanmıştı. Ama şimdi öyle olmamasından ve hiçbir zaman da olmadığından korkuyordu. Benton, ona bakarken gözlerini kaçırdı.

"Benimle hangi konuda konuşmak istedin Benton?"

"Onun hakkında."

"Otto mu?"

"Ona güvenmiyorum. E-posta göndermek için Kum Adam'ın ortaya çıkmasını bekliyormuş? Ayakta? Yağmurun altında? Buraya geldiğini sana söyledi mi?"

"Galiba birisi ona olanlar hakkında bilgi vermiş. Drew Martin vakasının Charleston'la, Hilton Head'le bağlantısı hakkında."

"Belki Dr. Maroni onunla konuşuyordur," dedi Benton. "Bilmiyorum. Adam hayalet gibi." Yüzbaşidan bahsediyordu. "Her yerde. Ona güvenmiyorum."

362

"Belki de güvenmediğin benim. Belki de bunu söyleyip kurtulmalısın."

"Ona hiç güvenmiyorum."

"O zaman onunla bu kadar vakit geçirmemelisin."

"Geçirmiyorum. Ne yaptığını ya da nerede olduğunu bilmiyorum. Yalnızca Charleston'a senin yüzünden geldiğini düşünüyorum. Ne istediği çok açık. Kahraman olmak istiyor. Seni etkilemek. Seninle sevişmek. Onu suçlayamam. Yakışıklı ve çekici. Bunu kabul ediyorum."

"Neden onu kıskanıyorsun? Sana göre o çok küçük. Ona izin verecek hiçbir şey yapmadım. Orada yaşayan ve beni yalnız bırakan sensin. Artık bu ilişkiyi yaşamak istememeni anlayabiliyorum. Yalnızca söyle ve bitsin." Scarpetta sol eline, yüzüğüne bakıyordu. "Bunu çıkarmalı mıyım?" Yüzüğü çıkarmaya çalıştı.

"Yapma," dedi Benton. "Lütfen yapma. Bunu istediğine inanmıyorum."

"Benim ne istediğim önemli değil. Hak ettiğim önemli."

"Sana âşık oldukları için erkekleri suçlamıyorum. Ya da seninle yatmak istedikleri için. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Sana yüzüğü vermeliyim."

"Sana olanları anlatmama izin ver," dedi Benton. "Bilmenin zamanı geldi. Baban öldüğü zaman senin bir kısmını da beraberinde götürdü."

"Lütfen zalim olma."

"Çünkü sana hayrandı," dedi Benton. "Nasıl olmazdı ki? Sen onun küçük kızyydın. Parlak küçük kızı. İyi küçük kızı."

"Beni böyle incitme."

"Sana gerçeği söylüyorum Kay. Çok önemli bir gerçeği." Gözlerinde yine o ışık vardı. Scarpetta, ona bakamıyordu.

363

"O günden sonra bir parçan birisinin sana hayranmış ya da seni cinsel olarak istiyormuş gibi baktığını fark etmenin çok tehlikeli olduğuna karar verdin. Ya o da sana hayran olur ve ölürse? Buna bir daha dayanamayacağına inanıyordun. Seni cinsel açıdan isterse? Elbiselerinin altında ne olduğunu hayal ettiklerini düşünürsen polislerle ve savcılarla nasıl çalışırdın?"

"Kes şunu. Bunu hak etmiyorum."

"Hiç hak etmedin."

"Benim fark etmemeyi seçmem, onun yaptığını hak ettiğim anlamına gelmiyor."

"Asla."

"Artık burada yaşamak istemiyorum," dedi Scarpetta. "Sana yüzüğü geri vermeliyim. Büyük büyükannene aitti."

"Evden kaçacaksın öyle mi? Evde annen ve Dorothy dışında kimse kalmadığında yaptığın gibi mi? O zaman hiçbir yere gitmeden kaçmıştın. Öğrenim hayatının içinde kaybolmuştun. Bir şey hissetmeyecek kadar hızlı koşuyordun. Şimdi tıpkı Marino gibi kaçmak istiyorsun."

"Onu evime hiç almamalıydım."

"Yirmi yıldır alıyordun. O gece neden almayasın ki? Özellikle de o kadar sarhoş ve kendine zarar verecek durumdayken. Senin en önemli özelliğin nezaketindir."

"Bunu sana, Rose anlattı, değil mi? Ya da Lucy."

"Dr. Şelften e-posta aldım. Sen ve Marino'nun bir ilişkisi varmış. Gerisini Lucy'den öğrendim. Gerçek. Bana bak Kay. Ben, sana bakıyo-rum."

"Ona bir şey yapmayacağına söz ver. O zaman sen de onun gibi olursun. Bu yüzden benden kaçtın, bana Charleston'a geleceğini söylemedin. Beni hiç aramadın."

"Senden kaçmadım. Nereden başlayayım? O kadar çok şey var ki?"

364

"Başka ne var?"

"Bir hastamız vardı," dedi. "Dr. Şelf onunla arkadaş oldu... bu sözü en geniş anlamıyla kullanıyorum. Dr. Şelf, bu hastaya geri zekâlı olduğunu söyledi ve Dr. Şelften geldiği için bu bir şaka ya da isim takma olayı değildi. Bir karardı, bir teşhisti. Dr. Şelfin söylemiş olması daha kötüydü ve hasta güvende olmadığı evine gidiyordu. Bulabildiği ilk içki dükkânına gitti. Votkanın beşte birini içip kendini astı. Bu konuyla uğraşıyorum. Ve bilmek istemeyeceğin daha bir sürü şey var. Bu yüzden uzaktım. Bu yüzden son birkaç gündür seninle konuşmadım."

Evrak çantasını açıp dizüstü bilgisayarını çıkardı.

"Hastanenin telefonlarını ve kablosuz internet ağını kullanmak istemiyorum. Her açıdan çok dikkatli olmaya çalışıyorum. Evde bile. Buradan gitmek istememin bir nedeni de bu. Sen, bana neler olduğunu soracaksın, ben de bilmediğimi söyleyeceğim. Ama Paulo'nun bilgisayarındaki dosyalarıyla ilgili bir sorun. Lucy bu dosyalara kolayca ulaştı, çünkü Paulo onları isteyen herkesin ulaşabileceği bir yerde, korunmasız bir şekilde bırakmış."

"Nereye bakacağını bilirsen, korunmasızdır. Lucy herkes sayılmaz."

"Lucy'nin yapabilecekleri de sınırlıydı, çünkü uzaktan halletmek zorundaydı." Bilgisayarını açtı. CD'yi sürücüye taktı. "Yaklaş."

Scarpetta sandalyesini onunkine yaklaştırıp ekrana baktı. Ekranda bir belge açıldı.

"Bunlar baktığımız notlar," dedi Scarpetta. Lucy'nin bulduğu dosyayı tanıdı.

"Pek sayılmaz," dedi Benton. "Lucy'ye olan bütün saygıma rağmen ben de birkaç zeki insan tanıyorum. Lucy kadar zeki değil, ama acil durumlarda işe yarıyorlar. Senin baktığın bu dosya silinen ve sonra yeniden bulunan dosya. Senin daha önce gördüğün, Lucy'nin Josh'ı kandırarak

365

ondan sistem yöneticisi şifresini aldıktan sonra bulduğu dosya değil. O dosya bundan sonra yapılan birkaç kopyadan biriydi. Birkaç kopya sonrasıydı."

Scarpetta aşağı okuna basıp okudu. "Aynı görünüyor."

"Farklı olan metin değil. Şu." Ekranın başındaki dosya ismine dokundu. "Josh bunu bana ilk gösterdiğinde fark ettiğim şeyi sen de görüyor musun?"

"Josh mı? Ona güvenebileceğini düşünüyorum."

"Güveniyorum ve bunun için iyi nedenlerim var. O da Lucy'nin yaptığı şeyi yaptı. Girmemesi gereken bir şeye girdi, aynı özellikleri taşıyorlar. Neyse ki ikisi yandaş ve Josh onu kandırdığı için Lucy'yi affetti. Aslında çok etkilendi."

"Dosya adı MSNot-on~yirmi-bir-sıfır-altı," dedi Scarpetta. "Anladığım kadıyla MSNotlan hastanın başharfleri ve Dr. Maroni'nin tuttuğu notlar. On-yirmi-bir-sıfır-altı ise ekimin yirmisi, iki bin altı."

"İşte sen söyledin. MSNotlan dedin, oysa dosyanın adı MSNot." Tekrar ekrana dokundu.

"En azından bir kez kopyalanan bir dosya ve adı kaçınılmaz olarak değişmiş. Bir tipo. Tam olarak nasıl olmuş bilmiyorum. Ya da belki bilinçli yapıldı, böylece aynı dosyanın üstüne kopyalamaya-caktı. ilk taslağı kaybetmek istemediğim zamanlar bunu ben de yapıyorum. Önemli olan şey şu ki, Josh hastanın çıkan için silinmiş her dosyayı bulduğunda ilk taslağın iki hafta önce yazılmış olduğunu gördük."

"Belki de yalnızca o sürücüyü kopyaladığı ilk taslaktır?" diye önerdi Scarpetta. "Ya da belki dosyayı iki hafta önce açtı ve sakladı, o zaman tarih değişti? Ama o zaman da ortaya şu soru çıkıyor: Biz daha onun Kum Adam'ı hasta olarak gördüğünü bile bilmeden o nodanna neden baksın? Dr. Marino, Roma'ya gittiğinde biz, Kum Adam adım duymamıştık."

"İşte budur," dedi Benton. "Ve bir de dosyanın uydurulması var. Çünkü uydurma bir dosya. Evet, Paulo bu notlan Roma'ya gitmeden önce

366

yazmış. Dr. Şelfin McLean'a yattığı 27 Nisan'da yazmış. Aslında Dr. Şelfin hastaneye gelmesinden birkaç saat önce. Bunu neredeyse kesin bir şekilde söyleyebilmemin nedeni Paulo çöp kutusunu boşaltsa da sildiği şeylerin bile kaybolmamış olması. Josh, onları da bulmayı başardı."

Bir dosya daha açtı. Bunlar Scarpetta'nın bildiği nodarm kabataslağıydı, ama burada hastanın notları MS değil WR idi.

"O zaman Dr. Şelf, Paulo'yu aramış. Ama zaten bunun böyle olduğunu bilmemiz gerekiyordu. Öylece çibp hastaneye gelemezdi. Dr. Şelf telefonda ona ne söylediye bu notları yazmaya başlamasına neden olmuş demektir."

"Yeni bir uydurma işareti," dedi Benton. "Hastanın başharflerini dosya adı olarak kullanıyor. Bunu yapmamamız gerekir. Protokolden ve sağduyudan uzaklaştığım kabul etsek bile hastanın başharflerini değiştirmesi mantıksız. Neden? Ona yeni isim vermek için. Neden? Ona sahte isim vermek için. Paulo böyle bir şeyi yapmaması gerektiğini bilir."

"Belki de öyle bir hasta yoktur," dedi Scarpetta.

"Şimdi nereye varmaya çalıştığımı anlıyor musun? Kum Adam'm Paulo'nun hastası olduğunu hiç sanmıyorum."

367

Yirminci Bölüm

Scarpetta saat on civarında Rose'un apartmanına girdiğinde kapıcı Ed ortalıkta görünmüyordu. Yağmur ince bir tabaka halinde iniyor, yoğun sis kalkıyordu. Bulutlar gökyüzünde hızla hareket ediyor, soğuk hava dalgası denize doğru ilerliyordu.

Ed'in ofisine girip etrafa bakındı. Masada fazla bir şey yoktu: Bir Rolodex, üzerinde Binadakiler yazılı bir not defteri, açılmamış mektuplar -Ed'e ve diğer iki kapıcıya ait- kalemler, zımba ve saat, balıkçı kulübünden kazandığı bir ödül, cep telefonu, anahtar ve cüzdan gibi özel eşyalar vardı. Cüzdanı kontrol etti. Ed'indi. Bu gece cüzdanında üç dolar vardı.

Dışarı çıkıp etrafa bakındı, Ed hâlâ etrafta görünmüyordu. Ofise geri dönüp not defterindeki isimleri taradı. En üst kattaki Gianni Lupano'yu buldu. Asansöre binip Lupano'nun kapısının önüne geldi, içeriye dinledi. Müzik çalıyordu, ama sesi fazla yüksek değildi. Zili çaldı, içeride birisinin hareket ettiğini duydu. Zili tekrar çalıp kapıya vurdu. Ayak seslerinin ardından kapı açıldı ve Scarpetta, Ed'le burun buruna geldi.

"Gianni Lupano nerede?" Ed'in yanından geçip içeriye, Santana'nın sesinin doldurduğu salona girdi.

368

Açık pencereden içeri rüzgâr giriyordu.

Ed deli gibi konuşurken gözlerinde büyük bir panik vardı. "Ne yapacağımı bilmiyordum. Bu çok korkunç. Ne yapacağımı bilmiyordum."

Scarpetta açık camdan dışarı baktı. Eğildi, ama karanlıkta bir şey görünmüyordu. Yalnızca sık çalılar, kaldırım ve onun ilerisindeki cadde vardı. Geri çekilip lüks daireye baktı. Yerler mermerdi, duvarlar pastel renklerle boyanmıştı. Süslü kaplamalar, italyan deri mobilyalar ve cesur sanat eserleri göze çarpıyordu. Raflar güzelce ciltlenmiş eski kitaplarla, doluydu. Herhalde iç mimar bunları metreyle satın almıştı. Duvarlardan biri bu kadar küçük bir alan için fazla ayrıntılı olan bir eğlence merkezine dönüştürülmüştü.

"Ne oldu?" diye sordu Ed'e.

"Yirmi dakika önce beni aradı." Heyecanlı bir şekilde konuşuyordu. "Önce 'Hey Ed, arabamı çalıştırdın mı?' diye sordu. 'Evet, neden sordunuz?' dedim. Endişelenmişim."

Scarpetta kanepenin arkasındaki duvara altı tane tenis raketi ve hâlâ kutularında olan tenis ayakkabılarının dizilmiş olduğunu gördü, italyan tarzı cam sehpa tenis dergileri istiflenmiş duruyordu. En üsttekinin kapağında Drew Martinin resmi vardı.

"Ne için endişelenmiştin?"

"Şu genç bayan, Lucy. Arabayı o çalıştırmıştı, çünkü bir şeyi bakmak istiyordu. Lupano'nun bunu bir şekilde öğrendiğini düşündüm. Ama konu o değildi galiba, çünkü sonra, 'Ona çok iyi baktın, senin olmasını istiyorum,' dedi. 'Ne?' dedim. 'Neden bahsediyorsunuz siz Bay Lupano? Arabayı alamam. Neden o güzel arabayı vermeye çalışıyorsunuz ki?' diye sordum. 'Ed, bunu bir kâğıda yazacağım, böylece insanlar arabayı sana verdiğime inanacaktır,' dedi. Ben de koşarak

buraya geldim, ama kapı kilitli değildi, sanki gelecek olan kişiye zorluk çıkarmamaya çalışıyordu. Sonra camın açık olduğunu gördüm."

369

Scarpetta göremiyormuş gibi gidip camı gösterdi. Scarpetta koridorda koşarken 911'i aradı. Operatöre birisinin camdan adamış olabileceğini söyleyip adresi verdi. Asansörde Ed kesik kesik konuşmaya devam ediyordu. Emin olmak için Lupano'nun dairesini araştırmış, yatağın üstünde bir kâğıt parçası bulmuş, ama öylece bırakmıştı. Durmadan onun adını seslenmişti. Tam polis çağırmak üzereyken de Scarpetta gelmişti.

Lobide bastonlu yaşlı bir kadın mermer zeminde tıkırdayarak ilerliyordu. Scarpetta ve Ed, kadının yanından hızla geçip binadan çıktılar. Karanlıkta koşup köşeyi döndüler, Lupano'nun açık penceresinin tam altında durdular. Scarpetta yüksek bir çalığı araladı. Dallar çatırdayıp ellerini çizerken korktuğu şeyi buldu. Ceset çıplak ve çarpılmış durumdaydı. Uzuvarları ve boynu doğal olmayan bir açıyla binanın tuğla yüze-yine sürünüyor, kan karanlıkta parlıyordu, iki parmağını boynuna da-yadı, ama nabız alamadı. Cesedi sırtüstü çevirip suni solunum yaptırdı. Başını kaldırıp yüzündeki, ağzındaki kanı sildi. Sirenler inliyor, mavi ve kırmızı ışıklar birkaç blok ötede yanıp sönüyordu. Ayağa kalkıp çalıları geriye itti.

"Buraya gel," diye Ed'e seslendi. "İyice bakıp o olup olmadığını söyle."

"O mu?..." "Yalnızca bak."

Ed çalıları itip arasına girdi, sonra hızla çıktı. "Tanrım," dedi. "Oh, hayır. Oh Tanrım."

"O mu?" diye sorunca Ed başını onaylarcasına salladı. Zihninin gerisinde bir yerlerde korunmasızca ağız ağıza suni solunum yaptırdığı için rahatsızlık duyuyordu. "Arabası için seni aramadan hemen önce neredeydin?"

"Masamda oturuyordum." Ed korkmuştu, gözleri deli gibi sağa sola gidiyordu. Terliyor, dudaklarını ıslatıyor, boğazını temizliyordu.

370

"O sırada binaya giren kimse oldu mu ya da o seni aramadan hemen oncer

Polis arabaları ve ambulans caddede dunırken sirenler çalmaya devam etti. Kırmızı ve mavi ışıklar Ed'in yüzünde yanıp sönüyordu. "Hayır," dedi. Apartmanda yaşayan birkaç kişi hariç kimseyi görmemişti.

Kapılar çarpılıyor, telsiz sesi yayılıyor, dizel motorlar homurdanıyor-du. Polis ve acil servis ekibi araçlarından indi.

Scarpetta, Ed'e döndü. "Cüzdanın masanın üstünde. Belki cüzdanını çıkardığın sırada telefon gelmiştir. Olabilir mi?" Sivil giysili bir polise seslendi. "Bu tarafa." Çalıları işaret etti. "Şuradan" atladı." En üst kattaki aydınlık pencereyi işaret etti.

"Siz yeni adli tabipsiniz." Müfettiş ona bakıyordu, ama tam emin değildi.

"Evet."

"Öldüğünü doğruladınız mı?"

"Bu sorgu yargıcının işi."

Dedektif çalılara doğru yürürken Scarpetta, adamın -görünüşe göre Lupano'ydu- öldüğünü doğruladı, "ifadenizi almam gerekiyor, bu yüzden bir yere gitmeyin," diye Scarpettaya seslendi. Çalılann arama girerken dallar çatırdayıp kırıldı.

"Bu ne anlama geliyor anlamadım. Cüzdanım," dedi Ed.

Scarpetta acil servis ekibinin sedye ve ekipmanıyla geçmesi için yolu açtı. Dallen kınıp içine girmek yerine çalının arkasında manevra yapabilmek için binanın uzak köşesine gidiyorlardı.

"Cüzdanın masanın üstünde. Kapı açık ve cüzdan öylece duruyor. Bu senin alışkanlığın mıdır?"

"İçeride konuşabilir miyiz?"

"Şuradaki müfettişe ifadelerimizi verelim," dedi. "Sonra içeride konuşuruz."

371

Kaldırımdan birinin, ev giysileri içinde bir kadının kendilerine doğru geldiğini gördü. Kadın tamdık görünüyordu, sonra Rose olduğunu anladı. Scarpetta aceleyle onun önünü kesti.

"Buraya gelme," dedi.

"Sanki bugüne kadar görmediğim bir şey kalmış gibi." Rose başını kaldırıp aydınlık, açık pencereye baktı. "Orada yaşıyordu, değil mi?"

"Kim?"

"Olanlardan sonra ne beklersin ki?" dedi öksürerek. Derin bir soluk aldı. "Elinde geriye ne kalmıştı ki?"

"Önemli soru, zamanlama."

"Belki Lydia Webster kalmıştır elinde. Haberlerde hep ondan bahsediyorlar, ikimiz de öldüğünü biliyoruz."

Scarpetta öylece dinliyor, aşikâr olanı merak ediyordu. Rose neden Lupano'nun Lydia Webster'in başına gelenlerden etkilendiğini düşünüyordu? Rose, Lupano'nun öldüğünü nereden biliyordu?

"Tanıştığımızda kendinden çok emindi," dedi Rose. Pencerenin altındaki çalılara doğru bakıyordu.

"Onunla tanıştığını bilmiyordum."

"Yalnızca bir kez. Ed, ona bir şey söyleyene kadar Lupano olduğunu bilmiyordum. Uzun zaman önce onu gördüğümde ofisinde Ed'le konuşuyordu. Kaba görümlü biri. Bakım ekibinden filan olduğunu sandım. Drew Martin'in antrenörü olduğu hiç aklıma gelmedi."

Scarpetta karanlık kaldırımında ileri doğru bakınca Ed'in dedektifle konuştuğunu gördü. Acil ışıklar yanıp sönerken görevliler sedyeyi ambulansa sokuyor, polisler fenerleriyle yerleri araştırıyordu.

"Drew Martin insanın başına hayatta yalnızca bir kez gelir. Lupano'nun elinde ne kalmıştı? Herhalde hiçbir şey. insanlar ellerinde bir şey kalmayınca ölürlər. Onları suçlayamam."

372

"Hadi gel. Nemli havada dışarıda kalmamalısın. Seni içeri götürüyüm," dedi Scarpetta.

Binanın köşesini dönerlerken Henry Hollings merdivenlerden iniyordu. Onlara bakmadan hızla yürüyüp gitti. Scarpetta, onun East Bay Caddesine doğru karanlıkta kayboluşunu izledi. "Buraya polisten önce gelmiş," dedi Scarpetta.

"Buradan yalnızca beş dakika uzakta oturuyor," dedi Rose. "Battery'de çok güzel bir evi var."

Scarpetta, Hollings'in gittiği yöne baktı. Limanda ışıklı, iki gemi san LEGO'lar gibi görünüyordu. Hava açılmış, yıldızlar görünmeye başlamıştı. Rosea Charleston bölgesi sorgu yargıcının az önce bir cesedin yanından geçip bakma zahmetine girmedikini söylemedi. Sorgu yargı, adamın öldüğünü doğrulamamıştı. Hatta hiçbir şey yapmamıştı. Rose'la birlikte binaya gidip asansöre bindiler. Rose, onu yanında istemedikini hiç gizlemiyordu.

"Ben iyiyim," dedi Rose. Kapıları açık tuttuğu için asansör hareket etmiyordu. "Tekrar yatacağım. Eminim aşağıda seninle konuşmak isteyen insanlar vardır."

"Bu benim vakam değil."

"İnsanlar her zaman seninle konuşmak ister."

"Sen emniyetli bir şekilde adâirene girdikten sonra."

"Sen burada olduğuna göre belki konuyla ilgileneneğini düşünmüştür," dedi Rose kapılar kapanıp asansör hareket ederken.

"Sorgu yargıcını kastediyorsun." Oysa Scarpetta sorgu yargıcından ya da işini yapmadan, neden oradan ayrıldığından henüz söz etmemişti.

Dairesine giden koridorda yürürlerken Rose nefes nefese kalmıştı. Kapının önünde durup Scarpetta'nın koluna dokundu.

"Kapıyı aç, gideceğim."

373

Rose anahtarı çıkardı. Scarpetta yarımdayken kapıyı açmak istemiyordu. tlt

* • II

İçen gır.

Rose içeri girmiyordu. O isteksiz davrandıkça Scarpetta daha da inatçı hale geliyordu. Sonunda Scarpetta anahtarı alıp, kapıyı açtı, ikisi birlikte içeri girdi. İki koltuk limana bakan pencereye yanaştırmıştı, aradaki küçük sehpa şarap kadehleri ve bir kâse kuruyemiş vardı.

"Görüştüğün şu kişi," dedi Scarpetta içeri girerken. "Henry Hollings." Kapıyı kapatıp Rose'un gözlerine baktı. "Bu yüzden buradan aceleyle gitti. Polis ona Lupano'yu haber verdi, o da sana söyleyip gitti. Böylece kimse burada olduğunı bilmeden geri gelecekti."

Sokakta onu görebilecekmiş gibi pencereye doğru gitti. Aşağıya baktı. Rose'un dairesi Lupano'nunkinden fazla uzakta değildi.

"O halkın tanıdığı biri, bu yüzden dikkadi olmalı." Rose kanepeye otururken çok yorgundu ve rengi solmuştu. "Yasak bir ilişki yaşamıyoruz. Kansı ölmüş."

"Bu yüzden mi sinsice hareket ediyor?" Scarpetta, onun yanına oturdu. "Üzgünüm. Ama bu çok anlamsız."

"Beni korumak için." Derin bir nefes aldı.

"Neden korumak için?"

"Eğer sorgu yargıcının senin sekreterinle görüştüğü duyulursa birileri bundan bir anlam çıkarabilirdi. Kesinlikle haberlere çıkardı."

"Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun."

"Seni mutlu eden her şey beni de eder."

"Sen onu ziyarete gidene kadar ondan nefret ettiğini sanıyordun. Bu elinde değildi."

"O zaman ona bir şans vermemek benim hatam," dedi Scarpetta.

374

"Ben, onu aksine inandıramadım. Nasıl inandırabilirdim ki? Onun hakkında en kötüsünü düşünüyordun, tıpkı onun senin hakkında en kötüsünü düşündüğü gibi." Rose nefes almaya çalışıyordu. Durumu gittikçe kötüleşiyordu. Kanseri onu Scarpetta'nın gözlerinin önünde mahvediyordu.

"Artık farklı olacak," dedi Rosea.

"Onu görmeye gitmene o kadar memnun oldu ki," dedi Rose. Mendiline doğru öksürdü. "Bu yüzden bu gece buradaydın. Bana anlatmak için. Başka bir şeyden konuşmuyordun. Senden hoşlanıyor. Birlikte çalışmak istiyor. Birbirinize karşı değil." Biraz daha öksürdü, mendile kan bulaştı.

"Biliyor mu?"

"Elbette. En başından beri." Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "East Bay'deki küçük şarap dükkânında tanıştık. Bir anda oldu. Buluştuğumuzda Bordo şarabına karşı Burgundy şarabı hakkında konuşmaya başladık. Sanki bilirmişim gibi. Birdenbire birkaç tanesini denememizi önerdi. Nerede çalıştığımı bilmiyordu, bu yüzden nedeni o değildi. Çok uzun bir süre senin için çalıştığımı bilmedi."

"Ne bildiğinin bir önemi yok. Umurumda değil."

"Beni seviyor. Sevmemesini söylüyorum. Birisini seversen seversin, diyor. Ve hangimizin ne kadar yaşayacağını kim biliyor ki? Henry hayatı böyle açıklıyor."

"O halde onunla iyi arkadaş olacağım."

Rose'un yanından ayrıldı. Hollings'i dedektifle konuşurken buldu, ikisi cesedin bulunduğu çalılarının yanında duruyorlardı. Ambulans ve itfaiye arabası gitmişti. İşaretsiz bir polis arabası ve bir devriye arabası dışında civarda park etmiş araç kalmamıştı.

"Bizden kaçtığınızı sandık," dedi dedektif, Scarpetta onlara doğru gelirken.

375

Scarpetta, Hollings'e bakarak, "Rose'un güvenli bir şekilde dairesine girmesini sağladım," dedi.

"Sana son durumu bildireyim," dedi Hollings. "Ceset MUSC'a gidiyor, sabah otopsi yapılacak. Gelip istediğin gibi bize katılabilirsin ya da katılmayabilirsin."

"Cinayet olabileceğini gösteren hiçbir şey yok," dedi dedektif. "Yalnızca giysilerinin olmaması beni rahatsız ediyor. Eğer kendi atladıysa neden giysilerini çıkardı?"

"Yanıtı toksikolojiden alabilirsiniz," dedi Scarpetta. "Kapıcı, Lupa-no'nun ölmeden kısa bir süre önce onu aradığında sesinin sarhoş gibi geldiğini söyledi. Sanırım hepimiz insanlar intihara karar verdiğinde mantıksız, hatta şüpheli görünen pek çok şey yaptıklarını görmüşüzdür. Çıkardığı giysileri buldunuz mu?"

"Şu anda dairede birkaç adam var. Giysiler yatağın üstündeymiş. Kot ve gömlek. Bu konuda garip bir şey yok. Camdan atladığında yanında başka birinin olduğunu gösteren bir şey yok."

"Ed bu gece binaya giren bir yabancı görmüş mü?" diye Scarpetta'ya sordu Hollings. "Ya da Lupano'yu görmeye gelen olmuş mu? Ed'in insanları içeri alma konusunda çok katı olduğunu söyleyebilirim."

"O kadar konuşmadım Ed'le. Cüzdanının neden ortalık yerde olduğunu sordum. Lupano'dan telefon geldiği sırada cüzdanının masada olduğunu ve onu bırakıp aceleyle yukarı çıktığını söyledi."

"Pizza siparişi vermiş," dedi dedektif. "Lupano aradığında cüzdanından yüz dolar çıkarmış. Gerçekten de pizza ısmarlamış. Mama Mia'dan. Ama sonra iptal edememiş. Pizzacı da gelip gitmiş. Ama yüz dolar konusunu anlamada biraz zorluk çekiyorum. Pizzanın yanında yüz dolarlık bozukluk olabileceğini nasıl düşünmüş?"

"Belki önce kimin aradığını sormalısınız ona."

376

"Bu iyi bir fikir," dedi Hollings. "Lupano gösterişli hayat tarzıyla, pahalı zevkleriyle ve yanında bol nakit taşımasıyla tanınıyor. Eğer binaya Ed'in vardiyası sırasında geldiyse Ed, onun evde olduğunu biliyordur. Pizza siparişi verir, sonra elinde bir tek üç dolar ve yüz dolar olduğunu fark eder."

Scarpetta, onlara Lucy'nin bir gün önce Lupano'nun arabasına girip GPS'ine baktığını söylemeyecekti.

"Şöyle olmuş olabilir... Ed, Lupano'yu arayıp bozukluğu olup olmadığını sorar. Lupano sarhoştur, hatta belki uyuşturucu almıştır, mantığı yerinde değildir. Ed endişelenip yukarı çıkar."

"Ya da belki de parayı bozdurmak için yukarı çıkmıştır," dedi Hollings.

"Yine de hâlâ önce Ed'in Lupano'yu aradığı anlaşılıyor."

Dedektif, "Ona soracağım," diyerek uzaklaştı.

"Görünüşe göre ikimizin bazı şeyleri açıklığa kavuşturması gerekiyor," dedi Hollings.

Scarpetta gökyüzüne bakıp uçuşu düşündü.

"Konuşacak özel bir yer bulmaya ne dersin?"

Caddenin karşısında White Point Gardens vardı. Burası İç Savaş anıtlarının, canlı meşe ağaçlarının, Summer Kalesine nişan almış bir topun bulunduğu birkaç hektarlık bir alandı.

"Rose'u biliyorum."

"Bunu anladım."

"Onunla ilgilendiğin sürece sorun yok."

"Bu konuda çok başarılısın. Bu akşam güvecinden yedim biraz."

"Buradan kaçıp geri gelmeden önce herhalde. Böylece kimse olay sırasında zaten binada olduğunu anlamayacaktı."

"Demek senin için bir sakıncası yok," dedi Hollings, onun onayına ihtiyacı varmış gibi.

377

"Ona iyi davrandığın sürece sorun değil. Çünkü eğer iyi davranmazsan bu konuda bir şeyler yaparım." "Buna inanıyorum."

"Sana, Lupano hakkında bir şeyler sormam lazım. Bugün ben senin cenaze evine geldikten sonra onunla temas kurmuş olabilir misin acaba?" "Bunu neden merak ettiğini sorabilir miyim?"

"Çünkü sen ve ben onun hakkında konuştuk Sana, Lupano'nun Holly Webster'in cenazesine neden katıldığını sordum. Ve şu an bu konuda ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Ona bunu sormadığımı merak ediyorsun?" "Sordun mu?" "Evet."

"Lydia Webster' in kaybolması ve muhtemelen ölmüş olması haberlerde çıktı," dedi Scarpetta.

"Lupano, onu tanıyordu. Hem de çok iyi. Uzun süre konuştuk. Çok üzgündü."

"Burada dairesinin olmasının nedeni Lydia mı?" "Kay -umanm seni böyle çağırmamın bir sakıncası yoktur- Gianni'nin geçen yaz Holly'nin cenazesine katıldığının farkındaydım. Ama bildiğimi gösteremedim. O zaman bir sırrı ifşa etmiş olurdum." "İnsanların sırlarından sıkılmaya başladım." "İşini engellemek istemedim. Kendi başına bulsaydı..." "Bundan da

sıkıldım. Kendi başıma bulmaktan." "Holly'nin cenazesine katıldığını kendi başına bulman gerekiyordu. Bu yüzden sana cenaze evi defteri konusunu açtım. Düş kinkliğma uğradığını biliyorum. Ama sen de aynı şeyi yapardın. Bir sum ele vermezdin, değil

• MI
mı?

"Bu duruma bağlı. Buna karar vermemin zamanı geldi."

378

Hollings apartmanın aydınlık pencerelerine baktı. "Şimdi bu olaydan bir şekilde sorumlu olup olmadığım konusunda endişeleneceğim."

"Ne sımymış bu?" diye sordu Scarpetta. "Hazır sırlar hakkında konuşuyoruz ve sen de bir sır saklıyor gibisin."

"Lupano, Lydia'yla birkaç yıl önce eskiden Hilton Head'de oynanan Kadınlar Arası Açık Tenis Turnuvasında tanıştı. Bir ilişkileri oldu, o zamandan beri sürüyordu. Bu yüzden burada dairesi var. Sonra o temmuz ayında cezalandırıldılar. O ve Lydia yatak odasındaymış, gerisini tahmin edebilirsin. Kimse Holly'yle ilgilenmemiş, o da boğulmuş. Ayrıldılar. Kocası Lydia'yı terk etti. Lydia mahvoldu."

"Ve Lupano, Drew'la birlikte olmaya mı başladı?"

"Kaç kişiyle birlikte olduğunu Tanrı bilir, Kay."

"Neden dairesini hâlâ elinde tutuyordu? Madem Lydia'yla ilişkisi bitmişti."

"Belki Drew'la ilişkisi için gizli bir yere ihtiyacı vardı. Eğitim kamuflajı altında. Belki yeşillik, hava, demir işçilik ve betonarme evler ona italya'yı hatırlatıyordu. Lydia'yla arkadaş kalmaya devam etti... en azından Lupano'ya göre. Ara sıra onu görmeye gidiyordu."

"En son ne zaman gitmişti? Söyledi mi?"

"Birkaç hafta önce. Drew buradaki turnuvayı kazandıktan sonra Charleston'dan ayrıldı, sonra geri geldi."

"Belki de ben parçalan bir araya getiremiyorum." Scarpetta'nın telefonu çaldı. "Neden geri geldi ki? Neden Drew'la Roma'ya gitmedi? Yoksa gitti mi? Drew'un italyan Açık Tenis Turnuvası ve Wimbledon yaklaşıyordu. Drew'un kariyerinin en büyük zaferi olabilecek bir şey için çalışmak yerine neden birdenbire arkadaşlarıyla kaçmaya karar verdiğini hiç anlamıyorum. Böylece Drew, Roma'ya gitti, italyan Açık Tenis Turnuvası için antrenmana değil. Parti yapmaya, öyle mi? Bunu anlamıyorum."

379

Scarpetta telefona cevap vermedi. Kimin aradığına bile bakmadı.

"Lupano, bana onun buradaki turnuvayı kazandıktan hemen sonra New York'a gittiğini söyledi. Bir ay kadar önce. Buna inanmak neredeyse imkânsız."

Telefonu sustu.

"Gianni, Drew'la birlikte gitmemiş, çünkü Drew, onu işten atmış."

"İşten mi atmış?" diye sordu Scarpetta. "Bunu kim biliyor?"

"Hayır."

"Neden kovmuş onu?" Telefonu tekrar çaldı.

"Çünkü Dr. Şelf öyle söylemiş. Bu yüzden Gianni, New York'a gitmiş. Dr. Şelfle yüzleşmek için. Drew'un kararını değiştirmesi için."

"Şuna baksam iyi olacak." Telefonuna cevap verdi.

"Havaalanına giderken bana uğraman gerekiyor," dedi Lucy.

"Tam olarak yolumun üstünde değilsin."

"Bir, bir buçuk saat daha ver. Sonra yola çıkabiliriz. Hava o zamana kadar düzelir. Laboratuvara uğramaksın." Lucy, ona nerede buluşacaklarını söyleyip ekledi. "Telefonda konuşmak istemiyorum."

Scarpetta uğrayacağını söyledi. Henry Hollings'e döndü. "Herhalde Drew kararını değiştirmede."

"Gianni'yle konuşmadı bile."

"Ya Dr. Şelf?"

"Gianni onunla konuştu. Onun dairesinde. Ama unutma, bunlar bana Gianni'nin anlattıkları. Dr. Şelf, ona Drew için kötü olduğunu, onun üzerinde sağlıksız bir etki bıraktığını ve ondan uzak durmasını söylemeye devam edeceğini söylemiş. Gianni bunları bana anlatırken son

derece rahatsız ve öfkeliydi. O zaman bunları düşünmem gerektiğini şimdi anlıyorum. Hemen buraya gelmeli, onunla oturup konuşmalı, bir şeyler yapmalıydım."

380

"Dr. Şelfle aralarında başka ne olmuş? Drew New York'a gitmiş, ertesi gün Roma'ya yola çıkmış. Aradan yirmi dört saat geçmeden de kayboldu ve sonra ölü bulundu. Büyük olasılıkla Lydia'yı öldürenle aynı kişi tarafından öldürüldü. Havaalanına gitmem gerekiyor. Sen de gelebilirsin. Eğer şansımız yaver giderse zaten sana ihtiyacımız olacak."

"Havaalanı mı?" Banktan kalktı. "Şimdi mi?"

"Bir gün daha beklemeyi istemiyorum. Aradan geçen her saat-ceset için hiç iyi olmuyor." Yürümeye başladılar.

"Şimdi mi? Seninle gelmem gerekiyor ve neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok." Hollings şaşkıncı.

"Sıcaklık," dedi Scarpetta. "Kızılötesi. Termal değişiklikler karanlıkta daha iyi görünür. Kurtçuklar çürümekte olan bir cesedin ısını yirmi derece kadar artırabilirler. Aradan iki günden fazla zaman geçti, çünkü katil evinden çıktığında Lydia'nın ölü olduğuna eminim. Bunu bulduklarımıza dayanarak söylemiyorum. Dr. Şelfle başka ne olmuş? Lupano, sana başka bir şey anlattı mı?

Neredeyse Scarpetta'nın arabasına gelmişlerdi.

"Gianni büyük bir hakarete uğradığını düşünüyordu. Dr. Şelf, ona çok aşağılayıcı şeyler söylemiş ve Drew'u nasıl bulacağını söylememiş. Gianni, oradan ayrıldıktan sonra Dr. Şelfi tekrar aramış. Bu kariyerinin en büyük zaferi olacakken Dr. Şelf her şeyi mahvetmiş. Derken son darbe gelmiş. Dr. Şelf, Drew'un kendisiyle birlikte kaldığını, Gianni, Dr. Şelfe Drew'la yeniden konuşması için yalvarırken Drew'un orada olduğunu söylemiş. Bu arada ben seninle gelmiyorum. Bana ihtiyacın yok zaten. Ben, şey, Rosea bakmak istiyorum."

Scarpetta zamanlamayı düşünerek kapısını açtı. Drew, geceyi Dr. Şelfin dairesinde geçirmiş ve ertesi gün Roma'ya uçmuştu. Bir gün sonra,

381

ayın on yedisinde de kaybolmuştu. On sekizinde cesedi bulunmuştu. Yirmi yedisinde, Scarpetta ve Benton Roma'da Drew'un cinayetini araştırıyordu. Aynı gün, Dr. Şelf, McLean'a yattı; Dr. Maroni Kum Adam'ı hastası olarak gördüğü zaman -Benton bunun yalan olduğundan emindi- almış olması gereken notlara dair bir dosya uyduruyordu.

Scarpetta direksiyona oturdu. Hollings bir centilmendi. O motoru çalıştırıp kapılan kilitleyene kadar oradan ayrılmayacaktı.

"Lupano, Dr. Şelfin dairesindeyken orada başka kimse var mıy-mışr

"Drew varmış."

"Lupano"nun tanıyor olabileceği başka birini kastediyorum."

Hollings bir an düşündü. "Olabilir." Tereddüt ediyordu. "Gianni Dr. Şelfin dairesinde yemek yediğini söylemişti. Galiba öğle yemeği idi. Hatırladığım kadarıyla Dr. Şelfin aşçısıyla ilgili bir şeyler söylemişti."

382

Yirmi Birinci Bölüm

Adli Tıp Laboratuvarları.

Ana bina kırmızı tuğla ve betondan yapılmıştı. Geniş pencereleri UV korumalı ve aynalıydı. Bu yüzden dışarıdan bakanlar yalnızca kendi yansımalarını görüyor, içerisi sinsi bakışlardan ve güneşin tahrip edici ışınlarından korunuyordu. Daha küçük olan bina henüz tamamlanmamıştı. Arazi çamurdu. Scarpetta arabasında oturup büyük kapının yükselmesini beklerken kendi kapısının da böyle gürültüsüz olmasını diliyordu. Giriş kapısının asma köprü gibi gıcırdaması, morgun havasını olduğundan daha da kötüleştiriyordu.

içerideki her şey yeni ve tertemizdi. Ortam aydınlık, duvarlar beyazın tonları ve griydi. Önünden geçtiği bazı laboratuvarlar boş odalardan ibaretti. Diğerleriyse tam donanımlıydı. Ama tezgâh üstleri derli toplu, çalışma alanları temizdi. Scarpetta birilerinin orada çalıştığının belli olacağı günleri iple çekiyordu. Tabii ki şimdi iş saatleri dışındaydılar, ama iş saatlerinde bile orada en fazla yirmi kişi çalışıyordu. Bunların yansı Florida'daki eski laboratuvarlarından ayrılıp Lucy'yle birlikte gelmişti. Sonunda Lucy ülkenin en iyi özel adli bilimler kompleksine

383

sahip olacakta. Scarpetta bunun kendisini memnun etmek yerine neden rahatsızlık verdiğini arılayabiliyordu. Lucy profesyonel açıdan bir insanın yakalayabileceği en büyük başarıya ulaşmıştı, ama hayatı üzücü şekilde zarar görmüştü. Scarpetta'nınki de öyle. İkisi de özel ilişkilerini sürdürmeyi beceremiyordu. Scarpetta bu ana dek böyle bir ortak noktalan olduğunu görmeyi reddediyordu.

Benton'ın bütün kibarlığına rağmen onunla yaptığı konuşma Scar-petta'nım buna neden ihtiyacı olduğunu hatırlatmıştı o kadar. Benton'ın söyledikleri doğrudu ve bu da insanı depresyona sokabilirdi. Elli yıldır o kadar hızlı koşmuştu ki acı ve stresle nasıl baş ettiği dışında gösterecek çok az şeyi kalmıştı. Bu da şimdi karşı karşıya olduğu soruna yol açmıştı. Yalnızca işini yapıp günlerini uzun, yoğun iş saaderi ve uzun, boş alanlarla geçirmesi çok daha kolaydı. Aslında eğer kendini inceleme konusunda dürüst davranacak olursa, Benton'ın kendisine yüzüğü vermesi, kendisini mutlu ya da güvende hissetmesini sağlamamıştı. Yüzük onu korkutan şeyi sembolize ediyordu. Yani Benton verdiklerini geri alabilir ya da içinden gelmediğini fark edebilirdi.

Marino'nun sonunda neden sıyırıldığı açıktı. Evet, sarhoştı ve hormon kullanıyordu; büyük olasılıkla da onu Shandy ve Dr. Şelf o noktaya getirmişti. Ama eğer Scarpetta bunca yıl ona dürüst davranmış olsa, belki onu kendisinden koruyabilir ve kendi mahremiyetine ihlali de önleyebilirdi. Kendisi de Marino'nun mahremiyetini ihlal etmişti, çünkü gerçek veya güvenilir bir arkadaş olmamıştı. Marino çok ileri gidene kadar ona hayır dememişti. Oysa yirmi yıl önce hayır demeliydi.

Sana âşık değilim ve hiçbir zaman olmayacağım Marino. Benim tipim değilsin, Marino. Bu benim senden daha iyi olduğum anlamına gelmiyor Marino. Yalnızca yapamayacağım anlamma geliyor.

Söylemesi gerekenleri kafasından geçirip kendi kendine bunlan neden söylemediğini sordu. O zaman Marino, onu terk edebilirdi. Bazen çok sinir

384

bozucu olsa da onu kaybedebilirdi. Kendisinin kaçınmak için büyük çaba harcadığı şeyi ona yaşatabilirdi: reddedilme ve kayıp. Şimdi bunları ikisi de yaşıyordu.

Asansörün kapıları ikinci katta açıldı. Boş koridorları geçip metal kapılar ve hava kilitleriyle kapalı laboratuvarlara geldi. Dış odada beyaz önlüğünü giyip, başlığını taktı, galoşlarını, eldivenlerini ve maskesini taktı. Ultraviyole ışığıyla temizlenen başka bir kapalı alandan geçti. DNA'nın alınıp kopyalandığı tam otomatik laboratuvara girdi. Baştan aşağı beyazlar giymiş Lucy, onunla burada buluşmayı istemişti. Buhar kapağının yanında, yine baştan aşağı beyazlar giydiği için tanınması zor bir bilim adamının yanında oturuyordu.

"Kay Teyze?" diye seslendi Lucy. "Aaron'ı hatırlayacağına eminim. Geçici müdürümüz."

Plastik maskenin ardındaki yüz gülümsedi ve birden tanıdık göründü. Üçü birlikte oturdular.

"Adli bilimler uzmanı olduğunu biliyorum," dedi Scarpetta. "Ama yeni bir pozisyonun olduğunu bilmiyordum." Önceki laboratuvar müdürüne ne olduğunu soruyordu.

"İşi bıraktı. Dr. Şelfin internette yayınladığı şey yüzünden," dedi Lucy, gözlerinde öfke vardı.

"İşi mi bıraktı?" diye sordu Scarpetta. "Öylece mi?"

"Herhalde benim öleceğimi ya da başka işe koşacağımı falan sanıyor. Her neyse zaten serserinin tekiydi ye ben de ondan kurtulmak istiyordum. Bu durum biraz ironik, çünkü Dr. Şelf manyağı bana iyilik yaptı, fakat burada toplanmamızın nedeni bu değil."

"Kan, salya, epitelyum hücreler," dedi Aaron. "Lydia Webster'in diş fırçasıyla ve banyonun zemininden alınan kanla başlıyorum. DNA'sı konusunda bir fikrimiz var. Bu en çok dışlama nedeniyle önemli ya da

385

sonunda onu bulduğumuzda kimliğini belirleyebilmek için." Sanki ölmüş gibi konuşuyordu.

"Sonra deri hücrelerinden alınan farklı bir profil var. Çamaşır odasının kırık penceresinde bulunan kum ve yapıştırıcı, hırsız alarmı paneli, çamaşır sepetinden alınan kirli tişört, hepsinde Lydia Webster'in DNA'sı var ki, bu hiç şaşırtıcı değil. Ama aynı zamanda başka birinin profili de var."

"Ya Madelisa Dooley'nin şortu?" diye sordu Scarpetta. "Onun üzerindeki kan."
"Az önce sözünü ettiğim üç profille aynı kişiye ait," dedi Aaron. "Herhalde katilindir," dedi Lucy.
"Ya da eve her kim girdiyse onun." "Sanırım bunu söylerken dikkatli olmalıyız," dedi Scarpetta.
"O evde Lydia'nın kocası dahil başka insanlar da yaşıyordu."

"DNA kocasının değil ve neden olmadığını bir dakika içinde söyleyeceğiz," dedi Lucy.

Aaron açıklama yaptı. "Yaptığımız şey senin fikrindi. CODIS'de0 (FBI tarafından kullanılan DNA veri bankası) her zaman olduğu gibi profil eşleme yapmanın ötesine geçip, sen ve Lucy'nin üzerinde tartıştığınız DNA İz Teknolojisi profili platformunu kullanarak araştırma yaptık. Akrabalık olasılığına ulaşmak için babalık ve kardeşlik indislerini**' kullanan analiz bu."

"İlk soru," dedi Lucy. "Neden Lydia Webster'm eski kocasının kanı Madelisa Dooley'nin şortunda olsun ki?"

"Tamam," dedi Scarpetta. "Bu iyi bir nokta. Eğer kan Kum Adam'ınsa -açık olsun diye ona böyle hitap edeceğim- kendini yaralamış demektir."

"Nasıl yaralandığını biliyor olabiliriz," dedi Lucy. "Ve kim olduğu konusunda bir fikir edinmeye başladık."

Aaron bir dosyanın içinden rapor çıkararak Scarpetta'ya uzattı.

(*) Computer Operating DNA Identity System. (**) Gösterge.

386

"Kimliği belirlenemeyen şu küçük çocuk ve Kum Adam," dedi Aaron. "Her ebeveynin genetik materyalinin yaklaşık yansını çocuğuna aktardığım bildiğimiz için, ebeveynden ve çocuktan alman örneklerin aralarındaki ilişkiyi gösterebilmesini bekleriz. Kum Adam ve kimliği belirlenemeyen çocuk arasında çok yakın bir aile ilişkisi görüyoruz."

Scarpetta test sonuçlarına baktı. "Parmak izi eşlemesini bulduğumuzda söylediğim şeyi söyleyeceğim yine," dedi Scarpetta. "Bir hata olmadığına emin miyiz? Örneğin, kanıt kirlenmesi gibi bir şey söz konusu olabilir mi?"

"Biz hata yapmayız. Böyle hata olmaz," dedi Lucy. "Yalnızca bir hata yaparsın ve işin biter."

"Çocuk, Kum Adam'ın oğlu muymuş?" Scarpetta bundan emin olmak istiyordu.

"Bazı referanslar ve soruşturma gerekebilir, ama ben kesinlikle bunu düşünüyorum," diye cevap verdi Aaron. "En azından dediğim gibi aralarında yakın bir ilişki var."

"Eee, Kum Adam'ın yaralandığından söz ettin," dedi Lucy. "Şortun üzerinde bulunan kan Kum Adama mı ait?"

"Belki Lydia, onu ısırmıştır," dedi Scarpetta.

"Bu çok büyük bir olasılık," dedi Lucy.

"Küçük çocuğa geri dönelim," dedi Scarpetta. "Eğer Kum Adam'ın kendi oğlunu öldürdüğü sonucuna varıyorsak ne düşüneceğimi bilmiyorum. Eğer aldığımız bilgi doğruysa, adam Irak'a ve italya'ya gittiğinde çocuğa bir başkası bakıyor olmalı."

"Çocuğun annesi hakkında bir şeyler söyleyebilirim," dedi Lucy. "Bu konuda bazı referanslarımız var. Ama eğer Shandy Snooks'un çamaşırındaki DNA başka bir yerden geliyorsa o başka. Morgda dolaşıp çocuğun cesedine bakmak ve dava hakkında öğrendiklerini bilmek istemesinin

387

nedeni şimdi daha iyi anlamaya başlıyorum. Marino'nun ne bildiğini öğrenmek istiyordu."

"Polise söyledin mi?" diye sordu Scarpetta. "Ve iç çamaşırını nasıl aldığını sorabilir miyim?"

Aaron gülümsedi. Scarpetta sorunun neden komik görüldüğünü hemen anladı.

"Marino," dedi Lucy. "Ve bu kesinlikle Marino'nun DNA'sı değil. Onu dışlayabilmek için bizimkiler gibi onun profilini de aldık. Polisin Marino'nun evinde bulunan bir iç çamaşırından daha fazlasına ihtiyacı olacaktır, ama Shandy oğlunu döverek öldürmediyse bile bunu kimin yaptığını biliyor olmalı."

"Marino biliyor, olabilir mi diye merak ediyorum," dedi Scarpetta.

"Morgda kızla görüntülerini gördün," dedi Lucy. "Marino biliyormuş gibi görünmüyordu. Üstelik Marino pek çok şey olabilir, ama bir çocuğa bu şekilde davranan birini asla korumaz."

Başka eşleşmeler de bulunmuştu. Hepsi Kum Adam'ı ve başka bir şaşırtıcı gerçeği işaret ediyordu: Drew Martinin tırnaklarından alman iki DNA kaynağı Kum Adama ve onun çok yakın akrabası olan birine aitti.

"Erkek," diye açıkladı Aaron, "italyan analizine göre % 99 Avrupalı. Belki başka bir oğlu vardır? Belki Kum Adam'ın kardeşi ya da belki babasıdır?"

"Bir aileden üç DNA kaynağı mı?" dedi Scarpetta şaşırarak.

"Ve başka bir suç," dedi Lucy. *

Aaron, Scarpetta'ya başka bir rapor uzattı. "Kimsenin Drew, Lydia veya başka bir vakayla ilişkilendiremediği çözülmemiş bir olayda bırakılan biyolojik bir örnek eşleşme sağlandı."

"2004'teki bir tecavüz olayı," dedi Lucy. "Görünüşe göre Lydia Webster'in evine giren ve Drew Martin'i öldüren adam, üç yıl önce bir

388

turiste tecavüz etmiş. Bu kanıttan alınan DNA profili İtalyan veritabanında bulunuyor. Biz de orayı araştırmaya karar verdik. Tabii ki eşleme yapılacak bir şüpheli yok, çünkü bilinmeyen kişilerin profillerini sisteme giremiyorlar. Başka bir deyişle elimizde isim yok. Yalnızca meni var." "Her şekilde tecavüzcülerin ve katillerin mahremiyeti korunuyor," dedi.

"Haberler çok üstün körü geçirilmiş," dedi Lucy. "Resim eğitimi için yaz programına katılan yirmi yaşında bir öğrenci. Gece geç saatte bara gitmiş Sighs Köprüsünün yakınındaki oteline yürüyerek geri dönerken saldırıya uğramış. Şimdiye kadar olay hakkında öğrendiğimiz tek şey bu. Ama olay Carabinieri tarafından araştırıldığı için arkadaşın Yüzbaşı bu konuda bir şeyler biliyor olmalı."

"Büyük olasılıkla Kum Adam'ın ilk şiddet suçu," dedi Scarpetta. "En azından sivil olarak. Tabii eğer Irak'ta görev yaptığını varsayarsak. Genellikle ilk kez suç işleyenler geride kanıt bırakır ve sonra akıllanır. Bu adam akıllı ve hareket tarzı çok gelişmiş. Kanıtlar konusunda çok dikkatli, ritüellere önem veriyor ve artık çok daha şiddet dolu. İşini bitirdikten sonra kurbanları hayatta kalmıyor. Neyse ki cerrahi yapıştırıcıda DNA bırakabileceği aklına gelmemiş. Benton bunu biliyor mu?" diye sordu.

"Evet, senin şu altın para konusunda sorun yaşadığımızı da biliyor," dedi Lucy o konuya girerek. "O para ve zincirin üzerindeki DNA Kum Adam'ın. Bu da demek oluyor ki sen ve Bull arka sokakta o silahı bulduğunuzda Kum Adam evinin arkasındaymış. Bunun Bull için ne anlama geldiğini sorabilirim. Kolye onun olabilir. Bu soruyu daha önce de sordum. Elimizde aradığımız cevabı verecek Bull'un DNA'sı yok."

"Yani Kum Adam o, öyle mi?" Scarpetta buna bir an için olsun inanmamıştı.

"Yalnızca elimizde onun DNA'sının olmadığını söylüyorum," dedi Lucy.

389

"Ya silah? Ya mermiler?" diye sordu Scarpetta.

"Oradan alınan örneklerin hiçbirinde Kum Adam'ın DNA'sı yok," dedi Lucy. "Ama bunun hiçbir anlamı da yok. Kolyede DNA'sının bulunmasıyla silahın üzerinde DNA'sım bırakması iki farklı konu. Çünkü silahı bir başkasından almış olabilir. Anlattığı hikâye yüzünden DNA'sım veya parmak izlerini bırakma konusunda dikkatli davranmış olabilir. Yani hikâyesine göre seni tehdit eden o serseri, silahı düşüren kişi olabilirmiş filan. Oysa biz o adamın senin evine yaklaştığını bile kesin olarak söy-leyemiyoruz. Elimizde yalnızca Bull'un sözü var, çünkü hiç tanık yok."

"Yani sen diyorsun ki Bull -eğer onun Kum Adam olduğunu varsayarsak ki ben buna inanmıyorum- bilerek silahını kaybetti, ama kolyesini kaybetmeyi planlamıyordu," dedi Scarpetta. "Bu iki nedenden dolayı çok mantıksız. Birincisi kolyesi neden koptu, ikincisi eğer biz bulana kadar kolyesinin koptuğunu bilmiyorsa, neden benim dikkatimi kolyeye çekti? Neden yalnızca alıp cebine atmadı? Ayrıca çok garip olan üçüncü düşüncemi de söyleyebilirim. Bull neden Shandy'nin Marino'ya verdiği gümüş kolyeye benzer altın bir kolye taksin ki?"

"Bull'un parmak izlerini de almak isterdim," dedi Aaron. "DNA'sım almak daha da güzel olurdu. Böyle birdenbire ortadan kaybolması canımı sıktı."

"Bu kadar yeter," dedi Lucy. "Şimdi onu kopyalamak üzerinde çalışıyoruz. Kim olduğunu anlamak için bir kopyasını oluşturacağız," dedi Lucy.

"Kısa bir süre önce DNA için haftalarca beklediğimizi hatırlıyorum." Scarpetta şiddet suçlusu hızla belirlenemediği için kaç insanın acımasızca öldürüldüğü o günleri acıyla hatırladı.

"Görüş mesafesi beş yüz fit ve iki bin, gittikçe de iyileşiyor," dedi Lucy, Scarpetta'ya.

"Havaalanında görüşürüz."

Marino'nun ofisi. Bowling ödülleri yıpranmış sıvalı duvarların önünde gölge oluşturunuyordu. Hava da bir boşluk hissi vardı.

Benton kapıyı kapatıp ışığı yakmadı. Karanlıkta Marino'nun masasına oturup ne söylesen söylesin Marino'yu hiçbir zaman ciddiye almadığını veya onu hiçbir şeye dahil etmediğini yeni fark ediyordu. Eğer bu konuda dürüst olsaydı, onu hep Scarpetta'nın yardımcısı olarak gördüğünü kabul ederdi. Onu hep cahil, bağınaz, modern dünyaya ait olmayan kaba polis olarak görmüştü. Bunun ve daha başka pek çok faktörün sonucu olarak onun' etrafta olması hoş değildi ve pek işlerine yaramıyordu. Benton yalnızca ona katlanmıştı. Bazı açılardan küçümsemiş, bazı açılardan çok iyi anlamıştı, ama ortada olanı fark edememişti. Marino'nun çok az kullanılmış masasında oturup Charleston'un ışıklarna bakarken, Marino'ya ve her şeye daha fazla dikkat etmiş olmayı diliyordu. Bilmesi gereken her şey ulaşabileceği bir yerdeydi ve her zaman öyle olmuştu.

Venedik'te saat sabahın dördüydü. Paulo Maroni'nin McLean'den ve sonra da Roma'dan ayrılmış olmasına şaşmamak gerekirdi.

"Pronto," diye telefona cevap verdi Maroni. ?

"Uyuyor muydun?" diye sordu Benton.

"Bunu önemseseydin aramazdın. Bu saatte aramanı gerektirecek neler oluyor? Umarım davada bir gelişme vardır?"

"Aslında iyi bir gelişme yok."

"Ne var o zaman?" Dr. Maroni'nin sesinde bir isteksizlik vardı ya da belki de Benton'm duyduğu şey teslimiyetti.

"Senin şu hastan."

"Sana onu anlattım."

"Bana bilmemi istediğin şeyi anlattın Paulo."

"Sana başka nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Dr. Maroni. "Söylediklerime ek olarak notlarımı da okudun. İyi bir arkadaş oldum ve sana bunu nasıl yaptığını sormadım, örneğin Lucy'yi suçlamadım."

3'91

"Kendini suçlayabilirsin. Hastanın dosyasına ulaşmamızı istediğini anlamadığımı mı sanıyorsun? Dosyayı bilgisayarındaki ortak paylaşımında bırakmışsın, herkesin ulaşabileceği bir şekilde. Bu da demektir ki dosyanın nerede olduğunu bilen herkes buna ulaşabilirdi. Evet Lucy'nin büyük bir çaba harcaması gerekmedi. Ama bu senin içirt bir hata değildi. Sen bundan çok daha akıllısın."

"Yani şimdi Lucy'nin benim bilgisayarımda bulunan gizli dosyalarıma izin almadan baktığını kabul ediyorsun."

"Hastanın nodarırü görmeyi istediğimizi biliyordun. Bu yüzden Roma'dan ayrılmadan önce bu ayarlamayı yaptın. Bu arada bu senin planladığından daha da önce oldu. Dr. Şelfin McLean'de yatacağını öğrendikten hemen sonra. Buna sen izin verdin. Eğer izin vermeseydin Dr. Şelf Pavillon'a kalamazdı."

"O manik bir hastaydı."

"O çok hesapçı biriydi. Peki, biliyor mu?"

"Neyi?"

"Bana yalan söyleme."

"Benim bildiğimi düşünmen çok ilginç," dedi Dr. Maroni.

"Dr. Şelfin annesiyle konuştum."

"Hâlâ çok nahoş bir kadın mı?"

"Değiştiğini sanmıyorum," dedi Benton.

"Onun gibi insanlar nadiren değişir. Bazen yaşlandıkça yorulurlar. O ise daha kötü olmuştur. Marilyn'in olacağı gibi. Hatta şu anda olduğu gibi."

"Onun da fazla değiştiğini sanmıyorum. Ama annesi kızının kişilik bozukluğunu sana bağlıyor," dedi Benton.

"Ve biz bunun olmadığını biliyoruz. Paulo'nun neden olduğu kişilik bozukluğu diye bir şey yok. Açıkça söylemem gerekirse o, bu bozukluğu kendi kendine yarattı."

392

"Bu hiç eğlenceli değil."

"Kesinlikle değil."

"O nerede?" diye sordu Benton. "Ve kimi kastettiğimi çok iyi biliyorsun."

"O eski günlerde, on altı yaş hâlâ küçük olarak kabul ediliyordu. Anlıyorusun:

"Ve sen yirmi dokuzdun."

"Yirmi iki. Gladys beni çok daha yaşlı göstererek bana hakaret ederdi.. eden ayrılmam gerektiğini eminim anlıyorsundur," dedi Dr. Maroni.

"Ayrılmak mı, kaçmak mı? Eğer Dr. Şelfe sorarsan, birkaç ay önceki eleyle gidişini kaçmak olarak ifade ediyor. Ona karşı uygunsuz davrandın ve Jya'ya kaçtın.. O nerede Paulo? Bunu kendine ve başka kimseye yapma."

"Onun bana karşı uygunsuz davrandığını söylesem bana inanır mısın?"

"Fark etmez, bu benim için önemli değil. O nerede?" diye sordu Benton.

"Buna reşit olmayan birinin ırzına geçme denir biliyorsun. Annesi munla tehdit etti. Marilyn'in bahar tatilinde tanıştığı bir adamla seks pmadığına inanmak istiyordu. Marilyn o kadar güzel ve heyecan vericiydi ki. ma bekâretini sundu, ben de aldım. Onu gerçekten sevdim, ama ondan çıktığım doğru. O zamanlar bile onun zehirli olduğunu anlamıştım. Ama mn inanmasını sağladığım gibi italya'ya geri dönmedim. Har-vard'a gidip > fakültesini bitirdim ve Marilyn benim hâlâ Amerika' da olduğumu hiç ;renemedi."

"DNA'ları bulduk Paulo."

"Bebek doğduktan sonra bile Marilyn hâlâ bilmiyordu. Ona mektup zıyordum ve Roma'dan postalatıyordum."

393

"O nerede Paulo? Oğlun nerede?"

"Marilyn'e bebeği aldirmaması için yalvardım, çünkü dini inançlarıma aykmydı. Marilyn eğer bebeği doğurursa benim büyötmek zorunda olduğumu söyledi ve ben de yüksek IQlu, o zalim çocuğu büyötmek için elimden geleni yaptım. On sekiz yaşına gelene kadar hayatının büyük bölümünü italya'da, bir kısmım da Marilyn'le geçirdi. Yirmi dokuz yaşında olan o. Belki de Gladys her zamanki oyunlarından birini oynuyordur... Neyse. O pek çok açıdan ikimize de ait değil ve ikimizden de nefret ediyor. Marilyn'den benden daha çok nefret ediyor. Ama ben onu son gördüğümde kendi güvenliğim için endişelendim. Hatta hayatım için. Antika bir heykelle bana saldıracağını düşündüm, ama onu rahatlatmayı başardım."

"Bu ne zaman oldu?"

"Ben buraya döndükten hemen sonra. O Roma'daydı." "Ve Drew Martin öldüröldüğünde de Roma'daydı. Bir ara Charles-ton'a döndü. Kısa bir süre önce Hilton Head'de olduğunu biliyoruz."

"Ne diyebilirim ki Benton? Cevabı biliyorsun. Fotoğraftaki küvet Navona Meydanındaki dairemdeki küvet, ama sen benim Navona'da yaşadığımı biliniyordun. Eğer buseydin, Drew'un cesedinin bulunduğu inşaat alanına o kadar yakın olan dairem hakkında sorular sorardın.

Burada siyah bir Lancia kullanmamın nasıl bir tesadüf olduğunu merak ederdin. Herhalde kızı benim dairemde öldürdü, arabayla fazla uzak olmayan o inşaat alanına götürdü. Belki bir blok vardır arada. Aslında öyle yaptığını eminim. Bu yüzden belki de o antika heykel ayağıyla başıma vurmuş olsa benim için çok daha iyi olurdu. Yaptığı şey kabul edilemeyecek kadar kötü. Ama ne de olsa Marilyn'in oğlu." "O, senin de oğlu."

"O üniversiteye gitmek istemeyen, sizin faşist savaşınızda fotoğrafçı olmak için Amerikan Hava Kuvvetlerine katılarak aptallığını sürdüren

394

bir Amerikan vatandaşı. Savaşta ayağı yaralandı. Ben acısını dindirmek için arkadaşını kafasından vurduktan sonra bunu kendi kendine yapağına inanıyorum. Savaşa gitmeden önce de dengesiz olsa da geri geldiğinde bilişsel ve psikolojik açıdan tanınmayacak durumdaydı. Kabul ediyorum. Ben hiçbir zaman iyi bir baba olmadım. Ona aletler, piller, tıbbi gereçler gönderiyordum, ama olaydan sonra onu görmeye gitmedim. Umurumda değildi. Kabul ediyorum."

"O nerede?"

"Hava kuvvetlerine katıldıktan sonra onunla bir daha görüşmedim. Bunu kabul ediyorum. O hiçbir işe yaramazdı. Marilyn, onu aldırmağa isterken ben buna engel olmak için birçok fedakârlıkta bulundum ama o, işe yaramazın biri oldu. Şu kaderin cilvesine bak. Ben, kilise kürtağın cinayet olduğunu söylediği için onun hayatını kurtardım, ama onun yaptıklarına bak, insanları öldürüyor. Savaşta insanları öldürdü, çünkü onun işiydi ve şimdi de delirdiği için insanları öldürüyor."

"Ya onun çocuğu."

"Marilyn'in alışkanlıkları. Marilyn bir alışkanlık geliştirdikten sonra bir bozmaya çalış bakalım, benim ondan bebeği aldırmağasını istediğim gibi o da bebeğin annesinden bebeği doğurmasını istemiş. Herhalde bu bir hataydı. Oğlumuz baba olmak için uygun biri değildi. Oğlunu çok sevse bile."

"Küçük çocuk öldü," dedi Benton. "Aç bırakılmış ve ölesiye dövülmüş. Sonra da kurtlar ve yengeçler tarafından yenmesi için bataklığa atılmış."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm. O çocuğu hiç görmedim."

"Çok merhamedisin Paulo. Oğlun nerede?"

"Bilmiyorum."

"Bunun ne kadar ciddi olduğunu anlayabiliyorsundur. Hapse girmek ister misin?"

395

"Buraya son geldiğimde onunla dışarı çıktım. Sokağa geldiğimizde, benim için yeterince güvenli olduğunu düşündüğüm bir yerde onu bir daha asla görmek istemediğimi söyledim. Drew'un cesedinin bulunduğu inşaat alanında turisder vardı. Çiçekler ve doldurulmuş hayvanlar bırakıyorlardı. Ona gitmesini ve asla geri gelmemesini söylerken bütün bunları seyretiltim. Eğer isteğimi yerine getirmezse polise gidecektim. Sonra dairemi temizlettim. Arabadan kurtuldum ve olayda yardım edebilmek için Otto'yu aradım, çünkü polisin neler bildiğini öğrenmek benim için önemliydi."

"Oğlunun nerede olduğunu bilmediğine inanmıyorum," dedi Benton. "Nerede kaldığını, yaşadığını ya da şu anda nerede gizlendiğini bilmediğine inanmıyorum. Karma gitmek istemiyorum. Herhalde hiçbir fikri yoktur."

"Lütfen karımı bu işin dışında bırak. O hiçbir şey bilmiyor."

"Belki, şunu biliyorsundur," dedi Benton. "Ölen torununun annesi hâlâ oğlunla birlikte mi?"

"Onların ilişkisi de benim Marilyn'le olan ilişkim gibi. Bazen birisiyle birlikte olmanın bedelini ömür boyu öderiz. Bu kadınlar bir amaç için hamile kalırlar biliyorsun, seni ellerinde tutmak için. Bu çok garip bir şey. Bunu yaparlar, sonra da çocuğu istemezler, çünkü aslında istedikleri sensindir."

"Ben bunu sormuyorum."

"Onunla hiç tanışmadım. Marilyn, adının Shandy ve tam anlamıyla bir fahişe olduğunu söyledi. Çok aptalmış."

"Oğlun hâlâ onunla birlikte mi? Benim sorduğum bu."

"Ortak çocukları vardı. Hepsi bu. Yine aynı hikâyeye. Babanın günahı. Olaylar kendini tekrarlıyor. Şimdi samimiyetle söylüyorum, oğlum keşke hiç doğmasaydı."

"Öyle görünüyor ki Marilyn, Shandy'yi tanıyor. Bu da beni Marino'ya bağlıyor."

396

"Onu ya da bu olayla ne ilgisi olduğunu bilmiyorum?"

Benton anlattı. Marino'nun Scarpetta'ya yaptığı şey hariç her şeyi Dr. Maroni'ye anlattı.

"Yani bunu senin için analiz etmemi mi istiyorsun?" diye sordu Dr. Maroni. "Marilyn'i tanıyama ve senin söylediklerine dayanarak Marino'nun Marilyn'e e-posta göndermekle çok büyük bir hata yaptığını söyleyebilirim. Görüyorsun ya Marilyn'in McLean'de olmasıyla hiçbir ilgisi bulunmayan pek çok olasılığa karşı onun gözünü açmış oldu. Şimdi Marilyn gerçekten nefret ettiği tek bir kişiye saldırabilir. Kay'e elbette. Onun sevdiği insanlara işkence yapmaktan daha iyi bir intikam olabilir mi?"

"Marino'nun, Shandy'yle tanışmasının nedeni o muydu?"

"Öyle tahmin ediyorum. Ama Shandy'nin, Marino'yla bu kadar ilgilenmesinin tek nedeni o değil. Çocuğu vardı. Marilyn bunu bilmiyor. Ya da o zamanlar bilmiyordu. Bilse bana söylerdi. Bir insanın böyle bir şey yapması Marilyn'in pek hoşuna gitmez."

"O da senin kadar merhametli biri," dedi Benton. "Bu arada Marilyn burada."

"Yani NewYork'tami?"

"Charleston'da. Ondan sana anlatmayacağım isimsiz bir e-posta aldım, izini sürünce Charleston Plase Otelinde olduğunu öğrendim. Bil bakalım orada başka kim kalıyor."

"Ona söyleyeceklerin konusunda dikkatli olman için seni uyarıyorum. Marilyn Will'i bilmiyor."

"Will mi?"

"Will Rambo. Marilyn ünlü olmaya başladığında Will adını Will Şelften Will Rambo'ya çevirdi. Güzel bir isveçli adı olan Rambo'yu seçti. Ama Rambo'yla hiç ilgisi yoktur ki, en azından sorunlarının bir kısmı bu. Will iyi görünümlü, ama ufak tefektir."

397

"Dr. Şelf, Kum Adam'dan e-posta aldığında, kendi çocuğu olduğunu bilmiyor muydu?" diye sordu Benton. Kum Adam'dan çocuk diye söz etmek ona garip geliyordu.

"Bilmiyordu. Bilinçli olarak farkında değildi. Benim bildiğim kadarıyla hâlâ bilmiyor. En azından bilinçli olarak. Ama zihninin derinliklerinde neler bildiğini kim bilebilir ki? McLean'e kabul edildikten sonra bana e-postayı ve Drew Martin'in fotoğrafını gösterdiğinde..."

"Sana gösterdi mi?"

"Elbette."

Benton telefonun içinden çıkıp onun boğazını sıkmak istiyordu. Dr. Maroni hapse gitmeliydi. Aslında cehenneme kadar yolu vardı.

"Geriye dönüp baktığımda her şey trajik şekilde açık. Tabii ki en başından beri şüphelerim vardı, ama Marilyn'e hiç bahsetmedim. Yani en başta hastasını göndermek için beni aramasından bahsediyorum. Will, onun bunu yapacağını çok iyi biliyordu. Onu tuzağa düşürdü. Tabii ki Ma-rilyn'in e-posta adresi onda vardı. Marilyn görmeye zamanının olmadığı insanlara e-posta gönderme konusunda çok cömerttir, will, ona bu garip e-postaları göndermeye başladı. Bunların onu esir edeceğini biliyordu, çünkü Will, Marilyn'i çok iyi anlayacak kadar hastaydı. Eminim Marilyn, onu bana gönderdiğinde çok eğlenmiştir. Sonra randevu almak için ofisini aradığımda tabii ki klinik bir görüşme yapmadık, bir akşam yemeği yedik. Onun akıl sağlığından endişe ediyordum, ama birini öldürebileceği hiç aklıma gelmemişti. Bali'deki öldürülen turisti duyduğumda inkâr halindeydim."

"Venedik'te de bir kadına tecavüz etti. Başka bir turiste."

"Buna şaşırmadım. Bir tahmin edeyim. Savaş başladıktan sonraydı. Ne zaman savaşa gönderildi, daha kötü oldu."

"O halde hasta notların gerçekte onunla yaptığın randevulardan birine ait değildi. Tabii ki o senin oğlundu ve hiçbir zaman hastan olmadı."

398

"Notları ben uydurdum. Bunu tahmin edeceğini biliyordum."

"Neden?"

"Onu bulman için, çünkü ben, onu sana teslim edemezdim. Cevap verebileceğim sorular sormanı istiyordum. Şimdi bu cevapları verdim."

"Eğer onu hızla bulmazsak tekrar öldürecektir Paulo. Bildiğin başka bir şey daha olmalı."

"Sende fotoğrafı var mı?"

"Yeni bir fotoğrafı yok."

"Elindekini e-postayla gönder."

"Hava kuvvetlerinde ihtiyacınız olan her şeyi bulabilirsiniz. Belki parmak izleri ve DNA'sı da vardır. Fotoğrafı kesinlikle vardır. Bu tür şeyleri onlardan alsanız daha iyi olur."

"Ben bütün bu halkalardan geçene kadar çok geç olacak," dedi Ben-ton.

"Bu arada ben geri dönmeyeceğim," dedi Dr. Maroni. "Beni geri dönmeye zorlamayacağına ve rahat bırakacağına eminim, çünkü ben sana saygı gösterdim. Şimdi sen de bana göstereceksin. Hem zaten bütün çaban boşa gider Benton," dedi. "Burada bir sürü arkadaşım var." /

399 Yirmi ikinci Bölüm

Lucy yola çıkmadan önceki kontrol listesini taradı.

iniş ışıkları, Nr düğmesi, OEI limiti, yakıt vanaları. Uçuş göstergelerini kontrol etti, yükselti ölçeri ayarladı, aküyü açtı. Scarpetta FBO'dan çıkıp asfaltta yürürken motoru çalıştırdı.

Scarpetta helikopterin arka kapısını açıp olay yeri çantasını ve kamera ekipmanını yere koydu, sol taraftaki ön kapıyı açtı. Kızağın üstüne çıkıp içeri girdi.

Bir numaralı motor rölanti de çalışmaya başladı. Lucy iki numaralı motoru ateşledi. Uğuldayan türbünler ve pervanenin sesi şiddetlenirken Scarpetta emniyet kemerini taktı. Hat görevlisi rampada hızla yürürken manevra şeritlerini sallıyordu. Scarpetta kulaklığını taktı.

"Oh Tanrı aşkına," dedi Lucy mikrofona. Sanki hat görevlisi onu duyabilirmiş gibi.

"Yardıma ihtiyacımız yok. Uzun bir süre orada dikiliyor olacak." Lucy kapıyı açıp adama çekilmesini işaret etti. "Biz uçak değiliz." Adamın duymadığı başka şeyler de söyledi.

"Yardıma ihtiyacım yok, yoluna git."

"Çok gerginsin." Scarpetta'nın sesi Lucy'nin kulaklığından geliyordu. "Araştıran diğer insanlardan başka haber var mı?"

400

"Hiçbir şey yok. Hilton Head bölgesinde henüz bir helikopter yok. Orası hâlâ çok sisli. Yerdeki araştırmalardan da bir haber çıkmadı." Lucy tepedeki güç düğmesini döndürdü. "Soğuması için sekiz dakika gerekiyor, sonra gidiyoruz. Hey!" Hat görevlisinin de kulaklığı varmış gibi, onu duyabiliyormuş gibi konuşuyordu. "Git şuradan. Çok meşgulüz. Yeni biri olmalı bu."

Hat görevlisi, turuncu şeritleri iki yanında öylece dikiliyor, kimseyi hiçbir yöne yönlendirmiyordu. Kule Lucy'ye hitaben, "Rüzgâr yönünde ağır C-17 var..." dedi.

Askeri kargo jeti büyük parlak ışıklarla doluydu ve hareket etmiyor, havada asılı duruyor gibiydi. Lucy telsizle' gördüğünü bildirdi. "Ağır C-17 yedi" ve "ağır kanat ucu" önemli bir faktör değildi, çünkü Lucy şehir merkezine, Cooper Nehri Köprüsüne doğru gitmek istiyordu. Lucy istediği yere gidebilir, isterse sekiz rakamı bile çizebilirdi. Suyun hemen üstünde gidebilir veya isterse karaya oturabilirdi. Çünkü o bir uçak değildi. Bunu telsizde böyle söylemiyordu, ama kastettiği oydu.

"Turkington'u aradım," dedi Scarpetta'ya. "Ona bilgi verdim. Benton, beni aradı. Sanırım onunla konuşmuşsun, sana da bilgi vermiş. Her an burada olabilir. Aslında olsa iyi olur. Sonsuza dek burada oturmayacağım. Serserinin kim olduğunu biliyoruz."

"Yalnızca nerede olduğunu bilmiyoruz," dedi Scarpetta. "Sanıyorum Marino'nun nerede olduğu konusunda hâlâ hiçbir fikrimiz yok."

"Benim fikrimi istersen Kum Adam'ı arıyor olmalıyız. Bir cesedi değil."

"Bir saat içinde herkes onu arayacak. Benton, polise ve orduya haber verdi. Birisinin cesedi araması gerekiyor. Bu benim işim ve onu ben

401

yapacağım. Kargo ağını getirdin mi? Marino'dan bir haber aldık mı? Herhangi bir şey?"

"Kargo ağını aldım."

"Her zamanki takımlar bagajda mı?"

Benton hat görevlisine doğru yürüyordu. Ona bahşış verince Lucy güldü.

"Herhalde sana ne zaman Marino'yu sorsam duymazdan geleceksin," dedi Scarpetta, Benton yaklaşırken.

"Belki de evleneceğin kişiye karşı dürüst olmalısın." Lucy, Benton'a bakıyordu.

"Öyle olmadığımı düşünmem için ne gibi bir sebep olabilir?"

"Senin ne yaptığını ben bilemem."

"Benton'la konuştuk," dedi Scarpetta, ona bakarak. "Haklısın, ona karşı dürüst olmalıyım ve oldum da."

Benton kapıyı açıp içeri girdi.

"Güzel. Çünkü birisine ne kadar güvenirsen, yalan söylemek o kadar büyük suç haline gelir, ihmal de buna dahildir," dedi Lucy.

Benton kulaklığını takarken çıkan sesler kulaklarını doldurdu.

"Bunun üstesinden gelmem gerekiyor," dedi Lucy.

"Üstesinden gelmesi gereken benim," dedi Scarpetta. "Ve şu anda bu konuda konuşmamalıyız."

"Şu anda konuşamayacağımız şey nedir?" dedi Benton'ın sesi.

"Kay Teyzem bir kâhin," dedi Lucy. "Cesedin nerede olduğunu bildiğine inanıyor. Sırf lazım olur, diye takımları ve kimyasalları hazır tutuyorum. Askı kullanmamız gerekirse diye ceset

torbamız da var. Bu kadar duyarsız olduğum için üzgünüm, ama çürümekte olan bir ceset arkada gelemes."

402

"Kâhin değilim yalnızca barut kalıntısından söz ediyorum," dedi Scarpetta. "Ve katil, Lydia'nın bulunmasını istiyor."

"O halde durumu senin için kolaylaştırmalıydı," dedi Lucy daha fazla gaz vererek.

"Barut kalıntısına ne olmuş?" diye sordu Benton.

"Bir fikrim var. Buradaki hangi kumda barut kalıntısı olabileceğini sorabilirsin."

"Tanrım," dedi Lucy. "Bu adam havaya uçacak. Şuna bak. Elindeki o konilerle bir zombi gibi dikiliyor. Ona para verdiğine sevindim Benton, zavallı adam elinden geleni yapıyor."

"Bahşış. Ama yüz dolar değil," dedi Scarpetta, Lucy telsiz için beklerken.

Hava trafiği çok yoğundu, çünkü uçuşlar bütün gün gecikmişti. Şimdi de kule bunlarla baş edemiyordu.

"Ben UVA'ya gittiğimde sen ne yapıyordun sanki?" diye sordu Lucy Scarpetta'ya. "Bana ara sıra yüz dolar gönderiyordun. Hem de hiçbir neden yokken. Çekin altına hep böyle yazardın."

"Çok fazla değildi." Scarpetta'nın sesi kulaklıktan doğruca Lucy'nin kafasına gidiyordu.

"Kitaplar. Yiyecekler. Giysiler. Bilgisayar malzemesi." Sesle çalışan mikrofonlarda insanlar kısa kısa konuşmak zorundaydı.

< "Eh," dedi Scarpetta'nın sesi. "Sen çok nazıktın. Ed gibi birisi için bu büyük para."

"Belki ona rüşvet veriyordum." Lucy, FLIR göstergesine bakmak için Scarpetta'ya doğru eğildi. "Hazır ve bekliyor," dedi. "Siz, bize izin verir vermez buradan gideceğiz," dedi sanki kule onu duyabilirmiş gibi. "Biz bir

403

helikopteriz Tanrı aşkına! Piste ihtiyacımız yok ve vektör de gerekmiyor. Bunlar beni delirtiyorlar."

"Belki de uçamayacak kadar sinirlisin." Bu Benton'ın sesiydi.

Lucy kuleyle tekrar bağlantı kurdu. Sonunda güneydoğuya doğru hareket etmeleri için izin çıktı.

Hat görevlisi onları park ettirecekmiş gibi hareket ediyordu. "Belki de trafik polisi olmalı bu adam," dedi Lucy üç tonluk kuşu havaya kaldırırken. Biraz Ashley Nehrini takip ettikten sonra doğuya dönüp Folly Sahiline doğru kıyı şeridini izleyecegiz." İki taksi yolunun kesiştiği yerde havada asılı durdu. "FLIR'i başlatıyorum."

Bekleme konumundan açık konumuna getirdi. Gösterge koyu griye döndü. Üzerinde parlak beyaz noktalar serpilmişti. C-17 gürültülü bir şekilde iniyor, motorlarından uzun dumanlar halinde beyaz ateş püskürüyordu. FBO'nun aydınlık penceresi. Pistteki ışıklar. Bütün bunlar kızılötesi ışıktaki gerçeküstü gibi görünüyordu. Alçak ve yavaş gidersek yolda her şeyi inceleyebiliriz. Koordinat düzlemine göre çalışalım mı?" dedi Lucy.

Scarpetta, sistem kontrol birimini kutusundan çıkarıp kapalı tuttuğu FLIR'i arama ışığıyla çalıştırdı. Gri görüntüler ve bembeyaz olanlar video ekranında sol dizinin yakınında belirdi. Limanın yakınından geçtiler, farklı renkteki konteynerler inşaat blokları gibi istif edilmişti. Vinçler dua eden canavarlar gibi geceye doğru yükseliyordu. Helikopter yavaşça şehir ışıklarının üstünde yüzercesine uçmaya başladı. İlerideki rıhtım karanlıktı. Yıldızlar yoktu. Ay yoğun bulutlar ardında yoğun kömür karaltısı gibi duruyordu.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordu Benton. Scarpetta FLIR'in düzeltme düğmesini kurcalayıp görüntüleri ekrana soktu, çıkardı. Lucy hız kesip seksen mile indi, yüksekliği beş yüz fitte tuttu.

404

"İvo Jima'dan gelen kumun mikroskopik analizini yapsan ne bulursun bir tahmin et," dedi Scarpetta. "Kumun onca yıldır korunduğunu varsayarsan."

"Dalgalardan uzaktaki kum mu?" dedi Lucy. "Örneğin kum tepelerinden alman?"

"İvo Jima mı?" dedi Benton ironik bir şekilde. "Japonya'ya mı gidiyoruz?" Scarpetta'nın kapısının olduğu tarafta Battery malikâneleri görünüyordu. Kızılötesi ışıktaki ışıklar parlak beyaz lekeler gibi görünüyordu. Scarpetta, Henry Hollings'i ve Rose'u düşündü. James Adası kıyılarına yaklaşırken evlerin ışıkları birbirinden uzaklaşmaya başladı.

"İç Savaş'tan bu yana dokunulmadan kalan bir kumsal ortamı. Böyle bir yerde eğer kum korunmuşsa barut kalıntısı bulabilirsiniz. Bence burası," dedi Scarpetta, Lucy'ye. "Neredeyse tam altımızda."

Lucy yavaşlayarak havada asılı kaldı. Morris Adası'nın kuzey ucuna doğru üç yüz fite kadar alçaldı. Burada kimse yaşamıyordu ve yalnızca helikopter veya sular çok alçak değilse Folly Sahilinden tekneyle gelmek mümkündü. İç Savaş sırasında ağır çarpışmaların yaşandığı sekiz yüz hektarlık ıssız koruma bölgesine baktı.

"Yüz kırk yıl önce olduğundan farklı görünmüyordur herhalde," dedi Scarpetta, Lucy yüz fit daha inerken. "Afrika kökenli Amerikalılardan oluşan elli dördüncü Massachusetts alayının katledildiği yer," dedi Ben-ton'ın sesi. "Yaptıkları şu filmin adı neydi?"

"Yan tarafa bak," dedi Lucy, Benton'a. "Bir şey görüyor musun orada? Sonra arama ışığıyla etrafı tarayacağız."

"Filmin adı Glory'ydi," dedi Scarpetta. "Henüz arama ışığım kullanma," diye ekledi. "Kızılötesiyle karışacaktır."

Video ekranında gri zeminde suyu oluşturan dalgalı alanlar görünüyordu. Su erimiş kurşun gibi parlıyor, kıyıya doğru akıp beyaz dalgalar halinde kuma çarpıyordu.

405

"Karanlık kum tepeleri ve bizi her yere takip eden şu fener evi dışında hiçbir şey görmüyorum," dedi Scarpetta.

"Bizim gibi insanların çarpmaması için şu fener ışığını tamir etseler iyi olurdu," dedi Lucy. "Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum," dedi Benton'ın sesi.

"Koordinat düzleminde çalışmaya başlayacağım. Atmış mil, iki yüz fit, aşağıda olan her şeyi inceleyeceğiz," dedi Lucy.

Koordinat düzlemini uzun süre takip etmeleri gerekmedi.

"Şurada asılı durabilir misin?" Scarpetta, Lucy'nin de gördüğü bir yeri işaret ediyordu. "Az önce geçtiğimiz şu yer, sahildeki şu alan, hayır hayır. Şu tarafa doğru geriye git. Isıda belirgin bir değişim var."

Lucy helikopterin burnunu doğrulttu. Kapısının dışındaki fener evi kızılötesi ışıktaki küt ve çizgili görünüyordu. Etrafı limanın uzak köşelerinde yükselip alçalan kurşun rengi suyla çevriliydi, ilerisinde bir yolcu gemisi beyaz pencereleri ve bacasından çıkan uzun dumanla hayalet gemiye benziyordu.

"İşte. Kum tepesinin yirmi üç derece solu," dedi Scarpetta. "Galiba bir şey görüyorum." "Ben de görüyorum," dedi Lucy.

Görüntü bulanık, benekli griliğin ortasında bembeyazdı. Lucy aşağıya bakıp pozisyonunu düzeltmeye çalıştı. Bir daire çizip biraz daha alçaldı. Scarpetta merceği odaklayınca titrek şekil bir beden halini aldı. Cam gibi parlayan bir su birikintisinin kenarında çok garip bir parlaklıkta - bir yıldız kadar parlaktı- duruyordu.

Lucy, FLIR'i kapatıp on milyon mum ışığı gücündeki arama ışığını açtı. İlerlerken deniz çayırılan yere yapışıp kumlar dönmeye başladı.

406

Yavaşlayan pervanelerin rüzgârında siyah bir kravat uçuşuyordu.

Scarpetta penceresinden bakarken biraz uzakta kumun içinde bir yüz parladı. Kadın ya da erkek olduğu anlaşılamayan şişkin gövdeli, beyaz dişler sırtıyordu. Kravat ve de tabm elbise olmasa Scarpettanın bunun bir erkek olduğunu anlaması mümkün değildi.

"Bu da ne böyle?" dedi Benton'ın sesi.

"Bu Lydia değil," dedi Lucy düğmeleri kapatarak. "Sizi bilmem ama ben silahımı alıyorum. Burada bir gariplik var." Motoru kapattı. Kapıları açıp dışarı çıktılar. Ayaklarının altındaki kum yumuşaktı. Rüzgâr ters yöne doğru esinceye kadar koku dayanılmazdı. Fenerleri açık, tabancaları hazır. Helikopter karanlık sahilde bir peygamberböceği gibi duruyordu. Duydukları tek ses dalgalann sesiydi. Scarpetta fener ışığını etrafta do-laştırıp kum tepesine giden geniş sürtünme izlerinde durdu.

"Birisinin kayığı varmış," dedi Lucy. Kum tepelerine doğru yürüdü. "Altı düz bir kayık."

Kum tepelerinin etrafında deniz çayır ve diğer bitkiler vardı. Dalgalann dokunmadığı bu ortam göz alabildiğine uzanıyordu. Scarpetta burada yapılan savaşları düşünüp, güneyinkinden daha farklı olmayan bir dava için kaybedilen hayatları hayal etti. Köleliğin kötülüğü.

Temizlenen zenci Yanki askerler. Yüksek çayırlann arasında ohlarm iniltilerini, fısıltılarını duyabildiğini hayal ediyordu. Lucy ve Benton'a çok fazla uzaklaşmamalarını söyledi. Fener ışıklarının karanlık bölgeyi uzun parlak kılıçlar gibi kesmesini izledi.

"Bu taraftan," dedi Lucy iki kum tepesinin arasındaki karanlıktan. "Sevgili Tanrım. Kay Teyze yüz maskelerini çıkarabilir misin?"

Scarpetta bagaj bölümünü açıp büyük olay yeri çantasını çıkardı. Kuma koyup yüz maskelerini aramaya başladı. Lucy istediğine göre durum gerçekten kötü olmalıydı.

407

"İkisini birden buradan götüremeyiz," dedi Benton'm rüzgârla gelen sesi.

"Neyle karşı karşıyayız biz?" dedi Lucy'nin sesi. "Şunu duydunuz mu?"

"Bir şey kanat çırpıyor gibiydi. Kum tepelerinin uzağında bir şey."

Scarpetta, onların ışıklarına doğru yürürken koku dayanılmaz oldu. Hava sanki bu kokuyla yoğunlaşmıştı. Gözleri yanarak maskeleri uzattı, kendisi de nefes alamadığı için bir tane takıp Lucy ve Benton'a katıldı. Kadın çıplaktı ve günlerce orada kaldığı için şişmişti. Kurtlar her yerini istila etmişti. Yüzü yenmiş, dudakları ve gözleri gitmişti. Dişleri ortadaydı. Scarpetta'mn ışığında eskiden bir kaplamanın olduğu yerdeki diş kalıntısı parlıyordu. Kafa derisi kafatasından kaymıştı. Uzun saçları kuma serilmişti.

Lucy deniz çayırlannın arasından geçip Scarpetta'nın da duyduğu kanat sesine doğru suda yürüdü. Scarpetta ne yapacağından emin değildi. Barut kalıntısını, kumları ve bu yeri düşünüyor, bütün bunların Kum Adam için ne anlama geldiğini merak ediyordu. Adam kendi savaş alanı-nı yaratmıştı. Kum Adam'ın hakkında hiçbir şey bilmediği baryum, antimon ve kurşun yüzünden Scarpetta burayı bulamasa da daha kaç ölüyle kirlenecekti burası. Kum Adam'ı hissedebiliyordu. Hastalıklı ruhu havada asılı gibiydi.

"Bir çadır," diye seslendi Lucy. Yanına gittiler. Lucy başka bir kum tepesinin arkasındaydı. Kum tepeleri karanlık dalgalar halinde onlardan uzaklaşıyor, bitki örtüsü ve çayırlarla karışıyordu. Birisi oraya çadırdan bir ev yapmıştı. Alüminyum direkler ve muşamba kullanmıştı. Kanattaki açıklıktan içerisi harap bir kulübeye benziyordu.

408

Yatak, battaniye ile güzelce örtülmüştü ve bir fener vardı. Lucy ayağıyla buzluğu açtı. içinde birkaç santim su vardı. Parmaklarını içine sokup suyun ılık olduğunu bildirdi.

"Helikopterin arkasında bir sedye var," dedi Lucy. "Bu işi nasıl yapmak istiyorsun Kay Teyze?"

"Her şeyin fotoğrafını çekmemiz, ölçü almamız gerekiyor. Polisi hemen buraya getirin." Yapacak çok iş vardı. "Bir kerede iki kişiyi asarak götürebilir miyiz?"

"Tek sedyeyle olmaz."

"Buradaki her şeye bakmak istiyorum," dedi Benton.

"O zaman, cesetleri ceset torbalarına koyalım. Onları birer birer götürmek zorundasın," dedi Scarpetta. "Onları nereye bırakmak istiyorsun Lucy? Gizli bir yere olmalı. Bizim becerikli hat görevlisinin sivrisineklere yol verdiği FDO'ya olmaz. Holligns'i ara, seninle buluşsun."

Sonra sessiz kaldılar. Eğreti çadırın sesini, çayırlann hışırtısını, dal-galann yumuşak, ıslak şapırtısını dinlediler. Fener evi, satranç oyunundaki devasa karanlık piyon gibi duruyordu. Kum Adam oralarda bir yerdeydi ve her şey gerçeküstü gibiydi. O şanssız bir askerde, ama Scarpetta ona hiç acıımıyordu.

"Şu işi bitirelim," dedi, cep telefonunu çıkararak..

Tabii ki sinyal alamıyordu.

"Havada denemen gerekecek," dedi Lucy'ye. "Belki Rose'u arayabilirsin."

"Rose'u mu?"

"Yalnızca dene sen."

"Niçin?"

409

"Rose'un, Holligns'i nerede bulacağını bildiğini düşünüyorum o kadar." Geçici sedyeyi ve ceset torbalarını, naylon çarşafları, biyolojik tehlikeye karşı kullandıkları takımlarını çıkardılar, işe Lydia'nın cesediyle başladılar. Gevşekti, çünkü ölüm sonrası katılığı gelip geçmişti. Böcekler ve minik yaratıklar onu ele geçirmişti. Yumuşak ve yaralı olan her şeyi yemişlerdi. Yüzü

şışmıştı. Cesedi bakteri gazı yüzünden şişmişti. Derisi kan damarlarının kabartılan yüzünden yeşilimsi siyaha dönmüştü. Sol kalçası ve baldırının arka kısmı kabaca kesilmiş, çıkarılmıştı. Ama başka belirgin bir yarası ya da kesilme işareti yoktu. Onu neyin öldürdüğü çok açık değildi. Kadını kaldırmı çarşafın ortasına koydular. Sonra da ceset torbasına yerleştirdiler. Scarpetta fermuvan çekti.

Ardından dikkatlerini dişlerinde şeffaf plastik kaplama, bileğinde lastik bant olan adama çevirdiler. Takım elbisesi ve kravatı siyahtı. Beyaz gömleği kusmuk ve kanla lekelenmişti. Çeketin ön kısmındaki ve arkasındaki dar yarıklar defalarca bıçaklandığını gösteriyordu. Böcekler yaralannı sarmış, giysilerin altında hareket eden bir kitle haline gelmişti. Pantolonunun cebinde Lucious Meddick'e ait olan bir cüzdan vardı. Katil kredi kartlarıyla ya da parasıyla ilgilenmemişti. Birkaç fotoğraf ve nottan sonra Scarpetta ve Benton kadının cesedini -Lydia Webster'in cesedini-sedyeye koydu. Lucy helikopterin arkasından elli fitlik bir ip ve ağ aldı. Scarpetta'ya silahı verdi.

"Senin buna benden daha çok ihtiyacın olacak," dedi.

Helikoptere binip motoru çalıştırdı. Pervaneler havayı dövmeye başladı. Işıkları yanıp sönerken helikopter yavaşça havalanıp burnunu döndürdü. Çok yavaş bir şekilde hareket ederek halat gerilene dek yükseldi. Ağ, hastalıklı yüküyle birlikte kumun üstünde asılı kaldı. Lucy

410

uzaklaşırken yükü yavaşça bir sarkaç gibi iki yana sallanıyordu. Scarpetta ve Benton çadıra geri döndü. Gün ışığı olsaydı, sinekler sinir bozucu şekilde uğuldayan bir fırtına gibi ortalıkta dolaşır, hava çürümeyle yoğun ve gürültülü bir hal alırdı.

"Her zaman olmasa da burada uyuyormuş," dedi Benton.

Yastığa ayağıyla dokundu. Altında battaniye, onun altında yatak, buzdolabı poşetinde bir kutu kibrit vardı. Kuru kalması için kibritleri buzdolabı poşetinde saklıyordu, ama kâğıt kapaklı kitaplar onun için bir anlam ifade etmiyordu. Kitaplar ıslanmış, sayfaları birbirine yapışmıştı. Bunlar insanın bir şey okumak istediğinde marketlerden aldığı ve ne olduğunu umursamadığı türden aile efsaneleri ve aşk romanlarıydı. Bu küçük eğreti çadının altında ateş yaktığı bir çukur vardı. Birkaç bira kutusu buldular. Scarpetta ve Benton hiçbir şeye dokunmuyordu. Helikopterin indiği sahile geri döndüler. Helikopterin kızakları kumda derin izler bırakmıştı. Gökyüzünde daha fazla yıldız vardı. Koku hâlâ havayı lekeliyordu, ama artık o kadar kötü değildi.

"Başta o olduğunu sandın. Bunu yüzünden anladım," dedi Benton.

"İyi olduğunu ve aptalca bir şey yapmadığını umuyorum," dedi Scarpetta. "Dr. Şelfin hatası olan bir şey daha. Hepimizin sahip olduğu her şeyi mahvetti. Bizi birbirimizden ayırdı. Nasıl öğrendiğini bana hiç söylemedin." Öfkeleniyordu. Eski öfkesi ve yeni öfkesi birbirine karışıyordu.

"Bu onun en sevdiği şey. İnsanları birbirinden uzaklaştırmak."

Suyun yanında bekliyorlardı. Lucious Meddick'in cesedi güvenli bir şekilde kargo ağına yerleştirildi, birlikte havalanıp Charleston polisine götürdüler. Polis ışıkları rampada yanıp sönüyordu. Henry Hollings ve Yüzbaşı Poma camsız minibüsün yanında dikiliyordu.

411

Biraz sonra uzaklarda göz kırpan ışıklarla Lucy geldi. Helikopter inerken uçan kumlardan uzaklaştılar. Lucious Meddick'in cesedi güvenli bir şekilde kargo ağına yerleştirildi, birlikte havalanıp Charleston polisine götürdüler. Polis ışıkları rampada yanıp sönüyordu. Henry Hollings ve Yüzbaşı Poma camsız minibüsün yanında dikiliyordu.

Scarpetta, onlara doğru yürüdü. Ayakları öfkeyle hareket ediyordu. Çok yönlü konuşmayı dinlemedi bile. Lucious'un cenaze arabası Hollings Cenaze Evinin arkasında park etmiş bir şekilde ve anahtarları kontakta bulunmuştu. Katil bırakıyorsa araba oraya nasıl gitmişti? Belki de Shandy getirmişti. Bonnie ve Clyde. Yüzbaşı Poma, onlara böyle diyordu. Sonra Bull konusunu ortaya getirdi. Neredeydi ve başka ne biliyor olabilirdi? Bull'un annesi onun evde olmadığını, günlerdir uzakta olduğunu söylemişti. Marino'dan iz yoktu. Şimdi polis, onu da arıyordu. Hollings cesetlerin doğruca morga gideceğini söylemişti. Scarpettanın morguna değil. MUSC morguna. İki adli patolog bütün geceyi Gianni Lupano üzerinde çalışarak geçirdikten sonra onları bekliyordu.

"Eğer istersen seni kullanabiliriz tabii ki," dedi Hollings, Scarpetta'ya. "Onları sen buldun, bu senin hakkın. Eğer senin için bir sakıncası yoksa."

"Polisin Morris Adası'na gidip olay yerini emniyete alması gerek," dedi Scarpetta.

"Zodyak'lar yola çıktı. Sana morgun adresini versem iyi olur."

"Oraya daha önce gittim. Güvenlik müdürünün arkadaşın olduğunu söylemiştin," dedi Scarpetta. "Charleston Place Otelinde. Adı neydi?"

Yürümeye başladılar.

"İntihar," dedi Hollings. "Atlama veya düşme yüzünden meydana gelen güçlü bir çarpışma etkisi. Kötü niyeti gösteren bir şey yok. Tabii bunu

412

zorlayan birini suçlu tutmazsan. Bu durumda Dr. Şelf mahkûm edilmeli. Bu arada oteldeki arkadaşımın adı Ruth."

FBO'daki ışıklar parlıyordu. Scarpetta ellerini, yüzünü ve burnunu yıkamak için kadınlar tuvaletine girdi. Havaya bol bol sprey sıkıp oluşan sisin içine girdi. Dişlerini fırçaladı. Dışarı çıktıklarında Benton, onu bekliyordu.

"Eve gitmelisin," dedi Benton.

"Sanki uyuyabilirim de."

Penceresiz minibüs uzaklaşırken, Benton, onu takip etti. Hollings, Yüzbaşı Poma ve Lucy'yle konuşuyordu.

"Yapmam gereken bir şey var," dedi Scarpetta.

Benton gitmesine izin verdi. Scarpetta tek başına arabasına yürüdü.

Otel, sayısız hırsızlık sorun yaşadığı için Ruth'un ofisi mutfağın yanındaydı.

Özellikle karides hırsızlığı yapıyordu. Kurnaz basit suçlular aşçı kılığına giriyorlardı. Ruth birbiri ardına eğlenceli hikâyeler anlatırken Scarpetta, onu dikkatle dinliyordu, çünkü bir şey istiyordu. Bunu elde etmenin tek yolu da güvenlik müdürünün performansını dinliyormuş gibi yapmaktı. Ruth zarif, yaşlıca bir kadındı. Ulusal Muhafazada yüzbaşıydı, ama daha çok bir kütüphaneci gibi görünüyordu. Aslında biraz Rosea benziyordu.

"Ama siz buraya bunları duymak için herhalde," dedi Ruth masasının arkasından. Drew Martin hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsunuzdur. Herhalde Bay Hollings, onun burada son kalışında odasında hiç yatmadığını söylemiştir."

413

"Söyledi," dedi Scarpetta, Ruth'un ceketinin altındaki silahını görmeye çalışarak. "Antrenörü buraya hiç geldi mi?"

"Ara sıra Grill'de yemek yedi. Her zaman aynı şeyi ısmarlardı. Havyar ve Dom Perignon. Drew'un oraya gittiğini hiç duymadım, ama profesyonel bir tenis oyuncusunun büyük maçtan bir gece önce kalorili yiyecekler yiyip şampanya içmesini beklemem. Drew'un her zaman başka bir yerde, başka bir hayatı vardı, hiçbir zaman odasında değildi."

"Burada kalan başka bir ünlü konduğunuz daha varmış," dedi Scarpetta.

"Bizim her zaman ünlü konuklarımız olur."

"Kapı kapı dolaşıp kapılan çalabilirim."

"Anahtarınız olmadan güvenli kata çıkamazsınız. Burada kırk oda var. Bu da bir sürü kapı demektir."

"İlk sorum onun hâlâ burada olup olmadığı. Rezervasyonun onun adına yapılmadığını tahmin ediyorum. Aksi halde onu arardım," dedi Scarpetta.

"Yirmi dört saat oda servisimiz vardır. Mutfaka çok yakınlım, bu yüzden servis arabalarının geçtiğini duyabiliyorum," dedi Ruth.

"O halde uyanık demek. Bu güzel, onu uyandırmak istemezdim." Öfke. Scarpetta'nın gözlerinde başlayıp aşağıya doğru iniyordu.

"Her sabah beşte kahve içer. Fazla bahşiş vermez. Açıkçası onun için deli olmuyoruz," dedi Rose.

Dr. Şelf otelin sekizinci katındaki köşe dairede kalıyordu. Scarpetta manyetik karü asansöre soktu. Birkaç dakika sonra Dr. Şelfin kapısında-ydı. Dr. Şelfin gözetleme deliğinden baktığını hissetti.

. Dr. Şelf kapıyı açarken, "Görüyorum ki birileri boşboğazlık etmiş. Merhaba Kay," dedi.

414

Üzerinde parlak kırmızı bir sabahlık ve siyah terlikler vardı.

"Ne hoş bir sürpriz. Acaba sana kim söyledi. Lütfen." Scarpetta'nın içeri girmesi için kenara çekildi. "Şu tesadüfe bakın ki iki fincan ve ekstra kahve getirmişler. Beni burada nasıl bulduğunu bir tahmin edeyim." Dr. Şelf kanepeye oturup bacaklarını altına aldı. "Shandy. Görüyorum ki ona istediğini vermem güç kaybetmeme neden olmuş."

"Shandy'yle karşılaşmadım," dedi Scarpetta, ışıklı eski şehrin manzarasına bakan camın önündeki yüksek koltuktan.

"Yani şahsen demek istiyorsun," dedi Dr Şelf. "Ama onu gördüğünü biliyorum. Morgdaki o özel turu sayesinde. Mahkemedeki o eski mutsuz günleri düşünüyorum Kay. Eğer dünya senin gerçekten nasıl biri olduğunu bilseydi, her şey ne kadar farklı olurdu. Morgda insanlara özel turlar düzenlediğini ve cesetleri sergilediğini bilseler? Özellikle derisi yüzülmüş o küçük çocuğu. Gözlerini jnasıl oydun? Onu neyin öldürdüğüne karar vermeden önce hangi yaralan açmak zorundaydın? Gözleri? Gerçekten Kay."

"Sana morgdaki o turu kim anlattı?"

"Shandy övünerek anlattı. Jüri bunu bilse ne düşünürdü hayal etsene. Florida'daki jüri senin nasıl biri olduğunu öğrense ne derdi?"

"O karar sana zarar vermedi," dedi Scarpetta. "Hiçbir şey senin herkese verdiği zarar kadar zarar vermedi sana. Arkadaşın Karenin sen McLean'den ayrıldıktan sonra yirmi dört saat geçmeden kendini öldürdüğünü duydun mu?" .

Dr. Şelfin yüzü aydınlandı. "O halde üzücü hikâyesi uygun bir sonla noktalanmış." Scarpetta'nın gözlerine baktı. "Numara yapacağımı sanma. Eğer Karen'in yine rehabilitasyona girdiğini söyleseydin üzülürdüm. Ses-

415

siz bir çaresizlik içinde yaşayan o erkek yığını. Benton'ın dünyası. Ama sen burada yaşıyorsun. Evlenince nasıl baş edeceksiniz?" Gözleri Scarpetta'nın elindeki yüzüğe odaklandı. "Yoksa böyle mi devam edeceksiniz? İkiniz sadakade fazla ilgilenmiyorsunuz. Ama Benton ilgileniyor. Orada farklı bir sadakat anlayışı var. Küçük deneyi benim için bir lütuftu. Bu konuda konuşmak için sabırsızlanıyorum."

"Florida'daki dava senden para dışında bir şey almadı. Sen de bunu sigortayla geri almışsındır zaten. Primlerin oldukça yüksek olmalı. Bir sigorta şirketinin seni kabul etmesine çok şaşıyorum," dedi Scarpetta.

"Toplanmam gerek. New York'a geri dönüyorum. Yayına çıkacağım. Sana söylemiş miydim? Suçlu zihniyle ilgili yepyeni bir program yapıyorum. Endişelenme. Seni programıma çıkarmak istemiyorum."

"Shandy galiba oğlunu öldürdü," dedi Scarpetta. "Acaba bu konuda ne söyleyeceksin merak ediyorum."

"Shandy'den mümkün olduğunca uzak durdum," dedi Dr. Şelf. "Durum seninkine çok benziyor Kay. Shandy'yi tanıyordum, insanlar neden zararlı biriyle arkadaşlık ederler? Kendi konuşmamı duyuyorum ve her yorumum bir programı düşündürüyor. İnsanın programlarının hiç bitmeyecek olması ne kadar yorucu ve sevindirici. Marino aklını başına almalıydı. O kadar basit ki. Ondan haber aldın mı?"

"Başlangıç ve son sendin," dedi Scarpetta. "Neden onu rahat bırakamadın?"

"Önce o benimle bağlantı kurdu."

"E-postaları çaresiz, mutsuz ve korkmuş bir adamın mesajlarıydı. Sen onun psikiyatridin."

"Yıllar önce. Hatırlamıyorum bile."

"Onun nasıl biri olduğunu en iyi sen biliyordun. Onu kullandın, ondan yararlandın, çünkü bana zarar vermek istiyordun. Bana zarar vermen umu-

416

rumda değil, ama ona zarar vermemeliydin. Sonra tekrar denedin öyle değil mi? Benton'a zarar vermeyi denedin. Neden? Bana, Florida'da olanların bedelini ödetmek için. Oysa senin yapacak daha iyi işlerin olduğunu düşünüyorum."

"Bir çıkmazdayım Kay. Görüyorsun Shandy hak ettiğini almalı ve şimdiye kadar Paulo, Benton'la uzun bir konuşma yapmış olmak. Yanılıyor muyum? Paulo, beni aradı. Parçaları birleştirmeyi başardım."

"Kum Adam'ın senin oğlun olduğunu söylemek için. Paulo, seni bunun için mi aradı?"

"Parçaların biri Shandy, diğeri Will. Ama bir parça daha var. Küçük Will. Ben, ona hep öyle derdim. Benim Will'im savaştan eve döndü ve çok daha acımasız bir savaşın içine girdi. Bunun onu sınan geçmeye zorlamadığım mı sanıyorsun. Onun normal olduğunu söylemiyorum. Ben bile ona yardım edemiyordum. Bundan bir, bir buçuk yıl kadar önce, bir gün eve gittiğinde oğlunun açlıktan yarı baygın, morluklar içinde ve dövülmüş olduğunu gördü." • "Shandy," dedi Scarpetta.

"Bunu Will yapmadı. Ne yapmış olursa olsun bunu onun yapmadığını biliyorum. Oğlum hiçbir zaman bu çocuğa zarar vermezdi. Shandy, o çocuğa öyle acımasızca davranarak kendini ispatlamaya çalıştı, çünkü bunu yapabilecek gücü vardı. Çocuk bir baş belasıydı. Shandy bunu söyleyebilir. Bebekken kolik, sonra da sürekli sızlanan bir çocuk oldu."

"Ve Shandy, onu dünyadan saklamayı başardı?"

"Will hava kuwetlerindeydi. Shandy, çocuğu babası dönene kadar Charlotte'ta tuttu. Sonra ben onu buraya taşınması için teşvik ettim, o zaman çocuğu taciz etmeye başladı. Hem de ciddi bir şekilde."

417

"Ve cesedini bataklığa attı? Gece yansı?"

"Shandy mi? Bu mümkün değil, bunu düşünemem bile. Shandy'nin kayığı bile yok."

"Kayık kullanıldığını nereden biliyorsun? Bunun açıklandığını sanmıyorum."

"Shandy sulann alçalmasını yükselmesini bilmez. Gece bataklığa asla girmez. Sana küçük bir sır vereyim, Shandy yüzme bilmez. Biri ona yardım etmiştir."

"Oğlunun sandalı var mı ve o sulann alçalmasını yükselmesini biliyor mu?"

"Eskiden vardı. Küçük çocuğu macera pikniklerine götürmeyi severdi. Boş adalarda kamp yaparlardı. İkisi birlikte hiç gidilmemiş adalara giderlerdi. Son derece yaratıcı ve muduydu, aslında kendisi de bir çocuk gibiydi. Son göreve gidişinde Shandy, ona ait pek çok şeyi sattı. Bu çok düşünceli bir hareketti. Artık Will'in arabası olduğunu bile sanmıyorum. Ama beceriklidir. Ayaklan hızlı ve hafiftir, sinsî olduğuna da hiç şüphe yok. Bunu orada öğrendiği kesin." Irak'ı kast ediyordu.

Scarpetta, Marino'nun altı düz, güçlü bir motoru olan kayığı olduğunu hatırladı. Onu aylardır kullanmıyordu ve aklına bile gelmiyordu. Özellikle son zamanlarda, özellikle Shandy'den beri. Shandy kayığı biliyor olmalıydı. Wille söylemiş olabilirdi. Belki ödünç almışlardı. Marino'nun kayığı araştırılmalıydı. Scarpetta bütün bunları polise nasıl anlatacağını düşünüyordu.

"Shandy'nin küçük rahatsızlığını kim halledecekti? Oğlum ne yapmalıydı?" dedi Dr. Şelf.

"Böyle olmuştur öyle değil mi? Bir başkasının günahı senin günahın haline gelir. Will, oğlunu seviyordu, ama çocuğun babası savaşa gittiğinde annesi hem anne, hem baba olmak zorundaydı. Ama bu kez annesi bir canavar oldu. Shandy'den her zaman tiksinişimdir."

418

"Sen ona yardım ettin," dedi Scarpetta. "Hem de çok güzel bir şekilde."

"Bir bakalım, sen ne biliyorsun ki? Bir tahmin edeyim. Lucy, Shandy' nin mahremiyetine saygı göstermedi. Bankada nesi olduğunu biliyordur. Shandy aramasaydı torunumun öldüğünü hiç öğrenemezdim. Galiba çocuğun bulunduğu gün aradı. Parayı istiyordu. Para ve tavsiye."

"Shandy ve sana anlattıkları yüzünden mi buradasın?"

"Shandy bunca yıldır bana şantaj yapma konusunda çok iyiydi, insanlar benim oğlum olduğunu bilmiyor, torunum olduğunu kesinlikle bilmiyor. Eğer gerçekler bilinirse ihmalkâr biri olarak görünürüm. Korkunç bir anne, korkunç bir büyükanne, kendi oğlumun benim hakkımda söylediği bütün o korkunç şeyler. Ben ünlü olduğum zaman geri dönüp oğlumla arama koyduğum o bilinçli mesafeyi kapatmam için çok geçti. Yoluma devam etmekten başka çarem yoktu. Sevgili annecik -yani Shandy-çeklerim karşılığında sırrımı sakladı."

"Sen neyin karşılığında onun sırrını saklıyorsun?" diye sordu Scarpetta. "Shandy, oğlunu taciz ederek ölümüne neden oldu ve sen onun bundan kurtulmasını istiyorsun. Neyin karşılığında?"

"Sanırım jüri morgdaki o görüntüyü, onun ölen oğluna bakışını görmek isteyecektir. Morgdaki katil. Bu nasıl bir hikâye olur, düşünebiliyor musun? Geride kariyer diye bir şeyin kalmaz Kay. Bunu hep hatırlarsan iyi edersin. Benim mahremiyetim seninkini sağlıyor."

"O halde beni hiç tanıyorsun demektir."

"Sana kahve teklif etmeyi unuttum, iki kişilik servis gelmiş." Gülümsedi.

"Ne yaptığını unutmayacağım," dedi Scarpetta ayağa kalkarak. "Lucy'ye, Benton a ve bana yaptıklarını. Marino'ya ne yaptığından emin değilim."

419

"Onun sana ne yaptığından emin değilim, ama yeterince şey biliyorum. Benton bunu nasıl karşıladı?" Kahvesini doldurdu. "Ne garip bir şey," diyerek arkasına yaslandı. "Biliyor musun, Marino, Florida'ya beni görmeye geldiğinde şehveti o kadar belirgindi ki beni yakalayıp giysilerimi parçalasa ancak bu kadar hissedilirdi. Ödipal* ve acınacak durumdaydı. Annesini becermek istiyordu... hayatındaki en güçlü insanı. Sonsuza dek bu ödipal gökkuşağının sonunu arayacaktır. Seninle seks yapınca altın çömleğini bulamadı. Sonunda sonunda. Yaşasın. Kendini öldürmemesi mucize."

Scarpetta kapıda dikilmiş ona öylece bakıyordu.

"Ne tür bir sevgili o?" diye sordu Dr. Şelf. "Benton'ı anlayabiliyorum. Ama Marino? Ondan günlerdir haber almadım, ikiniz aranızı düzelttiniz mi? Peki, Benton ne dedi?"

"Eğer sana Marino söylemediyse kim söyledi?" diye sessizce sordu Scarpetta.

"Marino mu? Oh hayır, kesinlikle hayır, o bana küçük sırrını söylemedi. Şeyden senin evine kadar onu takip ettiler. Neydi o barın adı? Shandy'nin haydutlarından bir tanesi takip etti. Senin başka bir yere taşınmayı ciddi bir şekilde düşünmen için görevlendirildi."

"Bunu sen yaptın o halde. Ben de öyle düşünmüştüm zaten."

"Sana yardım etmek için."

"Hayatında bu kadar az şey mi var ki insanlar bu şekilde bastırmak istiyorsun?"

"Charleston, senin için iyi bir yer değil Kay."

Scarpetta kapıyı arkasından kapattı. Otelden çıktı. Kaldırımlardan yürüyüp atlann bulunduğu fiskiye'yi geçti, otelin garajına girdi. Güneş henüz doğmamıştı. Polisi aramalıydı, ama bütün düşündüğü tek bir insanın neden olduğu acılardı. Paniğin ilk gölgesi beton ve arabalardan oluşan birinci katta dokundu ona. Dr. Şelfin söylediği bir şey geldi aklına. Kendini öldürmemiş olması bir mucize.

(*) Oedipus kompleksine sahip.

Bir tahminde mi bulunuyordu, yoksa bir beklentisini mi dile getiriyordu, yoksa bildiği başka korkunç sırrı mı açığa çıkarıyordu? Artık Scarpetta hiçbir şey düşünmüyordu. Lucy ya da Benton'ı arayamazdı. Gerçek şu ki onlar Marino'yu anlamıyorlardı hatta tabancasını ağzına sokmasını ya da köprüden atlamasını umuyorlardı. Marino'nun kamyonetinin içinde, Cooper Nehrinin dibinde yattığını hayal etti.

Rose'u aramaya karar verdi. Cep telefonunu çıkardı, ama sinyal yoktu. Arabasına doğru yürürken yanına park etmiş olan beyaz Cadillac'ın farkında bile değildi. Arka tamponundaki oval çıkartmayı fark edince Hilton Head'ın işaretleri olan HH'yi tanıdı. Olanların farkına varmadan önce hissetti. Yüzbaşı Poma beton direğin arkasından atılırken Scarpetta arkasına döndü. Arkasijda hareket eden havayı hissetti ya da daydu. Yüzbaşı Poma ileri atılırken bir şey koluna sıkıca yapıştı ve Scarpetta kendi etrafında döndü. Bir saniye içinde bir yüz kendi yüzüyle karşı karşıya geldi. Kısa saçları, kırmızı şiş kulağıyla genç bir adam vahşice ona bakıyordu. Scarpetta'yı arabaya çarptı, bir bıçak arabanın dibine düştü. Yüzbaşı onu yumruklarken haykırıyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bull şapkasını ellerinin arasına almıştı.

Ön koltukta öne doğru eğilirken dik oturursa başının tavana değeceğini biliyordu. Kendisiyle gurur duyuyordu, işlemediği bir suç yüzünden kaldığı şehir hapishanesinden çıkarken bile böyle hissediyordu.

"Yolculuk için teşekkür ederim Dr. Kay," dedi Scarpetta evin önüne park ederken. "Başınıza açtığım sıkıntı yüzünden özür dilerim."

"Bunu söyleyip durma Bull. Şu anda gerçekten çok öfkeliyim."

"Öyle olduğunuzu biliyorum ve çok üzgünüm, çünkü siz hiçbir şey yapmadınız." Bull kapıyı açtı, yavaşça ön koltuktan indi. "Çizmelerimdeki çamuru temizlemeye çalıştım, ama yine de paspasınızı kirlettim. Bu yüzden temizlesem iyi olur ya da en azından silkeleyeyim."

"Artık özür dileme Bull. Hapishaneden ayrıldığımızdan beri özür diliyorsun ve ben o kadar sinirliyim ki tükürebilirim. Bir dahaki sefere böyle bir şey olursa eğer hemen beni aramazsan sana da kızacağım."

"Bunu hiç istemem." Paspası silkelerken Scarpetta, onun da kendisi kadar inatçı olduğuna karar verdi.

Acı dolu görüntülerle, kıl payı kurtulmalarla ve kötü kokularla dolu uzun bir gün olmuştu. Derken Rose aramıştı. Scarpetta dirseklerine kadar Lydia Webster'in çürümüş bedenine gömülmüşken, Hollings otopsi masasının yanına gelmiş ve iyi haberleri olduğunu söylemişti. Scarpetta'nın buna ihtiyacı vardı. Rose'un bunu nasıl öğrendiği çok açık değildi, ama Scarpetta'nın komşusunun komşusunu tanıyan bir komşusu bir söylenti duymuştu. Buna göre Scarpetta'nın komşusu Bayan Grimball, Bull'u izinsiz araziye girmekten ve hırsızlığa teşebbüsten tutuklatmıştı.

Bull, Scarpetta'nın ön verandasının sol tarafındaki çalıların arkasında saklanıyordu ve Bayan Grimball üst kattaki penceresinden bakarken tesadüf eseri onu görmüştü. Geceydi. Scarpetta bir komşusunu, böyle bir görüntü karşısında telaşlandığı için suçlayamazdı. Yalnız bu komşu Bayan Grimball olunca işler değişiyordu. Evi gözetleyen biri olduğu için 91'i araması yeterli olmamıştı. Hikâyesini süslemesi ve Bull'un Scarpetta'nın değil, kendi arazisinde olduğunu iddia etmesi gerekmişti. Sonuçta Bull daha önce de tutuklandığı için hapse girmişti. Haftanın ortasından beri hapisteydi. Eğer Rose otopsiyi bölmeseydi, Bull hâlâ orada olacaktı. Scarpetta park yerinde saldırıya uğradıktan sonra olmuştu bunlar.

Şimdi Will Rambo şehir hapishanesindeydi. Bull değil.

Bull'un annesi rahatlayabilirdi.

"Güveç pişirdim," dedi Scarpetta kapıyı açarken. "Bol bol var. Son birkaç gündür ne yediğini tahmin bile edemiyorum."

Bull, onun peşinden içeri girdi. Şemsiye askısı dikkatini çekince Scarpetta durdu. Kendini korkunç hissediyordu. O kadar huzursuzdu ki neredeyse midesi bulamyordu. Bull hiçbir şey söylemiyordu, ama çekmecedan ne aldığını merak ettiğini hissedebiliyordu. Konuşması için biraz zamana ihtiyacı vardı. Anahtarı, şarjörü, tabancayı, kloroform şişesini sakladığı metal kutuya koydu.

Güveci ve kendi pişirdiği ekmeği ısıttı. Masaya servisleri yerleştirip büyük bir bardağa şeftalili buzlu çay koydu, içine taze nane attı. Bull'a oturup yemeye başlamasını söyledi. Kendisi üst kat verandada Benton'la olacaktı. Eğer bir şeye ihtiyacı olursa kendisini çağırması yeterdi. Çok fazla su verirse çiçeklerin bir hafta içinde kıvrılıp öleceklerini, kasımpaüları budaması gerektiğini söyledi. Bull otururken Scarpetta, ona servis yaptı.

"Bunları sana neden söyledim bilmiyorum," dedi. "Sen bahçe konusunda benden daha fazla şey biliyorsun."

"Hatırlatmanızın bir sakıncası yok," dedi.

"Belki ön kapıya da biraz defne ekleyebiliriz. Böylece Bayan Grim-ball, onun güzel kokusunu alabilir. Bu belki onu biraz daha nazik yapar."

"O doğru şeyi yapmaya çalışıyordu." Bull peçetesini açıp gömleğinin içine soktu. "Orada gizlenmemeliydim. Ama o motosikletli adam silahıyla mahallemize geldikten sonra gözlerimi açık tutmaya çalışıyordum, içimden gelen bir histi bu."

"Hislere güvenirim."

"Bende güvenirim. Bunun için nedenlerim var," dedi Bull çayının tadına bakarak. "Ve o gece bir şey bana çalılarının arasında beklememi söyledi. Kapınızı gözetliyordum, ama aslında sokağı gözetlemeliydim. Çünkü siz bana, Lucious öldürüldüğünde cenaze arabasının büyük ihtimalle orada olduğunu söylemişsiniz. Bu demektir ki katil de oradaydı."

"Senin orada olmadığına sevindim." Morris Adasını ve orada bulduklarını düşündü.

"Keşke olsaydım."

"Bayan Grimball cenaze arabası yüzünden polisi çağırsa hoş olurdu," dedi Scarpetta. "Seni hapse attırdı, ama gece geç saatte sokağıma gelen cenaze arabasını bildirme zahmetine girmedim."

"Katili içeri sokarlarken gördüm," dedi Bull. "Kafasını kollarının arasına almışlardı ve kulağı acıdığı için söyleniyordu. Gardiyanlardan biri ona kulağına ne olduğunu sordu. Köpek ısırıldığını ve mikrop kapıldığını söyledi. Doktor istiyormuş. Onunla ilgili bir sürü konuşma vardı. Çalmtı plakalı Cadillac'ıyla ilgili. Bir polis memurundan onun, bir kadını mangalda pişirdiğini duydum."

Bull çayını yudumladı. "Bayan GrimbaH'ın o kadının Cadillac'ını gördüğünü düşünüyorum, ama cenaze arabası gibi o konuda da bir şey söylemedi. Polise bu konuda hiçbir şey söylemedi. İnsanların bir şeyin önemli olduğunu düşünüp başka bir şeye boş vermeleri ne kadar garip. Eğer gece geç saatte sokakta gördüğünüz bir cenaze arabası birisinin öldüğü anlamına geliyorsa, belki de bununla ilgilenmek gerekir. Ya tanıdığınız biriye? Mahkemeye gitmek hiç hoşuna gitmeyecektir Bayan GrimbaH'ın."

"Hiçbirimizin gitmez."

"Ama o hiç hoşlanmayacak," dedi Bull. Kaşığına kaldırdı, ama konuşurken yiyemeyecek kadar kibardı. "Yargıca karşı küstahlık edebileceğini sanacak. Bunu görmek için bir bilet bile alırdım. Yıllar önce onun bahçesinde çalışıyordum ve evinin altındaki bir kediye bir kova dolusu su fırlattığını gördüm, çünkü kedi yeni yavrulamıştı."

"Daha fazla anlatma Bull, buna dayanamam."

Scarpetta üst kata çıktı. Yatak odasını geçip bahçeye bakan küçük balkona geçti. Benton telefonda konuşuyordu. Büyük olasılıkla onu son gördüğünden beri telefondaydı. Haki pantolon ve polo yaka tişört giymişti. Temiz kokuyordu, saçları nemliydi. Arkasında çiçeklerin tırmanabilmesi için astırdığı bakır borular vardı.

Güneş batmıştı. Scarpetta kendini o kadar yorgun hissediyordu ki görüşü bulanıklı aşmıştı.

"Bu yüzbaşıydı," dedi Benton telefonu cam masanın üzerine bırakarak.

"Aç mısın? Sana çay getirebilirim," dedi Scarpetta.

"Ben sana bir şey getirsem nasıl olur?"

"Gözlüklerini çıkar, gözlerini göreyim," dedi Scarpetta. "Şu anda karanlık camlara bakmak istemiyorum. Çok yorgunum. Neden bu kadar yorgun olduğumu hiç bilmiyorum. Eskiden bu kadar yorulmazdım."

Benton gözlüğünü çıkarıp kadadı, masanın üstüne koydu. "Paulo istifa etti, italya'dan dönmüyor. Ama ona bir şey olacağını sanmıyorum. Hastane başkanı hasar kontrolünden başka bir şey yapamıyor, çünkü dostumuz Dr. Şelf kısa bir süre önce Howard Stern'in programına çıkıp Frankenstein filminden çıkmış gibi gösterdiği deneylerimiz hakkında konuşmuş. Umarım adam ona göğüslerinin ne kadar büyük olduğunu ve gerçek olup olmadığını sormuştur. Neyse boş ver. Dr. Şelf zaten söyler. Hatta belki gösterir de."

"Herhalde Marino'dan bir haber yoktur."

"Bak. Bana biraz zaman ver Kay. Sana yanlış yapmak istemiyomm. Bunu aşmak için birlikte çabalayacağız. Onu düşünmek istemiyomm. İşte söyledim. Evet, beni çok rahatsız ediyor." Scarpetta'nın eline dokundu. "Çünkü kısmen kendimi suçluyorum. Belki kısmenden bile fazla. Ben burada olsaydım hiçbir şey olmazdı. Bu dummu değiştireceğim. Ama sen istemezsen başka."

"Elbette isterim."

"Marino uzakta kalsa mudu olurum," dedi Benton. "Ama ona bir zarar gelmesini istemem. Ona bir şey olmasını hiç istemedim. Onu savunmanı, onun için endişelenmeni, onunla ilgilenmeni kabul etmeye çalışacağım."

"Bitki patoloğu bir saat içinde geliyor. Kurtlan var."

"Tam da başımın ağrıdığım düşünüyordum."

"Eğer ona bir şey olursa, eğer kendine bir şey yaparsa bunun üstesinden asla gelemem," dedi Scarpetta. "Bu belki benim en büyük kusurum. Sevdığım insanları bağışlıyorum ve onlar da tekrar yapıyorlar. Lütfen onu bul."

"Herkes onu bulmaya çalışıyor Kay."

Uzun bir sessizlik oldu. Kuşların sesinden başka bir şey yoktu. Bull bahçeye çıktı hortumu açmaya başladı.

"Duş almam lazım," dedi Scarpetta. "Rezil durumdayım. Orada duş almadım. Giyeceğim hiçbir şey yoktu. Bana neden katlanıyorsun bilmiyorum. Dr. Şelf i merak etme. Hapishanedeki birkaç ay ona iyi gelecektir."

"Programlarını orada çekip milyonlar kazanacaktır. Bazı kadın mahkûmlar onun kölesi olup ona şal öğrecekler."

Bull çiçek tarhlarını sularken hortumun spreyinde gökkuşağı oluştu.

Telefon tekrar çaldı. Benton, "Oh Tanrım," deyip telefonu açtı. Biraz dinledi, çok iyi bir dinleyiciydi. Yeterince konuşmazdı. Scarpetta kendini yalnız hissettiğinde bunu ona söylerdi.

"Hayır," dedi Benton. "Teşekkür ediyorum ama bizim orada olmamız gerektiğini sanmıyorum. Kay adına konuşmayacağım, ama sizi engellemek dışında bir işe yarayacağını sanmıyorum."

Telefonu kapatıp ona döndü. 'Yüzbaşıydı. Parlak zırhlı şövalyen."

"Böyle söyleme. Bu kadar alaycı olma. Öfkeni hak edecek hiçbir şey yapmadı. Ona minnettar olmalısın."

"New York'a dönüyor. Dr. Şelfin dairesini araştıracaklar."

"Ne bulmak için?"

"Drew Roma'ya uçmadan bir gece önce oradaymış. Başka kim oradaymış? Herhalde Dr. Şelfin oğlu. Büyük olasılıkla Hollings'in aşçı olduğunu söylediği adamdır. En basit cevap genellikle doğm olandır," dedi Benton. "Uçağını kontrol ettirdim. Alitalia. Tahmin et, Drew'la aynı uçakta kim varmış?"

"Yani Drew'un Spanish Steps'ta onu beklediğini mi söylüyorsun?"

"Onu oyalayan altın renkli pandomimci değilmiş. Bu bir hileymiş, çünkü Drew, Will'i bekliyormuş ve arkadaşlarının onu bilmesini istemiyormuş. Benim teorim böyle."

"Antrenörüyle olan ilişkisini yeni bitirmiş." Scarpetta, Bull'un sığ havuzu doldurmasını seyrediyordu. "Tabii, Dr. Şelf bunu yapması için onun beynini yıkadıktan sonra. Başka teori var mı? Will, Drew'la buluşmak istedi ve annesi iki ile ikiyi bir araya getirmedi ve Kum Adam imzalı saplantılı e-postalan gönderenin o olduğunu anlamadı. İstemedi Drew'la katilini birbirine yaptı."

"Bu asla bilemeyeceğimiz ayrıntılardan biri," dedi Benton. "İnsanlar doğruyu söylemez. Bir süre sonra kendileri bile gerçeği bilmiyor hale gelir."

Bull ölü çiçeklere doğru eğildi. Bayan Grimball üst kat penceresinden aşağıya baktığı sırada Bull da yukarı baktı. Sonra yaprak torbasını yakınma çekip kendi işiyle ilgilendi. Scarpetta meraklı komşusunun telefonu kulağına götürdüğünü görebiliyordu.

"Bu kadar yeter," dedi Scarpetta. Ayağa kalkıp gülümseyerek el salladı.

Bayan Grimball onlara doğru bakıp pencereyi açtı. Benton ifadesiz bir yüzle seyrederken Scarpetta acil bir şey söyleyecekmiş gibi elini sallamaya devam ediyordu.

"Az önce hapisten çıktı," diye seslendi Scarpetta. "Onu bir daha hapse gönderirseniz evinizi yakarım."

Cam hızla kapandı. Bayan Grimball'ın yüzü camdan uzaklaştı. "Bunu laf olsun diye söylemedin," dedi Benton.

"İstediğim şeyi söylerim," dedi Scarpetta. "Ben burada yaşıyorum."

SON

